

Giới thiệu Lạc Mất Một Người Thương

Cô đã dành cả thanh xuân của mình để yêu anh nhưng anh lại vì thanh mai trúc mã đã phản bội mình mà dùng dao cứa vào tim khiến cô bị tổn thương hết lần này đến lần khác.

Quá tuyệt vọng cô đã quyết tâm rời xa anh để sống một cuộc sống riêng cho bản thân mình.

Nhưng trớ trêu thay, ngày cô rời đi cũng là ngày anh nhận ra tình cảm của mình dành cho cô nhưng mọi chuyện đã muộn.

5 năm sau, hai người vô tình gặp lại, anh quyết định chiếm lấy cô một lần nữa.

Còn cô thì có quá nhiều vết tích vây quanh và không thiếu thế lực muốn chia rẽ hai người.

Liệu anh có thành công trong việc tìm lại tình yêu đã mất hay lại để lạc mất cô?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp lại cố nhân

Hoàng hôn dần buông xuống thành phố X chỉ còn lại vài tia nắng yếu ớt hắt ra từ phía cuối chân trời, mọi người đang tấp nập quay về nhà sau một ngày làm việc vất vả bên ngoài, dòng người dòng xe cô đang lưu thông trên đường rất ồn ào đông đúc. Tại trung tâm trưng bày và kinh doanh đồ gốm Cổ Triệt, nhân viên cũng đang chuẩn bị đóng cửa...

Diệp Mộ Tây đang thu dọn đồ chuẩn bị tan tầm thì đột nhiên Hạ Chí Xuyên đến tìm cô, anh vui vẻ hỏi “Mộ Tây có rảnh không tham dự một buổi tiệc với anh được chứ?”.

Diệp Mộ Tây ái ngại từ chối khéo “Hạ tổng sao anh không đi cùng Linda cô ấy tham gia mấy sự kiện như vậy nhiều rồi hẳn là làm tốt hơn em”.

Hạ Chí Xuyên sự mặt thờ dài “Biết sao được, hôm nay Linda không được khỏe nên đã xin về từ sớm rồi... là tiệc có khiêu vũ đi một mình không được nên mới mượn phép nhờ em giúp đỡ đó, Mộ Tây giúp anh đi mà nếu không lại bị mấy ông bác gán ghép với người này người nọ anh rất không thích”.

“Nhưng bây giờ em không mang theo trang phục dạ tiệc làm sao có thể đi cùng anh được, từ công ty về nhà em cũng mất 30 phút chưa kể giờ cao điểm bị kẹt xe nữa”.

“Mấy chuyện đó thì cứ để anh lo em chỉ cần đồng ý đi cùng anh là được rồi”.

Diệp Mộ Tây gật đầu “Dạ được”.

Trong phòng tổ chức dạ tiệc của Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn có đông đủ những người tai to mặt lớn, toàn là danh nhân, đối tác làm ăn và kẻ cả đối thủ của Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng được mời tới để tham dự lễ kỉ niệm thành lập công ty.

Thịnh Khải Luân là tổng giám đốc hiện thời của Hoàng Thịnh Quốc Tế đang cùng hai người trợ thủ đắc lực của mình là Sở Nại Quân và Tiêu Hoài Du cùng đi mời rượu đón tiếp khách tham gia dạ tiệc để mở rộng mối quan hệ hợp tác cũng như phô trương sự giàu có và quyền lực của Thịnh gia cho những kẻ đối đầu biết khó mà rút lui trước.

Bên cạnh đó cũng có nhiều tiểu thư quyền quý tham gia để mong tìm được một người chồng như ý, đối tượng mà các cô gái hướng đến nhiều nhất chính là Thịnh Khải Luân tam thiếu gia của Hoàng Thịnh Quốc Tế vì anh là người có nhiều khả năng được kế thừa toàn bộ tài sản mà Thịnh lão gia để lại nhất trong ba người cháu trai của mình. Thịnh Khải Tề là đối tượng thứ hai mà các tiểu thư nhắm tới bởi vì chỉ cần bước chân được vào Thịnh gia thì cả đời không cần lo ăn lo mặc, hơn nữa Thịnh Khải Tề cũng rất điển trai cho nên hiển nhiên trở thành đối tượng săn lùng của các cô gái.

Dạ tiệc bắt đầu người già thì uống rượu trò chuyện bàn công việc làm ăn, người trẻ thì đua nhau ra khiêu vũ phô trương sắc đẹp, tài năng.

Thịnh Khải Luân khiêu vũ cùng Tô Văn Thi đại tiểu thư của công ty Tô Thị.

Tô Văn Thi là con gái của Tô Bá Kỳ nếu kết hôn với cô ấy thì cũng có nghĩa là Thịnh Khải Luân sau này sẽ có cơ hội quản lý Tô Thị, mà nếu hôn sự này thành thì Tô Thị cũng có thể nhờ vào Hoàng Thịnh Quốc Tế mà phát triển hơn cho nên cả hai bên đều cùng có lợi.

Tô Văn Thi nói với Thịnh Khải Luân “Anh đã nghe ba của em nói về chuyện kết thân giữa hai gia đình chưa?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Có nghe bác Tô đề cập qua”.

Tô Văn Thi hồi hộp hỏi lại “Vậy ý anh thế nào???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười đầy ẩn ý “Thấy cũng không tồi tôi nghĩ chuyện kết thân với Tô Thị rất có khả năng xảy ra”.

Tô Văn Thi ôm lấy Thịnh Khải Luân về mặt tràn đầy hạnh phúc còn Thịnh Khải Luân chỉ nhếch môi mỉm cười vì mục đích thâm túy Tô Thị của anh có vẻ sẽ thành công sớm hơn dự tính ban đầu.

Mọi người trong hội trường đột nhiên ồ ào bàn tán “ Là Hạ thiếu kìa, đẹp trai thật”.

Người A “ Hạ thiếu đi cùng con gái nhà ai mà xinh đẹp thế không biết”.

Người B “ Uh không biết là thiên kim nhà nào mà trước giờ trong mấy buổi tiệc của giới thượng lưu chưa từng thấy xuất hiện”.

Thịnh Khải Luân cũng tò mò nên nhìn về phía cửa thì thấy Hạ Chí Xuyên mặc một tây trang màu lam, áo sơ mi bên trong màu trắng thắt caravat ca rô trắng và xanh nhạt đang mỉm cười vẫy tay chào mọi người. Thịnh Khải Luân lại nhìn sang bên cạnh của Hạ Chí Xuyên là một cô gái mặc đầm dạ hội thướt eo hồ lưng màu đỏ, đi giày cao gót đính pha lê lấp lánh nhìn rất cuốn hút, anh cũng không mấy quan tâm bởi vì phụ nữ đẹp anh cũng gặp qua nhiều rồi nhưng khi Thịnh Khải Luân nhìn gương mặt của cô gái này thì bất chợt đứng yên bất động, trong lòng lại gọn sóng, tâm bất định thầm nghĩ “ Là Diệp Mộ Tây...nhưng tại sao cô ấy lại đi cùng với Hạ Chí Xuyên chứ?”.

Diệp Mộ Tây đến nơi mới biết là đang đi tham dự lễ kỉ niệm thành lập Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn, cô rất không muốn vào nhưng không biết phải nói làm sao với Hạ Chí Xuyên nên đành tự trấn an mình sẽ không gặp oan gia của cô đâu mà phải lo.

Vào bên trong hội trường thấy đông người như vậy Diệp Mộ Tây cũng thấy đỡ lo hơn bởi vì đông người như vậy dễ gì mà đụng mặt với người mà cô không muốn gặp nên cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Hạ Chí Xuyên thấy mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán lại sợ Diệp Mộ Tây không thoải mái liền lên tiếng trấn an “ Mộ Tây không sao đâu ở mấy buổi tiệc này người ta thường so đo tài sắc, quyền thế nên em đừng để tâm, chúng ta sẽ chỉ uống ly rượu chúc mừng rồi sẽ về sớm nên em đừng lo quá nha”.

Diệp Mộ Tây gật đầu mỉm cười “ Uh em hiểu rồi”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên thấy rất khó chịu trong lòng liền buông Tô Văn Thi ra, Tô Văn Thi liền lo lắng vội nắm lấy tay của Thịnh Khải Luân “Khải Luân em đã làm gì không vừa ý anh sao???”.

Thịnh Khải Luân vẫn không nhìn cô lấy một cái liền gạt tay cô ra lạnh lùng nói “ Không có”.

Tô Văn Thi đỏ mặt nói “Chúng ta cũng nên tính chuyện kết hôn đi”.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Tô Văn Thi bằng ánh sắc lạnh “ Nếu muốn kết hôn đến thế thì cô tự mình đi mà kết hôn... không liên quan đến tôi”.

Tô Văn Thi hoang mang “ Nhưng anh vừa nói chuyện kết thân với Tô Thị rất có khả năng xảy ra cơ mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tôi thách em đó!!!

Thịnh Khải Luân mất kiên nhẫn tỏ vẻ khó chịu “Anh của tôi Thịnh Khải Lăng và em trai của tôi Thịnh Khải Tề cô muốn kết hôn với ai nói đi tôi sẽ nói giúp trước mặt họ cho”.

Tô Văn Thi mở to mắt ngạc nhiên “ Em là muốn kết hôn với anh mà Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân cau mày “ Nhưng tôi kết hôn rồi bộ cô không biết hay sao???”.

Tô Văn Thi có ngờ mình vừa nghe lầm “ Anh nói... gì vậy...anh kết hôn rồi...không đúng nếu anh không thích em thì có thể nói... tại sao lại đi tìm cái có vô lý như vậy chứ... em không tin đâu”.

Thịnh Khải Luân ném cho Tô Văn Thi một cái nhìn lạnh lẽo rồi bình thản nói “ Nhiều năm trước tôi đã kết hôn rồi, phiền cô tránh ra đừng quấy rầy tôi nữa”.

Thịnh Khải Luân nói xong liền bỏ đi mặc Tô Văn Thi đứng đấy một mình.

Hạ Chí Xuyên và Diệp Mộ Tây đang nói chuyện thì Thịnh Khải Luân bước đến từ phía sau, trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, nét mặt điềm tĩnh nở một nụ cười xã giao lên tiếng trước “ Hạ thiếu uống với tôi một ly được chứ!?”.

Hạ Chí Xuyên quay người lại nhìn Thịnh Khải Luân anh cũng mỉm cười xã giao rồi nâng ly rượu lên “Thịnh tổng đã lên tiếng mời tôi sao dám từ chối”.

Hai người cùng ly rồi uống cạn hết ly rượu.

Trong khi đó, Diệp Mộ Tây lo sợ đến nỗi tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực từ lúc nghe tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên phía sau mình tay cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh, cô muốn chạy ra khỏi đây ngay lập tức.

Thịnh Khải Luân lại nói với Hạ Chí Xuyên “Mọi lần tham dự tiệc đều thấy cậu đi cùng Linda sao hôm nay lại đi cùng mỹ nhân khác gây náo loạn dư luận vậy Hạ thiếu?”.

Hạ Chí Xuyên cười khổ tỏ vẻ áy náy “Hôm nay Linda bệnh rồi nên tôi phải nhờ cô ấy đi cùng hihi không ngờ lại gây xôn xao trong tiệc của Thịnh tổng thật ngại quá”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười “Không có gì, không biết tôi mời cô ấy uống một ly rượu có được không?”.

Hạ Chí Xuyên liền xua tay từ chối khéo “Thịnh tổng thông cảm, cô thư ký này của tôi tư lượng rất kém uống rượu không được đâu hay là tôi uống thay cô ấy được không?”.

Thịnh Khải Luân như nghĩ ra điều gì đó bất chợt nhếch môi mỉm cười đầy ẩn ý “Rượu không uống được vậy thì tôi mời cô ấy khiêu vũ một điệu chắc không sao đâu ha?”.

Thịnh Khải Luân không chờ Hạ Chí Xuyên trả lời mà trực tiếp bước đến nắm tay Diệp Mộ Tây kéo ra giữa đại sảnh chỗ mọi người đang khiêu vũ cùng nhau làm cho Hạ Chí Xuyên trở tay không kịp chỉ có thể đứng ngơ ra nhìn Diệp Mộ Tây bị kéo đi.

Diệp Mộ Tây cố gắng tay của Thịnh Khải Luân ra giọng cũng có chút cáu gắt “Anh đang làm gì vậy tôi không muốn khiêu vũ cùng anh”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị, ngang ngược nói “Muốn hay không, không đến lượt em quyết định đâu Diệp Mộ Tây à”.

Anh lại thì thầm vào tai cô “Nếu em muốn mọi người ở thành phố X này biết em là vợ của tôi thì cứ làm trái ý tôi đi...tôi, thách, em, đó!!!” anh nói với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Diệp Mộ Tây nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi chợt nở một nụ cười như có như không “Hình như có gì đó không đúng thì phải...người sợ toàn Thành phố X này biết chúng ta từng là vợ chồng là Thịnh tam thiếu anh chứ không phải tôi, hơn nữa tôi và anh đã ly hôn rồi cho nên đừng nghĩ mấy trò uy hiếp vật vãn này của anh có thể hù dọa tôi”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn về phía của Hạ Chí Xuyên rồi lại nhìn Diệp Mộ Tây “Vậy em không sợ Hạ Chí Xuyên biết hay sao??Nếu anh ta biết em từng là món đồ chơi tôi vứt bỏ thì sẽ suy nghĩ gì đây anh ta có cao thượng đến nỗi chấp nhận một người phụ nữ từng lăn giương với người đàn ông khác hay không?”.

Diệp Mộ Tây nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt lạnh thấu xương “Thịnh Khải Luân đừng tưởng ai cũng có mỹ vị lạ lùng giống anh...tôi với Hạ tổng là quan hệ cấp trên cấp dưới ngoài ra không còn gì nữa hết không giống một số người có mối quan hệ không đứng đắn với thư ký riêng của mình...còn nữa chính xác lại tôi không phải món đồ chơi của anh. Trước đây là tôi, vứt, bỏ, anh chứ, không, phải, là, anh, bỏ, tôi” Diệp Mộ Tây nhấn mạnh từng chữ với Thịnh Khải Luân như thế.

Thịnh Khải Luân nhún mày “Năm năm không gặp nanh vuốt của em cũng mọc đủ rồi nhỉ?! dám ăn nói trước mặt tôi như thế đúng là gan em to bằng trời rồi đó Diệp Mộ Tây”.

Diệp Mộ Tây vẫn bình thản đáp trả “Năm năm không gặp thật không ngờ anh vẫn tự kiêu tự đại cao ngạo và khó ưa như ngày nào...”.

Ngoài mặt thì lạnh lùng ra vẻ cường bạo nhưng ánh mắt của Thịnh Khải Luân lại hiện lên một chút gì đó rất vui vẻ đồng thời cũng tràn đầy nỗi xót xa, giọng anh dịu dàng hỏi “Thời gian qua em đã ở đâu? Làm gì? Tại sao lúc đó lại bỏ đi mà không lời từ biệt chứ?”.

Diệp Mộ Tây nhìn Thịnh Khải Luân bằng đôi mắt sắc bén rồi lạnh lùng đáp trả “Hình như chuyện tôi ở đâu, làm những gì không liên quan đến Thịnh tam thiếu thì phải?! còn việc tôi không từ mà biệt chắc hẳn là anh hiểu rõ hơn ai hết mà...” Diệp Mộ Tây cười khổ rồi nói tiếp “Chẳng phải anh từng nói đời này kiếp này không muốn thấy tôi nữa sao cho nên...”

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng biện minh “Lời nói đó được nói ra trong lúc anh nóng giận vậy mà em cũng tin sao?”.

Diệp Mộ Tây thờ dãi “Tôi không muốn nhắc đến quá khứ nữa, cái gì đã qua rồi thì hãy để cho nó qua đi...chúng ta cũng chỉ là người dưng vô tình lướt qua cuộc đời của nhau mà thôi”.

Điệu nhạc kết thúc Diệp Mộ Tây liền buông tay Thịnh Khải Luân ra nhưng cô vừa đi được hai bước tiếng nhạc của điệu Tango lại vang lên, Thịnh Khải Luân kéo tay của Diệp Mộ Tây một cái thật mạnh làm cô chao đảo ngã vào vòng tay của anh.

Diệp Mộ Tây giật mình nhún mày hỏi “Anh lại muốn gì nữa hả?... khiêu vũ thì cũng đã rồi mong anh buông tha cho tôi quay lại chỗ của Hạ tổng đi chứ”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười “Không muốn”.

Diệp Mộ Tây nổi cáu lên gắt giọng “Thế giờ anh muốn sao đây???”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nếu không đến được với người mình yêu anh thà cả đời cứ vậy mà đơn phương người ấy!!!!

Thịnh Khải Luân cong môi lên nở một nụ cười yêu mị “Nhảy với anh thêm điệu nữa... em nhìn xem xung quanh em có biết bao thiên kim tiểu thư đang chờ được khiêu vũ cùng anh, em là người may mắn được nhảy cùng anh tới hai điệu nhạc khác nhau vậy tại sao về mặt lại khó coi tới như vậy”.

Diệp Mộ Tây thờ dãi tỏ vẻ không tình nguyện “Phải nói là tôi quá xui xẻo đến nỗi gặp anh tới hai lần trong đời thì đúng hơn đó”.

Hạ Chí Xuyên thấy vẻ mặt của Diệp Mộ Tây không vui nên anh cũng ra sân khiêu vũ cùng một cô gái khác đến lúc xoay người đòi bạn nhảy, Hạ Chí Xuyên đã khéo léo đẩy cô gái kia vào vòng tay của Thịnh Khải Luân rồi nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây kéo về phía mình, cả ba người kia hợp tác quá ăn ý nên Thịnh Khải Luân không kịp trở tay.

Sắc mặt của Thịnh Khải Luân trở nên âm trầm vô cùng khó coi, ánh mắt anh nhìn Hạ Chí Xuyên trở nên sắc lạnh như muốn giết người, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là càng rõ, lại dám ngang nhiên cướp người trong tay anh...

Về mặt của Hạ Chí Xuyên rất dịu dàng khi nhìn Diệp Mộ Tây anh lên tiếng quan tâm cô “Em ổn chứ Mộ Tây?! anh thấy hình như em không vui thì phải?!”.

Diệp Mộ Tây nở một nụ cười yếu ớt với Hạ Chí Xuyên “Thật ra thì em không quen khiêu vũ cho lắm... chân cảm thấy hơi đau...”

Hạ Chí Xuyên để lộ vẻ áy náy trên gương mặt tuấn tú của mình “Xin lỗi nha Mộ Tây... sau này anh sẽ không để em phải khổ sở như vậy nữa, chúng ta về nha”.

“Về sớm như vậy không ảnh hưởng đến việc ngoại giao của anh chứ”.

“Không sao đâu rượu chúc mừng với Thịnh tam thiếu cũng uống rồi mà, chúng ta đi thôi”.

Diệp Mộ Tây gật đầu rồi đi theo Hạ Chí Xuyên ra ngoài, Thịnh Khải Luân nhìn thấy Diệp Mộ Tây và Hạ Chí Xuyên nói chuyện thân thiết với nhau như vậy liền cảm thấy khó chịu trong lòng, chính bản thân của anh cũng không biết tại sao vừa gặp lại Diệp Mộ Tây thì cảm xúc lại rối loạn lên đến như vậy.

Thịnh Khải Luân cũng liền đuổi theo Diệp Mộ Tây nhưng anh vừa ra đến cửa thì đã bị Thịnh Nhất Phi chặn đường trừng mắt hỏi “Hôm nay là lễ kỉ niệm thành lập công ty mà anh lại tính đi đâu, CEO gì mà vô trách nhiệm quá vậy hả???”.

“Anh có chút việc riêng hơn nữa việc tiếp khách đã có Nại Quân và Hoài Du lo rồi mà...”.

Thịnh Nhất Phi liền phùng mang trợn mắt lên “Chuyện gì mà quan trọng vậy??? lại chạy đi tìm cô gái tên Hạ Mạt kia chứ gì... anh đúng là không có chút tiền đồ gì hết mà”.

Thịnh Nhất Phi là ngũ tiểu thư của Thịnh gia vốn nổi tiếng ngang ngược lém lỉnh lại được ông nội yêu thương hết mực nên người làm anh như Thịnh Khải Luân cũng phải nể vài phần hơn nữa Thịnh Khải Luân lại là anh trai ruột của Thịnh Nhất Phi nên không thể nổi cáu với cô được, thế là đành nói thật “Anh phải đuổi theo Diệp Mộ Tây em làm ơn tránh đường giùm anh đi”.

Ánh mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rõ lên kèm theo sự ngạc nhiên “Anh nói cái gì... chị Mộ Tây đã ở đây sao???”.

Thịnh Khải Luân liền gật đầu “Đúng, bây giờ anh phải đuổi theo cô ấy...”.

Thịnh Nhất Phi lại dùng ánh mắt sắc bén dò xét Thịnh Khải Luân “Để làm gì? anh tính bắt nạt làm chị ấy tổn thương nữa hả? em nói cho anh biết cứ đi mà lo cho Hạ Mạt của anh đi đừng làm khổ chị Mộ Tây nữa nếu không thì đừng bao giờ nói với người khác em là em gái của anh nữa”.

“Anh và Hạ Mạt đã kết thúc từ nhiều năm trước rồi sao mà em cứ nói mãi... mau tránh ra để anh đuổi theo Diệp Mộ Tây nếu không sẽ không kịp mất”.

Thịnh Nhất Phi liền phát tay “Còn đứng đấy làm gì mau đuổi theo đi chứ”.

Thịnh Khải Luân sụ mặt “Cái con nhỏ này em hai mặt vừa thôi chứ”.

Thịnh Khải Luân vội chạy đi, Thịnh Nhất Phi đứng nhìn theo mỉm cười vui vẻ “Cuối cùng anh cũng hiểu được tình cảm của mình dành cho ai nhiều hơn

rồi hy vọng anh hai và chị Mộ Tây sớm tái hợp hihhi”.

Thịnh Nhất Phi nhìn đông nhìn tây rồi đi tới cặp cỏ Thịnh Khải Tề “Nè sao không thấy anh dắt theo bạn gái vậy hả Khải Tề?”.

Thịnh Khải Tề cười khổ “Sao em cứ thích chạm vào nỗi đau của người khác thế hả đã nói là anh ế truyền kiếp rồi mà”.

Thịnh Nhất Phi liền đánh vào vai của Thịnh Khải Tề một cái rồi ranh mãnh hỏi “Ế thiệt không??? hay anh là gay nên không thích con gái”.

Thịnh Khải Tề đưa mắt lườm Thịnh Nhất Phi một cái “Em vừa phải thôi... tại anh chưa muốn yêu chứ không phải gay, anh là con trai 100% đó nha”.

“Ai mà biết được”.

Thịnh Khải Tề cười khổ “Thôi tùy em, thích nghĩ sao cũng được”.

Thịnh Khải Tề bung ly rượu lên nhấp môi rồi khẽ thở dài nói “Nếu không đến được với người mình yêu anh thà cả đời cứ vậy mà đơn phương người ấy cũng không muốn ép bản thân mình đến một người khác đâu”.

Thịnh Nhất Phi cau mày “Nè thật ra người con gái đó như thế nào mà làm cho anh bao nhiêu năm vẫn suy tâm vọng tưởng vậy hả?”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười về mặt vô cùng dịu dàng “Cô ấy là một người con gái rất xinh đẹp lại hiền lành tử tế, nói không chừng em cũng gặp qua rồi lại còn rất yêu thích cô ấy nữa đó”.

Thịnh Nhất Phi lắc đầu ngoay ngoay “Hoang đường... làm sao em có thể gặp mặt người con gái mà anh nói chứ...”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười như có như không “Nói vậy mà em cũng tin đúng là dễ bị lừa mà hahaha”.

Thịnh Nhất Phi nhăn nhó mặt mày rồi bảo “Anh đúng là đáng ghét mà... à anh Khải Lãng đâu sao này giờ không thấy vậy?”.

Thịnh Khải Tề chỉ tay vào một góc đông người rồi nói “Anh chị hai đang tiếp khách bàn chuyện làm ăn bên kia kìa”.

“Thế sao anh không đi bàn chuyện làm ăn luôn đi”.

Thịnh Khải Tề bung ly rượu vang lên nhấp một ngụm tư thế nhàn nhã rồi nói “Anh không thích kinh doanh anh thích trở thành họa sĩ nổi tiếng cơ”.

Thịnh Nhất Phi bĩu môi “Đúng là không có tiền đồ mà”.

Thịnh Khải Tề nở một nụ cười rồi nói “Đối với em ngoài Sở Nại Quân ra thì ai cũng không có tiền đồ hết anh biết mà hahaha”.

Sở Nại Quân từ đâu bước đến không báo trước “Tứ thiếu gia và ngũ tiểu thư đang nói vấn đề gì mà có tôi nữa vậy hả không biết tôi có đắc tội gì với hai người không đây?”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười nhìn qua Thịnh Nhất Phi rồi quay qua nói với Sở Nại Quân “Em ấy nói nhớ anh đó mà hahaha... thôi hai người tự nhiên tâm sự nha tôi về trước đây ở đây chán quá” sau đó liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cường chế mang người đi

Thịnh Nhất Phi lúng túng nhìn Sở Nại Quân rồi lên tiếng giải thích “Anh ấy rất thích nói đùa... vì vậy... vì vậy anh đừng tin lời của anh ấy nói nhé...”.

Thịnh Nhất Phi vừa xoay người tính chạy đi thì nghe Sở Nại Quân nói “Nếu tứ tiểu thư không chê có thể khiêu vũ cùng tôi một điệu nhạc được không?”.

Thịnh Nhất Phi quay người lại với vẻ mặt ngạc nhiên “Anh vừa nói muốn cùng tôi khiêu vũ sao????”.

“Nếu tứ tiểu thư thấy phiền thì thôi vậy... tôi xin lỗi”.

Thịnh Nhất Phi liền lắc đầu xua tay “Không... không phải... tôi đồng ý mà hihhi”.

Ở bãi đỗ xe ven đường, Diệp Mộ Tây nói với Hạ Chí Xuyên “Anh về trước đi em muốn đi bộ hóng gió một chút”.

Hạ Chí Xuyên ái ngại nói “Nhưng trời tối rồi để em đi một mình anh không yên tâm đâu”.

Diệp Mộ Tây chỉ tay về phía trạm tàu điện ngầm “ Anh yên tâm đi ở đây cách ga tàu điện ngầm khoảng hai trăm mét thôi tới đó em sẽ lên tàu đi về nhà, tuyệt đối an toàn mà hử”.

Hạ Chí Xuyên vốn không muốn để Diệp Mộ Tây đi về một mình nhưng cô đã lên tiếng nói thế thì anh chỉ còn biết nghe theo thôi.

Hạ Chí Xuyên lái xe rời đi, Diệp Mộ Tây đi bộ một mình vừa đi nước mắt vừa rơi đến cuối cùng thì cô ngồi xổm ven đường úp mặt vào đầu gối mà khóc, thời gian qua cô đi du học ở Mỹ rồi quay lại thành phố B làm việc sau đó trở về Thành phố X vẫn cảm thấy bình yên, năm năm không gặp Thịnh Khải Luân cô cứ nghĩ là mình đã lãng quên con người đó rồi nhưng ngày hôm nay gặp lại cảm giác cứ như mới hôm qua những tổn thương mà cô cố gắng sắp xếp vào quá khứ lại rồi vị trí của nó làm cho cô thấy khó chịu.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại ven đường, Thịnh Khải Luân bước đến bên cạnh Diệp Mộ Tây rồi lên tiếng hỏi “ Sao lại ngồi đây khóc rồi Hạ Chí Xuyên bỏ rơi em rồi sao, đã nói ngay từ đầu rồi mà không chịu nghe đâu”.

Diệp Mộ Tây nghe giọng của Thịnh Khải Luân liền đưa tay lên lau nước mắt rồi đứng dậy đi tiếp.

Thịnh Khải Luân liền bắt lấy cổ tay của cô kéo lại “ Nè em định ngó lơ anh luôn sao Diệp Mộ Tây?”.

Diệp Mộ Tây liền gạt tay của Thịnh Khải Luân ra “ Thịnh tam thiếu tôi và anh không ai nợ ai nữa hết anh làm ơn coi như chưa từng quen tôi đi được không, cuộc sống bình yên của tôi nhờ anh mà bây giờ dậy sống rồi đó thế nào mấy cô thiên kim tiểu thư gì đó cũng bàn tán sau lưng tôi cho mà xem. . . hơn nữa nếu bây giờ có ai đó mà nhìn thấy tôi và anh ở đây thế nào ngày mai cũng được lên báo trang nhất cho mà xem”.

Thịnh Khải Luân mở cửa xe ra “Lên xe đi tôi đưa em về”.

Vốn đã quyết định làm người dung thì tốt nhất là đừng nên có bất kỳ liên quan gì đến nhau nữa nên Diệp Mộ Tây liền lên tiếng từ chối “ Cảm ơn ý tốt của Thịnh tam thiếu nhưng tôi thích đi tàu điện ngầm hơn”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười “ Không nhìn lại mình. . . nửa đêm nửa hôm ăn mặc khiêu gợi như vậy đi ngoài đường em đang tính nói với mấy thằng lưu manh còn đồ là hãy đến với em đêm nay đi đó hả?”.

Diệp Mộ Tây cũng nhếch môi mỉm cười “ Còn đồ tôi từng gặp qua không ít chỉ sợ là gặp phải mấy loại người biến thái cảm thú giống như anh thôi”.

Cô quay người bỏ đi, máu điên của Thịnh Khải Luân sôi lên tới não anh không nói không rằng mà đi tới ầm cô lên nhét cô ngồi vào trong xe.

Diệp Mộ Tây liền kêu lên “ Này, anh tính làm gì vậy????”.

Thịnh Khải Luân liền lái xe đi.

Diệp Mộ Tây lại hỏi “ Này Thịnh Khải Luân anh mang tôi đi đâu thế, trạm tàu điện ngầm ở hướng ngược lại cơ mà”.

“ Hôm nay tâm trạng tôi cực kỳ tốt nên muốn chơi trò cảm thú với em đó Diệp Mộ Tây. . . chúng ta về nhà rồi từ từ chơi có được không?”.

Diệp Mộ Tây kéo tay của Thịnh Khải Luân “ Tôi không có hứng thú giỡn với anh đâu nha mau cho tôi xuống xe đi”.

Cả hai giật co, chiếc xe lạng qua trái rồi lạng qua phải, đang cãi nhau đột nhiên có một chiếc xe tải băng qua đường làm cho cả hai giật mình cũng may Thịnh Khải Luân bẻ lái tránh kịp, sau giây phút đó Diệp Mộ Tây không dám làm phiền anh nữa mà để yên cho anh lái xe về tới Tiệp Trưng Trang.

Nhìn qua cửa kính xe Diệp Mộ Tây có thể thấy Tiệp Trưng Trang cũng không mấy thay đổi gì nhiều vẫn là ngôi biệt thự sơn màu trắng đường nét hoa văn chạm khắc theo phong cách La Mã cổ điển, các ô cửa kính màu vẫn lung linh khoe mình dưới ánh trăng sáng, trong vườn vẫn trồng đầy hoa linh lan trắng, cô cứ tưởng sau khi mình bỏ đi Thịnh Khải Luân đã cho người nhỏ sạch hết những cây hoa đó để rũ bỏ sự tồn tại của cô trong cuộc đời anh rồi chứ.

Xe vừa dừng lại Diệp Mộ Tây liền mở cửa xuống xe tính bỏ đi nhưng bị Thịnh Khải Luân nắm tay cô kéo đi vào trong nhà, Diệp Mộ Tây sống chết nắm lấy cánh cửa quyết không đi vào nhà “ Anh làm ơn buông tha cho tôi đi cả cuộc đời này của mình đây là nơi mà tôi không bao giờ muốn đến lần nữa”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười tà mị “ Nếu em muốn ở đây thì tôi sẽ chịu vậy?”.

Thịnh Khải Luân cởi áo tây trang ra ném một bên rồi nói lỏng cả vạt, Diệp Mộ Tây liền kêu lên “ Này Thịnh Khải Luân anh muốn phát tiết thì tìm người khác đi thiếu gì người xếp hàng chờ lên giường với anh cơ mà. . .”.

Thịnh Khải Luân hôn lên má của Diệp Mộ Tây rồi thì thầm vào tai cô “ Nhưng tôi thích làm chuyện đó với em hơn. . .”.

Mặt của Diệp Mộ Tây bắt đầu nóng lên liền nằng “ Cảm thú anh đang làm nhắm cái gì vậy. . . dù có chết tôi cũng không muốn cùng anh làm chuyện xấu đâu”.

Thịnh Khải Luân lại mỉm cười điềm tĩnh rồi nói " Nhưng tôi lại muốn cùng em làm chuyện xấu thì biết sao được".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không ?

Diệp Mộ Tây nhìn đồng hồ rồi nói “Thịnh Khải Luân có gì lúc khác nói bây giờ tôi phải về nhà trẻ lắm rồi”.

Thịnh Khải Luân kéo Diệp Mộ Tây lôi cô vào trong nhà “Hôm nay tôi bảo em ở đây cùng tôi thì em phải ở đây cùng tôi nghe chưa” anh ngang ngược nói.

Diệp Mộ Tây nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói “Được thôi cho tôi một lý do chính đáng thuyết phục tôi ở lại đi”.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh của Diệp Mộ Tây rồi nói “Em là Thịnh tam thiếu phu nhân của anh cho nên em phải ở lại Tiệp Tương Trang này... em quên rồi sao đây là ngôi nhà mà chính em đã chọn để bắt đầu cuộc sống vợ chồng với anh còn gì”.

Diệp Mộ Tây cười phá lên “Hahaha...”.

Thịnh Khải Luân nhú mày hỏi “Em cười cái gì chứ...bộ có gì vui lắm sao?”.

Diệp Mộ Tây liền gật đầu “Đúng vậy rất là tức cười luôn đó”.

“Chuyện gì tức cười nói anh nghe thử”.

Từ lúc vào nhà, Diệp Mộ Tây đảo mắt nhìn một vòng thấy đồ vật trong nhà vẫn y nguyên như lúc mà cô rời đi, ngay cả cái bể cá hề vẫn còn trên bàn cô cứ tưởng hai con cá đó đã chết từ lâu rồi chứ, thế nên cô đoán chắc mọi thứ trong nhà vẫn như trước an yên trong vị trí vốn có của nó. Diệp Mộ Tây đứng dậy kéo tay Thịnh Khải Luân đi lên lầu vào phòng thay đồ rồi đẩy anh đến trước tấm gương lớn.

Thịnh Khải Luân không hiểu cô đang tính làm gì nên lên tiếng hỏi “Em bắt anh đứng đây để làm gì... chẳng lẽ là muốn làm chuyện đó trước gương cho kích thích hả...hihihi”.

“Bớt hoang tưởng giùm một cái, nhìn vào trong gương đi”.

Thịnh Khải Luân nhìn vào gương rồi nói “Anh biết là anh đẹp trai rồi mà hihi”.

Giọng của Diệp Mộ Tây trầm thấp dịu dàng vang lên nhưng lại cứ như từng nhát dao sắc bén đâm vào tim của Thịnh Khải Luân” Anh thấy cái người trong gương đó không?! Năm năm trước khi anh ta bước vào căn nhà mà tôi tự tay mình thiết kế và đặt tên là Tiệp Tương Trang này đã nói với tôi rằng cả đời của anh ta sẽ bị chôn vùi trong cái địa ngục này nơi mà anh không giờ muốn đến nhất chính là căn nhà mang tên Tiệp Tương Trang này...anh ta nói cả cuộc đời này dù vật đổi sao dời cũng mãi mãi không bao giờ có một chút tình cảm gì với tôi hết...anh ta nói tôi chấp nhận kết hôn với anh ta chỉ vì tiền mà thôi vậy mà tôi vẫn chấp mê bắt ngộ mắc kệ anh ta dày vò, nói nặng nói nhẹ vẫn cam tâm tình nguyện làm một người vợ hiền mỗi ngày chờ anh ta trở về, tôi mắc kệ những tổn thương mà anh ta gây ra cho tôi vẫn im lặng mà chịu đựng bởi vì tôi cần một gia đình, cần một người yêu thương tôi...tôi từng nghĩ có một ngày tôi sẽ thay đổi được thể giới của anh ta sẽ bước chân vào được cuộc sống của anh ta nhưng đã là một giấc mơ thì đến cuối cùng vẫn phải tỉnh giấc mà thôi...cái ngày mà anh ta chính tay giết chết đứa con giữa tôi và anh ấy tôi đã hiểu ra rất nhiều điều...anh ta từng nói muốn ly hôn với tôi cho nên tôi đã chấp nhận ly hôn để trả tự do lại anh ta và giải thoát cho chính mình. Vậy mà hôm nay cái người trong gương đó lại nói với tôi “Em là Thịnh tam thiếu phu nhân của anh cho nên em phải ở lại Tiệp Tương Trang này” anh thấy có tức cười không hả Thịnh tam thiếu???”.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Diệp Mộ Tây với ánh mắt rất phức tạp cảm xúc, anh chần chờ mãi cuối cùng mới lấy hết can đảm thốt lên “Xin lỗi em Mộ Tây”.

Diệp Mộ Tây rất ngạc nhiên đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ cô nghe Thịnh Khải Luân nói một câu xin lỗi chân thành tới mình nhưng cô cũng không thay đổi biểu cảm gì nhiều trên gương mặt, cô lạnh lùng đáp trả “Thịnh tam thiếu không biết anh đây là đang xin lỗi về chuyện gì vậy, nếu là vì chuyện của ngày hôm nay thì anh hãy để tôi đi tôi hứa không tính toán gì với anh nữa chúng ta sau này cũng chỉ là người dưng mà thôi”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân hiện rõ nét thống khổ “Anh xin lỗi vì tất cả, lúc đó anh thật sự không biết là em đã mang thai nếu không anh đã không ra tay với em như vậy...lúc đó anh thật sự không cố ý hại em và đứa bé trong bụng em mà em tin anh được không Mộ Tây”.

Khóe mắt của Diệp Mộ Tây ửng đỏ “Nếu biết thì đã sao chứ ngay từ đầu anh đã rất chán ghét tôi rồi mà...trong lòng anh chỉ có một mình Hạ Mạt mà thôi, bất kể cô ấy tốt xấu đúng sai như thế nào anh cũng không cần biết...giả mà anh tin tưởng tôi dù chỉ 0,001% thôi thì...mà thôi chuyện qua rồi tôi không muốn nhắc nữa cuộc sống hiện tại của tôi rất an yên, rất vui vẻ tôi nghĩ anh cũng đang rất hạnh phúc bên cạnh người mà anh yêu thương...chúng ta xem như chưa từng gặp lại...chưa từng quen biết cứ thế mà sống tiếp cuộc đời của mình nha”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây giọng nói dịu dàng mang theo ý thành khẩn cầu xin “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”.

Câu nói này nếu nói ra trước lúc cô mất đi đứa con trong bụng thì có lẽ cô đã vui vẻ gật đầu đồng ý nhưng bây giờ thì...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh mất em là điều ngu xuẩn nhất đời anh

Diệp Mộ Tây gạt tay của Thịnh Khải Luân ra “Hình như anh nói câu này muộn mất nhiều năm rồi Thịnh tam thiếu à... hơn nữa tôi nghĩ một người tư chất kém cỏi như tôi không xứng đáng với anh đâu, một Hạ Mạt hoàn hảo vẫn thích hợp làm Thịnh tam thiếu phu nhân hơn tôi”.

“Anh và Hạ Mạt kết thúc lâu rồi... kể từ khi anh biết ngày hôm sinh nhật bà nội cô ấy cố tình vu oan cho em đây cô ấy xuống lầu”.

Diệp Mộ Tây nhếch môi mỉm cười lạnh nhạt “Vậy thì sao?! chuyện của hai người không liên quan đến tôi, anh nói tôi biết làm gì? tôi đâu có quan tâm”.

“Em muốn như thế nào mới đồng ý bắt đầu lại cùng anh chứ?”.

“Tôi vốn không có ý định bắt đầu lại với anh, lần này tôi đến Thành phố X là vì công việc mà thôi, tôi sẽ sớm rời khỏi đây vì vậy xin anh đừng làm cuộc đời này của tôi dậy sóng lần nữa, tôi thích mình của bây giờ hơn”.

Thịnh Khải Luân bất chợt ôm chặt lấy Diệp Mộ Tây giọng nói nghe rất thương tâm “Anh hứa sẽ không làm em đau khổ nữa, xin em cho anh một cơ hội được không Mộ Tây... năm năm qua chưa bao giờ anh có được một giấc ngủ bình yên cứ nhắm mắt lại... thì cái ngày hôm đó cứ hiện lên trong đầu anh... anh thật sự hối hận bởi vì đến lúc mất đi em rồi anh mới nhận ra tình cảm của mình dành cho em nhiều hơn anh đã tưởng... anh thừa nhận anh sai rồi Tiếp Trương Trang không phải là địa ngục như anh từng nói mà là nơi anh cảm thấy bình an vui vẻ nhất mỗi khi trở về... anh từng nghĩ cả đời sẽ chỉ yêu một mình Hạ Mạt anh cứ tưởng tình yêu của anh và cô ấy là thiêng liêng cao cả đến độ không ai có thể thay đổi được nhưng sự thật không phải như vậy thời gian chung sống cùng em đã làm cho anh thay đổi tình yêu của mình nhưng anh lại không chấp nhận được điều đó nên luôn làm em tổn thương... ngày hôm đó nếu anh bình tĩnh hơn một chút xem xét lại mọi chuyện chứ không tin vào lời nói một phía của Hạ Mạt thì có lẽ bây giờ anh đã được làm ba, em đã được làm mẹ, cả gia đình chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau... Sau khi em bỏ đi anh mới biết, đánh mất em là điều ngu xuẩn nhất đời anh... anh xin lỗi em Diệp Mộ Tây cầu xin em cho chúng ta thêm một cơ hội để bắt đầu lại một lần nữa”.

Diệp Mộ Tây cố kìm nén tất cả cảm xúc lại trong lòng không để nước mắt rơi xuống trước mặt của Thịnh Khải Luân, trước đây như vậy bây giờ cũng như vậy... cô không cho mình cái quyền được ủy mị, yếu đuối, đáng thương trước mặt của Thịnh Khải Luân, trước đây không có thì bây giờ lại càng không nên có.

Diệp Mộ Tây đẩy Thịnh Khải Luân ra “Vậy thì tôi cũng cầu xin anh làm ơn để tôi yên... tôi mệt mỏi rồi không đủ sức chịu thêm tổn thương nữa đâu... nếu anh cảm thấy hối hận vì từng làm khổ tôi thì tôi xin anh xem như chưa từng quen biết tôi... thế giới của anh sâu lắm tôi thật sự không đi vào nổi đâu nên đừng cố kéo tôi vào nữa làm gì”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu “Không được đâu Mộ Tây à, thế giới của anh có một khoảng trống mà em chính là mảnh ghép còn thiếu đó nếu không kéo em vào thế giới của anh thì làm sao nó trở thành một bức tranh hoàn hảo được chứ... cho nên bằng mọi giá anh nhất định sẽ mang em quay về bên cạnh anh”.

“Vậy thì tôi cũng sẽ nhất định chạy trốn anh bằng mọi cách”.

Thịnh Khải Luân liền nồn nóng nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây giọng điệu gấp gáp hỏi “Em lại muốn đi đâu mấy năm qua anh gần như lật tung cả thành phố X lên để tìm em, vậy mà bây giờ em lại muốn trốn anh nữa sao... anh không cho em cơ hội đó đâu Mộ Tây à... chỗ của em là ở bên cạnh anh, em phải là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia số mệnh đã an bài rồi cho nên em chạy không thoát đâu”.

Vì Thịnh Khải Luân cố dùng lực nên Diệp Mộ Tây cảm thấy hơi đau cô cố gắng rút tay mình lại “Anh bỏ tay tôi ra... anh điên rồi Thịnh Khải Luân... chúng ta đã kết thúc rồi đây là mong muốn của anh còn gì bây giờ anh lại ở đây ép buộc tôi quay về bên cạnh anh, anh không cảm thấy quá hoang đường hay sao chứ”.

Chuông điện thoại của Diệp Mộ Tây vang lên cô đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường thấy đã hơn 10 giờ rồi, về mặt bất chợt trở nên lo lắng, cô đi ra một góc cách xa Thịnh Khải Luân rồi bắt máy sau đó nói vài câu ngắn gọn rồi quay lại chỗ của Thịnh Khải Luân đang đứng, giọng nói kiên định “Tôi muốn về nhà anh làm ơn để tôi đi nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Quá khứ thất bại

Thịnh Khải Luân bất lấy cổ tay của Diệp Mộ Tây lại “Được nhà em ở đâu anh đưa em về”.

“Điều khoản ly hôn của tôi và anh là dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra anh cũng không được phép can thiệp vào cuộc sống của tôi anh nhớ chứ... vậy nên anh làm ơn làm theo đúng điều khoản trên đơn ly hôn đi”.

Thịnh Khải Luân thay đổi thái độ anh nhếch môi cười đều một cái lấy lại thần sắc lạnh lùng cao ngạo thường ngày “Được thôi. . .nếu em đã không thích mật ngọt thì đành phải chuốc rượu cay rồi”.

Trong khi Diệp Mộ Tây còn đứng nhứ mảy suy nghĩ câu nói của Thịnh Khải Luân thì anh đã nhanh chóng bước đến khóa cửa chính trong nhà lại rồi các cửa phụ cũng lần lượt được đóng chốt an toàn.

Diệp Mộ Tây lúc này mới biết Thịnh Khải Luân là muốn nhốt mình ở lại Tiệp Tương Trang liền chạy đến cửa nhấn mật mã mở cửa nhưng không được cô quay lại nhìn Thịnh Khải Luân rồi hỏi “Mọi thứ trong nhà đều không thay đổi vậy tại sao mật khẩu cửa nhà lại không mở được chứ??”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười nhàn nhả rồi nói “Bởi vì anh đã đổi lại mật khẩu lâu rồi hihi thấy anh thông minh chưa?!”.

Thấy vẻ mặt hoang mang khó chịu của Diệp Mộ Tây Thịnh Khải Luân lại cảm thấy rất thỏa mãn liền nói “Không cho anh đưa em về thì cứ ngủ lại với anh đêm nay đi là được rồi, anh cũng không muốn ép buộc em thấy anh tốt chưa?! Hihihi”.

Diệp Mộ Tây nổi khùng lên bảo “Tốt cái đầu nhà anh đó, sao lúc nào anh cũng thích làm theo ý của mình hết vậy?? có bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của người khác chưa?”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu “Rồi, anh đã hỏi qua ý kiến của em rồi mà nhưng em không chịu để anh đưa em về thì tức là muốn ở lại đây”.

Diệp Mộ Tây cũng đành bó tay với Thịnh Khải Luân nên ngồi bệch xuống ngay cửa rồi nói “Tôi sẽ ngồi chờ ở đây cho đến lúc anh chịu mở cửa để tôi về nhà”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu tỏ vẻ đồng ý “Ừ miễn sao em ở lại đây thì dù là đứng, ngồi, nằm, quỳ gì thì cũng tùy em quyết định hết hihihi”.

Thịnh Khải Luân nhìn dáng vẻ giận hờn của Diệp Mộ Tây mà cười khỏ, năm năm trước anh bảo cô đi hướng Đông thì chắc chắn cô không dám đi hướng Tây, vậy mà bây giờ anh nói một câu cô cãi lại một câu, đúng thật là đầu đầu mà cũng tại anh có lỗi trước nên đành chịu trừng phạt thôi.

Thịnh Khải Tề về nhà người nông nặc mùi rượu, ba mẹ của anh lo lắng đỡ anh về phòng, mẹ của Thịnh Khải Tề lấy nước nóng lau mặt cho anh rồi hỏi “Khải Tề làm sao con lại uống nhiều tới như vậy rõ ràng là con rời tiệc từ sớm cơ mà”.

Thịnh Khải Tề say nhưng tâm lại rất tỉnh anh cười nhạt rồi nói “Không có gì đâu mẹ đừng lo, lúc nãy con gặp mấy người bạn cũ nên đi uống vài ly xã giao thôi...cũng trễ rồi mẹ về phòng nghỉ đi con tự lo được mà”.

Thịnh Khải Đông lắc đầu bỏ đi ra ngoài trước, Lý Huệ Nhi đáp chắn lại Thịnh Khải Tề rồi mới đi về phòng của mình.

Thịnh Khải Đông thở dài nói với Lý Huệ Nhi “Chúng ta chỉ có một đứa con này vậy mà nó lại không thích kinh doanh suốt ngày mơ mộng làm họa sĩ... đúng là thất bại mà, phải chi nó được một phần của Khải Luân thôi thì tốt biết mấy”.

Lý Huệ Nhi liền cau mày khó chịu “Ông đừng nói như vậy Khải Tề từ nhỏ rất hiền lành nó vốn không thích hợp tranh đấu trên thương trường như hai người anh họ của mình, ông đừng có suốt ngày so sánh con mình với người khác như thế tôi không thích đâu”.

“Số trời định tôi mệnh bạc thì đành chịu vậy... .haiz”.

Thịnh Khải Tề xuống lầu lấy ly nước uống nhưng lúc quay về lại vô tình nghe được ba mẹ mình nói chuyện với nhau anh bất chợt nở một nụ cười tự giễu rồi quay về phòng anh thầm nghĩ “Nếu có một điều ước mình cũng nhất định sẽ ước mình trở thành Thịnh Khải Luân”.

Nhắm mắt lại Thịnh Khải Tề bất chợt thấy hình ảnh của mình trong quá khứ...

Năm anh sáu tuổi trong một buổi học ở trường nói về ước mơ của mình anh đã nói tương lai muốn trở thành một họa sĩ và còn vẽ rất nhiều tranh nhưng sau đó đều bị các bạn trong lớp trêu ghẹo chẳng những vậy còn xé nát những bài vẽ của anh, trong lúc Thịnh Khải Tề đang khóc lóc và tuyệt vọng thì có một cô bé chạy tới đuổi mấy bạn trêu ghẹo Thịnh Khải Tề đi và an ủi anh “Tranh của anh vẽ rất đẹp em tin là sau này anh nhất định sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng”, chính vì câu nói đó mà Thịnh Khải Tề luôn cố gắng để thực hiện ước mơ của mình và không phụ lòng tin của cô bé đó.

Năm Thịnh Khải Tề 18 tuổi, anh bước vào vào giảng đường đại học ôm theo biết bao hoài bão ước mơ sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng gia đình cũng cho anh đi theo ước mơ của mình.

Năm Thịnh Khải Tề 19 tuổi, trong ngày khai giảng năm học và lễ chào đón tân sinh viên khóa mới, anh gặp lại cô bé năm xưa, bây giờ cô bé đó đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, anh ôm mộng cùng cô có những ngày tháng làm đồng học vui vẻ bên cạnh nhau chẳng những thế anh còn vẽ ra viễn cảnh anh và cô gái trong lòng anh bao năm cùng dắt tay nhau vào lễ đường thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Sau đó không lâu, Thịnh Khải Tề nhớ rất rõ ngày đó lúc đi học về anh còn rất vui vẻ, về đến nhà anh liền nói với mẹ của mình “Mẹ à con đã gặp lại được ý trung nhân của cuộc đời mình rồi...sau này con nhất định sẽ xin ông nội cưới cô gái đó cho con hìhì”.

Lâm Tuệ Nghi là mẹ của Thịnh Khải Luân từ trong nhà đi ra vô tình nghe được Thịnh Khải Tề nói vậy liền cười và bảo “Được...được tiểu tử nhà mình muốn cưới vợ thì phải lo học cho thật tốt đợi con tốt nghiệp rồi,bác sẽ xin ông nội cưới vợ cho con chịu không”.

Thịnh Khải Tề tươi cười gật đầu”Bác ba nói thì phải giữ lời đấy nhé “.

Lâm Tuệ Nghi nở nụ cười dịu dàng rồi bảo “Tất nhiên rồi”.

Thịnh Khải Tề vào đến sảnh đón thì thấy giày dép hôm nay ở biệt thự chính nhiều hơn mọi ngày nên liền hỏi “Hôm nay nhà mình có khách hay sao vậy?”.

Lý Huệ Nhi liền nói “Đúng vậy hôm nay vợ sắp cưới của anh Khải Luân con đến nhà ra mắt gia đình”.

Thịnh Khải Tề liền quay sang nói với Lâm Tuệ Nghi “Vây phải chúc mừng nhà bác ba sắp chuyện vui rồi”.

“Chung thân đại sự của anh Khải Luân xong thì sẽ sớm tới con thôi hìhì”.

Thịnh Khải Tề bước vào nhà chào ông bà nội, bác hai, bác ba,ba của mình và hai người anh họ là Thịnh Khải Lăng và Thịnh Khải Tề trước rồi lễ phép chào hỏi một người đàn ông chắc tuổi bác ba của mình, anh vừa đưa mắt nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh Thịnh Khải Luân thì Lâm Tuệ Nghi liền lên tiếng giới thiệu “Đây là Diệp Mộ Tây sau này sẽ là chị dâu của con đó Khải Tề”.

Nụ cười trên môi của Thịnh Khải Tề biến mất hoàn toàn, câu nói của Lâm Tuệ Nghi cứ như sét vừa mới đánh ngang qua tai của anh vậy, cô gái mà anh đem lòng yêu thích bao nhiêu năm sao lại có thể biến thành chị dâu như vậy được chứ.

Diệp Mộ Tây tươi cười nhìn Thịnh Khải Tề, giọng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên “Xin chào Khải Tề sau này trở thành người một nhà mong được giúp đỡ nhiều hơn”.

Thịnh Khải Tề đứng đó hóa đá một lúc thật lâu đến nỗi ông nội phải lên tiếng hỏi “Khải Tề cháu bị sao vậy Mộ Tây đang chào hỏi cháu mà sao cháu cứ im lặng như vậy là thất lễ lắm có biết không hả?”.

Thịnh Khải Tề giật mình choàng tỉnh khó khăn nở một nụ cười gượng rồi nói với Diệp Mộ Tây “Chào...chị”.

Lý Huệ Nhi sợ làm mọi người mất vui liền lên tiếng biện minh cho con trai “Mộ Tây à cháu đừng để bụng nha chắc Khải Tề mới đi học về nên còn mệt đó mà”.

Diệp Mộ Tây nở nụ cười thân thiện “Dạ không sao đâu bác”.

Thịnh Khải Tề không dám ở lại nữa liền nói “Con xin lỗi cả nhà con thấy hơi mệt con muốn lên nghỉ trước” sau đó anh liền chạy lên phòng đóng chặt cửa lại, thất thần ngồi nhìn lên trần nhà, anh không chấp nhận được sự thật này “Không thể nào, không thể nào...tại sao cô ấy lại có thể trở thành chị dâu của mình chứ...mình không muốn...không muốn đâu”.

Thịnh lão phu nhân liền nói với Lý Huệ Nhi “Huệ Nhi con đi theo thằng bé xem nó thế nào nếu không khỏe thì gọi bác sĩ khám thử xem sao”.

Lý Huệ Nhi liền gật đầu “Dạ con đi ngay đây mẹ”.

Sau đó, anh cứ như vậy mà nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Mộ Tây kết hôn với nhau rồi ôm trong lòng một vết thương không bao giờ lành lại được nữa.

Thịnh Khải Tề bắt gặp cười khổ, năm 19 tuổi anh vô dụng không giữ được người mình yêu nhưng bây giờ đã 25 tuổi anh vẫn không thể đem cô ấy đến bên cạnh mình. Hôm nay, trong buổi lễ kỉ niệm thành lập công ty Hoàng Thịnh Quốc Tế anh vô tình nhìn thấy Diệp Mộ Tây, người con gái trong lòng anh vẫn luôn xinh đẹp với một nụ cười dịu dàng như trong quá khứ. Thịnh Khải Tề vốn định bước qua chào hỏi muốn có một bắt đầu mới với cô thì Thịnh Khải Luân đã nhanh chóng kéo Diệp Mộ Tây ra khiêu vũ cùng anh rồi, nhìn hai người khiêu vũ cùng nhau rất xứng đôi Thịnh Khải Tề vốn biết Diệp Mộ Tây yêu Thịnh Khải Luân bằng cả lý trí lẫn con tim nên chỉ đành đứng một góc từ xa dõi theo từng bước chân của cô, anh hận bản thân mình tại sao lại không phải là Thịnh Khải Luân, đã biết bao anh nghĩ nếu anh là Thịnh Khải Luân anh sẽ dùng cả cuộc đời mình để yêu thương che chở cho cô nhất định sẽ không làm cô tổn thương như những gì mà Thịnh Khải Luân đã làm. Anh yêu cô thì sao vẫn phải đứng trở mặt ra mà nhìn người mình yêu thương hứng chịu những tổn thương, anh không có cách nào để đứng ra bảo vệ cho cô cả bởi vì anh không biết phải lấy tư cách gì để ở bên cạnh cô nữa vì thế anh luôn thấy tự ti về bản thân mình trước Thịnh Khải Luân. Thịnh Khải Tề nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện từ quá khứ đến hiện tại rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Thông báo: Vì một số lý do riêng mình quyết định đổi tên nữ chính, nên từ giờ Diệp Mộ Tây sẽ đổi thành Diệp Hạ Lam nha các bạn!!!!

Ở Tiệp Trương Trang, Thịnh Khải Luân nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ đêm liền đứng dậy đi tới chỗ Diệp Hạ Lam ngồi “ Em tính ngồi ở đây tới sáng luôn đó hả?”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt liếc Thịnh Khải Luân một cái rồi quay mặt đi không thèm trả lời.

Thịnh Khải Luân cũng mệt mỏi rồi không muốn cãi nhau với cô nữa nên liền không nói không rằng một tay nhấc bổng Diệp Hạ Lam nằm lên vai mình rồi khiêng đi lên lầu.

Diệp Hạ Lam đánh vào lưng của Thịnh Khải Luân đồng thời gào lên “ Thịnh Khải Luân anh là tên khốn mau thả tôi xuống. .tôi ghét anh. .tôi ghét anh. . mau thả tôi xuống đi”.

Thịnh Khải Luân mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Diệp Hạ Lam nằm lên giường rồi nằm áp trụ lên người cô, ánh mắt long lanh nhìn cô chăm chăm thấu tận tâm can, hơi thở của anh phả vào người của Diệp Hạ Lam rất nóng bỏng làm cho bầu không khí xung quanh trở nên quý dị.

“ Anh muốn. .làm gì. .??? ”.

Thịnh Khải Luân cúi người xuống thì thào vào tai của Diệp Hạ Lam “ Một nam một nữ ở trong cùng một phòng, nằm trên cùng một cái giường, vậy em nói xem tôi muốn làm gì và nên làm gì”.

Diệp Hạ Lam liền né qua một bên “ Anh nên ngồi dậy đi tôi thấy. .khó thở quá”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị rồi nói “ Em phải nói là tôi muốn ăn em và nên ăn càng nhanh càng tốt hì”.

Diệp Hạ Lam thấy mặt mình bắt đầu nóng lên liền quát “ Thần kinh, nào tàn. .lời như vậy mà cũng nói ra được sao?”.

Thịnh Khải Luân liền gật đầu “ Tất nhiên là được rồi. .mỗi lần ở gần em tôi không bao giờ làm chủ được bản thân mình cả”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu xuống cưỡng hôn Diệp Hạ Lam, anh dúi xuống hôn hít ở cổ đồng thời cũng đưa tay ra sau lưng kéo khóa áo của Diệp Hạ Lam xuống, cô liền đẩy Thịnh Khải Luân ra phản kháng nhưng lực của nam nhân lúc nào cũng mạnh hơn nữ nhân... nên sự cố gắng của Diệp Hạ Lam cũng như lấy cát lấp biển vậy.

Thịnh Khải Luân bất chợt nghe thấy tiếng nấc “ Tôi không muốn đâu. .cầu xin anh đó Thịnh Khải Luân. .dừng lại đi”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân đông cứng lại nhìn Diệp Hạ Lam thì thấy nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt của cô, tự nhiên trong lòng anh chấn động một cái, ý thức được hành động của mình làm cô khóc liền ngồi dậy đưa tay lau nước mắt của Diệp Hạ Lam, giọng nói cũng pha lẫn ôn nhu dịu dàng “ Được rồi anh dừng lại. .em đừng khóc mà Hạ Lam. .anh xin lỗi. .anh xin lỗi sau này nếu em không đồng ý anh sẽ không làm như vậy nữa”.

Trước đây, Thịnh Khải Luân chỉ cần Diệp Hạ Lam khóc qua camera ghi hình lại thôi mà đã thấy vô cùng xót xa hôm nay lại tận mắt chứng kiến cô khóc trong lòng không khỏi khó chịu cái cảm giác tự trách cứ bám lấy anh mãi không buông.

Thịnh Khải Luân đứng dậy mở tủ lấy một cái áo sơ mi trắng đưa cho Diệp Hạ Lam “Em đi tắm rồi thay tạm cái này đi. .mặc cái áo này đi ngủ có vẻ vẫn thoải mái hơn cái đầm dạ hội kia đó”.

Diệp Hạ Lam vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác không thèm đổi hoài đến Thịnh Khải Luân, anh liền nói thêm vào “ Yên tâm anh hứa sẽ không làm gì em cả. .sáng mai anh sẽ để em đi bây giờ trời tối rồi em thân con gái ra đường rất nguy hiểm. .à anh sẽ qua phòng khác ngủ tuyệt đối không làm phiền em” nói rồi Thịnh Khải Luân liền đứng dậy đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Thịnh Khải Luân đứng ngoài ban công hút một điếu thuốc, anh từ nhỏ đến lớn dù có gặp phải khó khăn gì thì cũng sẽ suy nghĩ cách để giải quyết... nhưng từ khi Diệp Hạ Lam đột ngột bỏ đi vào thời gian năm năm về trước thì Thịnh Khải Luân đã bắt đầu sử dụng thuốc lá và cả rượu vào những lúc anh thấy cô đơn bất lực nhất để cô tìm quên cô.

Về mặt của Thịnh Khải Luân trông rất sầu muộn, năm năm trước Diệp Hạ Lam hết lòng yêu thương anh còn anh thì luôn đẩy cô ấy rời xa mình làm đủ mọi điều để cô ấy bị tổn thương, năm năm sau anh muốn bắt đầu lại thì cô ấy lại trốn tránh anh... có lẽ đây là quả báo mà Thịnh Khải Luân đáng phải nhận lấy.

Người ta nói có duyên mới gặp được nhau nhưng gặp được nhau cũng chưa chắc là có duyên... có lẽ giữa Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam là một đoạn nghiệt duyên cho nên mới thành thế cục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trở lại Thành phố X 17 năm trước, gia cảnh của Diệp Hạ Lam vốn rất tốt, ba mẹ cô là nghệ nhân làm đồ gốm nổi tiếng, sau nhiều năm dành dụm tiền đã xây dựng được một biệt viện theo phong cách La Mã cổ điển lấy màu trắng làm phong nền chủ đạo, nhìn đơn giản mà lại sang trọng tinh tế chẳng những thế mà còn mở được một trung tâm triển lãm đồ gốm tên Cổ Triệt “ăn nên làm ra” thu hút sự chú ý của nhiều người.

Gia đình của Diệp Hạ Lam gồm có bốn người là ba mẹ, anh trai song sinh và cô, gia đình cô sống chung nhà với gia đình của một người chú gồm chú thím và một cô con gái. Gia đình của chú cô rất nghèo khó nên ba mẹ của cô đã tiếp nhận cho họ về sống chung nhà của mình.

Cuộc sống vốn rất êm đềm cho đến khi người chú của cô vì ham mê cờ bạc nợ nần chồng chất không có tiền trả nợ cho bọn gang hồ thì bị ham dọa lấy mạng.

Người chú này của Diệp Hạ Lam cùng đường nên đã cãi bầy hại gia đình cô hồng chiếm đoạt toàn bộ tài sản của ba mẹ cô.

Vào ngày sinh nhật thứ tám của cô và anh trai song sinh ba mẹ cô đã đưa cô và anh trai của mình tới công viên giải trí nhưng trên đường đi lại xảy ra tai nạn trầm trọng khiến ba mẹ và anh trai song sinh của cô đều nhập viện trong tình trạng xấu nhất.

Vào thời điểm đó, tam thiếu gia Thịnh Khải Luân của Thịnh gia cũng đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, đứa trẻ này từ khi sinh ra thể chất đã rất yếu ớt lại mắc bệnh tim bẩm sinh nên luôn làm cho cả nhà đứng ngồi không yên, nay bệnh tình lại càng nặng hơn bác sĩ yêu cầu phải thay tim gấp mới có thể vượt qua cửa tử... nhưng thử hỏi trên đời này mỗi người chỉ có một trái tim liệu có ai từ bỏ mạng sống của mình để hiến tim cho người khác.

Thịnh gia từ một năm trước đã gấp rút tìm kiếm đưa ra mức đãi ngộ cao với hy vọng tìm được trái tim thích hợp nhưng vẫn vô vọng.

Bệnh tình của Thịnh Khải Luân đột ngột trở nặng phải lập tức cấp cứu, bác sĩ đã vào phòng phẫu thuật hơn 3 tiếng mà vẫn chưa ra ngoài, cả nhà họ Thịnh như ngồi trên đống lửa.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật khóc hết nước mắt “Huhuhu..không biết kiếp trước tôi đã làm gì sai mà bây giờ con tôi phải chịu khổ như thế này nữa...ông trời ơi nếu muốn trừng phạt gì thì cứ nhắm vào con đây này xin ông cho Khải Luân một con đường sống”.

Thịnh Khải Nam an ủi vợ mình “Bà đừng bi quan như vậy Khải Luân sẽ không sao đâu mà...”.

Từ bên ngoài bác sĩ, y tá vội vã đẩy người bị nạn vào cấp cứu, Diệp Hạ Lam đứng một mình bên ngoài chờ, cô vẫn hy vọng là người thân của mình không sao nhưng kết quả không như mong đợi.

Bác sĩ ra ngoài nói với Diệp Hạ Lam “Cháu bé cháu còn người thân nào nữa không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu “Dạ còn gia đình của chú nhưng cháu đã gọi điện nhưng không liên lạc được”.

Bác sĩ nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt thương cảm “Cháu bình tĩnh nghe đây...ba mẹ của cháu không còn nữa rồi...”.

Diệp Hạ Lam nghe sét vừa đánh ngang qua tai, cô muốn ngã quỵ xuống nhưng nếu bây giờ cô gục ngã thì lấy ai lo cho anh trai của cô đây, Diệp Hạ Lam nắm chặt tay thành nắm đấm rồi hỏi “Thế còn anh của cháu thì sao???”.

Bác sĩ thờ dài “Não của cậu bé đó bị chấn thương mạnh e là không sống quá 3 tiếng nữa”.

Diệp Hạ Lam người bên cạnh thì thể lạnh giá của ba mẹ mình “Tại sao ba mẹ lại dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ cho con chứ...tại sao hai người lại bỏ con một mình huhuhu...con sợ lắm ba mẹ mở mắt ra nhìn con đi mà...”.

Sau đó, Diệp Hạ Lam lại vào phòng chăm sóc đặc biệt ngồi bên cạnh anh trai, cô bất lực nhìn anh của mình nằm đó bất động mà rơi nước mắt nhưng bất chấp cô có làm gì có gọi như thế nào thì anh cô vẫn không mở mắt ra nhìn cô.

Bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi ra nói với Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Khải Nam “Nếu còn không tìm được tim thay thế thì e rằng tam thiếu...”.

Lâm Tuệ Nghi sụp đổ hoàn toàn khi nghe tin dữ, Thịnh Khải Nam cũng bàng hoàng những vẫn cố giữ bình tĩnh đỡ lấy Lâm Tuệ Nghi ngồi xuống ghế.

Một bác sĩ trẻ vội vã chạy tới nói với vị bác sĩ kia “Viện trưởng, bệnh viện chúng ta vừa mới tiếp nhận một trường hợp bị tai nạn giao thông trong đó có một cậu bé chừng 8,9 tuổi, não của cậu bé đó đang chết dần và đều quan trọng là...tim của cậu bé hoàn toàn phù hợp để thay cho tam thiếu gia”.

Lâm Tuệ Nghi nghe thấy như vậy liền kích động đứng dậy hỏi vị bác sĩ trẻ kia “Có thật không...vậy thì các vị làm ơn mau cứu con trai tôi đi...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bác sĩ trưởng khoa ái ngại nói “ Xin lỗi Thịnh phu nhân nhưng chuyện này không phải nói là làm được đâu, bệnh nhân không có ký giấy hiến tặng cho nên bây giờ chỉ có thể đến cầu xin người nhà của cậu bé đó mà thôi. Nếu họ đồng ý hiến tặng thì chúng tôi mới tiến hành phẫu thuật được”.

“ Người thân của cậu bé đó đang ở đâu?”.

Lâm Tuệ Nghi đi tới phòng chăm sóc đặc biệt thì không khỏi thương tâm khi thấy một cô bé còn nhỏ tuổi đứng bên ngoài nhìn vào căn phòng có một cậu bé nằm bên trong.

Vị bác sĩ trẻ kia nói với Lâm Tuệ Nghi “ Gia đình cô bé này bị nạn ba mẹ đã mất, còn anh trai song sinh của cô bé đó thì... như tôi đã nói với phu nhân trước đó bởi vì gia đình không còn người thân nào nữa nên cô bé này có quyền quyết định có hiến tặng tim cho tam thiếu hay không đó thưa phu nhân”.

Lâm Tuệ Nghi bước đến gần Diệp Hạ Lam “ Cháu bé cháu nói chuyện với cô một lát được không??”.

Diệp Hạ Lam quay người lại nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt lạ lẫm “ Cô là..ai?? Cháu không quen cô thì phải?”.

“ Đúng, cháu không quen biết cô nhưng bây giờ chúng ta làm quen có được không?!”.

Diệp Hạ Lam đi theo Lâm Tuệ Nghi ra ngoài hai người ngồi ở ghế đá trong khuôn viên bệnh viện.

“ Lúc này cô bảo muốn nói chuyện với cháu...”.

“ Cháu tên gì nói cô nghe được không??”.

“ Dạ tên của cháu là Diệp Hạ Lam”.

“ Mộ Tây à cháu có thể giúp cô cứu con trai của cô có được không??”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt khó hiểu “ Nhưng làm sao cháu có thể cứu được con trai của cô...cháu không phải là bác sĩ mà”.

Lâm Tuệ Nghi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Hạ Lam giọng điệu thành khẩn “ Có thể mà cháu có thể cứu con trai của cô mà cầu xin cháu đó làm ơn giúp cô đi”.

“ Vậy cháu có thể giúp gì cho cô???”.

“ Đồng ý hiến tim của anh trai cháu cho con trai của cô”.

Nghe Lâm Tuệ Nghi nói như vậy, Diệp Hạ Lam liền hoảng hốt rút tay lại, cô đứng dậy sợ hãi lùi về phía sau mấy bước “ Cô vừa nói gì cơ...không thể được đâu mất tim rồi anh cháu sẽ chết đó”.

Lâm Tuệ Nghi ứa nước mắt “ Cô biết rất khó để chấp nhận cái chết của người mình thương yêu nhưng bác sĩ nói anh trai của cháu chỉ có thể sống trong vòng ba tiếng nữa thôi...não của cậu bé đó đang chết dần rồi nhưng tim của anh trai cháu lại thích hợp để cứu sống con trai của bác...cầu xin cháu hãy cứu con trai của bác...huhuhu...”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu liên tục “ Không đâu...”.

Lâm Tuệ Nghi hạ mình quỳ gối xuống “ Cô cầu xin cháu hãy cứu con trai của cô...làm ơn đi cháu chính là hy vọng cuối cùng của gia đình cô...cầu xin cháu cứu con trai cô...huhu...”.

“ Cháu xin lỗi cháu không thể” Diệp Hạ Lam nói vậy rồi liền quay đầu bỏ chạy.

Lúc đi trên hành lang cô vô tình đi ngang qua phòng của bác sĩ và nhìn thấy một bà cụ ngồi bên trong, bà cụ đó nói với bác sĩ “ Tôi muốn ký giấy hiến tặng đôi mắt của mình khi tôi ra đi...bởi vì như thế sẽ mang lại ánh sáng cho một ai đó...tôi muốn người ấy sẽ thay tôi dùng đôi mắt này tiếp tục nhìn cuộc đời đời thay”.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bệt dưới đất, tóc tai rối bù, khóc như mưa tháng bảy, hy vọng cuối cùng của bà đã vụt tắt, thế giới của bà cũng sắp sụp đổ theo rồi. Xuyên qua màn nước mắt mờ hồ Lâm Tuệ Nghi thấy một đôi giày màu đỏ xuất hiện trước mắt mình, bà ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Hạ Lam đang đứng trước mặt mình.

Diệp Hạ Lam hít một hơi thật sâu rồi nói “ Cháu đồng ý hiến tặng tim của anh cháu sau khi anh ấy trút hơi thở cuối cùng... nhưng cháu có một điều kiện”.

Lâm Tuệ Nghi lấy tay quạt nước mắt trên mặt, vẻ mặt vui mừng vội vàng hỏi “Điều kiện gì cháu nói đi... cô có nghe nói về gia cảnh của cháu rồi... cháu cần tiền không bao nhiêu cô cũng có thể đáp ứng”.

“Cô có thể cho cháu gặp con trai cô không, cháu có mấy lời muốn nhắn gửi đến cậu ấy...”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt ngạc nhiên “Chỉ vậy thôi sao? Cháu không yêu cầu về tiền bạc gì hết sao”.

“Vâng”.

Diệp Hạ Lam một mình đi vào phòng chăm sóc đặc biệt của Thịnh Khải Luân, cô nhìn thấy một cậu bé có gương mặt như thiên sứ đang nằm trên giường mắt nhắm nghiền như đang ngủ, khắp người cậu người đều là vết kim tiêm, ở mu bàn tay vẫn còn cắm tới bốn đầu kim truyền dịch, đáng vẻ nhìn ốm yếu xanh xao, hơi thở lại rất yếu có khi thì khó khăn thở hắt ra.

Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay của Thịnh Khải Luân “Xin chào, tôi tên là Diệp Hạ Lam... tôi không cần biết trước đây cậu là người như thế nào nhưng sau khi nhận trái tim của anh tôi cậu hãy sống cho thật tốt... dùng trái tim đó yêu thương ba mẹ của cậu thay cho việc mà anh tôi không thể tiếp tục làm... dùng trái tim đó với tình cảm rộng mở giúp đỡ những người cần giúp đỡ thay cho anh tôi... hãy sống thật tốt trở thành một người có ích cho xã hội...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Thịnh Khải Luân khẽ cử động ngón tay, cậu mơ hồ mở mắt ra cố gắng nhìn xem là ai vừa nói chuyện với mình nhưng lúc đó Diệp Hạ Lam đã đi ra tới cửa phòng, nên Thịnh Khải Luân chỉ thấy bóng dáng của cô mà thôi, sau đó cậu lại mơ màng thiếp đi.

Diệp Hạ Lam ngồi bên cạnh anh trai những giây phút cuối cùng “Anh à... anh sẽ không trách em đúng chứ... tìm anh còn đáp nghĩa là một phần trong anh vẫn còn tồn tại trên thế giới này... người ta nói sống là phải cho đi với lại em nghĩ cái chết không phải là kết thúc mà là mở đầu một cuộc sống mới...”.

Diệp Hạ Lam hôn lên trán của anh trai mình “Mặc dù chúng ta từng cãi nhau cũng từng đánh nhau... nhưng em vẫn luôn thấy may mắn và hạnh phúc khi được làm em gái của anh... hẹn kiếp sau gặp lại chúng ta vẫn sẽ là anh em... huhuhu”.

Diệp Hạ Lam đứng ngơ ngác nhìn các bác sĩ, y tá gỡ ống thở oxy ra rồi đẩy anh trai của mình đi với đôi mắt buồn bã vô vọng, cô thầm nói với chính mình “Mạnh mẽ lên Diệp Hạ Lam đừng để họ ở thế giới bên kia vẫn phải tiếp tục lo lắng cho mày nữa”.

Cuộc phẫu thuật thay tim cho Thịnh Khải Luân được tiến hành và thành công mỹ mãn, Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Khải Nam có đi tìm Diệp Hạ Lam để cảm ơn nhưng không tìm được.

10 năm sau...

Thịnh Nhất Phi 17 tuổi là ngũ tiểu thư của Thịnh gia đến đại học nghệ thuật Z tìm Thịnh Khải Tề thì vô tình đi ngang qua phòng thực hành ngành nghệ thuật gốm sứ của trường, phòng làm toàn bằng kính nên đứng bên ngoài cũng có thể nhìn thấy bên trong mọi người đang làm các tác phẩm nghệ thuật của mình.

Thịnh Nhất Phi bị thu hút bởi một cô gái mặc quần Jeans xanh nhạt với áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, tóc cô gái búi thấp có một phần tóc rút xuống làm cho cô gái càng trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn, lúc cô ấy mỉm cười thì rất dịu dàng nữ tính đón tìm người khác.

Cô gái xinh đẹp kia đang làm một cái tách nhìn đáng vẻ rất trau chuốt tỉ mỉ nâng niu mấy cục đất trong tay cứ như là bảo vật, mà cũng đúng thôi mấy cục đất dơ bẩn vô tri đó sau khi qua bàn tay của các nghệ nhân thì hiển nhiên sẽ trở thành các báu vật chứa đựng linh hồn mà nghệ nhân gửi gắm vào đó.

Thịnh Nhất Phi đứng bên ngoài cả buổi chỉ để ngắm nhìn cô gái xinh đẹp kia cho đến lúc chuông reo thông báo hết giờ học, cô gái xinh đẹp trong lớp đồ gốm cẩn thận cất cái tách vừa làm xong vào một cái hộp giấy, rồi đi tới bồn nước rửa tay cho sạch sẽ sau đó lấy cái hộp giấy chứa cái tách cẩn thận đặt vào ba lô rồi mang ba lô lên đi ra ngoài.

Thịnh Nhất Phi thấy cô gái xinh đẹp kia bước ra khỏi lớp và đi về phía mình mỉm cười, cô cũng ngẩng người ra mỉm cười lại vừa tính lên tiếng nói chuyện làm quen thì đột nhiên thấy cô gái xinh đẹp kia đi lướt ngang qua mình, Thịnh Nhất Phi khó hiểu liền quay đầu nhìn về phía sau thì thấy cô gái xinh đẹp vừa nãy đi tới chỗ một cô gái khác, cô gái kia hỏi “Hạ Lam hôm nay thực hành cậu lại làm ra món đồ gì vậy hả???”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lục Ngạc rồi mỉm cười “Là làm cái tách đó trúng tủ của mình luôn... mình ở Văn Kỳ 8 năm không biết là đã làm ra bao nhiêu cái tách rồi cho nên có thể nói dễ như ăn cháo hìhìhì...”.

“Vậy là hôm nay phải khao mình ăn vặt rồi nha hahaha”.

Lục Ngạc liền kéo tay của Diệp Hạ Lam rời khỏi đó, để lại một Thịnh Nhất Phi đứng ngơ ngác như trời trồng.

Thịnh Nhất Phi đứng nhìn theo và trầm nghĩ “Xén chút nữa là mình hớ một vỏ to đùng rồi...mà chị ấy đẹp thật nhất định phải tìm cách làm quen...mình là mình chăm chị gái xinh đẹp đó làm chị dâu của mình rồi a”.

Thịnh Nhất Phi đang đứng suy nghĩ thì đột ngột bị ai đó vỗ vào vai một cái nên giật thót người, cô quay lại phía sau thì thấy Thịnh Khải Tề “Em làm gì mà đứng đây ngơ ngác ngần ngại vậy, bộ bị trai đẹp hút hồn rồi hay sao vậy??”.

“Không phải là trai đẹp mà là gái đẹp nha”.

Thịnh Khải Tề ngạc nhiên nhìn Thịnh Nhất Phi kêu lên “Cái gì...em là con gái mà lại...”.

“Em đang tìm chị dâu tương lai đó mà hihi...anh Khải Luân sắp học xong trở về rồi cũng nên tìm một cô gái xứng tầm với anh ấy chứ”.

Thịnh Khải Tề để ngón tay trở lên trán của Thịnh Nhất Phi rồi đẩy nhẹ một cái “Em thôi đi, đừng phí công vô ích nữa, anh Khải Luân đã có ý trung nhân rồi mà”.

Thịnh Nhất Phi cười đều một cái “Ý anh là con nhỏ Hạ Mạt đó hả?”.

Thịnh Khải Tề gật đầu “Đương nhiên rồi...mà người ta cũng lớn tuổi hơn em 4 tuổi lận đó đừng có kêu con nhỏ này con nhỏ nọ”.

“Ai quan tâm đâu...em quyết định rồi cô gái xinh đẹp vừa nãy nhất định phải là chị dâu của Thịnh Nhất Phi này hehehe”.

Thịnh Khải Tề kéo tay của Thịnh Nhất Phi đi ra khỏi trường “Thôi đi về cô nương đừng có ở đây mà suy nghĩ viễn vông nữa”.

Lúc bước lên xe, Thịnh Khải Tề nhìn thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đang ngồi ăn kem trong một quán kem đối diện ven đường, anh nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt hết sức dịu dàng rồi mỉm cười nhạt lướt tiếc lên xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Từ ngày khai giảng năm học mới,sau khi Diệp Hạ Lam làm đại diện tân sinh viên lên phát biểu trước toàn trường, Thịnh Khải Tề đã luôn dõi theo cô, vừa nhìn thấy Diệp Hạ Lam thì Thịnh Khải Tề đã nhận ra đó là cô bé hồi học chung vườn trẻ với mình, cô bé đã tôn trọng và tiếp cho anh thêm nghị lực để thực hiện giấc mơ của mình.

Sau 10 năm xa cách cuối cùng cũng gặp lại nhưng có lẽ chỉ có mình anh nhớ đến cô mà thôi, nụ cười ngây ngô cùng giọng nói ngọt ngào của cô đã khắc sâu vào tâm trí của anh tự thuở nào rồi.

Mỗi ngày tan tiết sớm Thịnh Khải Tề vẫn thường hay đến lớp nghệ thuật gốm sứ tìm một người em quen trong câu lạc bộ guitar của trường và ngồi lại xem cậu ấy làm các vật dụng bằng gốm sứ... nhưng thật chất, đây chỉ là cái cớ để anh có thể ngắm nhìn Diệp Hạ Lam trong khoảng cách gần hơn một chút mà thôi.

Sau một thời gian đến trường đại học nghệ thuật Z, Thịnh Nhất Phi đem về mấy tấm ảnh mà cô chụp lên Diệp Hạ Lam cho ông bà nội và ba mẹ xem.

“Mọi người thấy cô gái này có đẹp không?”.

Ông nội của cô liền lên tiếng “Tiểu ngũ hôm nay con lại bày trò gì nữa đây??”.

“Ông nội con tính chọn chị này làm chị dâu đó, ông thấy có được không???”

Bà nội cô liền hỏi “Con tính cưới cô ấy cho anh nào của con đây, Khải Lăng, Khải Luân hay là Khải Tề”.

“Tất nhiên là anh hai Khải Luân của con rồi, hai anh kia làm gì có cửa hơn nữa anh Khải Lăng cũng đã kết hôn rồi còn gì”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn tấm ảnh rồi nhíu mày hồi lâu bà cứ nhìn chăm chăm vào cái vòng tay bằng bạc có trang trí những khối cầu nhỏ bằng gốm sứ, năm khối cầu là năm màu khác nhau, bà nhớ lại khi xưa cô bé đồng ý hiến tim của anh trai cứu Thịnh Khải Luân cũng có một cái vòng tay như vậy, bà cũng rất thích đồ handmade đặc biệt là cái vòng tay đó nên đã thử đi tìm mua ở các tiệm bán đồ trang sức cao cấp, thậm chí là cửa hàng handmade nhưng vẫn không có, sau này đọc báo mới biết chiếc vòng tay đó là của một đôi vợ chồng là nghệ nhân làm gốm sứ thiết kế và làm riêng cho con gái của họ.

Thịnh Nhất Phi thấy mẹ của mình ngồi im lặng hồi lâu liền lên tiếng hỏi “Mẹ bị sao vậy? mẹ không thích cô ấy sao??”.

Lâm Tuệ Nghi liền ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Nhất Phi “ Nhất Phi con gặp cô gái này ở đâu vậy??”.

“ Dạ ở đại học nghệ thuật Z nơi mà anh Khải Tề đang học đó mẹ...con vô tình nhìn thấy cô ấy đang làm gốm”.

Lâm Tuệ Nghi liền kinh ngạc kêu lên “ Con nói cô gái đó làm gốm ư???”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu “ Dạ đúng”.

“Thế con có biết tên cô ấy là gì không??”.

“ Con điều tra rồi tên chị ấy là Diệp Hạ Lam đó mẹ”.

Lâm Tuệ Nghi liền vui mừng reo lên “ Là Diệp Hạ Lam...có thật là Diệp Hạ Lam không??”.

Thịnh Khải Nam nhú mày “ Diệp Hạ Lam chẳng lẽ là cô bé năm đó!?”.

“ Phải, anh nhớ không cô bé năm đó đã đồng ý hiến tim của anh trai mình để cứu Khải Luân đó, cô bé đó tên là Diệp Hạ Lam”.

Thịnh lão gia liền nói “ Có thể là trùng tên thì sao???”.

“ Không đâu ba”.

Lâm Tuệ Nghi liền chỉ vào cái vòng tay mà Diệp Hạ Lam đeo trong tấm hình rồi nói “ Mọi người nhìn xem năm đó cô bé giúp gia đình mình cũng đeo cái vòng tay này hơn nữa con từng xem qua trên báo có đề cập đến cái vòng này là vật thiết kế riêng cho con gái của một đôi vợ chồng nghệ nhân làm gốm sứ, mà cô gái Nhất Phi nói cũng đang học gốm sứ con có linh cảm chính là cô gái mà chúng ta đang tìm bấy lâu nay”.

Thịnh lão phu nhân khẽ mỉm cười “ Vậy thì tốt quá rồi chúng ta nợ cô ấy một tính mạng cho nên phải báo đáp người ta thật tốt...mà mẹ nghĩ cô ấy với chúng ta thật có duyên với nhau đó chứ hì”.

Thịnh lão gia liền nói “Chúng ta và cô gái này vừa có duyên vừa có nợ chi bằng cưới cô gái này cho Khải Luân nhà mình đi mọi người thấy sao??”.

Thịnh Nhất Phi liền reo lên “ Con ủng hộ hai tay hai chân luôn hahaha...ông nội muôn năm”.

Thịnh Khải Nam có vẻ lo ngại “ Nhưng chúng ta đột nhiên báo cưới chắc gì người ta đã đồng ý đâu chứ”.

Lâm Tuệ Nghi liền nói “ Em sẽ thuyết phục con bé ấy... với em nghĩ để Khải Luân nhà mình dùng cả đời yêu thương, bảo vệ cô ấy là báo đáp tốt nhất, Khải Luân nợ con bé đó chính là cả cuộc đời mà”.

Nhị thiếu phu nhân đời thứ hai của Thịnh gia là vợ của Thịnh Khải Lãng từ bên ngoài đi vào không nghe hết đầu đuôi câu chuyện đã liền lên tiếng “ Ông bà nội và gia đình bác ba nên xem xét lại một cô gái không rõ lai lịch như vậy làm sao xứng với Thịnh gia chúng ta chứ, biết đâu lại là phường trộm cướp, lừa gạt không chừng”.

Thịnh Bắc là đại thiếu gia đời thứ nhất của Thịnh gia cũng là ba chồng của Tần Uyên Thi liền lên tiếng quát “ Uyên Thi chỗ người lớn đang nói chuyện có chỗ cho con xen vào sao??”.

Tần Uyên Thi liền cúi đầu “ Con xin lỗi mọi người...con cũng chỉ là lo gia đình mình thôi mà”.

Thịnh lão gia liền nói “ Không sao...không sao...ta sẽ cho người đi điều tra về cô gái tên Diệp Hạ Lam này cho thật kỹ rồi mới quyết định có nên cưới cô ấy cho Khải Luân hay không nên mọi người cứ yên tâm”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thịnh Khải Luân hoàn thành xong chuyến du học của mình trong 4 năm, anh có trong tay bằng cử nhân kinh tế, chẳng những vậy còn có bằng tiến sĩ ở đại học Harvard, Thịnh Khải Luân về nước nhưng không có về Thành phố X mà là đến thành phố B.

Trước đây, anh quen biết và đem lòng yêu thương một cô gái tên là Hạ Mạt. Hạ Mạt là một người con gái xinh đẹp với đôi mắt to tròn và mái tóc dài như búp bê baby đã vậy cô còn múa rất đẹp được mệnh danh là công chúa của trường anh lúc bấy giờ.

Thịnh Khải Luân từng nghĩ sau khi từ Mỹ trở về sẽ xin gia đình cho đính hôn với Hạ Mạt nhưng anh không ngờ trước ngày mình đi du học Hạ Mạt đột

ngột hẹn gấp mặt nói chia tay, lúc đó anh đã rất hoang mang nhưng chuyện anh đi du học đã được ông nội mình định đoạt nên đành chấp nhận rồi đi trong 4 năm, anh nỗ lực học tập hết mình để đạt được kết quả cao nhất để làm vui lòng ông, nhưng qua đó anh cũng muốn chứng minh bản thân với Hạ Mạt lúc quay về nước cho nên mới cố gắng như vậy.

Lúc anh đến thành phố B đầu đầu cũng là poster có hình ảnh của Hạ Mạt, cô bây giờ là một minh tinh nổi tiếng cho nên người người đều biết đến.

Thịnh Khải Luân bắt taxi đi tới công ty giải trí mà Hạ Mạt đang làm việc đứng chờ hơn 1 tiếng đồng hồ mới được gặp cô, sau bao năm xa cách gặp lại Thịnh Khải Luân rất vui mừng “Hạ Mạt, anh về rồi, anh muốn nghe một câu giải thích tại sao lúc đó lại nói chia tay với anh”.

Hạ Mạt mỉm cười nhưng không có chút cảm xúc nào “Hết yêu thì chia tay thôi”.

“Em nói dối”.

“Tôi nói dối anh làm gì...tôi bây giờ là đại minh tinh nổi tiếng còn anh không nhìn lại mình chỉ là một du học sinh vừa mới về nước...anh là hoàng tử trong cái miệng giẻ rách còn tôi là một ngôi sao sáng trên bầu chúng ta vốn dĩ đã là người của hai thế giới khác nhau rồi Khải Luân à”.

“Thì sao chứ???? anh có thể lo cho em chu toàn mà Hạ Mạt”.

“Tôi thích đại gia tôi thích tiền, anh có không????”.

“Anh...”.

Thịnh Khải Luân tuy là tam thiếu gia của Thịnh gia giàu nứt đổ đổ vách ở thành phố X tuy nhiên quyền quyết lực vẫn nằm trong tay của Thịnh lão gia ông nội của anh cho nên Thịnh Khải Luân chỉ là một du học sinh vừa mới về nước thật, trong tay chẳng có lấy thứ gì cả.

Hạ Mạt tỏ thái độ khinh khi lạnh nhạt “Không có chứ gì...vậy thì đừng làm phiền tôi hiểu chưa...tránh xa tôi càng xa càng tốt”.

Hạ Mạt lên một xe màu đen sang trọng rồi rời đi, nước mắt cô rơi xuống “Xin lỗi Khải Luân...em không còn xứng đáng với anh nữa rồi...huhuhu...”.

Trong đầu Hạ Mạt hiện lên những hình ảnh không mấy trong sáng trên giường giữa cô và mấy người đạo diễn khác nhau, ngày xưa vì bị Thịnh gia cấm đoán chuyện tình yêu nói cô không xứng với Thịnh gia cho nên Hạ Mạt quyết tâm trở nên giàu có nổi tiếng để dẫn dắt lại mấy người nhà họ Thịnh nhưng...showbiz là một bầu trời rộng lớn của vinh quang đồng thời cũng là một vùng bùn dơ bẩn không phải ai cũng có thể vững lòng trước danh vọng vật chất, vì có được vai diễn vì để được nổi tiếng mà Hạ Mạt chấp nhận đánh đổi cả thứ quý giá nhất của người con gái, cô xa hóa vào vùng lầy nhơ nhuốc để rồi cả đời không thể nào quay đầu lại được nữa.

Trong khi đó, Lâm Tuệ Nghi đã tìm đến nói chuyện với Diệp Hạ Lam, hai người ngồi trong một cà phê gần trường đại học nghệ thuật Z.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi có chút xa lạ mà cũng có chút rất quen mắt trong đầu cô nghĩ thầm “Người phụ nữ có cốt cách cao quý sang trọng này hình như mình đã gặp qua ở đâu thì phải...nhưng là gặp ở đâu chứ”.

Lâm Tuệ Nghi thấy Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu nên đành lên tiếng trước “Hạ Lam cháu không nhớ cô sao????”.

“Xin lỗi, cô đây là...”.

“10 năm trước ở bệnh viện cô đã cầu xin cháu cứu con trai cô cháu nhớ chứ”.

“A thì ra là cô...”.

Lâm Tuệ Nghi mỉm cười “Đúng rồi, cô tưởng cháu quên mất rồi chứ, lúc đó ở bệnh viện cháu đã đi đâu?? cô có tìm mà không gặp lại được cháu, thời gian qua cháu sống như thế nào????”.

Diệp Hạ Lam có thoáng buồn “Sau khi ba mẹ và anh trai cháu mất, gia đình của chú cháu đã chiếm đoạt toàn bộ tài sản bao gồm nhà, xưởng làm gốm, trung tâm triển lãm của ba mẹ cháu. Với số tiền ít ỏi từ số tiết kiệm cháu an táng người thân ở nghĩa trang Tây Thành, những người quen trước đó của ba mẹ đều quay lưng với cháu chỉ bác quản gia thương cảm cho hoàn cảnh của cháu nhận cháu về làm con nuôi thôi. Bác Tổng sống một mình không có người thân nên rất yêu thương cháu, tuy là cuộc sống có vất vả một chút nhưng qua đó cháu thấy mình trưởng thành hơn nhiều”.

Lâm Tuệ Nghi vuốt mái tóc đen dài mượt mà của Diệp Hạ Lam và nhìn cô bằng ánh mắt xót xa “Tội nghiệp cho cháu quá, lúc đó cô đã rất muốn nhận cháu làm con nuôi rồi mang cháu về nhà cư ngụ nhưng không ngờ lúc cô quay lại cháu đã đi rồi cô vẫn luôn ân hận về chuyện đó”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “Cô đừng tự trách mình nữa...ai cũng có số phận hết rồi cô à”.

“Cháu nghĩ thoáng như vậy là tốt”.

“Cô đột nhiên tới tìm cháu là có chuyện gì vậy????”.

Lâm Tuệ Nghi nhớ lại mục đích mình tới đây liền hỏi “Hạ Lam cháu đã có ý trung nhân chưa????”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên lần e thẹn “ Dạ chưa, ai lại thích một người xấu xí, vô dụng như cháu chứ cô”.

Lâm Tuệ Nghi vui mừng kêu lên “ Vậy thì tốt quá rồi”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt khó hiểu, bà liền lên tiếng giải thích “ À cháu đừng hiểu lầm ý của cô, thật ra thì Khải Luân nhà cô cũng tới tuổi lập gia đình cô thấy hai đứa rất có duyên với nhau, Khải Luân lại nợ cháu cuộc sống này cho nên gia đình cô tính cưới cháu cho con trai của cô, không biết ý cháu thế nào?”.

Diệp Hạ Lam thoáng thấy hình ảnh của chàng thiên sứ năm nào xuất hiện trước mắt, có lẽ chàng trai đó đã lưu lại trong tiềm thức của cô từ nhiều năm về trước rồi.

Lâm Tuệ Nghi thấy Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu liền hỏi “ Cháu không đồng ý sao Hạ Lam, cô thấy hình như cháu không vui thì phải?!”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu xua tay “ Dạ không phải, chỉ là cháu sợ mình không xứng thôi, gia cảnh của cháu quả thật rất chênh lệch so với Thịnh gia của cô, hơn nữa cháu đâu biết con trai của cô có thích cháu không?”.

“ Chuyện đó cháu không cần lo gặp cháu rồi nó chắc chắn sẽ thích, cháu nên nhớ trái tim trong lồng ngực trái của nó vốn có thần giao cách cảm với cháu mà”.

Thịnh Khải Luân thất vọng quay về nhà ở thành phố X, chưa được bao lâu đã nghe ông nội định đoạt hôn sự của mình, anh cũng chẳng quan tâm tới.

Trong nhà Thịnh Khải Tề và Thịnh Khải Luân thân thiết với nhau nhất, hiểu nhau nhất nên Thịnh Khải Tề hỏi Thịnh Khải Luân “ Anh ba, em nghe nói ông nội đã định đoạt hôn sự của anh rồi, anh không có ý kiến gì sao???”.

“ Ừ thì cưới ai cũng như nhau cả thôi có gì mà phải ý kiến ý cò chứ...mà có ý kiến rồi cũng có khác gì đâu chẳng thà im lặng chấp nhận cho xong”.

Thịnh Khải Luân ban đầu không đồng ý hôn sự này nhưng ông nội của anh đã nói với anh “ Chỉ cần con và Hạ Lam có con ông nhất định sẽ giao toàn bộ Hoàng Thịnh Quốc Tế lại cho con”, anh phải nắm quyền lực trong tay phải trở nên giàu có thì mới có thể mang Hạ Mạt quay về bên cạnh của mình nên bất chấp tất cả, anh đồng ý kết hôn với Diệp Hạ Lam người mà ông nội của anh đã chọn làm cháu dâu của Thịnh gia.

Lần đầu tiên, Thịnh Khải Luân gặp Diệp Hạ Lam là ở đại học nghệ thuật Z hôm đó anh tới đón cô về nhà theo lệnh của ông nội, đứng bên ngoài nhìn xuyên qua lớp kính trong suốt Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam quả thật giống với miêu tả của mọi người là một cô gái xinh đẹp tài mạo vẹn toàn chẳng những thế còn rất ngoan hiền từ tế... nhưng bởi vì cô gái này mà tình yêu của anh và Hạ Mạt đứt đoạn nên từ cái nhìn đầu tiên đã là chán ghét anh phủ nhận tất cả ưu điểm của cô.

Diệp Hạ Lam tan học cô mang ba lô vào, đi vội ra ngoài và vô tình đụng vào người của một chàng trai dáng cao 1m86, gương mặt điển trai, ngũ quan tinh tế nhưng lại toát lên khí chất lạnh lùng khó gần, sau đó Diệp Hạ Lam cúi đầu lên tiếng “ Xin lỗi anh tôi không cố ý”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười rồi nói “ Không sao đâu”.

Diệp Hạ Lam liền đi nhanh về phía trước vẫy tay gọi “ Lục Ngạc mình ở đây này” rồi chạy về phía của Lục Ngạc.

Thịnh Khải Luân quay người lại nhìn rồi bước nhanh về phía cô.

Lục Ngạc chỉ chỉ tay qua phía ven đường “ Hạ Lam hôm nay có tiệm trà sữa mới khai trương giảm giá tới 50% lận đó chúng ta đi thử nha”.

Diệp Hạ Lam liền vui vẻ gật đầu đồng ý “ Được hì”.

Cả hai vừa tính bước đi thì nghe giọng ai đó gọi “ Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đưa mắt nhìn nhau rồi quay lại phía sau, Diệp Hạ Lam thấy người mình vừa đụng phải lúc nãy nên có chút hoảng hốt nghĩ thầm “ Không biết có làm hư cái gì không của anh ta không...hay là anh ta muốn bắt đền”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân một lúc thật lâu rồi lắp bắp hỏi “ Lúc này...anh bảo không sao...rồi mà”.

“ Tôi gọi cô không phải vì chuyện lúc nãy”.

“ Thế thì là vì chuyện gì...còn nữa sao anh biết tên của tôi???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười nhạt “Tên của tôi là Khải Luân, tôi đến đón cô về nhà”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên vô độ “Anh...anh là Khải...L...u...â...n?”.

Diệp Hạ Lam nhìn kỹ mới nhận thấy Khải Luân của bây giờ so với người nằm trên giường bệnh 10 năm trước quả là một trời một vực, người bây giờ cao lớn điển trai lại mạnh khỏe chứ không yếu ớt như xưa, đã vậy còn rất có khí chất là tam thiếu gia nữa chứ.

Lục Ngạc động khẽ tay của Diệp Hạ Lam rồi hỏi khẽ “Ai mà đẹp trai vậy Hạ Lam??”.

“Người quen của gia đình mình lúc trước, Lục Ngạc à chắc là hôm nay không đi uống trà sữa với cậu được rồi, lúc khác chúng ta đi nha”.

“Cái đồ xấu xa mê trai bỏ bạn mà”.

“Thôi đừng có giận mai mình khao cậu chịu không?!”.

Lục Ngạc mỉm cười toe toét “Như vậy thì còn được...thôi tạm biệt nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lục Ngạc đi trước, Diệp Hạ Lam theo Thịnh Khải Luân về Thịnh gia gặp mặt cả gia đình của anh.

Trước mắt người thân của mình, Thịnh Khải Luân đối xử với Diệp Hạ Lam rất tử tế có thể nói là hết mực yêu thương, có thể nói là anh cố tình làm cho Diệp Hạ Lam yêu thích mình sau đó sẽ làm cho cô nếm mùi đau khổ.

Hôn lễ của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam diễn ra trong một khách sạn rất sang trọng và được tổ chức bí mật không làm kinh động tới giới truyền thông, Thịnh Khải Luân bảo không muốn lễ cưới quá rùm beng, với lại Diệp Hạ Lam còn đang đi học nên không muốn công khai chuyện kết hôn sợ làm ảnh hưởng đến việc học của cô... vì thế số lượng khách mời có giới hạn chỉ là những người thân thiết nhất với Thịnh gia mà thôi, mặc dù đơn giản không quá phở trương nhưng vẫn có thể nói là đám cưới thể kỷ ở Thành phố X từ trước đến nay.

Thịnh Khải Nam và Tống Dụ ba nuôi của Diệp Hạ Lam cùng cầm tay dắt cô đi vào lễ đường, cô cảm thấy rất hạnh phúc vì có tới hai người cha dắt cô đi vào lễ đường như vậy thì niềm vui sẽ nhân lên gấp đôi.

Diệp Hạ Lam mặc một chiếc váy cưới màu trắng có đính đá quý được thiết kế riêng và may trong vòng ba tháng mới xong, mọi người đều trầm trồ khen ngợi không phải chỉ riêng cái áo cưới đẹp mà còn là vì người mặc đẹp nên cái áo mới trở nên có giá trị.

Lúc trao tay của Diệp Hạ Lam cho Thịnh Khải Luân, Tống Dụ đã rất xúc động ông nói với cô “Hạ Lam sau những ngày giông bão của cuộc đời cuối cùng con cũng có được hạnh phúc...hãy sống thật vui về nhà con gái”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhìn Tống Dụ “Con cảm ơn ba nuôi nhiều lắm”.

Thịnh Khải Nam trao tay còn lại của Diệp Hạ Lam cho Thịnh Khải Luân rồi nói “Ba trao cuộc đời của Hạ Lam cho con từ nay con phải dùng cả cuộc đời mình để yêu thương, bảo vệ và mang đến hạnh phúc cho con bé đó nha...nếu con dám làm con gái của ba khóc ba nhất định sẽ không tha cho con đâu nhé”.

Thịnh Khải Đồng liền phì cười lên tiếng “Hahaha...anh ba à anh rốt cuộc là đang cưới vợ cho con trai hay là gả con gái đây hả???”.

Thịnh Khải Nam liền vui vẻ nói “Tôi đây là đang vừa gả con gái vừa cưới vợ cho con trai cho nên niềm vui nhân lên hai lần đó mà hahaha”.

Thịnh lão gia, Thịnh lão phu nhân, Lâm Tuệ Nghi, Lý Huệ Nhi đều gật đầu đồng thanh “Phải, phải niềm vui nhân lên hai lần hahaha”.

Trước khi bắt đầu làm lễ Cha sứ nói “Trước khi nghi thức bắt đầu tôi muốn hỏi ở đây có ai muốn phản đối hôn sự này không???”.

Thịnh Khải Tề rất muốn đứng lên nói rằng “Tôi phản đối” nhưng rốt cuộc anh lại không dám, cả khán phòng đều im lặng nên Cha sứ bắt đầu tiến hành nghi lễ.

Cha sứ nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói “Thịnh Khải Luân, con có đồng ý cưới Diệp Hạ Lam làm vợ không, cho dù ốm đau, bệnh tật, giàu sang, hay nghèo khó vẫn luôn tôn trọng, yêu thương mãi mãi bên cạnh nhau”.

Thịnh Khải Luân tỏ ra vui vẻ trả lời “Thưa Cha con đồng ý”.

Cha sứ quay sang nhìn Diệp Hạ Lam rồi hỏi “Diệp Hạ Lam con có đồng ý lấy Thịnh Khải Luân làm chồng không, cho dù ốm đau, bệnh tật, giàu sang, hay nghèo khó vẫn luôn tôn trọng, yêu thương mãi mãi bên cạnh nhau”.

Diệp Hạ Lam hạnh phúc nói với Cha sứ “Thưa Cha con đồng ý”.

“Dưới sự chứng giám của Chúa ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng, cô dâu và chú rể có thể trao nhẫn cưới cho nhau”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam trao nhẫn cưới cho nhau, mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Thịnh Khải Lăng liền nói “Khải Luân à, anh nghĩ là em nên có một câu tuyên thệ về tình yêu của mình trước Chúa chứ”.

Thịnh Nhất Phi liền hào hứng tán thành “Phải đó anh hai...anh tuyên thệ đi nói một câu làm chân lý sống cả đời cho hôn nhân của hai người”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy đôi tay của Diệp Hạ Lam nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng rồi nói “Hạ Lam, anh nguyện dùng cả cuộc đời này để yêu thương, chăm sóc và bảo vệ em, cho em một gia đình hoàn hảo...và không có bất cứ thứ gì có thể chia cắt chúng ta trừ phi...là...cái chết...những lời anh nói là xuất phát từ đáy lòng anh xin thề trước...”.

Diệp Hạ Lam liền đưa tay chặn môi của Thịnh Khải Luân lại “Đủ rồi, em tin tưởng anh mà...anh không cần phải thề thốt như vậy đâu”.

Thịnh Nhất Phi liền kêu lên “Nhìn hai người đẹp đôi như vậy khiến cho người khác thật là ngưỡng mộ và ganh tị mà hihhi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Trong lễ cưới, Diệp Hạ Lam có dịp gặp mặt mấy người bạn của Thịnh Khải Luân, họ cứ nhìn cô rồi thì thầm to nhỏ làm cho cô cảm thấy rất khó chịu liền lên tiếng hỏi “Làm người phải quan mình lỗi lạc muốn nói gì thì cứ nói lớn lên hà tất phải to nhỏ với nhau như vậy chứ”.

Trương Cẩm Trung là bạn thân nhất của Thịnh Khải Luân liền lên tiếng “Nếu đã muốn biết vậy thì để tôi nói cô nghe nhưng đừng đau lòng nha...tôi khuyên cô sớm ly hôn với Khải Luân đi bởi vì cậu ấy có người trong lòng rồi...sợ là cả đời này cũng không có chỗ cho cô đâu hahaha”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân như muốn hỏi có phải là sự thật hay không nhưng vẫn chỉ thấy gương mặt lạnh lùng chẳng thay đổi của anh mà thôi.

Suốt thời gian tiệc cưới của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam diễn ra thì Thịnh Khải Tề luôn ngồi trong một góc khuất uống rất nhiều rượu hết chai này rồi lại đến chai khác, anh cảm thấy thế giới đã sụp đổ mất rồi.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam về đến Tiệp Tương Trang, anh đi vào ngồi xuống ghế sofa rồi ném cho cô một cái túi giấy

Diệp Hạ Lam nhặt lên rồi hỏi “Cái gì đây???”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện lạnh lùng “Cô lớn như vậy mà vẫn không biết đọc chữ hay sao vậy???”.

Thái độ của Thịnh Khải Luân thay đổi 180 độ, trong lễ cưới còn thề non hẹn biển làm cho cô cảm động nhưng cưới rồi lại tỏ ra lạnh lùng khó gần cũng khó đoán.

Diệp Hạ Lam mở cái túi giấy ra xem thì ngay lập tức dòng chữ “Đơn xin ly hôn” đập vào mắt cô, Diệp Hạ Lam xem các nội dung bên trong, cuối trang giấy thì thấy chữ ký ghi rõ họ tên của Thịnh Khải Luân cô ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi hỏi “Anh làm như vậy là có ý gì?”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười như có như không “Ý gì??? chẳng lẽ cô không hiểu sao? Lúc này cô nghe Cẩm Trung nói rồi đó tôi đã sớm có người khác trong lòng cho nên cả đời này cô chẳng thể nào có thể bước vào tim tôi đâu...vì vậy khi nào muốn buông tha cho tôi thì ký tên vào là xong...mong là cô ký sớm một chút đừng để quá lâu bởi vì...tôi không có tính kiên nhẫn đâu”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy bước đi ra ngoài, Diệp Hạ Lam liền lên tiếng hỏi “Anh muốn đi đâu???”.

Thịnh Khải Luân liền quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh rồi lớn giọng quát “Cô quản chuyện của tôi???? Diệp Hạ Lam tôi cho cô biết cô chẳng là cái thá vớ tôi hết cho nên tốt nhất là đừng xen vào chuyện của tôi...muốn giữ tôi ở cái địa ngục mang tên Tiệp Tương Trang này? Muốn trói buộc cuộc đời tôi ở đây???...Cô nghĩ mình là ai chứ???...cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi mà thôi hiểu chưa nói một cách chính xác thì cô chính là công cụ để tôi đạt được những gì mà tôi muốn”.

“Anh đã thề trước Chúa là cả đời sẽ yêu thương em, bảo vệ em, cho em một gia đình hạnh phúc...câu nói đó cũng là nói dối sao???”.

Thịnh Khải Luân không chần chừ mà liền thừa nhận “ Đúng vậy, ngay từ lần đầu tiên gặp cô tôi đã nói dối rồi, tốt nhất là an phận của mình, sống như một người đã chết có hiểu không?”.

“ Trước đó anh có thể từ chối hôn sự này mà, là chính anh tự trói buộc mình vào cuộc đời em đó thôi. . .”.

“ Nếu không phải cô giờ thủ đoạn lấy lòng gia đình tôi thì Thịnh Khải Luân tôi đã không đời nào kết hôn với cô rồi”.

“ Nhưng em. . .”.

Thịnh Khải Luân không chờ Diệp Hạ Lam nói hết câu đã đi ra khỏi nhà, anh cố tình đóng cửa thật mạnh để giấu mặt Diệp Hạ Lam, cô nghe tiếng xe khởi động rồi không gian xung quanh trở nên im lặng rất đáng sợ có lẽ Thịnh Khải Luân đã rời đi rồi.

Diệp Hạ Lam đứng yên tại chỗ nhìn về phía cánh cửa đã đóng sầm lại, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, hình như cô dính phải lời nguyền của mụ phù thủy nào đó hay sao không biết mà cuộc đời cứ liên tục gặp sóng gió không có ngày nào bình yên, những tưởng với tay chạm vào hạnh phúc nhưng hóa ra lại đi nhào vào địa ngục trần gian mà chẳng hay chẳng biết.

Bọn người Trương Cẩn Trung, Hàn Dĩ Phong đang ngồi trong quán bar uống rượu nói chuyện trên trời dưới đất thì đột nhiên thấy Thịnh Khải Luân đi vào, vẻ mặt anh trông chẳng vui vẻ chút nào hết.

Trương Cẩn Trung liền lên tiếng trêu chọc Thịnh Khải Luân “ Này. . . này Khải Luân có đi nhầm chỗ không vậy? đêm nay chẳng phải là đêm tân hôn của cậu sao tự dưng chạy đến đây làm gì đáng lý phải ở nhà làm chuyện đại sự chứ. . .”.

Hàn Dĩ Phong cũng nói vào thêm “ Ê hay là cậu thiếu kinh nghiệm trên giường có cần không tôi chia sẻ cho vài chiêu. . . dù sao thì tôi cũng lấy vợ trước cậu vài tháng mà hahaha. . .”.

Thịnh Khải Luân đặt mạnh cái cốc rượu xuống bàn làm cho cả đám hết hồn, giọng anh trầm xuống lạnh lẽo như băng “ Các cậu không nói thì cũng sẽ không có ai các cậu câm đầu ”.

Hàn Dĩ Phong nâng cốc rượu lên uống rồi nói “ Bọn tôi cũng chỉ là quan tâm cậu thôi mà, nóng giận làm gì chứ, để tôi rót rượu cho cậu”.

“ Cũng may là cậu biết điều đó”.

Hàn Dĩ Phong rót đầy cốc rượu cho Thịnh Khải Luân rồi hỏi “ Có chuyện gì xảy ra vậy hả? Dù sao cũng là tân hôn cậu bỏ người ta một mình không thấy có lỗi sao??”.

“ Tôi là bị ép cưới cậu biết mà. . .tôi hận không thể giết chết cô ta được đó chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trương Cẩn Trung liền cười phá lên “ Hahaha không ngờ lúc Thịnh tam thiếu hào hoa, nho nhã, lịch thiệp, dịu dàng của chúng ta nổi giận thật sự lại đáng sợ như vậy nha!!!”.

Thịnh Khải Luân nhìn Trương Cẩn Trung bằng ánh mắt sắc lạnh làm cho anh không rét mà run rồi lạnh giọng nói gắt từng chữ “ Nếu còn khiêu khích tôi một lần nữa thì tôi dám cam đoan. . . cậu chính là người đầu tiên tôi tiến qua thế giới bên kia đó Trương Cẩn Trung”.

Trương Cẩn Trung liền làm ra vẻ mặt vô tội chớp chớp mắt “ Hi hi. . .chỉ là đùa một chút thôi mà làm gì căng dữ vậy. . .hay là thế này đi hôm nay cậu cứ uống thoải mái châu này để tôi lo xem như chuộc lỗi nha”.

Thịnh Khải Luân nhếch khóe môi mỉm cười “ Xem như cậu biết điều đó”.

Ở Thịnh gia, Thịnh Khải Đông dìu con trai là Thịnh Khải Tề về phòng “ Cái thằng này, hôm nay con bị sao vậy, tự nhiên lại uống nhiều như thế thật là. . .”.

Thịnh Khải Tề lăm bắm trong miệng “ Hôm nay là ngày vui của anh ba và. . .” giọng của Thịnh Khải Tề nghẹn lại “ . . .chị dâu. . .Hạ Lam cho nên con phải uống chúc mừng chứ. . .phải uống để chúc mừng. . .ngày vui mà ba”.

Thịnh lão gia lắc đầu mỉm cười “ Cái thằng nhóc này không ngờ Khải Luân cưới vợ mà nó còn vui mừng hơn cả Khải Luân nữa hahaha”.

Mọi người đi ra ngoài trả lại không gian yên tĩnh cho Thịnh Khải Tề nghỉ ngơi, tiếng cửa phòng đóng lại nước mắt của anh cũng lặng lẽ rơi xuống, ngày hôm nay anh đã quá mệt mỏi khi phải diễn vai diễn vui vẻ để chúc mừng người khác rồi.

Tận mắt chứng kiến người con gái mà mình yêu thương kết hôn với người khác thật không dễ chịu chút nào hết. Thịnh Khải Tề hồi tưởng lại lúc Diệp Hạ Lam bước vào lễ đường, trông gương mặt cô rất vui vẻ, nụ cười của cô rạng rỡ như một đóa hoa vừa nở vào buổi sớm mai, bình thường cô đã xinh đẹp rồi nay mặc áo cưới vào lại càng xinh đẹp quyến rũ hơn, trông cô cứ như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích vậy. . . chỉ tiếc là cô xinh đẹp như vậy là cũng vì người khác chứ không phải là vì anh. Anh cảm thấy có chút hối hận, lúc Cha sử hỏi “có ai phản đối hôn lễ này không?” anh đã rất muốn đứng dậy nói rằng “Tôi phản đối hôn lễ này” nhưng anh không đủ cam đảm để làm như vậy bởi vì Thịnh gia nổi tiếng ở Thành phố X chỉ cần một chút sơ suất cũng trở thành đề tài cho người khác bàn tán, hơn nữa nhìn về mặt hạnh phúc của Diệp Hạ Lam anh lại không nỡ làm khó cô trong ngày cưới cũng không muốn cô cảm thấy áy náy với anh cho nên anh chỉ có thể đón nhận tất cả tổn thương về phía mình mà thôi.

Thịnh Khải Tề mở tủ lấy ra một bức tranh, đó là bức chân dung mà anh lên vẽ Diệp Hạ Lam lúc ở trường. Thịnh Khải Tề đưa tay chạm vào gương mặt của người trong tranh, cô vẫn xinh đẹp với nụ cười như hoa mới nở nhưng nước mắt của anh rơi xuống từng giọt, đôi mắt của anh đượm một nỗi buồn khó tả “Tại sao vậy... tại sao ông trời lại bắt công đến như vậy chứ???...Diệp Hạ Lam tại sao người em chọn lại là Thịnh Khải Luân chứ không phải anh???...tại sao vậy hả Hạ Lam????...huhuhu...huhuhu...”.

Sau lễ cưới của Thịnh Khải Luân, Thịnh Khải Lãng lại cùng bạn bè đi tăng hai, không ngờ cả đám lại vào đúng cái quán bar mà Thịnh Khải Luân và bạn bè của anh đang ngồi uống rượu.

Thịnh Khải Lãng ngồi trong một góc khuất nên Thịnh Khải Luân không nhìn thấy anh, Thịnh Khải Lãng thấy đột nhiên Thịnh Khải Luân xuất hiện ở đó liền nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ, ánh mắt toát lên sự nham hiểm.

Sáng sớm hôm sau, khi Thịnh Khải Luân còn đang say giấc nồng trong khách sạn thì chuông điện thoại đã đổ triền miên làm cho anh vô cùng cáu gắt, Thịnh Khải Luân tắt máy tới ba lần sau đó quá bức mình nên mới bắt máy cho rồi “Alo...ai vậy??”.

Bên kia đầu dây truyền tới giọng nói của một người đàn ông “Tôi là Tiêu Hoài Du-thư ký đặc biệt của chủ tịch đây tam thiếu”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện bằng giọng điệu cáu gắt và gần như là quát vào điện thoại “Anh cũng rảnh rồi quá ha, mặt trời còn chưa kịp mọc, đã quấy rầy người khác rồi”.

Giọng của Tiêu Hoài Du vẫn điềm tĩnh vang lên “Thịnh lão gia bảo tam thiếu lập tức quay về Thịnh gia trang ngay”.

Thịnh Khải Luân nhũm mày cũng không lớn giọng nữa mà nói chuyện đàng hoàng với Tiêu Hoài Du “Ông nội gọi tôi về gấp như vậy có chuyện gì quan trọng sao??”.

“Tam thiếu về thì sẽ biết nhiệm vụ của tôi chỉ là gọi thông báo cho cậu biết vậy thôi”.

Nói rồi Tiêu Hoài Du liền cúp máy, từ trước đến giờ Thịnh Khải Luân không bao giờ ưa nổi Tiêu Hoài Du cũng là như vậy, bởi vì anh ta rất trung thành với Thịnh lão gia ngoài Thịnh lão gia ra thì ai cũng đứng hòng ra lệnh hay moi móc bất cứ tin tức gì từ miệng của anh ta, cũng chính vì tác phong làm việc nghiêm túc, cẩn thận, nhất mực nghe lệnh nên Thịnh lão gia đã cho Tiêu Hoài Du đi theo mình làm việc kể từ khi anh còn là một anh chàng sinh viên nhỏ tuổi

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Thịnh Khải Luân về tới nhà thì thấy mọi người ai cũng có mặt đông đủ, anh đảo mắt nhìn một vòng thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi bên cạnh bà nội của mình, anh ngó lơ đi chỗ khác xem như cô không tồn tại rồi lên tiếng hỏi Thịnh lão gia “Ông nội cho gọi con về gấp như vậy là có chuyện gì vậy??”.

Về mặt Thịnh lão gia trông có vẻ tức giận, ông ném một xấp hình lên bàn rồi quát “Con tự mình xem đi, thật không ra thế thống gì cả”.

Thịnh Khải Luân cầm mấy tấm hình lên xem, thì ra ngày hôm qua anh đi bar uống rượu gặp kẻ với cô gái khác đều đã bị ai đó chụp hình lại rồi đem về báo cáo tội trạng với ông nội anh, người đầu tiên mà Thịnh Khải Luân nghĩ tới là tác giả của vụ này chính là Diệp Hạ Lam, anh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Diệp Hạ Lam chăm chăm làm cho cô không rét mà run.

Thịnh Khải Luân vẫn giữ nét mặt bình tĩnh không chút nao núng “Mấy tấm hình này là sao vậy hả ông nội??”.

“Con còn dám hỏi ngược lại ông hay sao...tối qua là đêm tân hôn của con và Hạ Lam vậy mà con dám bỏ con bé một mình ở nhà đi ăn chơi đàn đúm bên ngoài, con đang tính dẫn mặt ông nội đó hả Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu “Con nào dám có ý nghĩ đó đâu ông nội, tại hôm qua gặp lại người bạn cũ cho nên có ra ngoài uống vài ly không ngờ lại say còn bị người ta “thừa nước đục thả câu”chụp lén để làm cho ông nội có cái nhìn không tốt về con nữa...con xin lỗi sau này con sẽ không làm như vậy nữa”.

“Con xin lỗi ông làm gì người mà con nên xin lỗi là Hạ Lam mới đúng”.

“Dạ con hiểu rồi”.

Mặt của Thịnh Khải Luân tối sầm lại nhưng vẫn cố gắng mỉm cười đi qua chỗ Diệp Hạ Lam đang ngồi, Diệp Hạ Lam liền cảm nhận được khí lạnh bức người truyền đến khi Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh mình.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay của Diệp Hạ Lam, vẻ mặt anh dịu dàng khác hẳn với tối hôm qua lúc anh mắng cô, giọng nói cũng tràn ngập chân thành “Hạ Lam à, anh xin lỗi. . .anh hứa sau này sẽ không bỏ lại em một mình như vậy nữa đâu. . .em tha lỗi cho anh nha”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân, cô không biết có nên tiếp tục tin những gì mà anh nói hay không nữa, người trước mặt cô và người tối qua ở Tiếp Trương đều có gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt như sao, lông mày đen rậm, sống mũi cao, nụ cười mê hoặc lòng người nhưng mà cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Diệp Hạ Lam đang suy nghĩ thì đột nhiên Thịnh lão phu nhân nắm lấy bàn tay còn lại của cô “Hạ Lam à, con tha thứ cho Khải Luân một lần đi mà dù sao nó cũng đã hối lỗi rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu với Thịnh lão phu nhân “Dạ con hiểu rồi bà nội”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ vui mừng chồm tới hôn lên gò má của Diệp Hạ Lam, mọi người trong nhà đều mỉm cười bảo “Vợ chồng son là vậy đó mà. . .”, nhưng chỉ có Diệp Hạ Lam mới biết giông bão sắp đổ bộ lên cuộc sống của mình thôi.

Lúc hôn Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân đã thì thầm vào tai cô chỉ đủ để cô và anh nghe thấy thôi “Cô hay lắm Diệp Hạ Lam, tôi nhất định sẽ khiến cô phải hối hận vì cuộc hôn nhân này”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc quay qua nhìn Thịnh Khải Luân nhưng mọi người cứ nghĩ cô là đang ngạc nhiên vì bị Thịnh Khải Luân hôn bất ngờ.

Lâm Tuệ Nghi liền mỉm cười bảo “Hạ Lam con không cần phải thấy ngại đâu dù sao hai đứa cũng là vợ chồng chính thức rồi mà với lại ở đây cũng chỉ toàn người nhà cả thôi”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu ánh mắt của cô có vẻ đang hoang mang không biết Thịnh Khải Luân sẽ làm gì mình nhưng ai cũng nghĩ là cô đang mắc cỡ.

Thịnh Khải Tề đứng trên lầu thấy như vậy chỉ rừ mắt xuống rồi quay về phòng nếu còn tiếp tục chứng kiến người ta ân ái chắc có ngày anh vỡ tim ra mà chết mất.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lưu lại Thịnh gia trang cũng không bao lâu anh liền lên tiếng nói với cả nhà” Con xin phép đưa Hạ Lam về trước, tụi con còn phải bàn xem nên đi hưởng tuần trăng mật ở đâu nữa”.

Thịnh lão gia liền vui vẻ đồng ý “Được. . .được tùy ý con vậy”.

Thịnh Khải Nam đi theo Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ra ngoài, ông nói với Thịnh Khải Luân “Con lớn rồi cũng đã có vợ rồi thì phải trở thành người đàn ông có trách nhiệm với gia đình. . .phải đặt gia đình lên trên hết có biết không?”.

Thịnh Khải Luân liền mỉm cười “Con biết rồi mà ba. . .thôi con về đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Thịnh Khải Luân choàng tay ôm nhẹ Diệp Hạ Lam vào người mình “Chúng ta đi thôi em yêu”.

Diệp Hạ Lam liền cúi đầu chào tạm biệt Thịnh Khải Nam “Thưa ba con về”.

Thịnh Khải Nam nhìn Diệp Hạ Lam mỉm cười triu mến “Uh nếu Khải Luân có bắt nạt con thì nhớ nói với ba, ba nhất định sẽ phạt nó thật nặng mới thôi”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “Dạ con biết rồi ba” sau đó liền rời đi cùng Thịnh Khải Luân.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất hạnh phúc khi Thịnh Khải Nam và Lâm Tuệ Nghi yêu thương mình, họ cho cô cái cảm giác gọi là gia đình, thứ mà cô đã mất đi từ nhiều năm trước. Nếu mà ba mẹ của Diệp Hạ Lam còn sống chắc chắn họ cũng sẽ rất yêu thương và không để bất kỳ ai bắt nạt cô cả.

Thịnh Khải Lăng cũng đưa Tần Uyên Thi về nhà riêng, anh có vẻ không vui, Tần Uyên Thi liền hỏi “Làm gì mà mặt sụ xuống cứ như là bị ai đó ăn hết của cái mấy đòi vậy hả?”.

“Em thôi đi anh đã làm mọi cách vậy mà ông nội vẫn yêu thương Khải Luân nhất trong mắt ông chưa bao giờ có anh hết...đúng là thật là tức chết mà”.

Thịnh Khải Lăng cố tình chụp ảnh của Thịnh Khải Luân rồi gửi thư nặc danh tới nhà cho ông nội để có cái nhìn không tốt về đứa em họ của mình...anh phí bao công sức như thế nhưng chỉ mấy câu giải thích của Thịnh Khải Luân đã làm cho ông hết giận đúng là quá bất công mà.

Vì chuyện đó mà tâm trạng của Thịnh Khải Lăng đang rất bức bối.

Tần Uyên Thi bĩu môi “Bây giờ anh mới biết sao, nhìn vào đám cưới của anh và của chú ba thì cũng hiểu đối với ông ai quan trọng hơn rồi. Đám cưới của chúng ta đâu có long trọng như đám cưới của Khải Luân và Hạ Lam, áo cưới của em cũng đâu có đẹp như áo cưới của Hạ Lam, bà nội còn tặng cho cô ta một chiếc vòng bằng ngọc phi thủy màu trắng, đôi vòng ngọc phi thủy đó là quà đính ước của ông nội năm xưa đó, tại sao em không có mà cô ta lại được một chiếc chứ đúng là không công bằng mà”.

Thịnh Khải Lăng nghe Tần Uyên Thi cầu nhàu một hồi liền cảm thấy khó chịu anh cau gắt giọng “Em im đi, đúng là đàn bà suốt ngày chỉ biết so đo ganh tị mấy chuyện vặt không biết nhìn ra trông rộng”.

Thịnh Khải Luân tự lái xe đưa Diệp Hạ Lam về Tiệp Tương Trang suốt cả chặng đường về nhà Thịnh Khải Luân cứ im lặng không nói tiếng nào hết về mặt cũng vẫn vậy lạnh lùng điềm tĩnh không vui cũng không buồn.

Đến nơi anh mở cửa xe kéo tay cô ra ngoài rồi lời cô đi vào nhà, vì Thịnh Khải Luân cao hơn Diệp Hạ Lam nhiều, anh chân dài nên đi nhanh còn Diệp Hạ Lam thì cứ như đang chạy theo phía sau anh vậy.

Vào trong nhà, Thịnh Khải Luân đóng sầm cửa lại rồi đẩy mạnh Diệp Hạ Lam ngã lên ghế sofa, anh nhào tới hung hãn đưa tay nắm lấy y phục cô đang mặc trên người rồi xé toạt ra như một con thú hoang làm cho Diệp Hạ Lam vô cùng hoảng sợ.

“Anh...đang...làm...gì vậy...?” Diệp Hạ Lam run rẩy kêu lên đồng thời ngời rúc người lại một góc dùng tay che trước ngực mình lại.

Thịnh Khải Luân nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu cũng tràn đầy tức giận, anh mỉm cười mà làm cho cô thấy lạnh buốt cả sống lưng “Cô hỏi tôi làm gì sao??? Tôi đang làm chuyện mà một người chồng nên làm với vợ của mình đó thôi”.

Thịnh Khải Luân đưa ngón tay trở lên ngoắc ngoắc Diệp Hạ Lam “Qua đây chúng ta tân hôn bù cho tối hôm qua...”.

Diệp Hạ Lam run sợ lắc đầu ngoay ngoay “Không...em...không muốn đâu...” nước mắt của Diệp Hạ Lam cũng vô thức từ khóe mắt lăn dài xuống trên má cô.

“Chẳng phải đêm qua tôi không làm chuyện đó với cô nên cô chạy tới Thịnh gia trang tố cáo tôi ra ngoài ăn chơi đó sao??? ”.

“Khải Luân em...thật sự không biết gì hết mà...”.

Thịnh Khải Luân bước tới gần đưa tay nâng cằm của Diệp Hạ Lam lên bắt cô đối mặt với mình, giọng nói lạnh lẽo “Chẳng phải cô cả gan thuê người theo dõi rồi chụp hình tôi để móc tội với ông nội hay sao?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu cố giải thích “Em thật sự...không biết...gì về chuyện đó hết mà...sáng nay là Tiêu thư ký đến đón em qua...Thịnh gia trang...em thật sự không có làm gì hết mà”.

Thịnh Khải Luân đột ngột dời tay xuống bóp cổ của Diệp Hạ Lam, anh dùng lực rất mạnh không chút nương tay,cô đưa tay lên giữ tay của Thịnh Khải Luân lại nhưng vô ích, thấy cô chật vật anh kéo căng khóe môi cảm thấy hài lòng “Sao hả? khó chịu lắm sao??? Thật không ngờ là cô cũng biết sợ chết đó chứ?”.

Diệp Hạ Lam vẫn cố gắng giải thích “Em...thật...sự...không...có...làm”.

Thịnh Khải Luân lại dùng lực mạnh hơn chút nữa làm cho Diệp Hạ Lam không thở được nữa, mặt cô chuyển sang trắng bệch, ánh mắt của anh sắc như dao lam gần từng tiếng “Còn cứng miệng được sao, tôi ghét nhất chính là hạng người dám làm mà không dám nhận đó cô biết không??? ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Diệp Hạ Lam không còn sức đối kháng, cô cũng dần buông tay của Thịnh Khải Luân ra, Thịnh Khải Luân thấy nước mắt của Diệp Hạ Lam liên tục chảy xuống, trước giờ anh cũng chưa bao giờ đối xử với phụ nữ nặng tay như vậy nên khi thấy cô không chịu đựng được nữa liền miễn cưỡng buông tay ra.

Diệp Hạ Lam ngồi dậy ho sặc sụa, cả người cô lạnh đi nếu chỉ ít phút nữa thôi mà không nhận được không khí thì có lẽ là cô chết thật rồi, ranh giới giữa sự sống và cái chết thật mỏng manh làm sao, đứng ở giữa thật sự rất đáng sợ.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam khóc trong đầu thầm nghĩ “ Lần đầu tiên mình làm một người con gái khóc...”, anh nhìn làn da trắng nõn mà không tí vết của cô, y phục trên người rách tả tơi nửa kín nửa hở thật rất có sức mê hoặc người ta phạm tội “thật yêu nghiệt...cô ta khóc mà vẫn quyến rũ đến như vậy”.

Thịnh Khải Luân cởi áo khoác ra ném về phía của Diệp Hạ Lam “ Làm ơn mặc vào đi, nhìn thấy thân thể của cô đúng là chuyện đáng buồn nôn nhất trong cuộc đời của tôi đó”.

Diệp Hạ Lam vẫn ngồi co rúc chân lên cúi đầu úp mặt xuống mà thổn thức, Thịnh Khải Luân khẽ nhủ mày, giọng vẫn lạnh như băng cất tiếng nói “ Nước mắt chỉ có giá trị với những người thật sự yêu thương và biết đau lòng vì mình mà thôi...cho nên cô đừng nghĩ có thể dùng nước mắt làm cho tôi mềm lòng, đây là chuyện không bao giờ có thể xảy ra đâu”.

Thịnh Khải Luân nói rồi liền bỏ đi lên phòng mặc kệ Diệp Hạ Lam ngồi đó một mình.

Một lúc sau, Diệp Hạ Lam đứng dậy đi từng bước nặng nề kèm theo run sợ mà đi lên phòng, mở cửa phòng ra cô nghe tiếng nước chảy có lẽ Thịnh Khải Luân đang tắm rửa bên trong, cô đi từng bước nhẹ nhàng tới tủ quần áo rồi nhẹ nhàng mở tủ lấy một đồ khác rồi qua căn phòng khác thay đồ.

Thịnh Khải Luân tắm rửa xong bước ra ngoài thì nghe tiếng chuông cửa vang lên liền hỏi nên đi xuống lầu mở cửa thì bất ngờ khi thấy má Lý đứng bên ngoài, anh cất giọng hỏi “ Má Lý, bà tới đây có chuyện gì vậy??”.

Má Lý xách túi hành lý lên “ Lão gia bảo tôi qua đây dọn dẹp nhà cửa, tam thiếu phu nhân còn đang đi học cho nên lão gia sợ tam thiếu phu nhân không lo xuê, với lại lão gia nói không muốn làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của cô ấy vì mấy việc vặt ở nhà, xin phép tam thiếu cho tôi vào trong”.

Thịnh Khải Luân né người qua cho má Lý đi vào trong, trong đầu anh thầm nghĩ “ Lấy cớ phụ giúp việc nhà chứ thật ra là đang sai người giám sát mình đây mà...ông nội đứng là cao tay”.

Thịnh Khải Luân xoay người tính đi lên lầu thì bất chợt nhìn thấy cái áo tây trang của mình nằm nguyên vị trí mà anh ném tới lúc này, anh khẽ nhủ mày đi tới cúi người nhặt lên rồi đi thẳng lên phòng ngủ chính.

Diệp Hạ Lam tự nhốt mình trong căn phòng kia nửa ngày trời cho đến lúc tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên bên ngoài “ Hạ Lam, mở cửa ra cho anh đi”.

Diệp Hạ Lam liền rung mình một cái, Thịnh Khải Luân đột nhiên đổi cách xưng hô như vậy chắc chắn là có chuyện chẳng lành rồi, Diệp Hạ Lam ngồi ôm chặt con gấu bông, cô run lên cầm cập.

Ting...

Diệp Hạ Lam mở điện thoại lên xem thì thấy tin nhắn của Thịnh Khải Luân gửi tới “ Cho cô 1 phút đi qua phòng ngủ chính gặp tôi nếu không...”.

Câu chữ bỏ lửng giữ chừng càng làm cho Diệp Hạ Lam cảm thấy lo lắng hơn, cô đi qua phòng ngủ chính, đứng chần chừ bên ngoài hồi lâu vừa tính đưa tay lên gõ cửa thì đột nhiên cửa phòng mở ra Thịnh Khải Luân xuất hiện trước mặt cô.

Diệp Hạ Lam vô thức lùi lại phía sau mấy bước, hành động nhỏ đó của cô lọt vào mắt Thịnh Khải Luân làm cho anh thấy không vui liền lên tiếng “ Tôi có ăn thịt cô đâu mà sợ chứ...dám kết hôn với tôi thì cô còn gì phải sợ nữa chứ...mau vào trong đi tôi có chuyện cần nói”.

Thịnh Khải Luân lách người qua cho Diệp Hạ Lam đi vào trong, cô vốn không muốn bước vào phòng cùng với Thịnh Khải Luân chút nào hết nhưng làm trái ý của anh thì chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì cho nên cô đành miễn cưỡng đi vào.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống sofa gần cửa sổ sát đất rồi chỉ tay chỗ đối diện có ý kêu Diệp Hạ Lam ngồi xuống, cô cũng không dám trái lệnh liền ngồi xuống.

Thịnh Khải Luân bưng tách cà phê lên uống một ngụm rồi nói “ Ông nội đã phái má Lý tới đây để giám sát chúng ta rồi đó”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Uh”.

“ Trước mặt má Lý cô biết phải làm gì rồi chứ?!”

Diệp Hạ Lam gật đầu có ý nói đã hiểu.

Thịnh Khải Luân nhìn thấy cô vẫn còn đó nên chồm tới tính xem thử thì Diệp Hạ Lam vội đứng dậy cách xa anh mấy bước, về mặt cô vô cùng sợ hãi, Thịnh Khải Luân lại thấy có chút xót lòng nhưng vẫn lạnh lùng nói “ Nếu lần sau còn dám xen vào chuyện của tôi nữa thì cẩn thận cái cổ nhỏ bé của cô không còn nằm nguyên vị trí cũ đâu đó”.

Diệp Hạ Lam quay người tính bước đi thì Thịnh Khải Luân liền hỏi “ Cô muốn đi đâu??”.

“ Phòng này của anh...cho nên em sẽ ở ngủ ở phòng dành cho khách”.

“ Không cần cô cứ ngủ ở phòng này với tôi là được rồi...ai biết được má Lý sẽ đi kiểm tra lúc nào”.

“Nhưng...”.

Thịnh Khải Luân lại trợn mắt lên trắng dã lớn tiếng hỏi gằn lại “Cô dám cãi lời tôi sao??”.

Diệp Hạ Lam yếu ớt lắc đầu trong run sợ “Dạ không”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Má Lý dọn cơm trưa rồi mời Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam xuống ăn cơm, hai người ngồi vào bàn ăn thì má Lý liền đi vào bếp.

Thịnh Khải Luân chờ má Lý đi rồi liền thờ dài nói với Diệp Hạ Lam “Nhìn thấy mặt cô đúng là nuốt cơm không trôi mà”.

Diệp Hạ Lam liền biết thân biết phận mà đứng dậy đi lên phòng, má Lý quay ra thấy cái chén trên bàn vẫn còn chưa được ai động tới còn Diệp Hạ Lam đang đi lên lầu nên liền hỏi “Tam thiếu phu nhân cô hình như cô chưa ăn cơm?!”.

Diệp Hạ Lam quay đầu lại nhìn má Lý rồi mỉm cười “Con thấy hơi mệt không muốn ăn con lên phòng nằm nghỉ một lát khi nào thấy đói thì sẽ ăn sau”.

“Dạ, khi nào tam thiếu phu nhân thấy đói cứ gọi tôi nha”.

“Dạ được”.

Diệp Hạ Lam đi vào phòng đóng cửa lại rồi đứng tựa người vào cánh cửa tự hỏi bản thân mình “Diệp Hạ Lam nếu được lựa chọn lại một lần nữa cô có đồng ý kết hôn với Thịnh Khải Luân hay không đây???”, cô đi tới ngồi nhìn qua cửa sát đất, mắt rũ xuống.

Người nắm giữ trái tim đó trước đây rất yêu thương cô, luôn bảo vệ cô, xem cô như một phần sinh mạng của mình còn người bây giờ nắm giữ trái tim đó lại đối xử với cô rất lạnh lùng còn có cả khinh miệt và chán ghét.

Diệp Hạ Lam nhìn xa xăm rồi lẩm bầm “Chí Bằng, anh đang trừng phạt em có đúng không???”.

Đột nhiên tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên “Cô cũng giỏi quá nhỉ, đã kết hôn với tôi mà trong lòng vẫn tơ tưởng tới người đàn ông khác còn dám nhắc tên của người đó trước mặt tôi nữa”.

Diệp Hạ Lam giật mình quay lại phía sau thì thấy Thịnh Khải Luân đang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mình, cô vội lên tiếng giải thích “Khải Luân à, anh đừng hiểu lầm, thật ra Chí Bằng là...”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng chặn câu nói của Diệp Hạ Lam lại “Không cần giải thích tôi không muốn nghe, dù sao thì cô và cái người tên Chí Bằng đó có quan hệ gì thì tôi cũng chẳng quan tâm”.

Ba chữ “chẳng quan tâm” quả thật rất đơn giản nhưng lại cũng là ba từ tàn nhẫn nhất trong bất cứ mối quan hệ nào.

Diệp Hạ Lam cứng họng không nói được gì nữa nên cô lặng lẽ đi xuống lầu ăn cơm, ăn cơm rồi thì mới có sức mà tiếp tục chiến đấu chứ.

Trước giờ có sóng to gió lớn gì mà cô chưa từng vượt qua chẳng lẽ một Thịnh Khải Luân lại làm cho cô gục ngã hay sao, cô không cho phép bản thân buông xuôi theo số mệnh... không bao giờ chấp nhận như vậy.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân nằm trên giường lướt điện thoại, tư thế rất nhàn nhã, Diệp Hạ Lam chỉ dám ngồi từ xa mà nhìn anh thôi, Thịnh Khải Luân nhìn vào màn hình điện thoại thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi ngơ ngác nhìn về phía mình anh cau mày rồi quay qua nhìn cô.

Diệp Hạ Lam vội quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ, cô rất sợ ánh mắt sắc lạnh của anh.

Thịnh Khải Luân lạnh giọng hỏi “Cô muốn ngủ trên giường hay trên sofa???...nếu cô ngủ trên giường thì tôi sẽ ngủ trên sofa”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy đi tới chỗ công tắc bấm tắt đèn rồi đi qua giường lấy một cái gối sau đó lẳng lặng đi qua sofa nằm xuống, cô không muốn khóc mà tự nhiên nước mắt lại cứ rơi, nếu biết yêu một người là khổ như vậy thì thà từ đầu không yêu có lẽ sẽ tốt hơn...

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn thấy bóng lưng của Diệp Hạ Lam tự nhiên lại cảm thấy đáng về của cô rất cô đơn rất đáng thương nhưng anh cũng chẳng để tâm tới.

Lúc Thịnh Khải Luân mở mắt ra thì trời đã sáng, anh ngồi dậy nhìn về phía sofa thì không thấy Diệp Hạ Lam đâu cả, anh đi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống

lầu.

Má Lý thấy Thịnh Khải Luân đi xuống liền kéo ghế ở bàn ăn ra “ Tam thiếu gia, mời cậu qua dùng bữa sáng”.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân bước chân tới bàn ăn liền buông muống dưa trong tay ra đứng dậy.

Má Lý liền nói “Tam thiếu phu nhân sao cô ăn ít vậy??”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhạt “ Dạ con ăn no rồi...con lên phòng thay đồ đi học kéo muộn mất”.

Thịnh Khải Luân cũng chẳng mấy quan tâm anh nhàn nhã ngồi vào bàn ăn, nâng tách cà phê uống một ngụm rồi bắt đầu cầm muống dưa lên ăn bữa sáng.

Lúc ăn xong, Thịnh Khải Luân hỏi má Lý “ Má Lý, mấy món này ngon đấy, sao trước giờ không thấy bà nấu món này ở Thịnh gia trang vậy?”.

Má Lý nhún vai “ Dạ mấy món điểm tâm hôm nay là tam thiếu phu nhân đích thân nấu cho tam thiếu gia ăn đó chứ, tôi nào có biết món này đâu mà nấu”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gật đầu “ ù”.

Thịnh Khải Luân thoáng nghĩ " Nuôi thêm một Diệp Hạ Lam trong nhà cũng không đến nỗi tệ, ít nhất cũng biết cách làm thỏa mãn cái bao tử của mình...cũng không phải là phế vật, thôi thì tạm chấp nhận vậy".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Lúc Thịnh Khải Luân vào phòng, Diệp Hạ Lam liền xách ba lô đi ra khỏi phòng để tránh bị anh gây sự.

Diệp Hạ Lam vừa bước ra khỏi nhà là đã thấy Tiêu Hoài Du đứng trước cổng chờ sẵn, thấy Diệp Hạ Lam đi tới Tiêu Hoài Du liền cúi đầu đáng vẻ vô cùng cung kính “ Chào buổi sáng tam thiếu phu nhân”.

Diệp Hạ Lam cũng chào lại Tiêu Hoài Du “ Chào anh thư ký Tiêu...anh tới tìm Khải Luân sao? anh ấy đang ở bên trong đó anh vào đi”.

Tiêu Hoài Du lắc đầu “ Tôi không tới tìm tam thiếu, từ ngày hôm nay tôi sẽ là tài xế đưa đón tam thiếu phu nhân đi học”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay “ Ô không cần đâu thư ký Tiêu à, tôi tự mình đi tới trạm tàu điện ngầm là được rồi, tôi không muốn làm phiền anh đâu”.

Đột nhiên giọng của Thịnh Khải Luân vang lên “ Chẳng phải gả cho tôi là cũng vì được đi xe sang trọng, ở nhà cao cửa rộng, tiền xài cả đời không hết hay sao...còn bày đặc giả vờ thanh cao”.

Diệp Hạ Lam quay người lại thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tây trang màu xanh lam áo sơ mi bên trong màu trắng, anh tùy tiện mở hai nút áo cổ để lộ ra xương quai xanh, hai tay cho vào túi quần đáng vẻ thư thả nhìn cứ như nam thần.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống “ Em gả cho anh không phải vì những thứ mà anh đã nói...nhà cửa, xe cộ, tiền bạc em đều có thể tự mình tạo ra không nhất thiết là phải dựa dẫm vào anh...trước đó không có anh em vẫn có thể sống tốt cơ mà...”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười như có như không “ Trên đời chỉ cần có tiền là có tất cả cơ mà...cô có dám nói cô gả cho tôi không phải vì tiền đi, nếu tôi là một thằng ăn mày đầu đường xó chợ liệu cô có cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi hay không hả???...hay là vì cái vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia mà cô bất chấp thủ đoạn”.

“Tiền bạc không mua được tất cả đâu Khải Luân à, nếu không ngày hôm nay đã không có một Thịnh Khải Luân mạnh khỏe đứng ở đây mà lẳng mạp em đâu...còn nữa, anh cứ thử trở thành một tên ăn mày đầu đường xó chợ đi rồi sẽ biết em có cam tâm tình nguyện gả cho anh hay không”.

“ Cô...giỏi lắm”.

“ Cũng không còn sớm nữa, xin phép anh em đi học”.

Diệp Hạ Lam ngồi vào xe của Tiêu Hoài Du, xe chạy đi, Thịnh Khải Luân đứng nhìn theo với vẻ mặt tức giận “ Dám trả treo với mình đúng là ăn gan hùm rồi mà...cứ chờ đó tôi nhất định bắt cô đầu hàng vô điều kiện cho mà xem”.

Tiêu Hoài Du nhìn qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam rất kém nên liền lên tiếng hỏi “ Tam thiếu phu nhân cô không vui vì mấy lời mà tam thiếu nói lúc nãy sao??”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Hoài Du rồi nói “ Không phải...tôi rất sợ đi xe hơi mỗi lần đi xe hơi tôi đều cảm thấy lo lắng và sợ hãi, cảm giác rất tù túng khó chịu”.

Tiêu Hoài Du nhún mày “ Tại tam thiếu phu nhân lại sợ đi xe hơi chứ?”.

“ Không giấu gì anh lúc tôi lên 8 tuổi cả gia đình tôi đều mất trong tai nạn giao thông cho nên tôi luôn bị ám ảnh mỗi khi bước chân lên xe hơi”.

Tiêu Hoài Du gật đầu ra vẻ thông cảm “ À hèn gì mà lần trước tam thiếu đến trường đón cô về nhà tôi thấy sắc mặt cô không tốt “.

Diệp Hạ Lam cười nhạt “ Anh ấy lái xe với tốc độ quá nhanh làm tôi thấy sợ hơn bình thường”.

Tiêu Hoài Du nhìn Diệp Hạ Lam rồi mỉm cười động viên cô “ Tam thiếu phu nhân cứ yên tâm tôi sẽ chạy chậm, nhất định đưa đón cô đi về an toàn”.

“ Cảm ơn anh thư ký Tiêu, mà anh đừng gọi tôi là tam thiếu phu nhân nữa cứ gọi là Hạ Lam đi”.

“ Dạ tôi hiểu rồi”.

Thịnh Khải Tề đến trường thì vô tình gặp cậu em trong lớp nghệ thuật gốm sứ ở cantin, Trình Dạng vẫy tay rồi chạy tới chỗ của Thịnh Khải Tề ngồi “ Anh Khải Tề sao dạo này không thấy anh qua lớp của em chơi vậy, cũng không thấy anh đến câu lạc bộ guitar luôn, bộ có chuyện gì xảy ra hay sao vậy anh?”.

Thịnh Khải Tề nhìn Trình Dạng rồi khẽ mỉm cười nhạt “ Không có, tại dạo này anh đang tập trung vào tác phẩm dự thi cho nên không có thời gian đến câu lạc bộ guitar sinh hoạt cùng mọi người”.

Trình Dạng cười một cách trẻ con “ Hi hi vậy mà em cứ tưởng anh giận ai nên không thèm tới chứ”.

“ Anh mà giận được ai quá 1 ngày đâu chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Trình Dạng thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đi vào cantin liền đứng dậy vẫy tay “ Hạ Lam, Lục Ngạc qua bên đây ngồi này”.

Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc liền đi qua chỗ của Trình Dạng, anh liền nói “ Để mình giới thiệu một chút đây là anh Khải Tề của khoa hội họa là đàn anh khóa trên tụi mình, anh ấy chơi guitar hay lắm luôn đó nha”.

Mắt của Lục Ngạc sáng rỡ lên liền nhìn Thịnh Khải Tề mỉm cười “ Chào anh em tên là Lục Ngạc nghe danh anh đã lâu bây giờ mới được gặp mặt thật là vinh hạnh quá”.

Thịnh Khải Tề cũng nở một nụ cười nhẹ với Lục Ngạc “ Hihi chào em, lời đồn trong trường thường là thổi phồng sự thật chứ anh cũng là một người bình thường như bao người khác thôi”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu chào Thịnh Khải Tề, hai người vốn đã gặp mặt nói chuyện ở Thịnh gia trang vài lần nhưng mối quan hệ chị dâu em chồng này có lẽ càng ít người biết thì càng tốt bởi vì hôn sự của cô và Thịnh Khải Luân vốn không có công khai ra bên ngoài.

Trình Dạng nói Thịnh Khải Tề “ Anh Khải Tề đây là Hạ Lam, sinh viên có sức sáng tạo cừ nhất lớp em đó anh, tác phẩm gốm sứ của cậu ấy làm ra luôn được đánh giá cao”.

Thịnh Khải Tề nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phức tạp rồi nhẹ nở một nụ cười “ Chào em, anh tên là Thịnh Khải Tề là sinh viên khoa hội họa cũng là thành viên trong câu lạc bộ guitar của trường mình, nếu em cảm thấy có hứng thú với guitar thì tham gia câu lạc bộ của tụi anh nha”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “ Dạ được ạ”.

Lục Ngạc tỏ ra rất khoái chí liền nói với Diệp Hạ Lam “ Hạ Lam à, hay là mình đăng ký câu lạc bộ guitar ngay đi nha mình rất muốn học guitar đó”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Được hihi”.

Thịnh Khải Tề lại lên tiếng hỏi “ Ba người thân nhau như vậy chắc hẳn là bạn lâu năm rồi?”.

Trình Dạng liền gật đầu “ Anh hay ghé gặp một lần đã biết tụi em là bạn lâu năm rồi hihi...thật ra tụi em quen nhau từ hồi trung học lận lên đại học thì mỗi

người đi theo ước mơ riêng của mình Lục Ngạc thì học kế toán còn em và Hạ Lam lại có cùng sở thích làm gốm nên mới học chung lớp đó anh”.

“Uhm thì ra là vậy...nhưng sao trước giờ trong lớp anh thấy em và Hạ Lam cũng không thân nhau lắm thì phải”.

Diệp Hạ Lam liền nói “Tại vì mỗi lần đi chung với nhau ai cũng nói nhìn hai đứa cứ như tình nhân nên không đi chung nữa đó mà”.

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ ngạc nhiên “À thì ra là thế không ngờ đại học rồi mà vẫn còn cái trò ghép đôi như mấy đứa con nít hì”.

Thịnh Khải Tề có chút chạnh lòng hồi tiếc nếu ngày từ đầu anh mạnh dạng một chút thì đã có lẽ đã làm quen được với Diệp Hạ Lam từ lâu cũng không phải rơi vào cảnh chị dâu em chồng khó chấp nhận như bây giờ.

Tan học, Tiêu Hoài Du đến đại học Z đón Thịnh Khải Tề và Diệp Hạ Lam, cả hai ngồi cạnh nhau ở băng ghế phía sau, không khí im lặng đến ngột ngạt Thịnh Khải Tề dần dần một lúc rồi lên tiếng bắt chuyện với Diệp Hạ Lam “Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam quay qua nhìn Thịnh Khải Tề “Hả? anh có chuyện gì muốn nói sao??”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười “Ở trường tôi lớn tuổi hơn cô nên cô gọi tôi là anh thì đúng nhưng khi ra khỏi trường cô lại là chị dâu của tôi đó nên đừng khách sáo như vậy cứ gọi tên Khải Tề cho hợp gia phong đi”.

Diệp Hạ Lam khó xử nói “Nhưng anh lớn hơn tôi 1 tuổi...tôi không quen gọi tên như vậy đâu”.

“Chị cứ xem như tôi nhỏ tuổi hơn chị là được rồi với lại chúng ta là người một nhà nên chị không cần phải câu nệ gì đâu”.

Diệp Hạ Lam không biết nên làm thế nào nên gật đầu cho qua rồi nói sang chủ đề khác “À sao anh lại học hội họa vậy tôi thấy các tác phẩm của anh trưng bày trong sảnh chính của trường rất là đẹp tôi rất thích hì”.

Ánh mắt Thịnh Khải Tề có chút niềm vui lóe sáng lên nhưng đồng thời cũng nhuộm màu bi thương khó tả “Tôi thích hội họa từ bé, hồi đó bạn bè ai cũng cười nhạo tôi vì tôi ước mơ trở thành họa sĩ đó”.

“Mấy bạn đó kỳ quá sao có thể cười nhạo ước mơ của người ta chứ...tôi ủng hộ anh hìhi có lên tôi tin là trong tương lai gần anh sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng lúc đó những ai từng cười nhạo anh chắc chắn sẽ thấy rất xấu hổ cho mà xem”.

Diệp Hạ Lam không biết chính thái độ quyết liệt và nụ cười ngây thơ này đã trở thành một phần động lực rất lớn để Thịnh Khải Tề cố gắng thực hiện ước mơ này... nhưng cũng chính vì điều đó mà Thịnh Khải Tề lại thấy tim mình nhói đau hơn, bởi vì cô gái mà giữ trong tim suốt bao nhiêu năm qua lại chẳng có chút hồi ức gì về anh hết...bởi vì cô gái mà anh đem lòng yêu thương bao nhiêu năm bấy giờ đã là vợ của người khác và là chị dâu của anh, Thịnh Khải Tề nở một nụ cười nhạt đầy chua xót trên môi.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Tề im lặng hồi lâu liền hỏi “Khải Tề anh không sao chứ??!”.

Thịnh Khải Tề lắc đầu “À không tôi rất cảm kích vì chị ủng hộ tôi hìhi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Xe chạy vào Tiệp Tương Trang, Diệp Hạ Lam xuống xe rồi vẫy tay tạm biệt Thịnh Khải Tề và Tiêu Hoài Du rồi đi vào nhà.

Thịnh Nhất Phi liền từ trong nhà đi ra lao tới chỗ Diệp Hạ Lam ôm lấy cánh tay cô “Chị Hạ Lam, cuối cùng chị cũng đi học về rồi em chờ chị này giờ rồi đó”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Nhất Phi rồi mỉm cười hỏi “Em chờ chị làm gì bộ có chuyện gì cần chị giúp hả??”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu “Đúng rồi đó hìhi em ở nhà buồn quá nên mới qua đây tìm chị nói chuyện đó... với lại chị có biết nấu ăn không dạy cho em với, suốt ngày mẹ cứ bảo em ăn hại không làm cái gì ra hồn hết á”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười rồi kéo Thịnh Nhất Phi vừa đi vào trong nhà vừa hỏi “Thế bây giờ em muốn làm gì? Và chị có thể giúp gì được cho em đây??”.

Đôi mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên “Chị cần ở bên chị dâu xinh đẹp là tâm hồn đầy tổn thương của em đã cảm thấy được an ủi nhiều lắm rồi hì”.

Diệp Hạ Lam thấy tức cười vì cái vẻ trẻ con của Thịnh Nhất Phi liền nói “Nè nếu em mà là con trai thì chắc con gái trên thế giới này đã đổ rần rần vì em hết rồi đó”.

Thịnh Nhất Phi nháy mắt với Diệp Hạ Lam một cái “ Em học hỏi từ anh trai của em hết đó...anh Khải Luân là thánh thủ thánh đồ nha, chị nên cẩn thận với mấy cô gái khác, mỗi lần đi ra đường đều phải canh chừng thật kỹ hìh”.

Diệp Hạ Lam nghe xong câu đó thì cảm thấy có chút mất mát nên Thịnh Nhất Phi liền an ủi cô “ Em nói đùa thôi, chứ nếu anh ấy mà dám lăng nhăng em nhất định sẽ không tha cho anh ấy và cả hồ ly tinh đâu”.

Diệp Hạ Lam cong môi lên mỉm cười tỏ vẻ cảm kích cô em chồng dễ thương đáng yêu của mình, từ ngày cô bước chân qua ngưỡng cửa nhà họ Thịnh thì Thịnh Nhất Phi luôn là người nhiệt tình với cô nhất.

Cô bé đó thường rủ cô đi mua sắm còn tốt bụng giới thiệu mấy nhãn hiệu tốt và giúp cô lựa chọn những bộ trang phục phù hợp với giới thượng lưu, chẳng những vậy Thịnh Nhất Phi không ngăn ngại hoàn cảnh của Diệp Hạ Lam mà giới thiệu Hạ Lam làm quen với bạn bè của mình với tư cách là chị của mình, cho nên Diệp Hạ Lam cũng muốn làm một chút gì đó xem như là báo đáp cô bé kia.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi “Nhất Phi em có thích nấu ăn không? Chúng ta đi siêu thị mua ít thực phẩm rồi chị dạy em một vài món ăn cơ bản có được không?”.

Đôi mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên như hai cái đèn pha xe hơi, gật đầu như giả vờ “ Được vậy thì hay quá hìh, mai mốt em có mấy món bỏ túi để lên mặt với ông bà nội và ba mẹ hahaha”.

“ Vậy để chị vào nhà cất ba lô rồi chúng ta đi nha”.

“ Dạ được”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi đi dạo một vòng trong siêu thị, lúc bước tới gian hàng bán cam thì vô tình gặp Trương Cận Trung đang đứng xem, Nhất Phi cũng quen biết Cận Trung từ nhiều năm trước nên thân thiện lên tiếng chào hỏi “ Hi anh Cận Trung”.

Trương Cận Trung nhìn Thịnh Nhất Phi mỉm cười rất trìu mến nhưng khi anh thấy Diệp Hạ Lam đứng bên cạnh thì nụ cười trở nên gượng gạo khó chịu, anh nhìn Hạ Lam bằng ánh mắt khinh蔑 một hồi.

Thịnh Nhất Phi còn nhỏ tuổi nên không tinh ý nhận ra sự thay đổi nhỏ trên gương mặt của Trương Cận Trung nhưng còn Diệp Hạ Lam thì khác, từ năm 8 tuổi cô đã phải nhìn sắc mặt người khác mà sống nên hiển nhiên chút thay đổi của Trương Cận Trung không thể qua mắt cô được.

Thịnh Nhất Phi vẫn tươi cười nói “ Anh Cận Trung, trùng hợp quá hìh em với chị dâu xinh đẹp của em cũng đang tính mua cam nè hìh”.

Trương Cận Trung gật đầu mỉm cười đáp “ Ừ trùng hợp quá haha”.

Thịnh Nhất Phi thấy bên kia bán bánh gato rất bắt mắt liền hồn hờ nói với Diệp Hạ Lam “ Chị Hạ Lam, chị cứ đứng đây chọn cam đi nha em qua bên kia mấy cái bánh ngọt để làm đồ tráng miệng”.

Thấy cái vẻ hấp tấp của Thịnh Nhất Phi cô đưa tay đỡ trán “ Từ từ thôi Nhất Phi em đi nhanh quá sẽ ngã đó”.

Thịnh Nhất Phi quay đầu lại mỉm cười “ Dạ em biết rồi hìh”.

Trương Cận Trung thấy Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi thân thiết với nhau như vậy liền nhếch môi cười khinh, liếc xéo cô một cái rồi lên tiếng “ Thì ra đây là cách mà cô lấy lòng mọi người ở Thịnh gia, một cô gái xinh đẹp như thế tiếc là tâm hồn lại quá xấu xa, độc ác “.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Trương Cận Trung rồi nhướn mày hỏi “ Anh nói vậy là có ý gì?”.

Trương Cận Trung nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt khinh蔑 “ Cô khỏi giả vờ với tôi làm gì cho mất công, loại người vì tiền mà bất chấp thủ đoạn như cô tôi gặp qua cũng nhiều rồi, Nhất Phi còn nhỏ tuổi nên ngây ngô không biết còn tôi quá lời đời rồi cô hiểu không?”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Diệp Hạ Lam vẫn bình thản đáp “ Bây giờ thì tôi hiểu vì sao mấy năm nay lại có nhiều vụ án oan như thế rồi, nguyên nhân có lẽ vì những vị luật sư nhìn đời bằng đôi mắt trần thị chứ không cần chứng cứ như luật sư Trương đây”

Trương Cận Trung cau mày tỏ vẻ khó chịu “ Cô...”.

Diệp Hạ Lam tỏ thái độ chân thành “ Tôi hy vọng mọi nhận xét và phán đoán của anh về người khác đều đúng chứ đừng đẩy người ta vào vòng lao lý oan uổng như những tiền lệ đã có”.

Trương Cẩm Trung cãi không lại liền châm chọc Diệp Hạ Lam “Tôi có ra sao thì cũng không cần cô lo, cô hãy lo cho bản thân của mình đi, lấy một người không yêu thương mình đã vậy còn đồng sàng dị mộng, thật không dễ dàng gì đúng không?”.

Diệp Hạ Lam cười nhạt “Nếu anh đã bảo tôi đừng quan tâm đến anh thì anh cũng đừng quan tâm đến tôi làm gì”.

“Tôi chỉ có lòng tốt khuyên cô sớm ly hôn với Khải Luân, nếu không cuộc sống của cô cũng chẳng khác gì địa ngục đâu. . . trong lòng cậu ấy từ trước đến nay chỉ có một người là Hạ Mạt mà thôi không có chỗ cho một kẻ cơ hội như cô đâu”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười cảm kích “Tôi rất biết ơn anh vì đã nghĩ cho tôi. . . tôi sẽ ghi nhớ và sẽ suy nghĩ chuyện này”.

Suốt quãng đường, xe chạy từ siêu thị về nhà Diệp Hạ Lam vẫn bình thường vẫn cười nói với Thịnh Nhất Phi như chưa từng gặp Trương Cẩm Trung và phải nghe những lời cay cú của anh ta.

Hai chị em Thịnh Nhất Phi và Diệp Hạ Lam về đến nhà liền kéo nhau đi vào nhà bếp, Nhất Phi mặc tạp dề màu hồng, Hạ Lam thì mặc cái màu xanh biển trông rất dễ thương, má Lý được phép nghỉ ngơi sớm.

Vì muốn có không gian riêng ở bên chị dâu nên Thịnh Nhất Phi đã cho má Lý voucher đi mua sắm rồi nên hai chị em tha hồ mà quậy tung cái nhà bếp.

Sau hai tiếng ở trong bếp, Thịnh Nhất Phi dọn lên bàn ăn những món ăn còn nóng hổi và thơm phức kích thích thị giác, khứu giác và cả vị giác.

Cô bé nhìn những món ăn bắt mắt trên bàn rồi lên tiếng nói với Diệp Hạ Lam “Chị mau gọi điện kêu anh hai về ăn cơm nhanh đi, em đói bụng quá à”.

Diệp Hạ Lam do dự hồi lâu sắp xếp từ ngữ một chút rồi đáp “Nhất Phi à, Khải Luân vừa mới tiếp quản công ty không bao lâu có rất nhiều việc cần anh xử lý cho nên. . . chúng ta đừng làm phiền anh ấy có được không?”.

Thịnh Nhất Phi có vẻ ngạc nhiên “Không ngờ chị lại nghĩ cho anh hai của em nhiều như thế, chắc anh tu chín kiếp rồi mới lấy được người vợ tốt như chị đó hihi. . . nhưng mà ăn một bữa cơm với gia đình cũng không mất bao nhiêu thời gian hơn nữa hai người mới cưới không bao lâu sao anh ấy có thể để chị ăn cơm một mình được chứ? Chị không gọi thì để em gọi cho”.

Thịnh Nhất Phi liền rút điện thoại trong túi ra gọi cho Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam giơ tay lên ngăn cản nhưng vẫn không kịp.

Tiếng chuông điện thoại của Thịnh Khải Luân vang lên khiến cho Thịnh Nhất Phi và Diệp Hạ Lam cùng nhìn ra phía cửa và khá ngạc nhiên khi thấy anh đang đứng tựa người cánh cửa nhìn vào trong.

Thịnh Nhất Phi cau mày mè nheo “Anh hai xấu quá đã về rồi còn không mau vào nhà để em mất công gọi điện thấy chưa?”.

Diệp Hạ Lam nhìn thấy Thịnh Khải Luân thì chỉ cảm thấy bất an, khi ánh mắt lạnh giá của anh liếc nhìn cô thì chẳng khác gì cái núi băng ngàn năm đột nhiên mọc chân chạy đến đây đóng băng cô vậy.

Thịnh Khải Luân đi vào nhìn Thịnh Nhất Phi rồi lên tiếng hỏi “Sao em lại ở đây?? Bộ phá phách ở Thịnh gia trang không đã tính qua đây phá nhà của anh nữa hả???”.

Thịnh Nhất Phi tròn mắt lên trắng dã rồi hừ mũi đáp “Xía, ai thèm qua phá nhà của anh chứ, chỉ vì chị dâu xinh đẹp nên em mới qua đây chơi với chị ấy thôi, anh suốt ngày chỉ lo công việc thôi chẳng quan tâm gì đến vợ anh hết đúng là đồ tệ hại mà”.

Thịnh Khải Luân đưa tay xoa đầu Thịnh Nhất Phi một cái rồi phì cười “Em cứ như bà cụ non á hahaha. . . chuyện anh có quan tâm vợ anh không làm sao em biết được cho nên đừng có ở đó mà oán trách anh nữa”.

Nhất Phi liền toe toét cười “Hihi em quan tâm đến anh hai và chị dâu của em thôi mà. . . à cũng trễ rồi đừng có đứng đây nói mấy chuyện linh tinh nữa chúng ta đi ăn cơm thôi em đói bụng lắm rồi đó”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Được”.

Diệp Hạ Lam dọn hết thức ăn lên bàn rồi chần chừ không biết nên làm như thế nào, cô cũng rất muốn cùng Nhất Phi ăn cơm chung nhưng ngại nỗi Thịnh Khải Luân cũng có mặt ở đó, đối với cô anh chỉ có chán ghét nên cô không muốn bị anh ghét thêm.

Thịnh Nhất Phi thấy Diệp Hạ Lam vẫn còn ở trong bếp nên nói vọng vào “Chị Hạ Lam à, thức ăn dọn xong cả rồi sao chị không lên ăn cơm mà còn ở trong bếp làm gì đó?”.

Tiếng Diệp Hạ Lam vọng ra “Em cứ ăn trước đi lát nữa chị sẽ ăn sau. . . chị còn một số thứ cần dọn dẹp”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thịnh Khải Luân đứng dậy đi vào trong bếp anh cố tình nói lớn tiếng để Thịnh Nhất Phi ở ngoài có thể nghe thấy “Hạ Lam à, chúng ta ra ngoài ăn cơm trước đi, việc dọn dẹp nhà cửa thì cứ để má Lý lo, em đó ăn cơm trễ giờ sẽ không tốt cho bao tử đâu nha... mau ra ngoài ăn cơm tối cùng anh và Nhất Phi đi”.

Thịnh Nhất Phi nghe những lời ngọt ngào, dịu dàng mà Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam thì bất chợt ngồi cười một mình, cô thấy khá an tâm về tình cảm của hai anh chị nhà mình.

Những lời mà Thịnh Khải Luân nói đúng thật là đang quan tâm người khác nhưng chỉ có Diệp Hạ Lam mới biết sự thật không phải như vậy, bởi vì lúc nói những lời tình cảm ấy ánh mắt của Thịnh Khải Luân rất sắc lạnh sáo rỗng, thậm chí còn mang theo cả đe dọa bắt buộc cô phải nghe theo ý của mình.

Diệp Hạ Lam đi theo phía sau Thịnh Khải Luân vào phòng ăn, anh galang kéo chiếc ghế bên cạnh mình ra mời cô ngồi xuống.

Thịnh Nhất Phi reo lên “Ăn cơm thôi, em đói lắm rồi”.

Cả ba người cùng động đũa, Thịnh Khải Luân biết Diệp Hạ Lam không thích ăn khổ qua bèn gấp món đó bỏ vào chén của cô “Em yêu, mùa này hơi nóng em nên ăn nhiều khổ qua, loại thực phẩm này có công dụng giải nhiệt rất đó nha”.

Diệp Hạ Lam không cam lòng cô nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt hình viên đạn, còn anh thì cong môi lên mỉm cười thỏa mãn.

Khó khăn lắm Diệp Hạ Lam mới nuốt trôi hết chỗ khổ qua xào thịt mà Thịnh Khải Luân bỏ vào chén của mình, trong suốt bữa ăn cô cũng tình ý phát hiện ra món nào có nấm đông cô thì anh chồng của mình không hề đụng tới nên đoán là anh ấy không thích ăn nấm.

Người hoàn hảo đến đâu nhất định cũng có một điểm yếu, Diệp Hạ Lam cong môi mỉm cười nhặt vì cô đã tìm ra cơ hội để trả thù rồi, thế là cô liền cầm lấy cái chén của Thịnh Khải Luân lên mức cho anh một chén lẩu nấm đông cô hải sản nấu cay.

Diệp Hạ Lam để chén lẩu trước mặt của Thịnh Khải Luân rồi tươi cười nói “Anh à, món này Nhất Phi cũng có tham gia chế biến đó nha... anh nên ăn nhiều một chút kéo con bé lại buồn”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phóng ra lửa như muốn thiêu cháy cô ngay tại chỗ cho rồi... anh từ nhỏ đến lớn ghét nhất chính là nấm không phải riêng gì nấm đông cô mà tất cả các loại nấm anh đều rất ghét... thế mà con bé kia lại dám gấp nấm bỏ vào chén của anh đúng là muốn chết rồi mà, anh nhất định không bỏ qua chuyện này đâu cứ chờ đi.

Thịnh Nhất Phi chớp chớp mắt nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt mong đợi, anh nhăn nhó mặt mày rồi cũng phải gấp nấm cho vào miệng để em gái vừa lòng.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất thú vị chiêm ngưỡng nét mặt khó chịu của Thịnh Khải Luân khi bị ép ăn món mà mình không thích nhưng cười chưa bao lâu thì cô lại ngạc nhiên khi Thịnh Khải Luân đưa chén cho mình rồi nói “Cho anh thêm chén nữa”.

Diệp Hạ Lam đực mặt ra vài giây rồi mới gượng tay lên cầm cái chén, cô âm thầm quan sát nét mặt của Thịnh Khải Luân rồi nghĩ thầm “Lẽ nào mình đoán sai sao???”.

Trông mặt của Thịnh Nhất Phi thì muốn rớt ra ngoài luôn, cô nâng khẽ lắc đầu “Chắc chắc... đúng là tình yêu có sức mạnh vĩ đại thật nha, anh hai trước giờ không thích ăn nấm vậy mà hôm nay vì chị dâu mức nấm bỏ vào chén anh... anh lại ăn hết thật đúng là nghịch thiên mà”.

Thịnh Khải Luân cười cười đưa tay đón lấy chén lẩu nấm đông cô hải sản cay mà Diệp Hạ Lam đưa tới rồi nói “Món này ngon như vậy không ăn đúng là phí mà... hơn nữa món này là do vợ yêu của anh và em gái yêu quý của anh nấu, sao có thể không ăn được đúng không?”.

Bữa cơm tối cũng kết thúc trong êm đẹp, Thịnh Nhất Phi được tài xế đưa về Thịnh gia trang, Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân không cần diễn vở kịch vợ chồng yêu thương nhau nữa nên việc ai nấy làm.

Sau khi dọn dẹp phòng ăn và nhà bếp Diệp Hạ Lam đi lên phòng ngủ chính, vừa đẩy cửa ra cô đã nhìn thấy Thịnh Khải Luân ngồi trên một chiếc ghế mây gần cửa sổ sát đất.

Anh mặc áo choàng tắm, mái tóc vẫn còn ướt, trên tay cầm một xấp tài liệu rất dày và anh có vẻ rất chăm chú xem... nên cô đi từng bước nhẹ vào trong tránh làm phiền anh.

Thịnh Khải Luân biết Diệp Hạ Lam đi vào phòng nhưng vẫn đứng đưng xem cô như người vô hình, đang xem tài liệu của công ty thì webchat ở laptop trên bàn kêu “ting” một cái, anh để tập tài liệu lên bàn rồi xem tin nhắn trên webchat.

Đại luật sư: [Hôm nay đi siêu thị vô tình gặp vợ yêu của cậu đó].

Tam thiếu gia: [Thì sao???].

Đại luật sư: [Cô gái bên cạnh cậu đúng là miệng lưỡi ghê gớm chứ không phải dạng vừa đâu nha...hèn gì gia đình của cậu ai cũng yêu quý cô ta hết].

Tam thiếu gia:[Bộ cậu hết chuyện nói rồi hay sao mà lại đem cô ta ra làm đề tài bàn luận vậy??? Cậu có biết là rất khó chịu khi có ai đến nhắc đến con người đáng ghét đó không hả???].

Đại luật sư: [Tôi tình báo thông tin cho cậu thôi mà không cảm ơn thì thôi còn ở đó mà nổi cáu].

Tam thiếu gia:[Được rồi cảm ơn cậu rất nhiều...nhưng mà sống chung nhà với cô ta, ở chung phòng với cô ta đã là một cực hình quá lớn đối với tôi rồi cho nên tôi rất không muốn nghe thêm bất cứ thứ gì về cô ta nữa, ok???].

Đại luật sư: [Ồ xem như cậu sáng suốt chứ không đến nỗi ngầy thơ như những người khác hahaha].

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Nửa tiếng sau, cửa phòng tắm mở ra “cạch” một tiếng, Diệp Hạ Lam mặc một chiếc váy ngủ dài quá gối màu xanh nhạt bước ra, do hơi nước trong phòng tắm nên mặt cô có chút phơn phớt hồng, mái tóc dài màu đen mượt mà, mềm mại tùy tiện thả sau lưng nhìn rất xinh đẹp, mà mặt... ngay cả ai kia vốn chán ghét không để tâm đến vẫn cứ nhiên bị hút hồn mà chẳng hay biết.

Lúc nghe tiếng cửa mở phòng tắm mở ra Thịnh Khải Luân vô tình ngẩng đầu lên nhìn rồi không biết thế quái nào mắt anh cứ dán lên người cô gái với gương mặt hồn nhiên, non nớt pha chút ngây ngô kia.

Diệp Hạ Lam bước từng bước nhẹ nhàng đi về phía sofa thì vô tình bắt gặp ánh mắt của Thịnh Khải Luân đang nhìn mình chăm chăm, đôi vai cô bất giác run nhẹ một cái rồi vội lùi lại phía sau mấy bước, tối nay cô đã chọc giận anh nên cô sợ sẽ bị anh hành hạ giống như lần trước đây mà.

Diệp Hạ Lam đấu tranh tư tưởng một hồi cũng lấy hết can đảm nói chuyện với Thịnh Khải Luân “ Em xin lỗi đã làm phiền đến anh rồi”.

Thịnh Khải Luân vội dời ánh mắt của mình từ trên người cô nhìn vào màn hình laptop, anh có chút lúng túng khi bị phát hiện là mình đang nhìn lên người khác nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại thần thái cao cao tại thượng hăng ngày.

Giọng nói như băng của Thịnh Khải Luân vang lên “ Chỉ dựa vào cô thì không làm phiền nổi tôi đâu...đừng đánh giá cao bản thân như vậy hiểu chưa?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt gật đầu “ Em hiểu rồi”.

Cô vừa quay người đi ra phía cửa phòng thì tiếng nói của Thịnh Khải Luân tiếp tục vang lên “ Sau này mỗi ngày cơm nước trong ngôi nhà này cô đều phải chuẩn bị cho tôi, bữa sáng thì ăn tại nhà, cơm trưa thì mang đến công ty cho tôi còn cơm tối thì tôi tự về nhà ăn...đã nghe rõ chưa?”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên khi Thịnh Khải Luân yêu cầu cô như thế, cô cũng thấy vui vui trong lòng vì ít ra thì anh cũng không ghét đồ ăn cô làm nên vội vàng gật đầu như giả vờ “ Dạ em biết rồi, em nhất định sẽ cố gắng không làm anh thất vọng”.

Thịnh Khải Luân khoanh hai tay trước ngực, tựa lưng vào chiếc ghế mây, nhếch môi cười khoáy một cái rồi hững hờ bổ sung thêm một câu “ Cô ở nhà của tôi, ăn cơm của tôi, mặc quần áo cũng mua bằng tiền của tôi...do đó cũng phải làm chút việc chứ nhỉ?! bởi vì tôi không rảnh rồi mà nuôi một phe nhân trong nhà, cô hiểu ý tôi không?”.

Một nỗi chua xót đột ngột dâng lên trong lòng của Diệp Hạ Lam, cô từ năm 8 tuổi đã phải lăn lộn trong thế giới phức tạp xô bồ bên ngoài để mưu sinh nhưng cô chưa bao giờ để bản thân bị người ta chà đạp như thế...

Nhưng cuộc sống của cô đã thay đổi kể từ ngày cô gặp lại anh...

Vì yêu Thịnh Khải Luân cô phải cố gắng học rất nhiều quy tắc ứng xử của giới thượng lưu để không làm anh mất mặt trong những buổi tiệc xã giao trong họ hàng và trong giới làm ăn.

Vì yêu anh cô phải tập đi trên những đôi giày cao gót hàng hiệu cao chênh vênh cho ra dáng một quý cô sang trọng, quý phái đến nỗi các đầu ngón chân đều rướm máu, thậm chí cô đi không quen còn mấy lần bị ngã trật chân đau thấu trời đất.

Vì yêu anh cô phải tập uống rượu để có thể cùng anh mời khách trong những buổi tiệc xã giao, cô bị dị ứng với rượu nên phải nhập viện vì sốt huyết bao tử nằm mê man trên giường bệnh suốt 3 ngày 3 đêm.

Mỗi ngày anh đến công ty làm việc, cô ở nhà luôn tự ép buộc bản thân phải thật cố gắng để có thể xứng đáng đứng bên cạnh anh...nhưng tất cả những việc mà cô làm Thịnh Khải Luân nào có biết... mà cô lẽ anh cũng chẳng cần biết bởi vì ngay từ lúc bắt đầu anh vốn không hề yêu cô.

Vì yêu anh cô từ bỏ cả lòng tự tôn của bản thân lắng nghe tất cả những gì anh nói nhưng đôi lại chỉ có cay đắng, tủi hờn và những lời cay nghiệt muốn chà đạp làm cô đau khổ, tổn thương mà thôi.

Cho đến giờ phút này tất cả những gì cô làm đều không thay đổi được suy nghĩ của Thịnh Khải Luân, anh từ đầu tới cuối đối với cô đều là chán ghét.

Cô sống trong nhà anh với danh nghĩa là vợ hợp pháp của anh, là tam thiều phu nhân của Thịnh gia-gia tộc lớn nhất, giàu có nhất thành phố X nghe ra rất đáng ngưỡng mộ...cơ mà chỉ có bản thân cô biết rõ cô trong mắt của người mình gọi là “chồng” cũng chẳng khác gì một kẻ ăn người ở trong nhà mà thôi.

Diệp Hạ Lam bất chợt nhếch môi lên mỉm cười lạnh rồi bước nhanh đi ra khỏi phòng, cô đã cố kìm chế bản thân để tránh cãi nhau với Thịnh Khải Luân.

Trái lại với sự nhẫn nhịn của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân thấy cô không nói không rằng cứ thế mà bỏ đi kiểu như đang cố tình giận mặt mình thì liền nổi điên lên quát theo “Này Diệp Hạ Lam, những lời tôi nói cô có nghe thấy không hả???? Ai cho phép cô dùng cái thái độ đó để đáp trả tôi hả????”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Diệp Hạ Lam đi thẳng một mạch vào bếp lấy ra một khay đá viên trong tủ lạnh rồi cầm lên phòng khách, cô ngồi vào sofa bật tivi lên để phân tán sự chú ý của bản thân, vừa lấy đá cho vào miệng nhai để hạ hỏa.

Thịnh Khải Luân không thấy Diệp Hạ Lam quay trở lại liền nổi cáu lên ném xấp tài liệu trên tay lên bàn cái “bộp”, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng nhưng chỉ đi được chừng chục bước thì con đau dạ dày đột nhiên truyền đến làm cho mặt mũi của Thịnh Khải Luân trở nên tái mét.

Nửa tiếng sau...

Diệp Hạ Lam tắt tivi đứng dậy đi lên phòng ngủ, cô vừa bước lên bậc thang cuối cùng thì thấy Thịnh Khải Luân đứng tựa người vào bức tường trước mặt mình.

Diệp Hạ Lam đột ngột nhìn thấy Thịnh Khải Luân thì giật bắn cả người hét lên “Aaaa”.

Thịnh Khải Luân ngo ngắc ra rồi lên tiếng hỏi “Cô làm cái trò gì vậy hả????”.

“Anh...anh...anh đừng có nhát ma tôi được không hả???? Tôi bình sinh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ma thôi đó”.

Thịnh Khải Luân thờ dài khẽ lắc đầu “Cô nghĩ tôi ấu trĩ đến độ chơi cái trò con nít đó với cô à...làm ơn dùng não suy nghĩ một chút đi”.

“Chứ khi không đột nhiên anh lại đứng đây làm gì?”.

“Tôi...ai bảo lúc này cô không trả lời tôi mà tự ý bỏ xuống lầu...”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt đáp “Tôi biết rồi...tôi nhất định không trở thành phế nhân ở trong nhà anh đâu mà lo”.

“Biết khôn thế thì tốt”.

Thịnh Khải Luân chợt vật đi từng bước trở lại phòng vì con đau dạ dày vẫn chưa dứt, Diệp Hạ Lam để ý thấy Thịnh Khải Luân cứ đưa tay ôm bụng nên bước đến gần anh rồi hỏi “Khải Luân, anh bị sao thế hình như anh không được khỏe à?”.

Giương mặt của Thịnh Khải Luân trắng bệch ra, mồ hôi đổ ướt cả lưng áo nhưng vẫn lạnh lùng không cảm xúc đáp “Tôi bị đau dạ dày thôi không có gì nghiêm trọng...lát nữa nó sẽ tự hết thôi...trước đây đã bị nhiều lần rồi”.

Diệp Hạ Lam dìu Thịnh Khải Luân đi vào phòng ngồi lên giường rồi luống cuống nói “Đề em đi lấy thuốc cho anh”.

Sau đó, cô vội vàng chạy qua phòng sách lấy hộp thuốc rồi rót nước đem qua phòng ngủ đưa cho Thịnh Khải Luân “Anh uống đi sẽ thấy dễ chịu hơn đó”.

Mặc dù Thịnh Khải Luân không thích Diệp Hạ Lam nhưng vẫn nhận ý tốt của cô dù sao thì lúc này anh đang thật sự cần sự giúp đỡ của người khác.

Diệp Hạ Lam như nhớ ra điều gì đó liền nói “Có lẽ do tối nay anh ăn nhiều món cay nên mới bị đau như vậy, anh cũng thiệt tình biết rõ bản thân như vậy rồi còn ham ăn làm gì chứ!?”.

Thịnh Khải Luân bốc hỏa trên đầu, bất đắc dĩ quay qua lườm Diệp Hạ Lam một cái “Là do tôi ham ăn hay là do có người cố tình ép tôi ăn, tôi cho cô nói lại đó”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy chột dạ nên cúi đầu nhận lỗi “ Là do em sai, em xin lỗi. .nhưng em thật sự không biết là dạ dày anh không tốt”.

Thịnh Khải Luân cũng không chấp nhặt với Diệp Hạ Lam nữa, anh nằm trên giường ánh mắt trở nên sâu thẳm “ Cô cũng không phải là nguyên nhân làm tôi đau dạ dày nên không cần xin lỗi làm gì. .tôi bị như vậy cũng mấy năm rồi”.

“ Thế anh đã đi khám bác sĩ chưa??”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu “ Tôi thấy cũng không có gì nghiêm trọng hết. .hồi lúc mới qua Mỹ du học, tôi cứ lo cắm đầu vào mà học mỗi ngày chỉ ăn có bữa trưa và bữa tối cho nên bắt đầu bị đau dạ dày. .về sau thì càng tệ hại hơn”.

Diệp Hạ Lam có chút tò mò “ Ai bảo anh ham học quá làm gì, bộ chưa nghe câu “ Có thực mới vực được đạo à”, học kiểu anh sao mà có kết quả tốt được chứ”.

Thịnh Khải Luân bắt gặp cười tự mãn “ Cô thấy thành tích của tôi rồi đấy. .vậy cô nói xem rốt cuộc là có hiệu quả không?”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy có một sự què nhẹ. .thôi được rồi anh ta là thiên tài mà làm sao so sánh với tiêu chuẩn của người bình thường được.

Có lẽ quá lâu rồi Thịnh Khải Luân không có tâm sự cùng ai hết nên hôm nay có dịp trải lòng với người lạ “ Ngày xưa tôi muốn học thật nhanh để quay về thành phố X tìm Hạ Mạt cho nên mới sống chết không lo cho bản thân như thế. .nhưng ai ngờ ngày tôi trở về. .tôi lại không thể cùng cô ấy thực hiện lời thề non hẹn biển năm xưa thay vào đó tôi lại phải kết hôn với cô – một người mà tôi chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện trong cuộc đời mình”.

Bất giác khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên, cô cảm thấy mắt của mình cay cay nên vội quay mặt đi chỗ khác “ Ừ xin lỗi. .”.

Thịnh Khải Luân cau mày “ Cô xin lỗi vì điều gì?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu “ Không có gì. .lần sau em sẽ chú ý không làm đồ ăn cay nữa. .trễ rồi ngủ ngon nha”.

Cô bước qua chỗ công tác đèn bấm tắt, cả căn phòng chìm vào một mảng tối đen chỉ có chút ánh sáng màu vàng nhạt le lói hắt ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ treo trên tường mà thôi.

Diệp Hạ Lam nằm xuống chiếc ghế sofa màu trắng phía tay trái chiếc giường ngủ trong phòng, nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, cô thầm nghĩ “ Khải Luân, xin lỗi. .em vốn không biết là anh đã người trong lòng cho nên mới vô tình chen ngang vào tình yêu của anh và cô gái đó. .nhưng em cũng không còn lựa chọn khác bởi vì em yêu anh mất rồi. .em xin lỗi vì sự ích kỷ của bản thân”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Diệp Hạ Lam thức dậy muộn, cô làm vệ sinh cá nhân thay quần áo, rồi cầm ba lô chạy như bay xuống lầu, sáng nay cô có tiết của giáo sư Trình người nổi tiếng khó nhất trường nhưng do tối qua nằm thao thức không ngủ được đến gần sáng cô mới chợp mắt được một chút nên bỏ lỡ cả báo thức.

Thịnh Khải Luân đang ngồi ăn sáng thì thấy Diệp Hạ Lam vội vội vàng vàng chạy xuống cầu thang nên cau mày lên tiếng “ Mới sáng sớm mà cô có tinh thần thể thao như thế à?”.

Diệp Hạ Lam vừa sợ trễ vừa sợ Thịnh Khải Luân sẽ mắng cô vì dậy muộn không làm điểm tâm sáng cho anh nên có chút lúng túng “ Em. .em xin lỗi. .em sắp trễ học rồi”.

Diệp Hạ Lam quay đầu tính chạy ra cửa thì Thịnh Khải Luân liền gọi tên cô “ Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam lập tức đứng lại không dám đi thêm bước nào nữa, cô quay người lại “ Anh còn chuyện gì nữa sao???”.

“ Tôi nghĩ kỹ rồi cô vẫn còn đang đi học cho nên chuyện cơm nước trong nước cứ để má Lý lo, hôm nào cô rảnh rồi thì làm cũng được mắc công cô lại chạy đi nói với ông nội là tôi bạc đãi cô thì tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội”.

Diệp Hạ Lam vội gật đầu “ Dạ em biết rồi. .cảm ơn anh. .em đi học được chưa sắp trễ giờ rồi”.

Thịnh Khải Luân phát tay “ Ừ đi đi”.

Sau đó, mọi thứ cũng chẳng có tiến triển gì Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam vẫn ai làm việc của người nấy, có khi cả tháng trời Thịnh Khải Luân tìm có công tác không thêm về nhà, Diệp Hạ Lam thì bao che cho người cô yêu thương nên không bao giờ nói với ông nội về chuyện anh đối xử lạnh nhạt với cô.

Sau khi kết hôn, thì con rể và con gái phải về nhà ba mẹ vài hôm nhưng do Thịnh Khải Luân quá bận rộn công việc với hai người kết hôn cũng lâu rồi nên Diệp Hạ Lam một mình về nhà thăm ba nuôi của mình. . .hơn nữa cô biết anh vốn không thích cô nên chắc chắn sẽ không có chuyện anh cùng cô về nhà thăm ba nuôi nên không cưỡng cầu.

Diệp Hạ Lam mua rất nhiều quà cho Tống Dụ “ Ba nuôi à, con đi rồi ba nuôi ở nhà một mình chắc buồn lắm hả??”.

Tống Dụ nở nụ cười để lộ những nếp nhăn nơi khóe mắt “ Con gái lớn rồi thì phải gả đi chứ sao, ba nuôi cũng đâu thể lo cho con cả đời được”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam chất chứa nhiều nỗi lo toan “ Ba nuôi đã chăm sóc cho con hơn 10 năm qua. . .con chưa làm được gì báo đáp công ơn báo bọc của ba nên con luôn cảm thấy rất có lỗi”.

Tống Dụ liền nói “ Con đừng nói như vậy. . .nếu năm xưa không có ông bà chủ curu mang thì có lẽ ba nuôi cũng chẳng có ngày hôm nay cho nên chăm sóc con là chuyện mà một người quán gia phải làm để không phụ lòng ông bà chủ. . .con đừng nghĩ nhiều nữa phải sống thật vui về hạnh phúc thì ba mẹ con và ba nuôi mới an lòng được chứ”.

“ Ba nuôi cũng lớn tuổi rồi. . .nên con không an tâm”.

Tống Dụ thở dài “ Con gả vào hào môn, người ngoài nhìn vào thì ăn sung mặc sướng nhưng ba biết cuộc sống cũng không dễ dàng gì đúng không. . .vì vậy con phải lo cho bản thân mình đừng lo cho ba nuôi nữa biết chưa”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười “ Nói gì thì nói con vẫn phải có trách nhiệm phụng dưỡng ba nuôi chứ. . .ba nuôi đã nuôi con hơn 10 năm giờ thì đến lượt con lo cho ba nuôi chứ “.

Tống Dụ khẽ lắc đầu “ Cái con bé này đúng là chẳng bao giờ chịu nghe lời của ba nuôi hết. . .à cậu thiếu gia đó có tốt với con không hả??”.

Diệp Hạ Lam tỏ ra vui vẻ hạnh phúc “ Ba yên tâm, Khải Luân rất tốt với con, gia đình ba mẹ chồng cũng rất yêu thương con. . .chỉ là con sợ bản thân mình không xứng với anh ấy mà thôi. . .anh ấy xuất thân trong gia đình danh giá nhất thành phố X còn con thì. . .”.

“ Chỉ cần cậu ấy yêu thương con thì sẽ không để ý đến xuất thân của con. . .hơn nữa con cũng xuất thân trong gia đình danh giá chỉ tiếc là số mệnh thử thách con quá nhiều mà thôi”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “ Hôm nay con không có tiết học ở trường, Khải Luân thì đi công tác không có ở nhà nên hôm nay con sẽ nấu bữa cơm thật ngon. . .cũng lâu rồi con không được ăn cơm cùng với ba nuôi hìh”.

" Miễn sao con cảm thấy vui là được rồi".

Tần Uyên Thi vừa tới Thịnh gia trang thì có một người đưa thư đi tới đưa cho cô một bưu kiện “ Xin hỏi vị tiểu thư này không biết có người tên Thịnh Khải Luân ở nhà không tôi có bưu kiện cần giao”.

Tần Uyên Thi suy nghĩ vài giây rồi đáp “ À nhà tôi đúng là có một người tên Thịnh Khải Luân nhưng người này đang đi công tác ở nước ngoài, không biết tôi ký nhận giùm có được không?”.

Người giao bưu kiện liền gật đầu “ Dạ được” sau đó đưa tờ giấy giao nhận hàng cho Tần Uyên Thi “ Phiền tiểu thư ký nhận giùm tôi”.

“ Được”.

Tần Uyên Thi ký nhận rồi đem đồ vào nhà, cô ngồi ở phòng khách xăm soi gói bưu kiện trên bàn thăm nghĩ “ Là bưu kiện gửi đến từ thành phố B, nghe nói Khải Lăng và Khải Luân đang cố gắng thực hiện một số hạng mục để tranh chức CEO của công ty... không biết có khi nào Khải Luân đã tìm được đối tác tiến quân vào thị trường ở thành phố B không nữa...mình phải điều tra một chút mới được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Tần Uyên Thi ngồi đoán già đoán non cả buổi trời cuối cùng quyết định mở bưu kiện ra xem, cô thấy bên trong hộp là một lá thư và một tấm thiệp màu đỏ liền cầm lên xem, khi biết bưu kiện là do Hạ Mạt- người yêu cũ của Thịnh Khải Luân gửi tới thì liền nở một nụ cười âm hiểm, cô không cần xem nội dung thư cũng cảm thấy sắp có kịch hay để xem rồi.

“ Người đâu” Tần Uyên Thi gọi một gia nhân trong nhà tới.

Quản gia trong nhà liền chạy ra cúi đầu hỏi “ Nhị thiếu phu nhân có cần dặn gì ạ?”.

Tần Uyên Thi đưa bức thư cùng tấm thiệp cho quản gia rồi lên giọng ra lệnh “Đây là thư từ thành phố B gửi đến tam thiếu gia, ông hãy cho người mang qua vịnh thự của chú ấy đi... đây là thư quan trọng nhớ là phải đưa tới đó đây”.

Quản gia cầm lấy thư rồi gật đầu “Dạ tôi cho người lập tức mang tới Tiệp Tương Trang của tam thiếu gia ngay ạ”.

Nhìn bóng dáng quản gia rời đi Tần Uyên Thi lại nở nụ cười thỏa mãn trong lòng thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam, mày dựa vào cái gì mà được ông bà nội yêu thương hơn tao chứ, rõ ràng tao là thiên kim tiểu thư còn mày chỉ là con gà rừng ở xóm xỉnh nào được nhặt về, mày có gì hay mà lúc nào cũng dành hết ánh hào quang của tao trong cái nhà này chứ...mày có được ông bà nội và ba mẹ yêu thương thì cũng như không thôi bởi vì Thịnh Khải Luân vốn có người trong lòng từ nhiều năm trước rồi...tao chống mắt lên xem giữa mày và Hạ Mạt tam thiếu nhà mình sẽ chọn ai đây?!”.

Buổi chiều, Diệp Hạ Lam từ biệt Tổng Dụ rồi bắt taxi điện ngầm về nhà, cô ghé qua siêu thị mua ít đồ thì vô tình gặp Thịnh Nhất Phi thế là hai chị em cùng nhau về Tiệp Tương Trang.

Thịnh Nhất Phi cứ như cá gặp nước cư huyên thuyên bắt tận “Gặp chị dâu mừng quá đi à, vậy là hôm nay em có món ngon để ăn rồi, hôm trước mấy món chị dạy em về nhà nấu cho ba mẹ và ông bà nội ăn thử mọi người đều rất thích, sau này chắc em dọn qua nhà anh chị tá túc vài tháng để học một khóa nấu ăn mất”.

Diệp Hạ Lam gật đầu tán đồng “Nếu em thích thì cứ qua...chị biết gì thì sẽ tận tâm truyền dạy lại cho em hết”.

Thịnh Nhất Phi ôm lấy cánh tay của Diệp Hạ Lam “Sinh em ra là ba mẹ nhưng người hiểu em nhất, yêu thương em nhất chỉ có thể là chị dâu thôi haha”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi vừa đi vào nhà thì má Lý đưa cho Hạ Lam một phong thư màu hồng có hoa văn rất tinh tế bắt mắt rồi nói “Tam thiếu phu nhân bên Thịnh gia trang cho người đem qua một phong thư nghe nói là gửi thư đến cho tam thiếu nên họ mang sang đây, cô xem thử đi”.

Diệp Hạ Lam cầm lấy phong thư ân cần cảm ơn má Lý rồi qua bàn trà ngồi xuống với Thịnh Nhất Phi, cô nhìn bao thư kia chần chừ hồi lâu cũng quyết định mở ra xem.

Bên trong phong bì màu hồng kia là một tờ giấy màu trắng với những con chữ nắn nót như những vũ công ba lê đang khiêu vũ trên sân khấu “Khải Luân, lâu rồi không gặp dạo này anh có khỏe không? Hy vọng rằng anh không giận em vì những chuyện đã qua chúng ta vẫn có thể làm bạn như lúc trước được không anh em thật sự không muốn mất một người bạn như anh. Cuối tháng này em kết hôn rồi, nếu anh có thời gian rảnh thì đến thành phố B uống với em ly rượu mừng nha...nếu được thì mời cả gia đình anh đến dự em sẽ rất vui đón tiếp mọi người. Thân!!!”, kết thúc là thư là chữ ký và tên của Hạ Mạt, đi kèm trong phong thư còn có một cái thiệp cưới màu đỏ được thiết kế rất tinh tế trên đó còn có hình của Hạ Mạt và chồng sắp cưới của cô ấy nữa.

Thịnh Nhất Phi nhìn thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam không tốt liền đưa tay giật lấy lá thư trên tay cô đọc hết, rồi mở luôn thiệp cưới ra xem, sau đó cô bĩu môi nói “Cuối cùng thì cô ta cũng biết thức thời không bám theo anh hai nữa, đúng là đỡ quá mà”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống cô có chút lo lắng cho Thịnh Khải Luân nên thở dài một tiếng “Cô ấy cũng từng là người mà Khải Luân yêu nhất...giữa họ còn có một mối tình khắc cốt ghi tâm chị sợ anh hai của em sau khi nhìn thấy tấm thiệp cưới cùng lá thư này thì sẽ cảm thấy rất đau khổ đó”.

Thịnh Nhất Phi liền kéo tay Diệp Hạ Lam một cái “Chị nghĩ đi đâu vậy hả??? Bây giờ chị là vợ hợp pháp của anh ấy, cũng là người mà anh ấy yêu thương nhất cho nên anh hai của em sẽ không vì loại người này mà đau lòng đâu”.

Diệp Hạ Lam suy nghĩ vài giây rồi nói “Chị muốn tiêu hủy những thứ này...bởi vì không thấy thì tim sẽ không đau, chị không muốn thấy Khải Luân buồn”.

“Được, theo em thấy thì chúng ta đốt hết đi đừng để cô ta làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta nữa”.

Nhân lúc Diệp Hạ Lam đi lấy bật lửa không chú ý Thịnh Nhất Phi đã nhanh tay chụp hình lại bức thư cùng thiệp cưới của Hạ Mạt trên bàn.

Diệp Hạ Lam nhân từ nghĩ cho cảm nhận của Thịnh Khải Luân nhưng cô thì không, cô muốn anh hai của mình nhìn rõ bộ mặt thật của con cáo kia nên quyết tâm cho anh biết cô ta sắp kết hôn để anh có thể chết tâm với loại người không ra gì đó

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mạt Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Mấy ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đưa Diệp Hạ Lam về Thịnh gia trang theo lệnh của Thịnh lão gia, lúc ăn cơm xong cả nhà ngồi quây quần trong phòng sinh hoạt chung nói chuyện.

Không khí đang rất vui vẻ bình thường thì Tần Uyên Thi như nhớ ra điều gì đó liền hỏi Thịnh Khải Luân “À chú ba nè, mấy ngày trước hình như có thư từ thành phố B gửi đến cho chú đó, bộ chú đang tính tiến quân vào thị trường ở thành phố B hay sao vậy?”.

Thịnh Khải Lăng nghe nói như vậy thì liền trở nên căng thẳng, anh không ngờ là đối thủ của mình mới về công ty có mấy tháng đã làm được nhiều việc lớn như vậy, lại được nhiều người trong công ty ủng hộ, nếu Thịnh Khải Luân tiến quân được vào thị trường ở thành phố B thì chắc chắn vị trí CEO anh sẽ không bao giờ với tới được nữa.

Thịnh Khải Luân thì có chút ngạc nhiên “ Có sao???? nhưng em không hề nhận được cũng không có ai nói với em hết”.

Tần Uyên Thi nhếch môi mỉm cười đánh mắt qua Diệp Hạ Lam rồi nói “ Thư chị đã bảo người đưa về nhà riêng của em rồi hay là... em đâu bận việc học quá nên quên nói với em đó”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam một cái rồi vẫn điềm đạm nói “ Chắc cũng không có gì quan trọng đâu, em chưa có ý định tiến quân vào thành phố B chắc do mấy người bạn ở đó gửi thư tới hỏi thăm sức khỏe thôi”.

Tần Uyên Thi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu “ Ừ không quan trọng thì tốt quá”.

Ngoài mặt thì Tần Uyên Thi tỏ vẻ thân thiết vậy thôi chứ thật ra trong lòng cô ta đang rất cầu mong cho Thịnh Khải Luân biết được người gửi thư đến là Hạ Mạt...nếu như vậy thì chắc chắn sẽ có kịch vui để xem rồi.

Chiếc BMW màu đen của Thịnh Khải Luân đỗ vào trong sân của Tiệp Tương Trang, anh có chút không vui đẩy cửa xe bước ra ngoài trước rồi đứng chờ Diệp Hạ Lam xuống xe.

Thịnh Khải Luân chìa tay ra trước mặt của Diệp Hạ Lam rồi lạnh giọng hỏi “ Thư của tôi đâu”.

Diệp Hạ Lam hoảng hốt trong lòng, thư của Hạ Mạt cô đã đốt mất rồi còn đâu.

“ Anh đang hỏi thư gì...em...em... không biết”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân trở nên sắc lạnh, khi nghe Tần Uyên Thi nói thư được gửi đến từ thành phố B thì anh đã đoán ra người gửi thư đến là Hạ Mạt rồi, bởi vì anh vốn không có quen ai ở thành phố B hết.

Thịnh Khải Luân có chút mất kiên nhẫn “ Cô còn giả vờ không biết sao...mau đưa thư mà Hạ Mạt gửi đến đây cho tôi”.

“ Em không biết gì hết” Diệp Hạ Lam quyết định chối đến cùng cũng không muốn Thịnh Khải Luân biết sự thật về bức thư kia.

Cô vừa quay lưng bước đi thì bị Thịnh Khải Luân nắm cổ tay kéo lại, bắt cô đối mặt với anh “ Tôi hỏi cô một lần cuối, thư mà Hạ Mạt gửi đến cho tôi đang ở đâu????”.

Diệp Hạ Lam lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói “ Em đã đốt thư mà cô ấy gửi đến cho anh rồi”.

Một câu nói hết sức nhẹ nhàng bình thường nhưng lại đẩy sự tức giận của Thịnh Khải Luân lên đến tột độ, đôi tay anh nắm lấy hai vai của Diệp Hạ Lam gia tăng lực làm cô cau mày vì sự đau buốt truyền đến.

“ Khải Luân anh đang làm em đau đó”.

Thịnh Khải Luân càng tức giận hơn lên tiếng quát Diệp Hạ Lam “ Cô đau ư?? Đó là chuyện của cô không liên quan đến tôi”.

Diệp Hạ Lam có chút bị thương trong đáy mắt, giọng cô cũng cứng yếu ớt như tiếng mèo kêu “ Vì sao lại đối xử với em như vậy chứ???? Cô ấy vốn đã là quá khứ của anh còn em mới là người của hiện tại cơ mà...”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười đều một cái “ Cô vừa nói gì cơ??? Ngay từ đầu tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà...cả đời này của tôi sẽ chỉ yêu một mình Hạ Mạt, cô chẳng là cái thá gì với tôi hết cô nghe rõ chưa...tôi đã nói là cô hãy sống như một người đã chết cơ mà, tại sao bây giờ cô lại dám xen vào chuyện của tôi hả????”.

Khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ hoe lên, giọng cô cũng nghẹn ngào từng tiếng “ Vì sao anh lại phủ nhận tất cả tâm ý của em, tình cảm của em...em đã rất cố gắng để có thể xứng đáng đứng bên cạnh của anh nhưng anh chưa bao giờ nhìn nhận điều đó...chẳng lẽ yêu một người cũng là sai hay sao??”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ chán ghét rồi lên giọng nói “ Yêu một người vốn không có sai...chỉ trách cô yêu sai người mà thôi...vì sao tôi luôn phủ nhận tâm ý của cô, tình cảm của cô ư??? Bởi vì tôi vốn không có để cô trong mắt cho nên mọi chuyện mà cô làm tôi vốn không quan tâm tới...cô đã hiểu rõ chưa?!”.

Từng lời nói của Thịnh Khải Luân giống như từng mũi dao nhọn đâm vào tim của Diệp Hạ Lam làm cho cô cảm thấy đau đớn đến tột độ...cô run rẩy nắm chặt tay thành nắm đấm rồi nhẹ nhàng nói “ Thư... em... đốt hết rồi”.

Thịnh Khải Luân nổi điên lên đẩy Diệp Hạ Lam một cái làm cô ngã sòng soài trên mặt đất, những viên đá góc cạnh trong sân cửa vào da thịt cô rướm máu nhưng người nào đó vẫn bàng quang không quan tâm đến.

Đôi mắt của Thịnh Khải Luân đỏ ngầu lên “ Diệp Hạ Lam...cô giỏi lắm...từ bây giờ tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết...cô sẽ phải trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình”.

Chương 33

Thịnh Khải Luân bỏ lại một câu như thế rồi bỏ đi vào nhà, anh khóa trái cửa từ bên trong mà không thèm quan tâm đến Diệp Hạ Lam vẫn còn ngoài sân.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam giàn giụa nước mắt nhìn theo bóng lưng của Thịnh Khải Luân khuất dần phía sau cánh cửa to lớn kia, cô tự chống tay ngồi dậy, những vết xước trên người cô rất đau nhưng cô lại thấy chúng chẳng thấm thía gì so với nỗi đau trong tim của mình hết.

Người ta thường nói vết thương ngoài da thì sẽ sớm lành lại, đau đó rồi khỏi đó, vết thương lành rồi đôi khi còn chẳng để lại sẹo nhưng những tổn thương trong tâm hồn thì dù có lành vẫn để lại một vết sẹo khó phai trong tâm hồn.

Trời nổi gió, mùi hơi đất bốc lên nghe quen thuộc rồi chẳng mấy chốc mưa đổ xuống trắng trời trắng đất...không biết là ông trời đang khóc than cho Diệp Hạ Lam hay là cố tình làm cô chật vật hơn dưới cơn mưa mặt mù tầm tối ấy?!

Nước mưa và nước mắt hòa quyện với nhau như một lăm cho tim của Diệp Hạ Lam đau đớn như có ai đó đang cầm dao đâm vào tim cô...

Vì sao anh lại nhẫn tâm như thế???

Cô đã làm gì sai???

Hay cái sai lớn nhất của cuộc đời cô chính là giống như lời anh nói...cô yêu sai người thật rồi sao?!

Trong cơn mưa bóng dáng của Diệp Hạ Lam nhỏ bé cô đơn đến đáng thương.

Bên ngoài Tiệp Tương Trang có một chiếc Ferrari đỏ bên đường, Tần Uyên Thi chứng kiến cảnh tượng Thịnh Khải Luân nổi giận giận xéo Diệp Hạ Lam thì cảm thấy rất hài lòng nở nụ cười thỏa mãn lắm lắm “Tao đã nói ngay từ đầu rồi cơ mà, loại người thấp hèn như mày sao có thể bước chân vào Thịnh gia, đã vậy còn dám tranh hết hào quang của tao...hậu quả của ngày hôm nay cũng do mày tự tạo nghiệt tao đừng có trách tao độc ác nha em dẫu tội nghiệp...hahaha...hahaha”, sau đó liền lái xe rời đi.

Má Lý nhìn trời mưa bên ngoài rất lớn thì có chút lo lắng cứ trông ngóng, đi đi lại lại nhìn ra phía cửa chính là cho Thịnh Khải Luân không vui liền lạnh lùng lên tiếng hỏi “Má Lý, bà làm gì mà cứ đi đi lại lại làm tôi chóng mặt quá”.

Má Lý cúi người tỏ chút sợ hãi đáp “Dạ tôi đang lo cho thiếu phu nhân, trời mưa to như thế mà cô ấy còn chưa về, trời mưa như này mà đi trên đường thì nguy hiểm lắm đó thưa tam thiếu gia”.

Má Lý không biết Thịnh Khải Luân qua trường đón Diệp Hạ Lam qua Thịnh gia trang, bà cứ nghĩ là cô đi học chưa về nên lo lắng cũng là chuyện đương nhiên hơn nữa trong nhà cách âm với bên ngoài má Lý lạo càng không biết Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cãi nhau.

Thịnh Khải Luân vẫn điềm tĩnh nói dối một cách trắng trợn và kèm theo chút ra lệnh” Má Lý à, bà lo xa quá thì phải đó...hôm nay cô ấy có việc bận nên chắc sẽ ở lại nhà bạn vì thế xong việc rồi bà cứ ngủ đi không cần chờ cô ấy làm gì”.

Xưa nay má Lý là gia nhân trong nhà cho nên chủ nói gì thì nghe nấy nào dám cãi lại cho nên má Lý đi vào phòng của mình nghỉ ngơi.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời vẫn mưa rất to nhưng trong mắt anh giờ chỉ có sự tức giận và chán ghét mà thôi, anh thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam, kết quả của ngày hôm nay là do cô tự làm tự chịu...đừng trách tôi nhẫn tâm”.

Một mình Diệp Hạ Lam ngồi khóc nức nở dưới cơn mưa như trút nước...anh là chồng của cô...Tiệp Tương Trang là nhà của cô...cô biết đi về đâu đây???

Vì sao cô chỉ mong một cuộc sống bình dị có người yêu thương mình, có người cho cô một gia đình thôi mà lại khó khăn đến như vậy???

Diệp Hạ Lam biết Thịnh Khải Luân đang rất tức giận nên bây giờ cô có nói gì anh cũng sẽ không nghe, hơn nữa anh đối với cô là chán ghét nên chắc chắn không mang tâm tư lo lắng cho mình nên cô đứng dậy bước từng bước nặng nề đi ra khỏi Tiệp Tương Trang.

Gần 10 giờ đêm, Diệp Hạ Lam về đến ký túc xá của trường đại học nghệ thuật Z, bác bảo vệ ký túc xá trước đây thường nói chuyện với cô nên vừa nhìn thấy cô liền nhận ra ngay “Đây chẳng phải là Hạ Lam sao???”.

Diệp Hạ Lam cố gắng nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt trắng bệch không còn chút sức sống “Dạ vâng, cháu chào bác”.

Nhìn bộ dạng ướt sũng chật vật của Diệp Hạ Lam bác bảo vệ không khỏi cau mày, la rầy mấy tiếng “Con bé này ra ngoài sao lại không mang theo ô

hoặc áo mưa mà để ướt đến như vậy chứ, thôi mau mau lên phòng thay đồ đi kéo bệnh đấy”.

Dạ Hạ Lam cảm kích lên tiếng “Dạ cháu cảm ơn bác ạ”.

Dù bị la nhưng Diệp Hạ Lam lại không cảm thấy buồn mà còn thấy có chút vui vẻ ít nhất trên đời cũng có người la cô là vì lo lắng cho cô...

Lục Ngạc đang ngồi làm bài tập trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, cô nhú mồm tự hỏi “Giờ này ai lại tới tìm mình chứ?” rồi đứng dậy đi ra mở cửa phòng.

Lúc cánh cửa phòng mở ra hình ảnh Diệp Hạ Lam đáng thương từ đầu tới chân đều ướt sũng, viên mắt đỏ còn sưng to xuất hiện trước mắt của Lục Ngạc làm cô ngạc nhiên thốt lên “Hạ Lam, sao lại là cậu?”.

“Đây là phòng của mình mà, có gì sai sao?”.

Lục Ngạc lắc đầu “Không có...mà thôi có gì nói sau đi cậu mau vào thay đồ ngay đi nếu không lại bị bệnh cho mà coi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “Ừ cảm ơn cậu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Diệp Hạ Lam thay đồ rồi thờ thẩn ngồi trên giường ngủ của mình, ánh mắt của cô trống rỗng không có lấy chút tiêu cực nào.

Lục Ngạc thấy Diệp Hạ Lam như người mất hồn liền bước qua ngồi bên cạnh rồi lên tiếng hỏi “Hạ Lam, cậu bị sao vậy hả?? Mấy tháng qua cậu không có về ký túc xá cậu đã ở đâu??? Làm những gì?? Mình lo cho cậu lắm đó”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu nở một nụ cười nhạt, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lục Ngạc một cái để trấn an cô “Không có gì đâu, mình xin được một chỗ làm thêm rất tốt nhưng công việc làm hơi khuya quá giờ ký túc xá đóng cửa... vì vậy mình xin ngủ lại chỗ làm thôi không có gì hết...cậu đừng có lo lắng nữa”.

Lục Ngạc nghi hoặc hỏi lại “Có thật không??? Cậu đừng có gạt mình đó”.

Diệp Hạ Lam liền né tránh nhìn sang chỗ khác “Mình có gạt cậu bao giờ đâu chứ”.

“Hình như mắt cậu sưng rất to, cậu vừa khóc xong có phải không??”, Lục Ngạc e dè hỏi vì cô biết Diệp Hạ Lam rất khi biểu lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu một cái “Công việc không suông sẻ nên mình buồn vậy thôi...chuyện cũng không có gì hết... tự nhiên muốn khóc một trận cho lòng nhẹ đi cậu đừng lo lắng quá...”.

Lục Ngạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm “Ừ không có gì thì tốt”.

“Thời gian tới có lẽ mình sẽ thường xuyên ở ký túc xá với cậu đó...à đến giờ phòng mình vẫn chưa có thêm người dọn vào à?”.

Lục Ngạc nhún vai tỏ vẻ vô tội “Mình cũng chẳng biết tại sao mà từ lúc chúng ta dọn vào đến giờ vẫn không có ai dọn vào nữa...biết đâu phòng mình có ma không chừng hahaha”.

Diệp Hạ Lam nhoen miệng cười “Thôi đi đừng suy diễn lung tung nữa, cũng trễ rồi chúng ta ngủ thôi mình thấy hơi mệt”.

Lục Ngạc liền gật đầu “Ừa mình cũng buồn ngủ lắm rồi”.

Nửa đêm Thịnh Khải Luân trở mình tỉnh giấc, anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ...trời bên ngoài vẫn mưa rả rích.

Liếc mắt nhìn qua chiếc ghế sofa sát tường trống trơn, Thịnh Khải Luân khẽ nhú mồm một cái thầm nghĩ “Cô ta tính làm vậy để chống đối mình sao?? Đùng là không thể xem thường cô ta được mà... thế nào ngày mai cô ta cũng gọi điện cho ông nội kể tội mình cho mà xem... tôi không cho cô có cơ hội đó đâu”.

Thịnh Khải Luân bực dọc bước xuống giường mang đôi dép lê đi xuống lầu, anh vừa mở cửa chính ra thì một cơn gió thật lớn thổi vào đem lại cái lạnh cắt da cắt thịt khiến cho anh không khỏi rùng mình một cái.

Vì trời tối lại mưa trắng trời trắng đất nên Thịnh Khải Luân phải căng mắt ra nhìn để tìm Diệp Hạ Lam nhưng mà đảo mắt một vòng quanh sân nhà cũng không thấy cô đâu.

Vốn đã là chán ghét nên Thịnh Khải Luân cũng không có kiên nhẫn tìm kiếm làm gì cho một thân mình, anh rút điện thoại ra gõ gõ mấy cái trên màn hình rồi gọi đi một cuộc điện thoại. . . chuông đổ qua hồi lâu mà không có người bắt máy nên anh có chút khó chịu lắm lắm một mình “ Nếu thích ở ngoài như thế vậy thì đừng có mà về nhà nữa”.

Diệp Hạ Lam nghe tiếng chuông điện thoại cô mở lên xem thì thấy người gọi tới là " G tiên sinh", cô chần chừ rồi quyết định không nghe máy...bởi vì nghe những lời của anh lúc này chắc cô sẽ chỉ nhận thêm tổn thương về phần mình mà thôi.

Ngay cả tên lưu trong danh bạ điện thoại anh còn không cho phép cô lưu tên của anh kia mà...Diệp Hạ Lam bất chợt thấy cô đơn, lạc lõng đến tận cùng của nỗi đau.

Sáng hôm sau, Tiêu Hoài Du lái xe đến Tiệp Tương Trang, Thịnh Khải Tề chờ hoài mà không thấy Diệp Hạ Lam ra ngoài bởi vì cô là người rất đúng giờ nên liền cau mày đẩy cửa xe ra đi tới nhấn chuông cửa của Tiệp Tương Trang.

Thịnh Khải Luân cau có đi ra mở cửa, anh cứ tưởng là Diệp Hạ Lam quay về nhà nên vừa mở cửa đã hung hãn lớn giọng quát mắng “ Bây giờ mới chịu về sao??? Cô cũng tài giỏi quá rồi đó”.

Thịnh Khải Tề ngơ ngác đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân đánh giá một chút rồi mới lên tiếng nói chuyện “ Anh ba, anh không sao chứ??? ”.

Thịnh Khải Luân có chút lúng túng nhưng cũng nhanh chóng lấy lạnh thần thái lạnh lùng, lịch lãm thường ngày “ A ha, anh đùa với em một chút thôi, em đến đây sớm như vậy để làm gì? ”.

Đột nhiên giọng má Lý từ bên trong vọng ra” Tam thiếu gia hình như tối hôm qua thiếu phu nhân không có về nhà thì phải”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân đờ đờ sát khí lườm má Lý một cái rồi nói “ Tôi đã nói là Hạ Lam phải ở lại trường có việc mà”.

Má Lý có chút e dè nói “ Nhưng mà cả đêm không về nhà thì. . . ”.

“ Từ bao giờ mà gia nhân trong nhà có quyền can thiệp vào chuyện của chủ nhân vậy hả?? Tôi đi có mấy năm thôi mà quy tắc ở Thịnh gia đã thay đổi nhiều đến vậy sao? ” giọng nói lạnh lẽo như băng của Thịnh Khải Luân vang lên.

Má Lý bị dọa nên không dám nhiều lời mà vội cúi đầu rồi rít nhận lỗi “ Tam thiếu gia tôi không có ý đó. . .tôi xin lỗi. . .điểm tâm sáng đã làm xong rồi mời cậu vào dùng”.

Thịnh Khải Tề nghe cuộc đối thoại giữa má Lý và Thịnh Khải Luân thì bất giác cau mày thấy lo lắng cho cô gái mà mình thương nhưng cái nhử mày của anh cũng chỉ là thoáng qua rồi thôi không để bất cứ ai thấy hết.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Thịnh Khải Tề rồi nói “ Nếu không vội thì cùng vào ăn sáng với anh đi”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười trên môi rồi xoa tay nói” Cảm ơn anh ba đã mời nhưng em ăn sáng bên Thịnh gia trang rồi giờ em phải đến trường kéo muộn mất”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “ Ừ thế thì để lúc khác vậy. . .đi học vui vẻ”.

“ Tạm biệt anh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Kết thúc giờ học buổi sáng, Thịnh Khải Tề qua lớp gốm sứ của Diệp Hạ Lam thì thấy cô đang dọn dẹp đồ chuẩn bị rời khỏi lớp, anh đứng bên ngoài chờ cô đi ra.

Diệp Hạ Lam cứ thờ thẫn đi ra khỏi lớp không để ý gì đến xung quanh hết cho nên lúc Thịnh Khải Tề đưa tay vỗ vai cô một cái lên tiếng gọi “ Hạ Lam” thì cô liền giật mình ném cả cuốn sách trong tay mình đi.

Thịnh Khải Tề cười hi hi “ Xin lỗi, không nghĩ là sẽ hù dọa chị như thế” anh khom người nhặt cuốn sách lên giùm Diệp Hạ Lam.

Lúc đưa cuốn sách trả Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề để ý thấy mắt cô vẫn còn hơi sưng đỏ nên lo lắng hỏi “ Hạ Lam, tối qua chị khóc có đúng không? ”.

Diệp Hạ Lam vội quay mặt đi chỗ khác né tránh ánh mắt của Thịnh Khải Tề “ Không phải đâu, do thức khuya nên vậy thôi, tôi đang có cuộc thi tác phẩm nghệ thuật đẹp do khoa tổ chức nên phải đầu tư nhiều thời gian thôi”.

Thịnh Khải Tề chợt nhớ tới thái độ của Thịnh Khải Luân lúc mở cửa nhà cộng thêm vẻ mặt phờ phạc, đôi mắt vô hồn của Diệp Hạ Lam cũng có thể đoán ra giữa hai người chắc chắn có chuyện nhưng anh không muốn vạch trần lớp mặt nạ của cô nên vui vẻ nói “ Hôm nay em có tiết buổi chiều vì thế chúng ta đi ăn cơm chung được không. . .à bữa nay cantin có món sườn xào chua ngọt em thích nhất món này ngon lắm để em đi lấy phiếu rồi lấy giùm chị luôn nha”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu “ Ừ được cảm ơn anh nhiều nha Khải Tề”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười “ Có gì đâu, đã bảo là đừng khách sáo với em rồi mà”.

Diệp Hạ Lam tho tho thần thần đi xuống cantin thì thấy Thịnh Khải Tề đã mang cơm ra và ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ, có thể nhìn thấy nhìn thấy dòng kênh xanh biếc của trường, ở chỗ này gió lùa vào cũng rất mát.

Thịnh Khải Tề vẫy vẫy tay với Diệp Hạ Lam " Hạ Lam bên này".

Diệp Hạ Lam nở nụ cười yếu ớt với Thịnh Khải Tề rồi bước qua ngồi đối diện anh.

Thịnh Khải Tề đẩy về phía của Diệp Hạ Lam một phần cơm có món sườn xào chua ngọt và nước ép táo " Mau ăn đi kéo nguội thì không ngon đâu".

Diệp Hạ Lam nhìn qua phần cơm của Thịnh Khải Tề thì thấy anh ăn thịt xào chứ không phải sườn xào chua ngọt liền nhủ mảy mò " Chẳng phải anh bảo thích nhất món sườn xào chua ngọt sao...sao anh lại không ăn món đó".

Thịnh Khải Tề cười khỏ " À chúng ta xuống hơi trễ nên chỉ còn có một phần sườn xào chua ngọt, hôm nay em thấy tâm trạng chị không tốt nên nhường cho chị đây".

Diệp Hạ Lam khẽ mỉm cười rồi bảo " Anh không cần phải làm vậy đâu...hay là chúng ta đổi phần cơm của nhau đi".

" Không cần đâu chị ăn đi...hôm nay em mời mà...bữa khác em ăn cũng được không thôi em gọi điện về bảo mẹ làm cho em là được rồi haha".

diệp Hạ Lam nở nụ cười cảm kích " Cảm ơn anh nhiều Khải Tề".

" Đã bảo chúng ta là người một nhà nên chị đừng khách sáo rồi mà".

Qua mấy ngày bình yên, một buổi chiều như mọi buổi chiều khác Thịnh Khải Luân vừa tan sở thì đã bị ông nội gọi về nhà gấp, trên đường lái xe về Thịnh gia trang anh rất ức chế bởi vì Thịnh Khải Luân nghĩ là Diệp Hạ Lam đã đến gặp ông nội nói này nói nọ về anh rồi thế nào ông nội gọi về cũng mừng cho một trận nên rất không vui.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ cau có tức giận lắm lắm" Diệp Hạ Lam cô hay lắm...xem ra tôi cần phải dạy dỗ lại cô thì mới có thể an ổn mà sống tiếp".

Về đến Thịnh gia trang, Thịnh Khải Luân đã thấy Diệp Hạ Lam ngồi cùng mẹ anh ngoài vườn nên cho rằng những suy đoán của mình là hoàn toàn đúng, anh nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt sắc lạnh đầy chán ghét nhưng vẫn phải buộc lòng bước qua chào mẹ của mình một tiếng.

" Thừa mẹ con mới về".

Lâm Tuệ Nghi quay sang nhìn con trai rồi mỉm cười bảo" Ừ...mà này con tốt số lắm đấy nhé lấy được người vợ nấu ăn ngon như Hạ Lam hèn chi từ hồi kết hôn mẹ chẳng bao giờ thấy con tự động về nhà hết".

Thịnh Khải Luân ngớ người ra...không phải gọi để giáo huấn cho một trận ra hồn à sao mẹ anh lại chẳng có chút giận dữ nào trên mặt hết vậy???

Đây chẳng lẽ là bình yên trước giông bão?!

" Mẹ nói vậy là sao? Con không hiểu".

Lâm Tuệ Nghi đánh vào vai của Thịnh Khải Luân một cái" Còn giả ngốc cơ đấy...cả buổi chiều nay Hạ Lam đã phụ mẹ nấu cơm cho cả nhà mẹ phát hiện ra con bé nấu ăn rất là ngon nha".

Thịnh Nhất Phi từ trong nhà chạy ra" Bây giờ mẹ mới biết thì hình như hơi muộn rồi đấy...con ăn ké nhà anh hai mấy lần rồi muốn dọn nhà qua đây ở luôn cơ nhưng anh con ích kỷ lắm không cho, anh chỉ biết giấu cái tốt cho bản thân mình thôi à".

Thịnh lão gia đứng trước cửa nói vọng ra " Mọi người cũng đầy đủ rồi, mấy đứa mau vào nhà ăn cơm thôi".

Thịnh Khải Luân thấy nét mặt của ông nội rất tốt chứ không có chút câu giận nào, chuyện này đúng thật là khó hiểu, rốt cuộc anh đột ngột bị gọi về nhà là vì chuyện gì?

Chả nhẽ chỉ là ăn bữa cơm thôi sao???

Chuyện này quá phi lý rồi.

Chương 36

Sau bữa cơm tối cả gia đình tập trung tại phòng sinh hoạt dùng trà và trái cây tráng miệng.

Thịnh lão gia uống một hớp trà nóng rồi lên tiếng nói chuyện với mọi người “ Hôm nay ta đột ngột gọi tất cả thành viên trong gia đình về đây họp mặt là vì muốn tuyên bố một chuyện rất quan trọng. . .”.

Các thành viên khác trong nhà đều tập trung lắng nghe từng lời từng chữ tiếp theo mà Thịnh lão gia sắp nói.

Thịnh Khải Luân cảm thấy bất an, anh biết ngay mà thế nào cũng không phải bữa cơm gia đình bình thường đâu đã đến lúc anh bị đem ra xử tội rồi đây.

Tiếng Thịnh lão gia vang lên “ Các con cũng biết tuổi của ta cũng đã lớn rồi. . .khụ khụ. . .đạo này sức khỏe lại không tốt cho nên ta quyết định giao lại cơ nghiệp cả đời của mình lại cho người có đủ năng lực và trách nhiệm có thể đưa Hoàng Thịnh Quốc Tế phát triển hơn và có thể lo cho cả nhà họ Thịnh. . .”.

Thịnh Khải Luân ngó người ra. . .anh thờ phào nhẹ nhõm thầm nghĩ trong lòng “ Hóa ra là vì chuyện người thừa kế ông nội mới triệu tập mọi người về nhà chứ không phải là chuyện mình nhốt Diệp Hạ Lam bên ngoài trời mưa bị tố giác”.

Sau đó Thịnh Khải Luân khẽ đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình từ đầu tới cuối không nói tiếng nào mà có chút nghi hoặc trong lòng “ Chẳng lẽ mình đoán sai, cô ta thật sự không có đi méc với ông bà nội và ba mẹ là mình đối xử tệ bạc với cô ấy hay sao?!”.

Thịnh Khải Đông lên tiếng “ Ba à, ba vẫn còn rất khỏe chúng ta để chuyện này nói sau được không ba”.

Thịnh Bắc và Thịnh Khải Nam cũng tán thành ý kiến của em trai mình “ Khải Đông nói đúng đó ba”.

Thịnh lão gia gờ tay lên ngăn ba người con trai của mình lại “ Chuyện này ba đã quyết các con không cần phải nói thêm nữa. . .với lại người mà ba trao quyền thừa kế Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng không phải là các con”.

Thịnh Khải Lăng và Tàn Uyên Thi đưa mắt nhìn nhau cùng mừng rỡ, không trao cho con thì chỉ có thể trao cho cháu thôi.

Mấy năm qua Thịnh Khải Lăng đã làm việc ở công ty cũng có một số thành tích cho nên Tàn Uyên Thi và Thịnh Khải Lăng đều mơ tưởng được thừa kế toàn bộ công ty.

Thịnh Khải Luân cũng có ý kiến “Ông nội à, con thấy ông vẫn còn rất khỏe. . .chúng ta đợi sức khỏe của ông ổn định hơn rồi nói có được không?”.

“ Ông biết là các con quan tâm, lo lắng cho ông khụ khụ. . .nhưng cái gì đến thì nó cũng phải đến thôi, cái chúng ta cần làm là phải đối mặt chứ không phải né tránh. . .ông hiểu sức khỏe của mình hơn ai hết mà”.

Thịnh lão phu nhân nhìn con cháu của mình rồi nói “ Ý của ông ấy đã vậy thì các con nên nghe theo đừng cãi ông trong lúc này”.

Sự yên lặng lên ngôi làm cho không khí chùng xuống hẳn.

Qua khoảng 5 phút, Thịnh lão gia lại nói tiếp “ Con trai và vợ của ta mỗi người đều sở hữu 10% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế, ta dự tính sẽ giao quyền thừa kế công ty lại cho một trong hai đứa cháu trai đó là Khải Lăng và Khải Luân. . .các con có quyền kêu gọi mọi người dùng cổ phần để ủng hộ cho mình vào cuộc họp cổ đông tháng tới ở công ty. . .cho đến khi có kết quả cuối cùng ta sẽ ủng hộ cho người thắng cuộc đua này”.

Nghe Thịnh lão gia nói vậy có người lo lắng vì sợ người trong gia đình đấu đá lẫn nhau, có người thì toan tính kế hoạch lôi kéo người khác ủng hộ cho mình trong đầu.

Thịnh Khải Lăng lên tiếng “ Ông nội vậy còn cổ phần của ông thì sao? Ông sẽ ủng hộ cho ai?”.

Thịnh lão gia liền khẽ cười “ Ta chẳng ủng hộ cho ai cả, đứa nào thắng thì ta giao luôn cổ phần của mình cho đứa đó”.

Tàn Uyên Thi mừng thầm trong bụng, nếu có thêm 20% cổ phần trong tay ông nội thì cô và Thịnh Khải Lăng sẽ làm bá chủ ở Thịnh gia luôn rồi từ nay không cần phải để ý ghen ghét cô em dâu Diệp Hạ Lam của mình nữa.

Thịnh Khải Đông có chút không cam lòng bởi vì con trai của ông Thịnh Khải Tề lại chẳng phải ứng cử viên để tranh giành cái ghế CEO của công ty nhưng lại không nói dám ra đánh ngấm bõ hòn làm ngọt.

Thịnh Khải Luân lên tiếng “ Ông nội, ông làm vậy con thấy Khải Tề sẽ thiệt thòi”.

Thịnh lão gia nhìn qua Thịnh Khải Tề rồi nói “ Khải Tề cháu từ nhỏ không thích tranh đấu trên thương trường ông nghĩ với 10% cổ phần trong tay ba cháu thì cả nhà cháu không cần lo ăn lo mặc...chỉ cần Hoàng Thịnh Quốc Tế còn thì cháu vẫn cứ là tứ thiếu gia của nhà họ Thịnh”.

Thịnh Khải Tề gật đầu hài lòng với suy nghĩ này của ông nội “ Cảm ơn ông nội đã hiểu lòng của con”.

“ Nhưng ông hỏi thật con có bất mãn gì về chuyện ông trao quyền thừa kế cho một trong hai người anh của con mà con lại không được ứng cử không... nếu có thì con hãy nói thật lòng ông không muốn con chịu áp lực đâu”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười hồn nhiên rồi lắc đầu “ Ông nội quyết định rất khốp với những gì con mong đợi, con không có gì bất mãn nữa hết cứ theo ông mà làm thôi”.

Thịnh lão gia gật đầu hài lòng “ Con ngoan lắm Khải Tề”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Thịnh lão gia vẫn còn canh cánh trong lòng một nỗi lo nên nói tiếp “ Dù kết quả thế nào, ai thừa kế Hoàng Thịnh Quốc Tế thì ông cũng hy vọng các con cạnh tranh công bằng...nói gì thì nói nhưng chúng ta vẫn là người trong một gia đình cho nên các con đừng vì cái ghế CEO của công ty mà làm mất hòa khí trong nhà càng không nên đem lòng thù hận lẫn nhau...như vậy ông có nhắm mắt cũng không an lòng được đâu”.

Thịnh Khải Lãng liền lên tiếng trấn an Thịnh lão gia “ Ông nội an tâm, dù sao con cũng là anh lớn trong nhà con nhất định sẽ nhường chứ không chèn ép em trai của mình đâu, ông đừng quá lo lắng”.

Thịnh Khải Luân vốn hiểu con người của Thịnh Khải Lãng như thế nào nhưng anh không thẳng thừng vạch mặt anh ta trước mặt ông nội nên nói khéo “ Anh hai không cần phải nhường nhịn gì hết, chúng ta cứ cạnh tranh công bằng không gở thù đoạn bản thù là được rồi, như vậy thì không mất hòa khí trong gia đình mà ông nội cũng thấy vui”.

Thịnh Khải Lãng cay cú câu nói của Thịnh Khải Luân nhưng vẫn nở nụ cười đáp lại “ Anh đương nhiên sẽ cạnh tranh công bằng với em rồi đây là những lời ông nội dạy chúng ta mà anh không nghe sao được”.

Nhìn người trong nhà nói bóng nói gió, lập mưu kế rào trước đoán sau, sắp tới lại tranh giành quyền thừa kế bất giác Diệp Hạ Lam lại thờ dài, hóa ra người giàu có cũng có thêm rất nhiều phiền não đi theo phía sau ánh hào quang rực rỡ mà mọi người trong thấy.

Sau buổi họp mặt gia đình mọi người ra về với tâm trạng khác nhau, Thịnh Khải Lãng và Tần Uyên Thi thì lên kế hoạch lôi kéo các cổ đông khác trong công ty ủng hộ mình.

Lúc lại xe rời khỏi Thịnh gia trang rồi, Thịnh Khải Lãng liền tự tin nói với Tần Uyên Thi “ Lần này cái ghế CEO của công ty sẽ về tay anh là cái chắc”.

Tần Uyên Thi bĩu môi “ Anh lấy đâu ra tự tin mà lắm thế chứ, Khải Luân cũng không phải dạng vừa đâu anh đừng có khinh địch quá nếu không sẽ nhận quả đắng cho mà xem”.

Thịnh Khải Lãng nhướn mày “ Sao em cứ thích coi thường chồng em thế chứ...anh công nhận là Khải Luân tài giỏi cũng rất có thực lực nhưng nó vừa đi du học ở nước ngoài về có bao lâu đâu, mà mấy lão già cổ đông trong công ty mình thì rất cổ hủ chắc chắn sẽ chọn người có kinh nghiệm làm việc nhiều năm như anh chứ không chọn một người mới chân ướt chân ráo như nó đâu...”.

“ Vậy còn ông nội thì sao? Em vẫn thấy ông nội thiên vị cho Khải Luân nhiều hơn anh đó”.

“ Anh vốn còn lo ông nội sẽ đứng về phía của Khải Luân nhưng lần này ông cho hai đứa cạnh tranh công bằng nên anh không phải lo vấn đề này nữa... chỉ cần ông nội không nhúng tay vào thì cái ghế CEO chắc chắn sẽ là của anh”.

Tần Uyên Thi ôm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân đồng thời ngã vào vai anh rồi nũng nịu nói “ Em chờ cái ngày trở thành phu nhân của tập đoàn lớn nhất thành phố X đó...anh làm sao thì làm đừng có để em phải chịu thiệt thòi với con nhỏ không gia thế không nhan sắc kia đó nha”.

Thịnh Khải Lãng mỉm cười đắc ý “ Yên tâm anh nhất định không để em thua bất kỳ một ai hết hahaha”.

Để tránh mọi người trong nhà nghi ngờ mối quan hệ giữa mình và Diệp Hạ Lam có nhiều dấu hiệu rạn nứt, lạnh nhạt với nhau nên Thịnh Khải Luân phải nở nụ cười thật tươi mà chở cô về nhà.

Trong xe không khí yên ắng đến nỗi có thể nghe rõ từng nhịp tim đập của đối phương, Thịnh Khải Luân tập trung lái xe, Diệp Hạ Lam thì ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ cho đỡ căng thẳng.

Lúc xe dừng ở ngã tư chờ đèn đỏ, cả hai bất chợt quay sang lên tiếng nói chuyện với nhau.

Thịnh Khải Luân” Tôi có chuyện muốn nói”.

Diệp Hạ Lam “ Em có chuyện muốn nói”.

Để tránh dài dòng phiền phức, Thịnh Khải Luân nhường Diệp Hạ Lam một lần vậy “ Cô nói trước đi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Thả em xuống ở đây được rồi... cảm ơn anh đã cho em hóa giải đoạn đường vừa rồi”.

Diệp Hạ Lam vừa đưa tay tính đẩy cửa xe bước xuống thì Thịnh Khải Luân đưa tay ngăn cản cô lại, tự nhiên thấy cô đối xử với mình xa lạ như vậy anh lại có chút không vui liền câu có “ Đang nói cái gì vậy hả? Đây là câu nói mà một người vợ nên nói với chồng mình đó sao?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt “ Em biết là anh chán ghét em... em biết là lần trước đã chọc tới giới hạn của anh... em sẽ quay lại ký túc xá không làm phiền anh nữa”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười nhạt” Cô vui tính thật đó, thích thì kết hôn với tôi rồi về Tiếp Tương Trang sống còn giờ không thích thì quay về ký túc xá...”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói” Bởi vì anh không thích em... mà em thì không muốn làm anh thấy phiền thêm”.

Thịnh Khải Luân nắm chặt hai vai của Diệp Hạ Lam rồi nói “ Dù muốn dù không thì bây giờ cô cũng vợ của tôi của tam thiếu phu nhân của Thịnh gia... từ bây giờ về nhà đi không được phép ở ký túc xá nữa”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên còn có cả hy vọng “ Vì sao anh lại...”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng giải thích “ Cô đừng hiểu lầm, tôi không muốn vì chuyện giữa tôi và cô làm ảnh hưởng đến chuyện tôi có thể kế thừa Hoàng Thịnh Quốc Tế mà thôi, giai đoạn này cực kỳ quan trọng tôi không muốn bất kỳ ai bắt được điểm yếu của mình... cô hãy an phận làm tốt bổn phận của mình đi”.

Thoáng trong mắt của Diệp Hạ Lam là sự đau đớn, phải anh ấy làm như vậy là vì bản thân mình mà thôi, anh chưa bao giờ để cô trong mắt.

Diệp Hạ Lam cố gắng gượng cười đáp “ Em hiểu rồi... em nhất định không gây thêm phiền phức làm ảnh hưởng đến anh đâu”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ hài lòng “ Ngoan ngoan như vậy thì tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Những ngày sau đó số lần mà Thịnh Khải Luân về nhà bắt đầu nhiều dần, số lần hai người ăn cơm cùng nhau cũng nhiều hơn dường như mỗi ngày đều gặp mặt thì thoảng có cuộc họp đột xuất ở công ty thì Thịnh Khải Luân sẽ gọi điện về báo một tiếng để Diệp Hạ Lam khỏi chờ mình.

Càng đến gần ngày họp cổ đông thì tình hình cạnh tranh giữa Thịnh Khải Lăng và Thịnh Khải Luân càng trở nên gay gắt.

Thịnh Khải Lăng không ngờ Thịnh Khải Luân mới vào công ty không bao lâu mà đã nhận được sự ủng hộ của nhiều người, anh ta phải sút đầu mẻ trán mới kêu gọi được sự ủng hộ gần như ngang bằng với em họ của mình.

Thịnh Khải Luân thì vẫn bình thản với cuộc đua này dường như mọi chuyện đã nằm trong dự đoán của anh rồi.

Ngày họp cổ đông của công ty diễn ra các thành viên trong hội đồng quản trị chia nhau thành hai lần sóng đối đầu một bên ủng hộ Thịnh Khải Lăng và cho rằng một người đã công tác nhiều năm tại công ty mới xứng đáng với vị trí CEO, các thành viên còn lại thì cho rằng các giải pháp, mô hình Thịnh Khải Luân đề xuất đã góp phần đưa công ty phát triển vượt bậc chỉ sau nửa năm một người có tâm có tầm như thế mới sức đáng trở thành người lãnh đạo.

Chủ tịch hội đồng quản trị là Thịnh lão gia quyết định bỏ phiếu kín để chọn ra CEO mới của công ty.

Từng giây từng phút trôi qua mọi người đều nôn nóng muốn biết kết quả, không khí cuộc họp trở nên vô cùng căng thẳng và yên lặng đến nỗi nghe được cả tiếng kim rơi.

Tiêu Hoài Du cầm kết quả đưa cho Thịnh lão gia, anh khẽ lắc đầu một cái, Thịnh lão gia nhìn kết quả thì cũng bất ngờ bởi vì số phiếu bầu của cả hai bằng

nhau.

Thịnh lão gia lên tiếng:” Số phiếu bầu của Khải Lãng và Khải Luân đều là 40%”.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao:” Bằng nhau như thế rồi ai sẽ làm CEO”.

“ Vẫn còn 20% cổ phần của chủ tịch phải xem ông ấy quyết định như thế nào rồi”.

Giữa lúc tình hình gay cấn đến nghẹt thở thì cửa phòng họp mở ra, mọi người quay đầu nhìn ra cửa thì thấy cô thư ký của chủ tịch đang đi cùng một cô gái xinh đẹp khác.

Diệp Hạ Lam bước vào phòng họp với con mắt ngờ ngàng của mọi người đặc biệt là Thịnh Khải Luân.

Thịnh lão gia nở nụ cười hiền từ ấm áp lên tiếng:” Hạ Lam qua đây ngồi cạnh ông”.

Diệp Hạ Lam gật đầu rồi bước qua ngồi xuống cái ghế bên cạnh Thịnh lão gia.

Thịnh Khải Lãng có dự cảm chẳng lành liền lên tiếng hỏi khê:” Em dâu không biết hôm nay em đến cuộc họp cổ đông của công ty có chuyện gì không?”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng trả lời thay cho Diệp Hạ Lam:” Chắc là ông nội gọi cô ấy tới”.

Lúc mọi người đang nghi hoặc bàn tán cô gái vừa bước vào phòng họp là ai thì có người tình ý nhận ra đây là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia liền lên tiếng:” Kia chẳng phải là vợ của Khải Luân hay sao, con bé ấy xuất hiện ở cuộc họp cổ đông phải chăng còn có ân tình gì khác”.

Vài người lên tiếng tán đồng:” Tôi cũng nghĩ vậy”.

Thịnh lão gia tăng hắng giọng lên tiếng:” Xin giới thiệu với mọi người đây là Hạ Lam cháu dâu thứ hai của tôi đồng thời cũng là một cổ đông của công ty do đó con bé có quyền tham gia bỏ phiếu bầu chọn CEO lần này”.

Thịnh Khải Lãng trợn mắt lên trắng dã nói như thế chẳng khác nào tuyên bố rằng Thịnh Khải Luân chắc chắn là CEO của công ty rồi.

Không hơn gì thái độ kinh ngạc của Thịnh Khải Lãng, Thịnh Khải Luân cũng ngẩn người ra trong đầu thầm nghĩ " Diệp Hạ Lam luôn miệng bảo gả cho mình không phải vì tiền thế nhưng lại trở thành cổ đông của Hoàng Thịnh Quốc Tế chuyện này cũng quá hoang đường rồi...đúng là không thể tin tưởng cô ta dù chỉ là 0,01% cũng không thể".

Diệp Hạ Lam đứng dậy cúi người chào mọi người:” Do cháu kẹt lịch học nên đến trễ mong các cô chú trong hội đồng quản trị bỏ lỗi cho”.

Mọi người đều xua tay:” Không sao, không sao”.

Diệp Hạ Lam xuất hiện với tư cách là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì đồ ai dám phản nản tiếng nào.

Thịnh lão gia lên tiếng:” Con đến rất đúng lúc, hôm nay Hoàng Thịnh Quốc Tế đang bỏ phiếu để chọn ra CEO mới của công ty, con cũng là một cổ đông của công ty con nên tham gia bỏ phiếu để chọn ra người xứng đáng dẫn dắt công ty”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy khó xử cô đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân rồi lại nhìn qua Thịnh Khải Lãng, cô không biết nên ủng hộ ai bây giờ nữa.

Cô thư ký đưa cho Diệp Hạ Lam một lá phiếu cô chần chừ do dự khoảng một phút rồi cầm bút lên gạch tên một người trên lá phiếu.

Có kết quả cuối cùng, chủ tịch tuyên bố:” Thịnh Khải Lãng có số phiếu bầu tương đương 40% cổ phần của công ty nhưng Thịnh Khải Luân lại có số phiếu bầu tương đương 45% cổ phần của công ty do đó tôi tuyên bố từ bây giờ Thịnh Khải Luân sẽ là CEO mới của công ty”.

Thịnh Khải Lãng vừa bất ngờ mà vừa không cam tâm, ai mà ngờ đến phút cuối Diệp Hạ Lam lại xuất hiện với tư cách là một cổ đông của công ty làm mọi cố gắng của anh đều đổ sông đổ biển.

Cuộc họp cổ đông kết thúc mọi người tụ tập lại chúc mừng Thịnh Khải Luân, Thịnh Khải Lãng cũng gắng gượng cười qua bắt tay em họ mình một cái:” Khải Luân, chúc mừng em nha”.

Thịnh Khải Luân gật đầu mỉm cười với Thịnh Khải Lãng:” Cảm ơn anh đã nhường...nhưng em nghĩ dù ai trong chúng ta ngồi vào vị trí CEO thì cũng đều vì mục tiêu phát triển Hoàng Thịnh Quốc Tế vượt bậc hơn mà thôi...sau này mong anh hỗ trợ giúp đỡ để em hoàn thành công việc tốt hơn”.

“ Đương nhiên rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Diệp Hạ Lam chào ông nội lấy lý do có lịch học nên xin phép về trước, thấy Thịnh Khải Luân bận tiếp chuyện với mọi người ở công ty nên cô lẳng lặng ra về không làm phiền đến anh.

Thịnh Khải Lăng trở về phòng làm việc thì thấy Tần Uyên Thi đang ngồi bên trong, cô nàng vừa thấy chồng mình quay về từ phòng họp liền nôn nóng hỏi: "Sao rồi anh có giành được cái ghế CEO của công ty không?"

Thịnh Khải Lăng bức dọc hươ tay một cái bộ tách trà để trên bàn rơi xuống đất vỡ tan tành, sắc mặt anh vô cùng khó coi: "Khốn khiếp... anh vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi ai ngờ đến phút cuối Diệp Hạ Lam lại xuất hiện với tư cách là một cổ đông của công ty dùng toàn bộ cổ phần trong tay mình ủng hộ một phiếu cho Khải Luân... thật không thể ngờ được mà..."

Về mặt Tần Uyên Thi nứt ra cái crack, cô trợn mắt trắng dã lên cau có: "Anh nói sao Diệp Hạ Lam là một cổ đông của công ty ư???... làm sao có thể chứ?? con nhỏ xấu xí nghèo kết xác ấy làm sao có tiền mà mua cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế chứ?!"

Thịnh Khải Lăng thờ hồng học anh đang tức đến nổi đầu muốn bốc khói luôn rồi: "Là ông nội đã chuyển nhượng cho cô ta 5% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế... nếu không phải là tính toán của ông nội thì Khải Luân còn khuya mới thắng nổi anh".

Tần Uyên Thi sau khi nghe lý do Diệp Hạ Lam có cổ phần của công ty thì tức giận đến tím mặt gào lên: "Vì cái gì chứ? Vì cái gì mà ông nội cho con nhỏ đó những 5% cổ phần còn em thì một cục cổ phần cũng không có chứ... em là cháu dâu trưởng của Thịnh gia cơ mà... anh nói xem như vậy có công bằng không chứ?!"

Thịnh Khải Lăng nổi điên lên quát: "Em thôi đi anh cũng đang muốn điên lên rồi đây này em đừng có than vãn với anh nữa".

Sau khi mọi người chúc mừng Thịnh Khải Luân xong và trở về làm việc thì anh mới đưa mắt tìm kiếm Diệp Hạ Lam, dù anh không thích cô nhưng quả thật ngày hôm nay nhờ cô anh mới chiến thắng toàn vẹn như vậy cũng nên nói một lời cảm ơn nhỉ.

Thịnh Khải Luân nhìn quanh phòng họp chỉ còn lại ông nội và Tiêu Hoài Du nên lên tiếng hỏi: "Hạ Lam đã về rồi sao?"

Thịnh lão gia đáp: "Con bé bảo còn lịch học nên xin phép về trước rồi".

Tiêu Hoài Du bổ sung thêm: "Tam thiếu phu nhân vừa đi chừng 5 phút thôi nếu đuổi theo thì vẫn còn kịp đó Thịnh tổng".

Thịnh Khải Luân gật đầu: "Ừ tôi biết rồi", anh cúi đầu chào Thịnh lão gia: "Xin phép ông nội con đi làm việc trước".

Diệp Hạ Lam vừa bước ra khỏi thang máy thì vô tình gặp Tần Uyên Thi, cô lên tiếng chào hỏi: "Chào chị Uyên Thi thật trùng hợp quá chị đến tìm anh Khải Lăng hả?"

Tần Uyên Thi vừa nhìn thấy Diệp Hạ Lam thì máu điên sôi lên tới não, cô ta không nói không rằng đi bước tới ánh mắt toát lên sự cay độc nhìn Diệp Hạ Lam rồi thẳng thừng giơ tay lên giáng xuống bên má phải của Diệp Hạ Lam một cái thật đau.

Diệp Hạ Lam bị tát một cái đến choáng váng mặt mày cô lao đảo lúi về phía sau mấy bước, cô vẫn ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra: "Chị Uyên Thi sao chị lại đánh em chứ... em đã làm gì sai sao?"

Giọng của Tần Uyên Thi chua chất vang lên: "Cái sai của cô chính là gả vào Thịnh gia này đó... bây giờ tôi mới hiểu vì sao cô biết Khải Luân không yêu thương cô mà vẫn mặt dày cố nán Thịnh gia, hóa ra là vì cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế".

Diệp Hạ Lam tự thấy châm chọc ngay cả người cô gọi là "chồng" cũng nói như thế cơ mà nhưng chuyện nói cô gả vào Thịnh gia vì tiền thì thật không thể chấp nhận nên cô liền tiếng giải thích: "Xin lỗi nhưng chắc có hiểu lầm gì đó... em gả cho Khải Luân không phải vì cổ phần gì hết..."

"Còn xảo biện nói như cô thì 5% cổ phần trong tay cô ở đâu mà ra... tôi chắc chắn cô đã dùng thủ đoạn dơ bẩn gì đó để mồi chài số cổ phần đó từ ông nội, tôi là cháu dâu trưởng nhà họ Thịnh mà trong tay còn chưa có lấy một cục cổ phần nào đây này".

Diệp Hạ Lam lắc đầu: "Em không có... trước khi kết hôn ông đã chuyển nhượng cho em 5% cổ phần của công ty lúc đó em không nhận nhưng ông vẫn một mực bắt em nhận... làm sao em có thể cãi lại ông được chứ".

Tần Uyên Thi càng nghe càng nổi điên lên: "Thứ trơ trên bất chấp thủ đoạn như cô tôi thấy cũng nhiều rồi cô không cần ở đó đóng kịch diễn lạnh nhạt ngoan ngoãn cho tôi xem đâu... đồ tiện nhân".

Tần Uyên Thi lại giơ tay lên tính tát Diệp Hạ Lam một cái nữa nhưng cánh tay của cô đã bị ai đó nắm lại giữa không trung.

"Ông nội cho Hạ Lam cổ phần vì ông thấy cô ấy xứng đáng chỉ vậy thôi còn chị nên xem lại bản thân mình... xem vì sao ông cho vợ em mà lại không cho chị dâu đây" giọng nói lạnh lùng của Thịnh Khải Luân vang lên.

Tần Uyên Thi giật mình toàn cảnh vừa rồi mà rơi vào mắt của Thịnh Khải Luân thì làm thế nào mà giải thích đây, mặc dù biết là Thịnh Khải Luân không thích Diệp Hạ Lam nhưng người này xưa nay không thích người khác đụng vào đồ của mình kể cả thứ mình thích và thứ mình ghét.

Thịnh Khải Luân nhìn thẳng vào mắt của Tần Uyên Thi giọng đầy hâm dọa.” Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ xem như chưa từng nhìn thấy gì nhưng chị tự mà lo liệu đi nếu có lần sau...tôi nhất định không bỏ qua đâu”.

Thịnh Khải Luân nói rồi đẩy Tần Uyên Thi qua một bên làm cô ta lao đảo suýt chút nữa là ngã sấp mặt trên sàn nhà.

Diệp Hạ Lam cũng tỏ vẻ bất ngờ vì Thịnh Khải Luân lại ra mặt bên vực cho mình như thế nhưng phía sau niềm hạnh phúc nhỏ nhoi ấy lại là sự đau xót cô tự nhủ với lòng “ Anh ấy làm như thế cũng là diễn kịch cho mọi người xem thôi mà đừng có ảo tưởng để rồi thất vọng thêm lần nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Thịnh Khải Luân nói rồi liền bước tới kéo tay của Diệp Hạ Lam đi lên phòng làm việc của mình.

Vừa vào phòng đóng cửa lại anh đã nổi cáu lên quát.” Cô bị ngốc hay sao vậy? Người ta đánh mình một cái thì cũng phải đánh lại một cái chứ...với loại người đó cô có giải thích khô cổ họng thì cũng vô dụng thôi”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu đếm ngón chân.” Em xin lỗi”.

Thịnh Khải Luân vừa giơ tay lên tính xem vết sưng đỏ trên mặt Diệp Hạ Lam thì cô liền né tránh.” Đừng đánh mà chỗ đó vẫn còn đau lắm...em còn phải đi học nữa”.

Thịnh Khải Luân vừa buồn cười mà vừa thấy xót.” Đánh cô cho ông nội lột da rút xương tôi hay sao tôi đâu có ngu như vậy...hơn nữa cô vừa giúp tôi giành lấy cái ghế CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế giờ tôi mà đánh cô thế nào cũng mang tiếng bắt nạt bắt nể cho mà coi”.

Diệp Hạ Lam liền lui về phía sau tính xoay người rồi đi.” Thế thôi em đến trường đây” thì bất ngờ Thịnh Khải Luân nắm tay cô kéo lại làm cho Diệp Hạ Lam giật mình.

“ Còn chuyện gì nữa sao????”.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên:“ Nghỉ học đi”.

“ Hà????”.

Thịnh Khải Luân nhún vai.” Thế cô tính vác cái mặt như thế đi học à? Người ngoài nhìn vào không biết lại tôi vũ phu thì biết làm sao?”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười.” Ở thành phố X này có mấy người biết chúng ta đã kết hôn đâu mà anh sợ”.

“ Không nói nhiều nữa hôm nay tôi muốn cô ở lại đây thì cô phải ở lại đây...đại học nghệ thuật Z có khá nhiều sinh viên đi học dựa trên quỹ học bổng của Hoàng Thịnh Quốc Tế nếu cô ngoan cố không nghe lời tôi cũng không ngại cắt luôn quỹ học bổng đó đâu”.

Diệp Hạ Lam trở mặt ra mà nhìn trong lòng thầm oán trách “ Đúng là đồ hẹp hòi nhỏ mọn giận cá chém thớt mà”.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam có ý định không nghe lời của mình nên liền nói.” Nói suông không tin chứ gì vậy để tôi chứng minh cho cô thấy”.

Thịnh Khải Luân đưa tay nhắc điện thoại lên Diệp Hạ Lam liền gấp gấp lên tiếng.” Đừng...tuyệt đối đừng mạnh động em không đi học nữa là được rồi”.

Khi Diệp Hạ Lam ngoan ngoãn ngồi xuống ghế rồi tâm mi của Thịnh Khải Luân mới dẫn ra, anh bắt chợt cong môi lên mỉm cười nhẹ mà bản thân còn không biết.

Nắng chiếu qua cửa sổ rọi vào trong phòng làm việc của Thịnh Khải Luân, anh ký tên vào kế hoạch trên bàn làm việc rồi gác bút nhìn Diệp Hạ Lam, cô nhóc đang ngủ gật bên ghế sofa nhìn về mặt ngây ngô của con mèo nhỏ anh lại thấy có cái gì đó bình yên.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng đứng dậy bước qua chỗ Diệp Hạ Lam ngồi xuống bên cạnh cô rồi đưa tay chạm nhẹ vào vết đỏ trên mặt cô, ánh mắt toát lên vẻ thương hoa tiếc ngọc thăm thẳm” Cái tát đó của Tần Uyên Thi chắc là đau lắm...không sao chỉ cần cô ngoan ngoãn thì tôi nhất định không để cô chịu thiệt thòi nữa đâu”.

Ánh nắng nhạt chiếu vào mặt làm Diệp Hạ Lam chợt quay mở mắt ra, cô ngạc nhiên khi thấy Thịnh Khải Luân ngồi bên cạnh mình nên giật thót người vội đứng dậy bước ra xa anh cả mét.” Xin lỗi...em ngủ quên”.

Thịnh Khải Luân không vui nhàu mày.” Bộ nhìn tôi giống quỷ lắm hay sao mà cô vừa nhìn thấy đã giật mình vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu:” Dạ không phải... tại... em bất ngờ thôi”.

“ Về nhà thôi... hôm nay tôi xuống bếp nấu một bữa thật ngon đãi cô coi như cảm ơn chuyện cô giúp tôi lúc sáng”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay:” Không cần đâu... cứ để em nấu cơm là được rồi”.

Thịnh Khải Luân đành mặt:” Tôi nói là để tôi nấu mà”.

Thấy ánh mắt đầy hâm dọa của ai kia Diệp Hạ Lam buộc phải nghe theo thôi:” À tùy anh vậy”.

Sau đó Diệp Hạ Lam lại lẻo đẻo chạy theo phía sau Thịnh Khải Luân xuống hầm xe rồi cùng anh về nhà.

Trong lúc Thịnh Khải Luân đang nấu cơm trong bếp thì Diệp Hạ Lam ngồi ở phòng khách xem tivi, cô đang tìm cái gì đó hay hay để xem thì vô tình mở kênh thời sự trong bản tin có đề cập đến việc đại minh tinh Hạ Mạt sắp kết hôn.

Có một đoạn clip ngắn quay lại cảnh Hạ Mạt cùng bạn trai cùng thử đồ cưới trong cô ấy thật sự xinh đẹp và rất là hạnh phúc bên cạnh người thương.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam tràn ngập nỗi lo lắng cô quay đầu nhìn về hướng nhà bếp trong lòng thầm nghĩ “ Nếu không phải vì mình thì có lẽ Khải Luân cũng không bỏ lỡ cô ấy... cô ấy xinh đẹp lại tài giỏi quả thật là xứng đáng đứng bên cạnh anh ấy hơn mình nhưng giờ cô ấy tìm được bến đỗ hạnh phúc mới rồi mình không muốn Khải Luân vì biết chuyện này mà đau lòng”.

Diệp Hạ Lam đang lơ đãng thì nghe tiếng bước chân và giọng nói của Thịnh Khải Luân vang lên:” Ăn cơm được rồi”.

Diệp Hạ Lam vội vàng hoàn hồn tắt tivi.

Thịnh Khải Luân bước ra thấy vẻ hoảng loạn của Diệp Hạ Lam liền nhíu mày:” Cô sao vậy... trên tivi có gì mà lại sợ đến vậy?”.

“ À... em... em vừa bật trúng một bộ phim ma... thật là ghê quá đi”.

Thịnh Khải Luân khẽ lắc đầu cong môi lên mỉm cười:” Haha... thật là không biết nên an ủi hay nên mắng cô một trận nữa, đã sợ ma thì còn coi phim ma làm gì chứ?!”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân giải thích:” Em vô tình bật phải thôi mà em đâu có biết là kênh đó đang chiếu phim ma đâu”.

“ Thôi mau vào ăn cơm đi kéo nguội hết bây giờ”.

Diệp Hạ Lam liền gật đầu:” Dạ” rồi đứng dậy đi vào phòng ăn cùng Thịnh Khải Luân

Má Lý đứng một bên nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ngồi ăn cơm với nhau thì rất vui vẻ, bà thầm nghĩ “ Thời gian gần đây thiếu gia và thiếu phu nhân chung sống với nhau rất hòa thuận, hôm nay thiếu gia còn tự tay nấu cơm cho thiếu phu nhân ăn nữa, có lẽ mình sắp phải quay về Thịnh gia trang để trả lại không gian riêng cho vợ chồng nhà người ra rồi đây... mọi người bên Thịnh gia mà biết chuyện này chắc hẳn ai cũng vui đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Thịnh lão gia bảo tất cả mọi người trong gia đình tập hợp về Thịnh gia trang để làm một bữa tiệc chúc mừng cho Thịnh Khải Luân lên chức CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế.

Thịnh Khải Lăng và Tần Uyên Thi tuy là không cam tâm cũng không có hứng thú đi ăn uống chúc mừng người khác nhưng không dám cãi lời của Thịnh lão gia nên cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt quay về Thịnh gia trang.

Diệp Hạ Lam đang chuẩn bị cơm trong bếp cùng Lâm Tuệ Nghi là Lý Huệ Nhi thì Tần Uyên Thi đi bước về mặt tươi cười thân thiện:” Con chào thím ba và thím tư ạ”.

Hai vị trưởng bối gật đầu:” Uhm”.

Tần Uyên Thi lại đưa mắt nhìn sang Diệp Hạ Lam rồi bước qua chỗ cô đang đứng:” Em dâu để chị phụ em cho nha”.

Diệp Hạ Lam thấy Tần Uyên Thi liền lùi lại hai bước, cô xua tay:” Không cần đâu chị, em cũng sắp xong rồi”.

Lâm Tuệ Nghi không biết là Tần Uyên Thi từng cố tình kiếm chuyện đánh Diệp Hạ Lam nên bà cảm thấy vui khi chị em dâu trong biết quan tâm giúp đỡ

lẫn nhau liền nói với Lý Huệ Nhi:”Thịnh gia nhà chúng ta đúng là có phúc...đời của chúng ta chị em thân thiết đến đời sau cũng hòa thuận”.

Lý Huệ Nhi gật đầu” Chị nói phải. . .hy vọng sau này Khải Tề cũng cưới được cô gái tốt hiểu chuyện giống như Hạ Lam và Uyên Thi vậy”.

Mỗi người một tay một chân phụ dọn thức ăn lên bàn, cả gia đình quây quần lại với nhau.

Thịnh lão gia bưng một ly rượu vang đỏ lên tiếng trước:” Khải Luân ông chúc mừng thuận lợi ngồi lên cái ghế CEO của công ty”.

Thịnh Khải Luân cũng bưng một ly rượu vang đỏ lên kính lại:” Con cảm ơn ông nội, con sẽ cố hết sức để đưa Hoàng Thịnh Quốc Tế ngày càng phát triển”.

Thịnh Khải Nam, Thịnh Khải Đông, Lâm Tuệ Nghi và Lý Huệ Nhi cùng nâng ly:” Chúc mừng con Khải Luân”.

“ Con cảm ơn ba mẹ và chú thím tư”.

Mặc dù không cam tâm nhưng Thịnh Khải Lăng và Tần Uyên Thi cũng giả là thân thiết nâng lên:” Khải Luân chúc mừng em nha”.

Thịnh Khải Luân cũng đáp lễ:” Cảm ơn anh chị hai”.

Tần Uyên Thi sợ Thịnh Khải Luân sẽ phan phui sự việc cô đánh Diệp Hạ Lam nên bồi thêm một câu:” Trước đây cạnh tranh đấu đá gì thì cũng đã qua, ai ngồi lên cái ghế CEO cũng vì phát triển gia tộc chị hy vọng là em có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện chúng ta cùng cố gắng xây dựng gia đình hòa thuận đầm ấm và góp phần làm cho Hoàng Thịnh Quốc Tế ngày càng phát triển được không?!”.

Thịnh Khải Lăng cũng hòa theo vợ mình:” Uyên Thi nói đúng đó”.

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười đầy ẩn ý:”Nếu anh chị đã nói được vậy thì em tất nhiên là mừng còn không kịp ấy chứ”.

Thịnh lão gia và Thịnh lão phu nhân tỏ vẻ rất hài lòng về cách suy nghĩ và ứng xử của các cháu trong nhà.

Thịnh lão gia tỏ ra rất vui vẻ:” Thấy các con hòa thuận như vậy ông rất là vui”.

Cả nhà ai cũng cảm thấy vui vì buổi họp mặt này.

Thịnh Khải Tề nâng ly lên:” Anh ba em kính anh một ly, chúc mừng anh nha”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên:” Trước nay em có bao giờ uống rượu đâu tiểu tử”.

Thịnh Khải Tề khẽ cười:” Chuyện đáng chúc mừng thì cũng nên uống một chút mới vui chứ anh ba”.

Thịnh Nhất Phi vừa cầm cái ly thì Thịnh Khải Luân liền nhủu mày nhắc:” Này Nhất Phi em chưa đủ tuổi để sử dụng thức uống có cồn đâu đấy nhé”.

Thịnh Nhất Phi cau có:” Em có uống rượu đâu em uống nước ép dâu cơ mà”.

Cả nhà phì cười lên.

Lâm Tuệ Nghi lên tiếng:” Thôi thôi mọi người mau dùng bữa đi rồi chứ cứ ngồi hàn huyên tâm sự lát nữa thức ăn nguội hết sẽ không ngon nữa đâu”.

Tần Uyên Thi muốn lấy lòng người lớn trong nhà nên lên tiếng khen ngợi:” Thức ăn mà thím ba và thím tư nấu đúng là ngon hơn cả ở nhà hàng 5 sao nữa, chắc hôm nào con phải qua đây học hỏi để trở thành người vợ tốt hơn rồi”.

Lý Huệ Nhi khẽ cười:” Con nói vậy là bác thấy xấu hổ quá tất cả các món ăn hôm nay đều do Hạ Lam nấu hết đó, nhà bác ba con đúng là có phúc có được cô con dâu tài giỏi, xinh đẹp”.

Tần Uyên Thi nghe xong hời hợt xanh cả ruột nếu biết vậy đã chẳng hỏi để nâng người khác lên, móng tay cô ta dưới gầm bàn đã ghim sâu vào lòng bàn tay đến nổi chảy cả máu nhưng mặt vẫn phải tươi cười nhìn qua Diệp Hạ Lam:” Em dâu giỏi quá, vậy là mai một phải nhờ em chỉ dạy chị thêm rồi, không biết em có thấy phiền lòng không?”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhạt:” Nếu chị muốn học thì em đương nhiên sẵn lòng giúp đỡ rồi”.

Tần Uyên Thi tỏ vẻ vui mừng ra mặt:” Được vậy thì tốt quá”.

Không khí bữa cơm trong gia đình nhìn có vẻ rất đầm ấm nhưng thật chất lại là những con sóng ngầm bên trong mà không ai biết, mỗi người ngồi ở đây đều tỏ vẻ thân thiết đồng lòng nhưng thực chất mỗi người đều đang theo đuổi một suy nghĩ khác nhau.

Thịnh Bắc xưa nay sống ngoài khuôn khổ của gia tộc chỉ về nhà vào những dịp đặc biệt mà thôi những lần tụ họp đột xuất như này ông thường xuyên không có mặt, những thành viên khác cũng đã quen với điều này nên không thắc mắc.

Thịnh Khải Nam và Lâm Tuệ Nghi thì đang tự hào về đứa con trai tài giỏi cùng cô con dâu xinh đẹp lắm tài lẽ của mình.

Thịnh Khải Đông và Lý Huệ Nhi thì đang nghĩ đến tiền đồ của Thịnh Khải Tề bởi vì đứa con này không có máu kinh doanh mà chỉ thích vẽ vời.

Thịnh Khải Lãng và Tần Uyên Thi thì căm ghét Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đến tận xương tủy họ đang bày mưu tính kế giành lại cái ghế CEO béo bở kia.

Thịnh Khải Luân thì thân nhiên với mọi việc bởi vì anh biết mình đủ bản lĩnh để chống chọi lại với mọi thứ có thể xảy đến.

Chung quy nhìn lại chỉ có Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề và Thịnh Nhất Phi là gây ngố tận hưởng cái không khí giả tạo này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Cuộc sống thường nhật quay trở lại, Diệp Hạ Lam tan trường thì về Tiệp Tương Trang cô vừa nấu cơm trong bếp vừa chạy ra phòng khách xem một bộ phim trên tivi.

Lúc Diệp Hạ Lam quay ra phòng khách lần nữa thì giật mình khi thấy Thịnh Khải Luân đang đứng thờ người xem tin tức về đám cưới sắp diễn ra của Hạ Mạt trong thời lượng quảng cáo.

Diệp Hạ Lam lúng túng bước qua tắt tivi: "Anh về từ lúc nào vậy?".

Thịnh Khải Luân nhìn qua Diệp Hạ Lam đáp: "Cũng vừa mới về thôi...".

"À anh lên thay đồ tắm rửa rồi xuống ăn cơm nha".

"Tôi biết hết rồi...không cần sợ tôi đau lòng đâu".

"Anh đang nói gì vậy em nghe không hiểu".

Thịnh Khải Luân bật tivi ngay cái kênh đang nói về đám cưới sắp tới của Hạ Mạt: "Tôi biết cô ấy sắp kết hôn lâu rồi...không cần phải sợ tôi đau lòng đâu".

Diệp Hạ Lam cúi đầu không biết nói gì để an ủi anh trong lúc này nữa, cô tự trách mình mở tivi để đó rồi đi vào bếp làm gì cơ chứ...đúng là ăn hại mà.

Thịnh Khải Luân chần chừ rồi lên tiếng: "Xin...lỗi cô Diệp Hạ Lam".

Diệp Hạ Lam điều chỉnh cảm xúc bình thường rồi quay người lại hỏi: "Vì sao phải xin lỗi em chứ?".

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân trở nên phức tạp: "Lần trước tôi không nên mất khống chế mà đẩy ngã cô...tôi không nên vì một người từ bỏ mình trong quá khứ mà trút giận lên người cô như thế".

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: "Không sao em quên rồi...hơn nữa nếu phải nói một câu xin lỗi em nghĩ mình là người nói câu đó mới phải...là tại em mà hai người mới lờ dở như thế...nếu từ đầu em biết anh yêu cô ấy như thế thì đã không đồng ý kết hôn cùng anh rồi...xin lỗi anh Khải Luân".

"Thật ra Nhất Phi đã chụp lại bức thư và thiệp cưới mà Hạ Mạt gửi đến cho tôi trước khi cô tiêu hủy...lúc đó tôi nghĩ cô muốn chia rẽ chúng tôi mới làm thế nhưng không ngờ cô lại vì nghĩ cho tôi mới làm vậy".

Trái tim của Diệp Hạ Lam nhói đau một cái nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười nhạt thầm nghĩ "Ngay từ đầu người ta đã nói rõ là không thích mày là mày tự đa tình mà thôi...đồ ngốc".

Qua chừng mười mấy giây Diệp Hạ Lam lên tiếng: "Thôi em vào bếp dọn cơm đây" nói rồi cô vội bước đi.

Thịnh Khải Luân nói vọng theo: "Sau này không cần phải như thế nữa...cô ấy giờ đã là quá khứ thật rồi...tôi sẽ không để tâm đến cô ấy nữa".

Diệp Hạ Lam vừa vui vừa xót, không quan tâm đến quá khứ nữa thì có lẽ cô vẫn còn cơ hội bước vào trái tim của anh nhưng chắc có lẽ là khó khăn lắm anh mới thốt ra được một câu như thế.

Quá khứ giữa Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt là một điều không ai có thể phủ nhận, đã từng yêu một người như thế đâu phải dễ dàng để quên.

Giống như Diệp Hạ Lam biết rõ trong lòng của Thịnh Khải Luân có cô gái khác nhưng vẫn cố chấp tự lừa người dối mình, mặc kệ anh đối xử lạnh lùng với mình vẫn một mực đem lòng yêu anh đó thôi.

Lúc ăn cơm hai người yên lặng không nói câu nào chỉ lặng lặng ăn, Thịnh Khải Luân ăn xong thì đi về thư phòng, Diệp Hạ Lam ở dọn dẹp cùng với má Lý rồi mới về phòng.

Đồng hồ điểm 9 giờ tối, Diệp Hạ Lam cất bản thiết kế vào, cô nhìn về phía cửa phòng nghĩ “Có lẽ anh ấy đang cần được ở một mình” sau đó đứng dậy tắt đèn trong phòng.

Diệp Hạ Lam vừa quay người tính đi về phía sofa thì cửa phòng ngủ mở ra Thịnh Khải Luân bước vào.

“Hôm nay ngủ sớm vậy?”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên trước giờ tuy là sống cùng một mái nhà ngủ cùng một cái phòng nhưng Thịnh Khải Luân chưa bao giờ tự động bắt chuyện với cô như thế, cô có gì anh cũng đâu có quan tâm.

“Em tưởng hôm nay anh ngủ ở thư phòng cho nên mới...”.

Thịnh Khải Luân bước qua sofa ngồi xuống rồi vầy vầy tay.” Qua đây ngồi xuống chúng ta nói chuyện một chút”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ e dè rồi bước qua ngồi đối diện Thịnh Khải Luân:” Không biết là có chuyện gì vậy?”.

“Cuối tuần này chúng ta đi du lịch đổi gió nha...kết hôn cũng lâu rồi nhưng do công việc nhiều quá nên chúng ta vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật...”.

Diệp Hạ Lam ngó người ra rồi xua tay:” Không cần đâu...em hiểu anh bận công việc mà không cần đề ý đến em đâu cứ lo việc của mình đi”.

“Mẹ đã đặt vé tour du lịch Pháp, Địa Trung Hải cho hai người chúng ta rồi e rằng không đi không được”.

Diệp Hạ Lam rù mắt thì ra là do mẹ chồng sắp đặt chứ dễ gì mà Thịnh Khải Luân lại làm mấy trò vô bổ này.

“Nếu anh bận không đi được em có thể đến nói với mẹ là em bận học nên không đi được”.

Thịnh Khải Luân có chút ngạc nhiên trước thái độ của Diệp Hạ Lam anh cứ nghĩ là nghe đi du lịch hưởng tuần trăng mật chắc là cô sẽ vui lắm nhưng ai ngờ ai lại bảo sẽ tìm lý do để khỏi đi.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy nhìn chăm chăm những biểu cảm nhỏ nhất trên gương mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng:” Tôi đã giúp cô xin nghỉ phép cho nguyên tuần sau luôn rồi”.

“Hả???”.

“Có gì mà phải ngạc nhiên hay là cô chán ghét đi chung với tôi nên tìm lý do thoái thác hả?”.

Diệp Hạ Lam vội giải thích:” Không phải em chỉ là sợ anh...không thích đi chung với em thôi”.

Thịnh Khải Luân nhún vai:” Thời gian qua tôi sống chung với cô cũng rất yên bình cơ mà điều đó chứng tỏ sức chịu đựng của tôi rất lớn...cười cô cũng đã cười rồi thích hay không cũng đâu còn quan trọng”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Diệp Hạ Lam yên lặng không biết nói gì.

Thịnh Khải Luân đứng dậy:” Cứ quyết định vậy đi nha...giờ đi ngủ thôi hôm nay tôi hơi mệt”.

“Dạ”.

Diệp Hạ Lam vừa bước qua băng ghế sofa dài mà mọi ngày cô thường nằm ngủ thì Thịnh Khải Luân quay đầu lại nói:” Từ hôm nay đừng ngủ trên ghế sofa nữa...cái ghế này tuy là mềm mại nhưng nằm cũng rất khó chịu...qua giường mà nằm ngủ đi”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy khó xử có lẽ bị đối xử lạnh lùng quen rồi bây giờ đột nhiên Thịnh Khải Luân đối tốt với mình cô rất không quen.

“Vậy còn anh thì sao? Anh sẽ ngủ ở thư phòng hay là phòng khách?”.

Thịnh Khải Luân dờ khóc dờ cười đưa tay đỡ trán.” Cái gì mà thư phòng hay là phòng khách chứ, tôi ngủ ở phòng ngủ cơ”.

Diệp Hạ Lam nhú mồm tỏ vẻ hiếu kỳ.” Thế anh sẽ ngủ ở ghế sofa à?”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu.” Cái ghế đó nằm đau lưng như thế tôi đâu có bị ngu mà qua đó nằm ngủ”.

“ Thế anh tính ngủ ở đâu?”.

Thịnh Khải Luân đưa tay chỉ về phía cái giường.” Hời lạ đương nhiên là ngủ trên giường rồi”.

“ Nhưng anh vừa bảo em lên giường ngủ cơ mà”.

“ Tôi và cô là vợ chồng hợp pháp ngủ trên cùng một cái giường có vấn đề gì à?”.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ rồi đáp.” Hình như...không có vấn đề gì hết”.

“ Thế thì mau đi ngủ đi tôi buồn ngủ rồi”.

“ Dạ”.

Diệp Hạ Lam nằm lên giường quay lưng về phía của Thịnh Khải Luân, cái giường này đúng là êm ái thật nhưng nằm cạnh anh như thế này hại cô cả đêm tim đập như trống bỏi không sao ngủ được chút nào hết.

Diệp Hạ Lam nhú mồm thầm nghĩ “ Thời gian gần đây Khải Luân đối xử với mình lạ lắm có khi nào là bình yên trước giông bão không đây”.

Nằm cạnh Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân cũng không ngủ được, anh nằm suy nghĩ lại rất nhiều chuyện...

Lần trước khi anh về nhà ăn cơm, Thịnh Nhất Phi đã đưa cho anh xem tấm ảnh chụp lại lá thư và thiệp cưới của Hạ Mạt lúc đó trái tim anh gần như tan nát, anh đã cố gắng rất nhiều nhưng vẫn không thể giữ cô lại bên cạnh mình.

Thịnh Nhất Phi đã nói” Anh hai à, cô ấy đã tìm được hạnh phúc mới rồi anh đừng lưu luyến nữa...chị Hạ Lam là người tốt lại thật lòng yêu anh vì sợ anh buồn nên chị ấy đã tiêu hủy hết những thứ này nhưng em muốn anh biết là Hạ Mạt vốn không yêu anh nên mới chụp hình lại làm chứng cứ...”.

“ Em và cả gia đình mình chắc hẳn là rất hài lòng với kết cục này nhỉ? Anh mất cô ấy thật rồi...cả đời này cũng sẽ chẳng biết đến hạnh phúc là gì nữa”.

“ Anh hai à, thật ra hạnh phúc đang ở rất gần anh chỉ cần anh mở cửa trái tim ra đón nhận mà thôi”.

“ Ý em là gì?”.

“ Chị Hạ Lam rất yêu anh, chị ấy là một người tốt anh nên trân trọng”.

Tâm trạng của Thịnh Khải Luân lúc đó vừa đau khổ khi biết người mình yêu sắp kết hôn với người khác, cũng vừa ân hận vì đã trút giận lên một người vô tội là Diệp Hạ Lam, từ đầu chí cuối cô ấy vốn không phải nguyên nhân chia cắt anh và Hạ Mạt vậy mà anh luôn coi cô là cái gai trong mắt mặc sức mà chì chiết nói những lời khó nghe làm cô ấy tổn thương.

Thời gian qua anh đã cố gắng đối xử với Diệp Hạ Lam tốt hơn, anh nghĩ là mình sẽ thử chấp nhận cô nhưng cái gì cũng cần thời gian hết...

Thịnh Khải Luân bắt đầu quan tâm đến Diệp Hạ Lam nhiều hơn có những ngày tan sở sớm anh thường lái xe đến trường đại học nghệ thuật Z nhìn cô từ đằng xa nhưng lại không dám đường đường chính chính đón cô về.

Nếu đột nhiên hạ mình như thế chắc là sẽ bị coi thường lắm nên Thịnh Khải Luân chỉ nhìn từ xa mà thôi.

Chuyến đi du lịch sắp tới mẹ anh vốn không hay biết gì hết là anh tự sắp xếp theo chủ ý của mình nhưng cái tôi của Thịnh Khải Luân rất cao ngạo có đánh chết cũng không nhận là mình làm nên đành nói như thế để Diệp Hạ Lam không từ chối được.

Anh nghĩ rồi nếu không thể đến được với người mình yêu thì cưới ai cũng như nhau thôi nhưng chắc gì người khác đã tốt như Diệp Hạ Lam đâu, cô vừa xinh đẹp lại ngoan hiền hiếu thảo với người lớn tuổi trong nhà, cũng là người chịu được cái tính ngang ngạnh lạnh lùng của anh mà không than vãn tiếng nào hết...

Có thể là Thịnh Nhất Phi nói đúng chỉ cần anh mở lòng mình thì có thể đón nhận được hạnh phúc vậy nên anh tự cuộc một ván lớn trong đời mình đó là thử chấp nhận Diệp Hạ Lam một lần.

Lại một ngày tan sở, Thịnh Khải Luân về đến nhà mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa đưa tay tính rót nước uống thì thấy những chiếc tách trà màu đen để trên bàn đều có những chú cá nhỏ bơi lội bên trong chẳng những thế còn có rong rêu nữa, anh nhú mồm lớn giọng nói: “ Có ai giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra không vậy hả???”.

Má Lý từ trong bếp chạy ra, Diệp Hạ Lam nghe giọng nói tức giận của Thịnh Khải Luân cũng vội chạy từ ngoài vườn hoa Linh Lan vào.

Thịnh Khải Luân nhìn má Lý rồi lại đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam, sau đó chỉ tay vào mấy cái tách để trên bàn hỏi: “ Là tác phẩm của ai đây hả?? Nếu muốn nuôi cá thì phải mua cái bể bỏ vào chứ tại sao lại bỏ vào trong tách trà làm gì chứ??? Cái nhà này đúng là loạn lên hết rồi mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Diệp Hạ Lam và má Lý không hẹn mà cùng bật cười.

Thịnh Khải Luân thấy thái độ của hai người thì nhũn mày giọng có chút cau gắt “ Hai người còn cười được sao??? Mau đem những con cá này ra ngoài rồi đem bộ tách khác lên đây”.

Diệp Hạ Lam bước qua đưa tay cầm lấy bình trà rót nước vào rồi đưa tới trước mặt của Thịnh Khải Luân “ Anh uống đi”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam cứ như cô là người ngoài hành tinh không bằng.

Má Lý liền lên tiếng giải thích thay Diệp Hạ Lam “ Thật ra đây là thành phẩm nghệ thuật dưới sự hợp tác của thiếu phu nhân và tứ thiếu gia đó, lần đầu nhìn thấy mấy con cá 3D trong mấy cái tách tôi cũng nghĩ chúng là cá thật đó tam thiếu gia à”.

Thịnh Khải Luân nhìn kỹ những chiếc tách rồi khẽ nhếch môi mỉm cười nhạt, đúng là anh cũng vừa bị lừa một cú ngoạn ngục còn gì, anh nhìn Diệp Hạ Lam rồi nói “ Càng ngày càng biết chơi khăm tôi nhỉ???”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu nhìn xuống đất không dám nhìn thẳng vào mặt của Thịnh Khải Luân, cô yếu ớt nói “ Là em không đúng... em xin lỗi, nếu anh không thích thì em sẽ đổi bộ khác”.

Diệp Hạ Lam vừa đứng dậy đưa tay tính cầm bộ tách trà lên thì Thịnh Khải Luân bất ngờ nắm lấy tay cô lại, làm cho cô giật mình quay qua nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi.

Thịnh Khải Luân thấy rõ điều bất an trong mắt của Diệp Hạ Lam liền nói “ Không cần đổi đâu, tôi thấy cũng đẹp nên cứ để ở đây đi”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc mở to mắt nhìn Thịnh Khải Luân cô cứ ngỡ là mình vừa nghe nhầm vì trước giờ cô làm gì anh cũng nhất định đổi đầu đến cùng mà.

Thịnh Khải Luân nhũn mày “ Cô nhìn tôi làm gì??? Hay là không muốn để bộ tách trà này ở đây?”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu “ Dạ không phải”.

“ Mau làm cơm nhanh đi tôi đói rồi...tôi muốn ăn cá sốt cam... do cô làm” nói rồi Thịnh Khải Luân vội đi nhanh lên phòng như ma đuổi vậy, chính bản thân anh cũng không hiểu vì sao khi đối diện với Diệp Hạ Lam lại cảm thấy hồi hộp như vậy nữa.

Chuyến du lịch mà Thịnh Khải Luân sắp xếp cũng đến, anh và Diệp Hạ Lam đáp chuyến bay ở Pháp lúc 8 giờ tối, hai người đến khách sạn 5 sao mà Thịnh Khải Luân đã đặt phòng trước để ăn tối và nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Thịnh Khải Luân dậy hơi muộn lúc anh mở mắt ra thì đã thấy Diệp Hạ Lam đứng ở cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, dáng vẻ dịu dàng thanh khiết trong bộ váy bằng voan trắng cùng nụ cười tỏa nắng của cô cứ như một thiên sứ vậy.

Thịnh Khải Luân nhìn một hồi lâu rồi tự trấn an mình “ Do mới ngủ dậy nên đầu óc mây còn mụ mị thôi”.

Thịnh Khải Luân ngồi dậy lên tiếng nói chuyện với Diệp Hạ Lam” Sao không gọi tôi cùng dậy???”.

Diệp Hạ Lam quay người lại giải thích” Em thấy anh ngủ ngon quá nên không dám đánh thức...với lại bấy lâu nay anh luôn tất bật với công việc lâu lâu mới có dịp nghỉ ngơi nên dậy muộn một chút cũng không sao”.

“ Tôi đi rửa mặt thay đồ trước”.

“ Dạ”.

Một lúc sau, Thịnh Khải Luân bước ra khỏi phòng tắm, anh mặc quần jeans màu đen, áo thun trắng và khoác thêm một cái áo sơ mi màu xanh tay ngắn làm cho Diệp Hạ Lam thấy không quen mắt nên cứ nhìn anh chằm chằm.

“ Mặt tôi dính lo nghệ hay sao mà nhìn ghê thế”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu:” Không phải. . .tại em chưa thấy anh ăn mặc như vậy bao giờ hết nên hơi không quen thôi”.

Không biết từ đâu Thịnh Khải Luân lôi ra một cái túi giấy từ thương hiệu thời trang nổi tiếng đưa cho Diệp Hạ Lam:” Thay đồ đi chúng ta đi ăn sáng rồi đi tham quan thành phố nữa chứ”.

Diệp Hạ Lam giờ tay cầm lấy cái túi đi vào nhà vệ sinh thay đồ, lúc bước ra cô ngỡ ngàng chuyện gì đó rồi bất chợt thán thốt:” Hình như em với anh đang mặc đồ đôi???”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Tất nhiên rồi chúng ta là đi du lịch hưởng tuần trăng mật cơ mà. . .còn phải gửi ảnh về cho ông bà nội và ba mẹ xem nữa đó”.

Vừa mới vui vẻ tí xíu Diệp Hạ Lam lại yếu xìu “ Thì ra là đang diễn kịch thôi”.

Địa điểm đầu tiên mà Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam tới là bảo tàng Louvre, một bảo tàng nghệ thuật lịch sử nằm ở Paris nước Pháp, đây là địa điểm du lịch đẹp nổi tiếng ở Paris thu hút đông đảo du khách tới tham quan. Ở bảo tàng các hiện vật được trưng bày đều có niên đại từ những nền văn minh cổ từ thế kỉ 13- thế kỉ 19. Bên trong bảo tàng có nhiều tác phẩm độc đáo như tượng thần Vệ nữ, Mona Lisa, Nữ thần Tự do dẫn dắt nhân dân, tượng thần chiến thắng Samothrace và nhiều hiện vật có giá trị khác. Louvre có sức hấp dẫn kì lạ với trên 30. 000 tác phẩm nghệ thuật độc đáo, chẳng những thế còn được chiêm ngưỡng tận mắt xác ướp Ai Cập và kim tự tháp bằng kính mô phỏng theo hình dáng kim tự tháp của Ai Cập.

Điểm dừng chân tiếp theo là Tháp Eiffel, tòa tháp đẹp biểu trưng cho nước Pháp, đây cũng chính là địa điểm du lịch nổi tiếng ở Paris. Mọi người tới du lịch Pháp đều muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tháp Eiffel, và ghi lại những tấm hình đẹp ở biểu tượng nước Pháp này.

Cặp đôi trẻ của chúng ta cũng chụp rất nhiều hình ảnh làm kỷ niệm không những thế Thịnh Khải Luân còn livestream cho mọi người trong gia đình xem nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Một địa điểm du lịch không thể bỏ lỡ khác là Luxembourg- Khu vườn nổi tiếng ở Paris

Ai cũng sẽ hoàn toàn choáng ngợp trước cảnh sắc của điểm du lịch đẹp hấp dẫn tại Paris này. Với diện tích trên 23 ha, khu vườn được xem là quan trọng đặc sắc bậc nhất của Paris. Ở công viên Luxembourg chúng ta sẽ thấy rất đông sinh viên, người dân Paris đặc biệt là du khách tới đây dạo bộ, gặp gỡ nhau. Bên trong khu vườn còn có trụ sở của Thượng nghị viện Pháp, cung điện Luxembourg và nhiều công trình kiến trúc đặc sắc khác.

Cả một ngày lang thang khắp nơi tham quan những địa điểm du lịch nổi tiếng ở Pháp buổi tối Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ăn tối ở nhà hàng 5 sao trong khách sạn.

Nhà hàng này làm bằng kính nhưng không gian bên trong rất ấm áp và lãng mạn không những thế mà thực khách còn có thể ngắm Paris lung linh ánh đèn vào buổi tối nữa.

Thịnh Khải Luân chần chừ hồi lâu rồi cũng lên tiếng bắt chuyện trước:” Hôm nay đi chơi có vui không?”.

Về mặt của Diệp Hạ Lam rất hào hứng và phấn khích:” Đương nhiên là vui rồi, nếu em nhớ không lầm thì năm 6 tuổi có đến đây chơi một lần cùng với gia đình, lúc đó ba mẹ còn dắt em và anh trai đi tham quan cung điện Versailles, chèo thuyền trên Sông Seine và tham quan nhà thờ Đức Bà ...chỉ là sau bao năm chỉ còn mình em quay lại nơi đây thôi. . .”.

Không khí chùng xuống hẳn khi Diệp Hạ Lam nhớ về những hồi ức ít ỏi của cô và người thân, qua mấy giây cô nở nụ cười nhạt lên tiếng:” Xin lỗi. . .em không nên nhắc lại mấy chuyện đã qua. . .phá không khí đang vui vẻ”.

Thịnh Khải Luân đặt tay mình lên bàn tay của Diệp Hạ Lam, anh nhẹ nhàng lên tiếng an ủi:” Có gì đâu mà phải xin lỗi chứ. . .lần này cô đâu phải đến đây một mình còn có. . .tôi đi cùng cơ mà. . .bây giờ tôi là gia đình của cô sau này cũng thế”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam toát lên sự ngạc nhiên và cả cảm kích, thật không ngờ có một ngày anh lại nói với cô những lời này.

Diệp Hạ Lam thầm cầu nguyện nếu đây là một giấc mơ thì đừng bao giờ để cô tỉnh lại nữa. . .

Qua ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đưa Diệp Hạ Lam đi tham quan cung điện Versailles, một những địa điểm du lịch đẹp lọt top ở Paris bởi nơi đây lung linh và giá trị từ trong ra ngoài với vàng, bạc, nhung lụa, gương và những bức họa đẹp mê hồn. Đẹp và lộng lẫy nhất có lẽ ở Versailles là Hall of Mirrors, hay còn gọi là sảnh gương với 357 tấm gương tráng bạc, tạo hình những cách rất nghệ thuật tăng sức hấp dẫn cho Versailles.

Rồi cung điện Versailles hoa lệ Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân lạc bước đến nhà thờ Đức bà Paris, đây không chỉ là công trình nghệ thuật độc đáo tiêu biểu cho phong cách gothic nằm giữa dòng sông Seine thơ mộng, đây cũng chính là tòa nhà Tổng giáo phận ở Paris.

Sang ngày thứ ba, thì Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam quyết định đổi gió, cả hai đi thuyền dọc theo Sông Seine điểm đến đầy lãng mạn của thành phố tình yêu Paris để tận hưởng cảm giác thơ mộng, trên dòng sông thoáng đãng, gió lộng và chiêm ngưỡng cảnh sắc tuyệt đẹp dọc hai bên bờ con sông, còn nhìn thấy nhiều công trình nổi tiếng như nhà thờ Đức Bà, tháp Eiffel...

Điểm đến cuối cùng trước khi Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam rời khỏi Pháp là bức tường “tình yêu” được đặt trong khu vườn Abbesses. Bức tường tình yêu có diện tích lên tới 40 m2, hợp thành của 612 viên gạch màu xanh, phía trên bức tường là cụm từ I love you được viết bởi trên 300 ngôn ngữ khác nhau, với 1000 lần bao phủ trọn vẹn bề mặt bức tường.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ rất thích thú bức tường “tình yêu” này.” Có rất nhiều ngôn ngữ để bày tỏ tình yêu đúng là có nhiều điều mà mình chưa biết”.

“ Cô từng đến đây tham quan lần nào chưa?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu.” Dạ chưa...ở đây đẹp thật”.

“ Thế có cần tôi học thuộc cụm từ I love you được viết bởi trên 300 ngôn ngữ khác nhau để bày tỏ tình cảm với cô không?”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ bối rối” Anh đừng đùa nữa mà...” rồi vội bước đi.

Thịnh Khải Luân bước đi theo phía sau thầm nghĩ “ Ai mà đùa đâu chứ...hay là cô nghĩ tôi không làm được, coi thường nhau quá đó”.

Tạm biệt nước Pháp phồn hoa Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đặt chân tới Malta nơi đây được mệnh danh là quốc đảo tràn ngập ánh mặt trời ở Địa Trung Hải, quần đảo xinh đẹp nằm giữa Sicily (Italy) và bờ biển Bắc Phi nổi tiếng với các di tích lịch sử cổ xưa, khí hậu dễ chịu, người dân thân thiện và khung cảnh thiên nhiên hấp dẫn.

Malta nổi tiếng với khí hậu dễ chịu. Mùa hè khá nóng và lý tưởng cho người yêu thích ánh mặt trời. Ngoài khoảng thời gian đó, thời tiết thường nắng đẹp mà không quá gay gắt. Mùa đông cũng không quá lạnh và vẫn có ánh mặt trời.

Valletta là thủ đô của Malta, Di sản Thế giới được mệnh danh là “bảo tàng ngoài trời” và “thành phố giàu lịch sử nhất thế giới”. Valletta hình thành từ thế kỷ 16, với nhiều công trình, di tích lưu giữ lịch sử của 5 thế kỷ. Ngoài ra, thành phố còn có nhiều nhà hàng, quán bar, quán cà phê cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Sau một lúc đi bộ tham quan Thịnh Khải Luân cùng Diệp Hạ Lam dừng chân ở một quán cà phê nhỏ nhưng trồng nhiều cây nhìn rất mát mẻ dễ chịu ở vị trí này có thể thưởng thức cà phê còn có thể nhìn ra hải cảng tấp nập tàu bè trông rất nhộn nhịp.

Buổi chiều thì tới thăm thánh đường St. John và chiêm ngưỡng các bức họa vô giá ở đây, rồi cùng đi dạo thăm các pháo đài cổ nằm gần bờ biển.

Thịnh Khải Luân lại hỏi Diệp Hạ Lam: “ Có biết tại sao ở đây có nhiều pháo đài cổ như thế này không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “ Em chưa kịp tìm hiểu hì”.

Thịnh Khải Luân liền giải thích: “Malta có vị trí chiến lược nằm giữa châu Âu, Bắc Phi và Trung Đông, từng nằm dưới sự chiếm đóng của người Phoenicia, người Aragone, Các hiệp sĩ Thánh John, người Pháp và người Anh. Quốc gia này còn có vai trò quan trọng trong nhiều cuộc chiến nổi tiếng nhất lịch sử, như giữa châu Âu Công giáo và đế chế Ottoman, thành công và thất bại của Napoleon, cũng như Thế chiến II. Nó từng một mặt trận trong nhiều trận đánh lịch sử cho nên mới có nhiều pháo đài như vậy a”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt ngưỡng mộ:“ Xem ra anh cũng hiểu biết nhiều đó chứ”.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên tự mãn: “Tất nhiên rồi được đi chung với một hướng dẫn viên đẹp trai hiểu biết rộng như tôi không phải dễ dàng gì đâu đó nha”.

“ Em biết mà...sau này phải nhờ anh chỉ bảo thêm nhiều rồi”.

“ Tôi cũng không phải người hẹp hòi chỉ cần cô cố gắng học hỏi thì tôi sẽ tận tâm chỉ bảo vậy”.

Ở bất cứ đâu trên quốc đảo này cũng có thể thấy sự hiện diện của lịch sử và độ đa dạng văn hóa. Các thành phố như Mdina, Vittoriosa, Senglea, Cospicua và thủ đô Valletta đều có nhiều đường phố, nhà thờ, pháo đài và chiến trường cổ xưa.

Malta có 5 ngôi đền được UNESCO công nhận là Di sản thế giới, trong đó có ngôi đền độc lập cổ nhất thế giới ở Ggantija bởi vì ngôi đền hoàn toàn

được xây dựng bằng các khối đá ghép vào nhau mà không cần chất kết dính đây đúng là một nghệ thuật mà cho đến nay nhân loại vẫn chưa tìm ra đáp án.

Đã đến Malta thì không thể bỏ qua khu chôn cất dưới lòng đất Hal Saffieni hình thành từ năm 4.000 trước Công Nguyên, với các buồng đá thông nhau và có 3 tầng. Nơi đây còn có nhiều tác phẩm nghệ thuật tiền sử được bảo tồn kỹ lưỡng.

Ăn trưa xong Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lại đi dạo trên các tuyến phố bán đồ ăn vặt, trong lúc Thịnh Khải Luân đứng chờ Diệp Hạ Lam đi mua kem thì đột nhiên có một người vỗ vào vai anh một cái từ phía sau Thịnh Khải Luân quay người lại thì thấy một chàng trai mặc áo sơ mi trắng tay ngắn kèm với quần sort màu xanh biển và đội nón rom theo phong cách dân miền biển, bên cạnh anh chàng này còn có hai cô gái ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đáng chuẩn người mẫu đi cùng, chàng trai kia lên tiếng nói chuyện trước: “Khải Luân thật là trùng hợp”.

Hàn Long Phi là bạn học cùng lớp với Thịnh Khải Luân lúc anh đi du học ở nước ngoài, do cùng quê hương nên hai người khá là thân thiết với nhau.

Thịnh Khải Luân ngạc nhiên: “Hàn Long Phi thật không thể nghĩ ra là sẽ gặp cậu ở đây đó, chẳng phải đang tiến quân vào thành phố F sao? Sao lại có thời gian ở đây với người đẹp vậy?”.

“Hahaha công việc thì công việc nhưng hưởng thụ cuộc sống vẫn là quan trọng nhất mà, thế còn cậu thì sao????”.

Thịnh Khải Luân thật lòng đáp: “Tôi đang đi hưởng tuần trăng mật”.

Mắt Hàn Long Phi mở to ra vô cùng ngạc nhiên: “Hả??? Cậu đi hưởng tuần trăng mật với ai người mẫu Nam Nam hay là diễn viên Vân Linh vậy hả? Cậu cưới lúc nào sao tôi không hay biết gì vậy? Cậu kết hôn rồi dần người đẹp của cậu sẽ thế nào?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày đáp: “Tôi không muốn quá xôn xao dư luận vì chuyện của mình nên hôn lễ chỉ có người thân hai bên gia đình tham gia thôi với lại vợ tôi không phải người mẫu cũng không phải diễn viên gì hết cô ấy là một sinh viên”.

Mặt của Hàn Long Phi đơ ra như cơ: “Khải Luân cậu vừa nói cậu kết hôn với một sinh viên á?!...thật không thể tin được mà...”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười: “Tôi thấy cũng bình thường thôi rồi cũng tới lúc cậu dừng cười ngửa xem vô vàn các loài hoa ngoài phố để chọn một loại hoa đem về chăm sóc thôi”.

Hàn Long Phi mỉm cười nham nhở dang tay ôm hai cô gái bên cạnh vào lòng: “Tôi còn muốn tiếp tục rong chơi cho đã thời tuổi trẻ tôi chưa muốn ký tên vào bảng chung thân như cậu đâu hahaha”.

Hàn Long Phi suy nghĩ gì đó rồi nhủ mồm lên tiếng: “Tôi cứ tưởng cậu sẽ kết hôn với đại minh tinh Hạ Mạt gì đó chứ ai ngờ lại là một sinh viên...bất ngờ thật”.

Thịnh Khải Luân rủ mắt rồi nở nụ cười nhạt trên môi: “Cô ấy sắp kết hôn rồi...có lẽ từ đầu đã định tôi và cô ấy không thể đến được với nhau”.

“Thế cậu có yêu người vợ hiện tại của mình không?”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn xa xăm không biết nên trả lời thế nào, chính bản thân anh cũng luôn tự hỏi anh có yêu Diệp Hạ Lam không mà mỗi lúc ở bên cạnh cô anh luôn thấy bình yên một cách vô điều kiện.

“Không biết nữa nhưng tôi nghĩ là có”.

Hàn Long Phi khẽ lắc đầu: “Cũng hy vọng là có chứ nếu không lại tội con nhà người ta thì đúng là tạo nghiệt đó”.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam đang trả tiền kem nên nói với Hàn Long Phi: “Thôi tôi đi đây lúc nào rảnh lại tán gẫu tiếp”.

Thịnh Khải Luân đi được hai bước thì nghe tiếng Hàn Long Phi vang lên: “Khoan đã, tối nay tôi có tổ chức dạ hội trên du thuyền số 6 nếu rảnh thì đưa bà xã của cậu tới tham dự nha sẵn tiện giới thiệu cho tôi biết mặt luôn”.

Thịnh Khải Luân quay lại nói với Hàn Long Phi: “Được nhưng để tôi hỏi ý cô ấy xem sao?”.

“Uh tôi chờ câu trả lời của cậu...gặp lại sau nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Hàn Long Phi cùng hai cô người đẹp của mình rời đi, Thịnh Khải Luân bước đến chỗ của Diệp Hạ Lam đang đứng cô đưa cho anh một cây kem: “Vị

trà xanh của anh đây hìhi kem ở đây ngon thiệt luôn”.

Thịnh Khải Luân thấy cây kem của Diệp Hạ Lam nhiều màu sắc chứ không đơn sắc xanh như cây kem của mình nên hỏi: “Cô ăn vị gì thế??”.

“Không biết nữa mỗi hương lấy một tí nên nó thành tổng hợp luôn rồi hìhihi”.

“Cho tôi ăn thử với”.

“Không”.

Nói thì nói vậy thôi chứ cuối cùng hai người cũng chia sẻ kem của mình cho đối phương ăn thử.

Lúc đi ngang qua cửa hàng bán trang phục dạ hội Diệp Hạ Lam rất thích thú đứng bên ngoài nhìn các bộ trang phục đủ màu sắc đủ kiểu dáng được trưng bày trong tiệm rồi kêu lên: “Woa nhìn đẹp quá thích thật”.

Thịnh Khải Luân chợt nhớ tới lời đề lời của Hàn Long Phi nên nói: “Nếu thích thì vào trong mặc thử đi”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “Chẳng lẽ mặc đầm dạ hội đi dạo phố hay là đi tắm biển chắc người ta tưởng mình không bình thường mất haha”.

“Thì cứ vào trong mặc thử đi cũng đâu mất mát gì” nói rồi Thịnh Khải Luân liền kéo tay Diệp Hạ Lam đi vào trong.

Diệp Hạ Lam lần lượt thử các bộ trang phục màu đỏ, màu vàng, màu cam,... cuối cùng cô và Thịnh Khải Luân cùng ý kiến là chọn một bộ đầm màu xanh đen may theo kiểu đuôi cá chất liệu hoàn toàn bằng voan tạo nên cảm giác nhẹ nhàng mềm mại.

Lúc ra khỏi cửa hàng Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam: “Tối nay đi dự một buổi tiệc dạ hội với tôi được không?”.

“Hả??? anh không nói đùa chứ”.

“Khi nãy gặp một người bạn trong giới làm ăn anh ta nói tối nay mở tiệc trên du thuyền và đã ngỏ lời mời đến dự”.

“Thế thì anh đi đi em không đi đâu... trước giờ em rất ít tham gia mấy buổi tiệc như vậy em sợ sẽ làm mất mặt anh nên em ở lại khách sạn vẫn sẽ tốt hơn”.

Thịnh Khải Luân nhún vai: “Nếu không thích thì thôi chúng ta sẽ không đi nhưng tôi nghĩ đi dự tiệc thì sẽ đỡ nhàm chán hơn là ở trong phòng cả buổi tối đó”.

Diệp Hạ Lam cân nhắc lại bạn trong giới làm ăn thì chắc sẽ dễ đụng mặt nhau lắm người ta có lòng mời mà không đi sau này có chuyện nhờ cậy cũng khó khăn nên miễn cưỡng đồng ý: “Thôi được rồi đi thì đi nhưng em không quen biết ai hết anh phải luôn ở bên cạnh em đấy nhé”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười với cô: “Được”.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đến du thuyền của Hàn Long Phi cả hai đứng trên mạn thuyền nhìn ánh đèn lấp lánh phản chiếu xuống mặt nước rất đẹp, nhìn Malta từ một khoảng cách xa đúng là rất đẹp giống như một thành phố trong truyện cổ tích, Thịnh Khải Luân hỏi Diệp Hạ Lam: “Thấy sao vui chứ?”

“Uh nghe lời anh đến đây đúng là không hối hận hìhihi”

Có một nhân viên bưng rượu đụng trúng Thịnh Khải Luân và rượu vang đỏ đổ lên áo của anh, Diệp Hạ Lam vội lấy khăn giấy lau nhưng vết đỏ của rượu không sạch được, người nhân viên vội cúi đầu rồi rít xin lỗi: “Vị tiên sinh này tôi thật xin lỗi tôi không cố ý đâu”.

Trợ lý của Hàn Long Phi là Nghiêm Quân Nghị bước tới hỏi người nhân viên phục vụ trên thuyền: “Ở đây có chuyện gì vậy?”.

Người nhân viên run sợ trả lời: “Dạ tôi lỡ làm đổ rượu lên áo của vị tiên sinh này”

Nghiêm Quân Nghị nhìn sang thấy Thịnh Khải Luân đang đứng thì liền cúi đầu thay đổi thái độ từ tức giận sang cung kính: “Thịnh thiếu thật có lỗi quá tôi đưa ngài đi thay một bộ trang phục khác nha mời theo tôi”.

Trước đây Thịnh Khải Luân và Hàn Long Phi có hợp tác với nhau vài lần, Nghiêm Quân Nghị cũng gặp qua anh lại biết địa vị của anh ở thành phố X cộng thêm mối quan hệ bạn bè của anh và Hàn Long Phi nên không dám đắc tội.

Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam: “Đứng ở đây đợi tôi một lát nha”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Dạ”.

Thịnh Khải Luân đi theo Nghiêm Quân Nghị vào một căn phòng có để sẵn rất nhiều quần áo, Nghiêm Quân Nghị cung kính nói: “Thịnh thiếu cứ tự nhiên lựa chọn, tôi sẽ sa thải nhân viên đó ngay lập tức mong ngài đừng tức giận”

“Đừng làm thế cậu ấy chỉ là vô ý thôi mà làm người ai chẳng có lúc mắc phải sai lầm chứ”

“Nếu Thịnh thiếu đã nói vậy thì tôi sẽ bỏ qua cho cậu ấy một lần...tôi có việc xin phép ra ngoài trước”

“Được”

Hàn Long Phi từ phòng vip đi lên mạn thuyền thấy mọi người đã bắt đầu khiêu vũ rất nhộn nhịp anh nhìn một vòng rồi bắt gặp một cô gái mặc đầm dạ hội kiểu đuôi cá màu xanh đen hở lưng đang đứng một góc nhìn xa xăm, anh nhú mào khó chịu khi thấy trên tay cô đang cầm một cốc nước lọc nên liền bưng hai ly rượu vang đỏ bước đến gần cô gái kia: “Này người đẹp sao lại đứng ở đây một mình thế? Uống với tôi ly rượu nhé”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay: “Thật cảm ơn lời mời của anh nhưng tôi không biết uống rượu”.

Hàn Long Phi giật lấy ly nước trong tay của Diệp Hạ Lam rồi nhét ly rượu vang đỏ vào tay cô: “Chỉ uống một ly thôi mà”.

Diệp Hạ Lam nắm chặt tay lại kiên quyết từ chối: “Xin lỗi nhưng tôi không thể uống được thật mà”.

“Một ngụm thôi cũng được” Hàn Long Phi bất ngờ nắm lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam làm cô giật mình hoảng sợ liền đẩy mạnh Hàn Long Phi một cái rồi quát: “Tôi đã nói là không biết uống rượu rồi mà đừng ép tôi vô ích”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Hàn Long Phi lao đảo lúi lại phía sau mấy bước ly rượu trong tay của anh rơi xuống tạo nên tiếng vỡ chới tai khiến cho mọi người cùng quay đầu lại nhìn làm cho Hàn Long Phi bực mình quát: “Cô là người đầu tiên dám từ chối tôi...hôm nay tôi sẽ...”

Hàn Long Phi chưa kịp nói hết câu thì đã nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Hàn tổng, không biết VỢ CỦA TÔI nghịch cái gì lại chọc giận tới cậu tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu một tiếng có được không?!” về mặt của Thịnh Khải Luân vô cùng điềm tĩnh lại toát lên vẻ phong trần mê hoặc lòng người.

Mọi người kinh ngạc nhìn về của Thịnh Khải Luân đang tiêu soái bước tới, trái tim của Diệp Hạ Lam cũng chấn động một cái bởi vì lần này anh lại thốt lên ba từ “vợ của tôi” ở chốn đông người như thế.

Có phải là anh đã nghĩ thông suốt chấp nhận cô rồi hay không?!

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân mặc một bộ vest màu cà phê sữa nhạt đứng gần đó liền chạy tới nấp sau lưng anh thì thầm giải thích: “Anh ta cứ ép em uống rượu nhưng em không đồng ý...em không phải cố ý đâu”.

Nhìn cái vẻ hoảng sợ hoang mang của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân liền nắm lấy tay cô lên tiếng trấn an tinh thần cô: “Không sao có anh ở đây rồi đừng sợ”.

Khoảnh khắc đó Diệp Hạ Lam cảm thấy rất ấm áp và an toàn, dù là trời xanh có sụp xuống cô cũng tin là Thịnh Khải Luân đủ sức chống đỡ để bảo vệ mình.

Sự thay đổi cách xưng hô cũng như thái độ quan tâm dịu dàng của Thịnh Khải Luân đã giúp mối quan hệ của anh và Diệp Hạ Lam tiến xa hơn một bước rồi.

Hàn Long Phi nghe Thịnh Khải Luân nói vậy liền giật mình quay người lại: “Cô...cô ấy là vợ của cậu sao Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu: “Phải, không biết vừa rồi cô ấy làm gì mà khiến cậu giận dữ như vậy có thể nói cho tôi biết không?”.

Hàn Long Phi mỉm cười lấy lệ: “À chỉ là chút hiểu lầm thôi không có gì đâu to tát đâu cũng là lỗi của tôi làm Thịnh tam thiếu phu nhân hoảng sợ tôi thật có lỗi”.

Hàn Long Phi liền nhìn qua Diệp Hạ Lam: “Thịnh tam thiếu phu nhân tôi thành thật xin lỗi vì đã làm cô hoảng sợ... cô đừng nghĩ gì nhiều nhé tôi chỉ đùa một chút thôi nếu từ đầu biết cô là vợ của Khải Luân thì tôi đã không làm vậy rồi...mong cô bỏ qua cho”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói: “Em...em... muốn rời khỏi đây”.

Hàn Long Phi liền bước lên phía trước chặn Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lại: “Ồ kìa cô muốn tôi làm sao thì mới bỏ qua chuyện này đây...cô bỏ đi như vậy Khải Luân sẽ nghĩ gì về tôi đây...tôi thật lòng xin lỗi cô mà”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng nói với Diệp Hạ Lam: “Lỗi cũng tại anh không giới thiệu hai người làm quen trước cho nên mới có cục diện này hay là em bỏ qua một lần đi nha Hạ Lam”.

Anh đã nói vậy thì cô còn có lựa chọn khác sao chứ!

Hàn Long Phi tươi cười nói: “Tên của tôi là Hàn Long Phi là bạn học và bạn trong giới kinh doanh của Khải Luân rất vui khi được làm quen với phu nhân đây”.

Diệp Hạ Lam vẫn còn e dè không vui nhưng vẫn cố mỉm cười: “Anh đừng gọi tôi là phu nhân này phu nhân nọ tổn thọ lắm gọi tôi Hạ Lam là được rồi... dù sao tôi cũng nhỏ tuổi hơn anh cơ mà”.

“Được, cái tên của cô rất đẹp nha”.

“Cảm ơn anh quá khen rồi”.

Hàn Long Phi nói với Thịnh Khải Luân: “Vừa rồi tôi không biết cô ấy là vợ cậu cho nên mới hành xử như vậy mong cậu đừng để trong lòng nha”.

“Con người cậu tôi hiểu rõ mà không có gì đâu”.

Hàn Long Phi liền nhìn sang Nghiêm Quân Nghị: “Còn không mau bảo người mang nước trái cây đến cho Thịnh phu nhân đi”.

“Dạ tôi làm ngay”.

Hàn Long Phi nói với Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam “Hai người cứ tự nhiên chơi vui vẻ nha”.

Thịnh Khải Luân gật đầu mỉm cười: “Cảm ơn cậu nhiều”.

Hàn Long Phi rời đi Thịnh Khải Luân quay người lại nhìn Diệp Hạ Lam rồi hỏi: “Không sao chứ???”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu rồi thở dài nói: “Ngay từ đầu đã bảo em không thích hợp đến những nơi như thế này rồi mà... suýt chút nữa là gây ra hiểu lầm giữa anh và người bạn kia của anh rồi”.

“Thịnh tam thiếu phu nhân cũng nên tập thích nghi đi là vừa sau này em còn phải theo anh tham dự tiệc kiểu này dài dài cơ mà cũng nên tập uống chút rượu đi ha”.

Diệp Hạ Lam nhún mày: “Uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe sau này sẽ bị bệnh đó”.

Thịnh Khải Luân nắm tay Diệp Hạ Lam hòa vào những người đang khiêu vũ: “Chúng ta cũng khiêu vũ chứ?!”.

Diệp Hạ Lam cười khổ: “Chắc em từ chối anh được hả?!”.

Trong lúc khiêu vũ cùng nhau Thịnh Khải Luân bất chợt hỏi: “Em đã yêu ai bao giờ chưa???”.

Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Có nhưng... em cảm thấy tình yêu của em làm người đó đau khổ vì không thể sống cùng người mình yêu thương”.

Thịnh Khải Luân vừa nghe qua đã biết người mà Diệp Hạ Lam nói đến chính là mình rồi, anh nhìn cô rồi nói: “Em sai rồi... anh nghĩ tình yêu của em đã cứu vớt cuộc đời người đó thì đúng hơn... từ bây giờ anh sẽ thử yêu em Diệp Hạ Lam”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Diệp Hạ Lam suy nghĩ gì đó rồi nói: “Nếu anh có ý định lừa em thì cứ lừa cả đời luôn cũng được đừng nói sự thật cho em biết như vậy em sẽ không đau lòng”.

“Em đúng thật là ngây ngô... nhưng mà em cũng biết là anh từng thích cô gái khác, em sẽ không ghen tuông với cô ấy chứ?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “Hà tất phải ghen với một người trong quá khứ làm như vậy là tự hạ thấp giá trị bản thân rồi... hơn nữa yêu không phải là chiếm hữu nếu có một ngày anh hối hận vì quyết định của ngày hôm nay em sẽ buông tha cho anh”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười tỏ vẻ hài lòng về sự hiểu chuyện của cô gái này nhưng cũng thấy xót khổ ôm cô vào lòng: “Sao lại nói vậy đời này kiếp này em là vợ của tôi cơ mà... có lẽ số mệnh đã an bài cả rồi chúng ta hà tất phải nghịch thiên ỷ”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam trở thành cặp đôi khiêu vũ nổi bật nhất ở trên du thuyền của Hàn Long Phi, những người khác đều phải nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ tấm tắc khen ngợi:” Họ đúng là một cặp trời sinh”.

“Người ta là trai tài gái sắc sánh đôi bên nhau là đúng rồi”.

Hàn Long Phi đứng ở một góc khuất đầu cười khổ than trời:” Đáng lẽ ra tối nay tôi mới là nam chính cơ mà...sao cái tên đó lại cướp hết hào quang của bạn mình như thế chứ...ahuhu”.

Sau màn khiêu vũ đầy lãng mạn, Thịnh Khải Luân cùng Diệp Hạ Lam qua bàn ngồi cùng với Hàn Long Phi.

Hàn Long Phi uất ức nãy giờ liền lên tiếng:” Này Khải Luân cậu vừa phải thôi chứ sao lúc nào cũng tỏa sáng hơn tôi hết vậy hả???”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi khẽ cười:” Ai bảo cậu không chịu tỏa sáng làm gì”.

Hàn Long Phi tức đến nghẹn họng:” Nếu có kiếp sau tôi sẽ không làm bạn với loại người ưu tú như cậu đâu”.

Thịnh Khải Luân nhún vai:” Tùy cậu thôi”.

“Đúng là đồ bạn bè phũ phàng...tôi không thêm nói chuyện với cậu nữa”.

Hàn Long Phi quay sang Diệp Hạ Lam thái độ và cử chỉ vô cùng lịch sự tao nhã chứ không phải dọa người như lúc mới gặp nữa:” Tôi nghe Khải Luân nói Hạ Lam tiểu thư đang là sinh viên, không biết cô đang học ngành gì ha?”.

Diệp Hạ Lam thấy Hàn Long Phi nói chuyện đàng hoàng nên cũng không bài xích nữa mà đáp lại:” Tôi đang học chế tác gốm sứ ở đại học nghệ thuật Z”.

Thoáng trong mắt của Hàn Long Phi là sự ngưỡng mộ:” Woa...đại học nghệ thuật Z đa số là người tài hoa hơn nữa tuyển sinh bằng thực lực vậy là cô học giỏi lắm đúng không hả?”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười:” Cũng bình thường thôi không có gì đáng nói”.

“Nói thật tôi cũng là một người yêu thích cái đẹp và có sở thích sưu tập mấy đồ vật bằng gốm...sau này có dịp cô có thể tặng cho tôi một tác phẩm nào đó của cô được không hả?”.

“Thật ra những món đồ tôi làm ra hiện tại chưa thể gọi là tác phẩm được đâu vẫn còn phải trau dồi thêm”.

Hàn Long Phi xua tay:” Không sao đâu, chỉ cần sau này cô trở thành nghệ nhân gốm sứ nổi tiếng thì mấy món đồ đó cũng sẽ tự nổi theo thôi hahaha...hay là cô không muốn tặng cho tôi nên tìm lý do biện minh”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu:” Không phải vậy đâu anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ sợ tài mọn không bằng ai lại mua riu qua mắt thợ thôi”.

“Vậy thì cứ quyết định vậy đi, khi nào tôi về thành phố X sẽ tới tìm cô đòi quà”.

Thịnh Khải Luân nhún mày giọng lạnh lẽo như băng:” Cậu nghĩ mình là ai mà có thể ngang nhiên đến đòi quà người của Thịnh gia tôi hả?”.

“Đồ hẹp hòi tôi không chơi với cậu nữa đâu”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy rồi kéo tay của Diệp Hạ Lam đứng dậy theo mình:” Chúng ta về thôi cũng tối rồi”.

Hàn Long Phi lật đật đứng dậy đưa tay cản lại:” Ê khoan đã tôi giong một chút thôi mà, vậy đi hai người đến địa bàn của tôi rồi vậy thì nên để tôi tiếp đãi chu đáo nhĩ”.

Thịnh Khải Luân cau mày:” Lại muốn làm gì nữa đây?”.

“Tôi có một khu nghỉ dưỡng cạnh bờ biển, tôi muốn mời hai người tới làm khách vài hôm đó mà, yên tâm mọi chi phí tôi lo hết”.

“Để tôi suy nghĩ lại đã”.

Hàn Long Phi quay sang Diệp Hạ Lam lên tiếng quảng bá:” Này người đẹp nếu không đến khu nghỉ dưỡng của tôi chắc chắn cô sẽ hối hận đó...thử nghĩ xem buổi sáng thức dậy có thể ngắm bình minh nghe tiếng sóng biển rì rào êm tai...buổi chiều có thể ngắm hoàng hôn lãng mạn biết bao...còn nữa nha buổi tối ở chỗ tôi có tổ chức đốt lửa trại bên bờ biển cùng tiệc BBQ vui biết bao”.

Mắt của Diệp Hạ Lam sáng rỡ lên:” Thật vậy sao???”.

Hàn Long Phi tự tin đáp:” Đương nhiên rồi nơi ăn chơi của tôi chắc chắn xa hoa bậc nhất ở chỗ này nha...cô có muốn đến làm khách của tôi không?”.

“Đương nhiên là muốn rồi”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ không vui lên tiếng:” Em vừa nói gì hả?”.

Diệp Hạ Lam vội cúi đầu đếm ngón chân.” Không có gì... ý em là nghe theo quyết định của anh”.

Hàn Long Phi liền huých vào vai của Thịnh Khải Luân một cái.” Này cậu sợ cái quái gì mà không dám đến khu nghỉ dưỡng của tôi vậy hả? Hay là sợ anh đây cướp mất vợ của cậu đây?”.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên:“ Vớ vẩn, tôi thì tôi có gì phải sợ chứ, sáng mai gặp lại” nói rồi anh liền kéo Diệp Hạ Lam đi.

Hàn Long Phi nói vọng theo:” Nói thì nhớ giữ lời đấy nhé”.

Hàn Long Phi đứng nhìn theo bóng dáng của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam xa dần ánh mắt trở nên phức tạp rồi lại than ngán thờ dài:” Chết tiệt thật... chẳng lẽ mình bị tiếng sét ái tình đánh trúng rồi... cô nhóc đó đúng là xinh đẹp hơn tất cả những cô gái mình từng gặp chắc điên lên mất thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Sáng hôm sau Thịnh Khải Luân đến khu nghỉ dưỡng ven biển của Hàn Long Phi và được đón tiếp rất nồng hậu chu đáo.

Nằm ở Địa Trung Hải, Malta có nhiều bãi biển tuyệt đẹp với làn nước xanh biếc, trong vắt đặc trưng chẳng những thế màu cát cũng đa dạng như cát vàng, cát đỏ,

Đặc biệt khu Blue Lagoon ở Comino, một trong những vùng nước trong nhất thế giới.

Malta còn có những khu vực lặn biển thuộc hàng tuyệt nhất thế giới.

Vào mùa hè, nước ấm rất thích hợp để bơi lội. Mùa đông, nơi đây là điểm tham quan bằng thuyền lý tưởng, có thể đi phà từ Sliema tới Valletta, hay đi du thuyền để ngắm nhìn cảnh biển nhưng Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đến nhằm mùa hè nên chỉ có thể tham gia hoạt động lặn ở khu biển nội địa, hang động, ngắm các xác tàu đắm, rạn san hô rực rỡ... Đặc biệt là nước ở đây khá ấm áp, khiến việc lặn biển thoải mái hơn nhiều.

Sau một khoảng thời gian vận động dưới biển Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lên bờ đi ăn tại một nhà hàng nổi tiếng ở Malta với các món hải sản được chế biến theo kiểu địa phương mới lạ làm dậy lên các hương vị rất khác biệt nhưng rất vừa khẩu vị.

Xế chiều đi dạo dọc bờ biển gió thổi rất mát, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đi chơi cả ngày đồng thời cũng bị vài người theo dõi mà chẳng hay.

Một tên tóc vàng mắt xanh dáng người cao to lực lượng, bên cánh tay phải xăm hình một con rồng màu đen đi cùng vài người mặc đồ đen khác theo dõi Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam từ phía bãi biển đến con đường trở về khách sạn.

Tên tóc vàng gọi một cuộc điện thoại cho ai đó:” Tôi đã tìm thấy đối tượng rồi”.

Đầu dây bên kia có tiếng của một người đàn ông vang lên:” Ra tay nhanh gọn lẹ đừng để lại dấu vết nhất định phải lấy được mạng của Thịnh Khải Luân cho tôi... nếu hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ trả cho các anh gấp đôi số tiền giao ước ban đầu”.

Tên tóc vàng tự tin đáp:” Cứ yên tâm chỉ lát nữa thôi trên đời này sẽ không còn Thịnh Khải Luân cản trở tiền đồ của anh nữa”.

Ánh hoàng hôn dần buông xuống, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đi tới con đường mòn nhỏ dẫn về khu nghỉ dưỡng của Hàn Long Phi, hai bên là rừng trúc xanh ngát, gió thổi nhẹ nhàng rất mát.

Diệp Hạ Lam chần chừ rồi lên tiếng hỏi:” Khải Luân... em có thể hỏi anh một chuyện được không?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Được”.

“ Vì sao anh và Hạ Mạt có tình cảm sâu đậm với nhau như thế mà lại bỏ lỡ nhau vậy?”.

Thịnh Khải Luân khẽ thờ dài:” Ngày xưa ông nội không cho anh đến với cô ấy vì gia đình cô ấy không môn đăng hộ đối với Thịnh gia, về sau anh đi du học lúc đó cô ấy đã nói chia tay anh... câu nói mà cô ấy nói lúc đó đến bây giờ anh vẫn còn nhớ đó là “ anh không thể để em đường đường chính chính ở bên cạnh em thì hãy để em đường đường chính chính ở bên cạnh người đàn ông khác, một người có thể yêu thương chăm sóc em chu toàn”, anh du học về... đến tìm cô ấy thì cô ấy nói những lời phủ phàng rũ sạch mối quan hệ của cả hai... sau đó anh kết hôn với em... cô ấy cũng sắp kết hôn với người khác... nếu em hỏi anh vì sao bỏ lỡ cô ấy anh chỉ có thể đáp là do ý trời”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Ừ” rồi bước đi ở phía trước.

Giọng của Thịnh Khải Luân lại vang lên: "Nhưng anh cảm thấy cuộc sống như bây giờ cũng tốt... có một người vợ ngoan hiền tài giỏi lại nấu ăn ngon như em àu cũng là phúc phần của đời anh".

Diệp Hạ Lam quay người lại nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn hạnh phúc: "Anh nói thật????".

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười: "Anh đường đường là Thịnh tam thiếu đồng thời là CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế, em nói thử xem anh gạt em dễ lắm gì".

Đột nhiên Diệp Hạ Lam đưa tay nắm hai vai của Thịnh Khải Luân xoay người lại 180 độ đồng thời lên tiếng: "Khải Luân cẩn thận".

Vừa lúc đó tiếng súng vang lên "đoàng" một tiếng, viên đạn bay thẳng tới ghim vào bả vai bên trái của Diệp Hạ Lam, trước sự ngỡ ngàng của Thịnh Khải Luân.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, lúc Thịnh Khải Luân nhìn xuống bờ vai của Diệp Hạ Lam thì thấy máu đang loang ra như một bông hoa màu đỏ đang nở rộ đẹp mắt mà cũng vô cùng nguy hiểm.

Bản thân của Thịnh Khải Luân cũng không ngờ trong giây phút sinh tử Diệp Hạ Lam lại lấy thân mình đỡ một viên đạn thay anh.

Thịnh Khải Luân vừa cảm kích vừa thấy có lỗi vì tất cả những chuyện mình đã làm và những lời cay nghiệt lúc trước làm cô tổn thương.

Diệp Hạ Lam đau quá nên loạng choạng xém ngã xuống đất, Thịnh Khải Luân đỡ cô lại: "Hạ Lam, sao em lại ngốc như vậy chứ?".

Sắc mặt của Diệp Hạ Lam trắng bệch mồ hôi nhễ nhãi trên trán, cô dùng hết sức lực còn lại đẩy Thịnh Khải Luân ra xa mình: "Anh... mau... mau chạy đi".

Tên tóc quay sang tên vừa bắn phát súng kêu quát: "Đồ ngu, tao đã bảo đối tượng là tên con trai kia sao mày lại bắn con nhỏ kia chứ?".

Tên tóc đen run rẩy lên tiếng giải thích: "Đại ca em đã nhầm chuẩn xác lắm rồi ai ngờ con nhỏ kia trong phút chốc xoay người đỡ viên đạn đó".

"Khốn khiếp tội mày còn không mau ra tay, tội nó biết rồi thì thù tiêu hết không cho đưa nào sống cả".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Thịnh Khải Luân thấy mấy bóng người từ đằng xa đi tới liền kéo Diệp Hạ Lam chạy thẳng vào rừng cây: "Cố lên một chút".

"Anh mau đi đi... đừng lo cho em".

Thịnh Khải Luân nhủ mảy: "Sao anh có thể bỏ em lại được chứ?".

"Nếu cứ day dưa như này thì cả hai sẽ cùng chết đó".

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ kiên quyết: "Nếu đi thì cùng đi anh tuyệt đối sẽ không bỏ lại em đâu Diệp Hạ Lam".

Diệp Hạ Lam nổi cáu lên: "Anh điên rồi Thịnh Khải Luân...".

Tiếng bước chân càng dồn dập, Diệp Hạ Lam lại càng hoảng hơn, cô lên tiếng thúc giục Thịnh Khải Luân: "Anh mau chạy đi... em không muốn trở thành gánh nặng của anh đâu".

Có tiếng người vang lên: "Ở phía bên này mau lên... vết máu rất mới có lẽ chúng nó chỉ mới chạy ngang đây thôi".

Diệp Hạ Lam giật mình nhìn xuống đất quả nhiên thấy vết máu nhỏ giọt trên những chiếc lá cây khô, cô quay sang nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói: "Anh mau chạy đi... em vốn bị máu không đông... e rằng...".

Thịnh Khải Luân trợn mắt lên giận dữ anh vừa tính nói gì đó thì đột nhiên ôm chặt lấy Diệp Hạ Lam rồi cả hai cùng lăn xuống một con dốc, do địa hình cao thấp khuất tầm nhìn cát ở chỗ này lại có màu đỏ nên đám người đuổi tới mất dấu rồi tức giận bỏ đi.

Thịnh Khải Luân thở phào nhẹ nhõm vì sống sót qua đại nạn anh quay sang nhìn Diệp Hạ Lam thì thấy cô đã bất tỉnh rồi.

Lúc Diệp Hạ Lam mở mắt ra thì thấy xung quanh mình đều là màu trắng cô cứ nghĩ mình đã lên đến thiên đường rồi thì nghe tiếng ai đó vang lên: "Cô nhóc nhà cậu tỉnh lại rồi nè".

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy người vừa lên tiếng là Hàn Long Phi, cô nhú mày lên tiếng” Sao anh cũng lên thiên đường với tôi vậy hả??”.

Hàn Long Phi trở mặt ra mặt ngu không tả nổi rồi đưa tay đỡ trán” Bà cô tổ của tôi ơi, thiên đường gì chứ cô đang ở bệnh viện được chưa?”.

Diệp Hạ Lam đưa tay vỗ trán mấy cái” Tôi...chưa chết sao??”.

“Tôi chưa cho phép em chết...em dám chết sao”.

Nghe giọng nói lạnh lùng kia Diệp Hạ Lam không rét mà run, cô quay sang thì thấy Thịnh Khải Luân đang đi vào, vẻ mặt của anh như đang rất tức giận.

“Khải Luân”.

“Diệp Hạ Lam, em có bị ngốc không vậy hả??? đã biết thể trạng của bản thân như thế còn dám liều mình đỡ viên đạn đó ờ như em có chuyện gì anh biết ăn nói làm sao với ông bà nội và ba mẹ đây hả?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt” Em xin lỗi lúc đó em chỉ nghĩ làm thế nào để bảo vệ anh thôi”.

Thịnh Khải Luân giơ tay lên, Hàn Long Phi nghĩ rằng anh sẽ đánh Diệp Hạ Lam nên vội lên tiếng khuyên ngăn” Này này cô ấy làm vậy cũng vì nghĩ cho cậu thôi hơn nữa đàn ông con trai mà đánh một cô gái chân yếu tay mềm như vậy sao mà coi được chứ”.

“Ai bảo tôi muốn đánh cô chứ?”.

Thịnh Khải Luân đưa tay lên vuốt mái tóc dài gọn sóng của Diệp Hạ Lam rồi nhìn cô một cách đầy yêu thương dịu dàng” Sao này không cho phép em làm điều ngốc nghếch như vậy nữa...nhìn em bị thương...anh sẽ đau lòng đấy”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười gật gật đầu” Em biết rồi”.

“Như vậy mới ngoan chứ”.

Diệp Hạ Lam để ý thấy cánh tay của Thịnh Khải Luân có quần băng gạc trắng nên cau mày hỏi” Tay bị sao vậy?”.

“Lúc lăn xuống dưới anh vô tình bị đá cắt mấy đường”.

Diệp Hạ Lam chống tay muốn ngồi dậy” Có bị thương nặng lắm không? Để em xem nào”.

Thịnh Khải Luân liền đưa tay giữ cô lại” Em đừng ngồi dậy kéo động làm vết thương hở miệng bây giờ, vết thương của anh nhẹ thôi không sao hết đã được bác sĩ băng lại rồi qua vài ngày sẽ lành lại thôi”.

Nhìn người ta lo lắng quan tâm nhau từng li từng tí sắc mặt Hàn Long Phi trở nên xám xịt trong lòng thầm mắng “Hai cái người này thế mà lại quần cho tôi một đồng thức ăn cho chó thế này hay sao??? Ông đây mới là người truyền máu cứu cô một cái mạng cơ mà sao không thấy hỏi thăm gì hết vậy... ahuhu”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ tò mò rồi hỏi” Hôm đó sao chúng ta thoát được vậy hả Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nhớ lại tình tiết ngày hôm đó rồi nói” Lúc chúng ta ngã xuống dưới thì bọn chúng mất dấu rồi bỏ đi, sau đó anh công em đến bệnh viện, em vừa trúng đạn vừa bị mất máu nhiều nhóm máu lại hiểm cũng may Long Phi và em cùng nhóm máu nên cậu ấy đã truyền máu cứu em đó”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Hàn Long Phi bằng ánh mắt cảm kích” Cảm ơn anh nhiều nha Long Phi”.

Hàn Long Phi đỏ mặt ngại ngùng” Ờ có gì đâu...cứu người là chuyện nên làm mà hi hi với lại tôi và Khải Luân là chỗ bạn bè thân thiết nên không cần khách sáo như vậy đâu...tôi cứu cô mai một cô tặng cho tôi một món đồ làm bằng gốm sứ là được rồi”.

“Quà thì đương nhiên tôi sẽ tặng rồi nhưng ơn cứu mạng của anh tôi cũng sẽ ghi lòng tạc dạ sau này nếu anh cần tôi cũng sẽ giúp đỡ lại”.

Hàn Long Phi liền xua tay” Thôi không cần đâu, nói như cô chẳng khác nào trù ẻo tôi bị tai nạn để cô trả máu lại cho tôi hết”.

“Ý tôi không phải như vậy anh thừa biết mà còn chọc tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Thịnh Khải Luân nhìn Hàn Long Phi rồi lên tiếng:” Chuyện lần này là tôi nợ cậu sau này nhất định báo đáp”.

“Chỗ bạn bè với nhau mà cứ nói vậy hoài là tôi giận đó nha, thôi hai người nghỉ ngơi đi tôi về trước, à ở đây tôi đã cử người bảo vệ hai người nên cứ yên tâm còn chuyện cậu nhờ tôi điều tra chắc nay mai sẽ có kết quả thôi”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Cảm ơn cậu”.

Hàn Long Phi thở dài:” Lại cảm ơn. . .phiền quá đi”.

Lại thêm một ngày trời qua nữa, Diệp Hạ Lam ngồi trên giường bệnh ngắm nhìn cảnh biển ngoài khơi cô cảm thấy rất bình yên nhưng cũng cảm thấy lo lắng vì sự việc xảy ra mấy hôm trước, vết thương đã ổn định nên nói với Thịnh Khải Luân:” Chúng ta về thành phố X được không Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nhú mày hỏi lại:” Tại sao lại muốn về thành phố X, anh thấy em rất thích phong cảnh cùng khí hậu ở đây mà”.

Diệp Hạ Lam đắn đo một lúc rồi lên:” Ở đây nguy hiểm quá, lúc bọn người đó đuổi theo phía sau em còn nghe họ bảo nhất định phải lấy mạng của anh cho bằng được, em thấy rất lo sợ khi anh cứ bị nguy hiểm rình rập thế này”.

Thịnh Khải Luân khê cong môi lên cười rồi cho Diệp Hạ Lam một cái nhìn trấn an:”Không sao đâu em đừng có lo lắng nữa, chẳng phải bây giờ anh vẫn bình yên ngồi bên cạnh em hay sao”.

“Nhưng em không yên tâm, vẫn chưa biết ai là kẻ chủ mưu ám hại anh nên chắc chắn là anh vẫn sẽ gặp nguy hiểm”.

“Cốc...cốc...cốc”

Có tiếng gõ cửa phòng rồi Hàn Long Phi đẩy cửa đi vào:” Cô cứ yên tâm đi hai người sẽ không gặp nguy hiểm nữa đâu”.

Diệp Hạ Lam nhú mày hỏi:” Anh nói vậy là có ý gì?”.

Hàn Long Phi bước qua cái ghế ngồi bắt chéo chân dăng về cả lơ phát phơ nhưng cũng rất tiêu soái:” Mấy tên truy sát hai người chỉ là lính đánh thuê tự phát thôi, chẳng có gì đáng để lo ngại bởi vì tôi đã bắt giữ nguyên bang rồi hahaha”.

Hàn Long Phi nháy mắt với Diệp Hạ Lam một cái rồi tự tin hỏi:” Thấy tôi có giỏi chưa?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày hỏi:” Cậu đúng là hành sự nhanh chóng thật, thế đã điều tra được người đứng sau đám lính đánh thuê đó chưa?”.

Hàn Long Phi hất mặt lên:” Bạn bè đã lên tiếng nhờ vả tôi đương nhiên dốc sức làm rồi, người đứng sau muốn lấy cái mạng nhỏ của cậu cũng không phải ai xa lạ mà chính là...Thịnh, Khải, Lăng”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên vô độ không dám tin vào những gì mình vừa nghe được:” Không...không thể nào...sao anh hai lại có thể thuê người truy sát Khải Luân...hai người họ là anh em trong một gia đình cơ mà”.

Hàn Long Phi bĩu môi:” Cô ngây thơ quá rồi cô bé à”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân vẫn điềm tĩnh cũng không mấy ngạc nhiên khi nghe kết quả điều tra từ Hàn Long Phi, anh khê nhếch môi mỉm cười:” Đúng là không ngoài dự đoán của tôi”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Thịnh Khải Luân:” Ý anh là anh đã nghi ngờ người đứng sau là anh Khải Lăng sao?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Phải, trước mặt của ông nội anh hai luôn nói không tranh giành với anh nhưng thực chất lại ở phía sai giờ rất nhiều thủ đoạn bần thủ để có thể lôi kéo cổ đông trong công ty ủng hộ mình...ở cuộc họp cổ đông lần trước anh hai chiến bại thê thảm trong phút chót sao có thể bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy chứ”.

“Nhưng nói cho cùng hai người vẫn mang huyết thống của Thịnh gia vì sao lại phải đấu đá đến nỗi muốn lấy mạng của nhau chứ...anh hai là người lịch thiệp nho nhã em không nghĩ anh ấy lại làm ra những chuyện như vậy đâu, chắc là có hiểu lầm gì đó”.

Hàn Long Phi khê lắc đầu:” Cô bé à, cô ngây thơ quá rồi mấy thằng bè ngoài luôn tỏ vẻ tốt đẹp thì trong lòng lại rất nham hiểm, cô đó đã gả vào hào môn ngồi vào cái vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì nên tập làm quen dần với những chuyện đấu đá vì lợi ích mà thanh trừng lẫn nhau đi là vừa”.

Diệp Hạ Lam bắt đầu hoang mang.

Hàn Long Phi lại nói tiếp:” Theo tôi thấy cô không thích hợp để sống trong môi trường nguy hiểm rình rập như thế đâu hơn nữa cô ngây ngô quá sợ là bị người ta xoi tới cái xương cũng không còn...hay là cô ly hôn với Khải Luân đi về đây với tôi sống cuộc đời đạm bạc bên bờ biển mỗi ngày cùng đón bình minh ngắm hoàng hôn...”.

Mặc dù đã biết là Hàn Long Phi chỉ đang đùa giỡn cho vui thôi nhưng bất chợt trong lòng của Thịnh Khải Luân lại có chút không vui khi nghe người khác

nhắc đến hai chữ “ly hôn”, ánh mắt đầy sát khí kèm theo giọng nói lạnh lẽo của anh hướng về phía của Hàn Long Phi.” Cậu đúng thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, nếu còn nói nhảm thì tôi sẽ không khách khí đâu đấy”.

Hàn Long Phi tỏ vẻ khoái chí khi thấy Thịnh Khải Luân xù lông lên.” Hahaha có người ghen rồi. . .thú vị làm sao”.

Thịnh Khải Luân có chút đỏ mặt anh vừa đứng dậy tính bước qua chặn cái mồm của Hàn Long Phi lại thì con hàng này đã nhanh chân chạy mất dép luôn rồi.

Sau khi Hàn Long Phi rời đi, trong phòng lại trở nên yên lặng, cả Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân đều rơi vào trạng thái ngưng đọng không biết phải đối mặt với nhau như thế nào

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Diệp Hạ Lam nằm xuống.”Em muốn ngủ một lát”.

“Ừ” Thịnh Khải Luân đỡ cô nằm xuống để tránh dùng lực nhiều sẽ động đến vết thương.

Diệp Hạ Lam nhắm mắt lại thì nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên.” Đừng để ý đến mấy lời nói vô căn cứ của Hàn Long Phi chỉ cần tôi còn ở Thịnh gia thì nhất định không để ai bắt nạt em hết”.

Chỉ cần một câu nói đơn giản như vậy thôi cũng đủ để Diệp Hạ Lam cảm thấy ấm áp vui vẻ vô cùng.

Trải qua những tháng ngày buồn bã tui hờn vì bị chán ghét có lẽ cuối cùng hạnh phúc cũng đã mỉm cười với cô.

Những ngày cuối cùng ở lại Malta rất là vui vẻ và bình yên, Diệp Hạ Lam những tưởng chuyến đi này là sự sắp xếp của gia đình Thịnh Khải Luân lại không ưa cô nên chắc hẳn sẽ tệ nhạt lắm nhưng không ngờ lại có quá nhiều việc bất ngờ xảy ra làm cho mối quan hệ hôn nhân của hai người bước sang một trang khác.

Hàn Long Phi tuy là tính khí thất thường hay nói mấy câu nhảm nhí nhưng lại là người bạn tốt đã giúp đỡ cả hai rất nhiều trong những ngày du lịch ở Malta.

Ngày Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ra sân bay, Hàn Phi Long đích thân đến tiễn, anh chàng tỏ vẻ nuối tiếc dặn dò.” Nếu sau này có dịp nhớ đến Malta chơi nữa nha”.

Diệp Hạ Lam tươi cười gật đầu.” Uh ở đây đẹp như vậy nếu có dịp chúng tôi nhất định sẽ quay lại. . .”.

“Hai người về sớm quá chán thiệt”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày nói.” Cậu cũng có thể quay trở về nhà ở thành phố X mà”.

Hàn Long Phi liền xua tay.” Thôi bỏ đi, vừa nghe đến về nhà là tôi sồn hết gai óc lên rồi”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ hiếu kỳ liền hỏi.” Về nhà đáng lẽ ra phải vui mừng mới đúng chứ, sao thái độ của anh cứ như là đi đến địa ngục không bằng”.

“ Còn hơn như thế nữa đấy, Hàn Dĩ Phong kết hôn rồi bây giờ mọi mũi dùi đều chĩa về phía tôi đây này tôi mà về thế nào cũng bị lôi kéo đi xem mắt này nọ, tôi ở đây tự do tự tại chẳng phải sướng hơn à tại sao phải về để chịu khổ chứ”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam trở nên phức tạp cảm xúc.” Anh có gia đình quan tâm thì lại muốn trốn tránh nhưng có những người muốn nhận sự quan tâm đó thì lại không có cơ hội, cuộc đời đúng là trớ trêu mà”.

Thịnh Khải Luân choàng tay qua vai ôm nhẹ Diệp Hạ Lam vào lòng ánh mắt chất chứa sự yêu thương, lời nói ôn nhu dịu dàng.” Không cần cảm thấy tủi thân, em còn có ba nuôi, Thịnh gia và. . .cả anh nữa mà”.

Diệp Hạ Lam gật đầu.”Ừ ha”.

Hàn Long Phi liền lên tiếng phá không khí.” Nếu biết đến đây bị quần thúm ăn cho chó tôi thà ở nhà ngủ còn hơn”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười vì thái độ trẻ con của Hàn Long Phi.” Mấy ngày qua cảm ơn cậu rất nhiều, sau này nếu có việc cần giúp đỡ cứ lên tiếng tôi nhất định sẽ làm hết mình”.

Hàn Long Phi khẽ cười:” Có được câu này của cậu là đủ rồi”, sau đó anh liền quay sang Diệp Hạ Lam:” Còn cô nữa đó, về nhà thì mau nghĩ ra tác phẩm nào đặc biệt đi biết chưa... biết đâu ngày nào đó tôi rảnh rồi không có việc làm lại chạy tới thành phố X tìm cô đòi quà không chừng haha”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Yên tâm tôi nhất định sẽ nghĩ ra cái gì đó đặc biệt làm tặng cho anh để đền ơn cứu mạng”.

Hàn Long Phi xua tay:” Không cần khách sáo vậy đâu, bạn bè với nhau mà cứ nói ơn nghĩa nghe xa cách quá”.

Thịnh Khải Luân xem đồng hồ rồi lên tiếng:” Sắp tới giờ gặp lại sau nha Long Phi”.

Hàn Long Phi gật đầu:”Ừ bái bai hai người nha”.

Diệp Hạ Lam cũng vẫy tay:” Tạm biệt anh”.

Nhìn chuyến bay của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cất cánh, Hàn Long Phi nghĩ gì đó về mặt rất nghiêm trọng rồi khẽ mỉm cười nói:” Mèo con, tôi nghĩ tôi thích hợp làm anh trai của cô hơn đó nếu sau này gặp lại nhất định bắt cô làm em gái kết nghĩa của tôi”.

Chuyến du lịch hưởng tuần trăng mật muộn kéo dài hai tuần cũng kết thúc, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam quay về thành phố X, cả hai cùng đến Thịnh gia tặng quà cho mọi người.

Thịnh lão phu nhân ngồi kế bên Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay cô, về mặt của bà rất vui vẻ:” Các con đi chơi những nơi nào kể cho bà nghe nào?”.

“Dạ tụi con đến Pháp tham quan bảo tàng Louvre, Tháp Eiffel cung điện Versailles, chèo thuyền trên Sông Seine và tham quan nhà thờ Đức Bà, bức tường “tình yêu” được đặt trong khu vườn Abbesses rồi đến Malta ở Địa Trung Hải thành phố ở đó mang vẻ đẹp cổ kính còn có bờ biển rất đẹp nữa đó nội”.

Thịnh lão phu nhân cười tí mắt:” Nhắc đến nước Pháp đột nhiên bà nội nhớ lại thời thanh xuân của mình quá, ngày xưa bà và ông nội của mấy đứa lần đầu tiên gặp nhau cũng là ở Pháp đó hìh”.

Lý Huệ Nhi liền tươi cười lên tiếng chọc Thịnh lão phu nhân:” Cũng mấy chục năm rồi đúng là hoài niệm mẹ nhỉ, hay là hôm nào ba với mẹ lại đến đó ôn lại kỷ niệm ngày xưa đi”.

Lâm Tuệ Nghi cũng thêm vào:” Con thấy ý này hay đó mẹ”.

Thịnh lão phu nhân xua tay:” Mấy cái đứa này cứ thích chọc mẹ thôi, bây giờ lớn tuổi rồi còn đi đâu được nữa chứ, không khéo lớp trẻ tụi nó lại cười mẹ già rồi mà còn ham vui đó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Vì không muốn cả gia đình mất vui ông bà nội lại lo lắng vì chuyện tranh đấu trong gia tộc nên Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam không nói ra chuyện bị truy sát ở Malta càng không nói chủ mưu đằng sau là Thịnh Khải Lăng.

Trong không khí vui vẻ, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đưa quà cho từng người, ông nội thích nhất là mấy món đồ cổ nên lúc ở Malta hai người đã mua một con thuyền làm thủ công và món đồ lưu niệm này đã được làm cách đây khoảng 1 thế kỷ và ông rất hài lòng về món quà này.

Thịnh lão phu nhân, Lâm Tuệ Nghi và Lý Huệ Nhi mỗi người đều nhận được một cái khăn quàng cổ bằng tơ lụa được đan bằng tay có các họa tiết bắt mắt cũng được thêu bằng tay nhìn rất tinh xảo và hiển nhiên là thấy hài lòng về món quà này.

Thịnh Khải Nam, Thịnh Khải Đông, Thịnh Khải Lăng mỗi người đều nhận được một chiếc đồng hồ đeo tay mặt đá có giá trị cao.

Tần Uyên Thi thì nhận được một lọ nước hoa cao cấp, mặc dù không thích nhưng cô nàng vẫn vui vẻ đón nhận món quà này từ Diệp Hạ Lam với thái độ vô cùng trân trọng:” Em dâu tinh tế thật biết là chị thích mùi hoa hồng luôn cảm ơn em nhiều nha”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười:” Em chỉ chọn bữa thôi không ngờ lại trùng với sở thích của chị thật là may quá”.

“Em dâu khách sáo rồi”.

Thịnh Nhất Phi cũng nhận được một lọ nước hoa, cô nàng thích thú ôm chăm lấy Diệp Hạ Lam:” Chị dâu đúng là tâm lý thiệt hìh”.

Thịnh Khải Tề thì nhận được một cái giá vẽ làm bằng gỗ thông, tặng cái gì cũng không bằng một món đồ thiết thực nên hiển nhiên là anh chàng rất thích món quà này.

Lúc về đến nhà riêng của mình Tần Uyên Thi liền nổi điên lên ném lọ nước hoa mà Diệp Hạ Lam tặng vỡ tan tành trên mặt đất, mùi nước hoa nồng nàn sộc lên đến mũi, móng tay cô ghim sâu vào lòng bàn tay đến nổi bật máu:” Con nhỏ nghèo nàn đó nghĩ sao món đồ hạ đẳng như thế có thể đem tặng cho mình không biết, đúng là không biết tự lượng sức mình mà”.

Về mặt của Thịnh Khải Lãng đen đen như đất nòi:” Đúng là một lũ ăn hại mà có tí việc mà làm cũng không xong”.

Tần Uyên Thi lên tiếng chấp vắn:” Anh nói hay lắm mà bảo rằng hai người đó có đi mà không có về anh sẽ giành lại cái ghế CEO nhưng giờ thì sao??? Chẳng những người ta toàn vẹn trở về mà còn lấy được lòng của ông bà nội và mọi người bên đó nữa”.

Thịnh Khải Lãng lên tiếng quát:” Anh đủ phiền rồi em đừng làm mọi chuyện rồi thêm nữa được không ai ngờ đám lính đánh thuê đó lại vô dụng như vậy chứ”.

Ở Tiệp Trương Trang, Diệp Hạ Lam ngồi trước bàn trang điểm, cô kéo lệch vai áo xuống rồi nhìn vào gương để bôi thuốc vết thương phía sau vai trái của mình.

Thịnh Khải Luân từ trong phòng tắm bước ra nhìn thấy như vậy thì có chút thất thần, vài giây trôi qua anh bước tới chỗ bàn trang điểm rồi lên tiếng:” Để anh làm cho”.

Diệp Hạ Lam giật mình vội kéo áo lên rồi lúng túng lên tiếng:” Anh đứng đây từ lúc nào thế?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày:” Em đang ngại???”.

Diệp Hạ Lam xua tay:” Không có...”.

Sau đó cô vội đứng dậy:” Để em xuống nhờ má Lý giúp”.

Vừa bước đi được hai bước đã bị Thịnh Khải Luân nắm tay kéo lại, anh nhíu mày hỏi:” Anh giúp cũng được mà sao phải nhờ đến má Lý”.

“Tại...tại...vì em không muốn anh nhìn thấy... vết sẹo xấu xí đó”.

Lúc này tâm mi của Thịnh Khải Luân mới dần ra, anh khẽ cười bảo:” Anh lại thấy nó chẳng xấu chút nào...hơn nữa...thân thể của em sau này cũng sẽ là của anh chẳng lẽ em định né tránh cả đời sao???”.

Nghe câu đó xong mặt của Diệp Hạ Lam bắt đầu đỏ lên cô cúi đầu không dám đối mặt với Thịnh Khải Luân:” Cái này...cái này...”.

“Chúng ta là vợ chồng hợp pháp mà có gì mà phải ngại chứ, qua đây ngồi xuống anh bôi thuốc cho”.

Diệp Hạ Lam qua ghế ngồi xuống trước bàn trang điểm, Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng kéo vai của cô xuống, cả người của cô căng thẳng đến độ có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

Lúc đầu ngón tay của Thịnh Khải Luân chạm vào làn da trắng nõn mềm mại không tí vết của Diệp Hạ Lam thì cô lại càng căng thẳng hơn nữa, cả người như vừa bị đóng băng xong không dám cử động dù chỉ là một chút.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương của Diệp Hạ Lam, động tác của anh rất dịu dàng, cẩn thận và tỉ mỉ vì sợ cô bị đau.

Thoáng nhìn qua gương Diệp Hạ Lam thấy vẻ mặt của Thịnh Khải Luân rất ôn nhu dịu dàng khi bôi thuốc cho mình, dáng vẻ chăm chú của anh quả thật rất điển trai, tiêu soái dễ dàng hút hồn người khác, cô khẽ cười thả lỏng bản thân.

Hóa ra ngắm nhìn trai đẹp cũng là một liều thuốc chữa đau cực kỳ hiệu quả!!!

Thịnh Khải Luân nhìn vào gương thấy Diệp Hạ Lam ngồi yên không nói gì hết nên lên tiếng hỏi:” Có còn đau không?”.

Diệp Hạ Lam như choàng tỉnh liền trả lời:” Cũng không đau lắm”.

Bôi thuốc xong Thịnh Khải Luân kéo áo của Diệp Hạ Lam lên rồi lên tiếng trấn an cô:” Yên tâm đi không để lại sẹo đâu anh đã hỏi bác sĩ rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Được như vậy thì tốt quá”.

“Hôm nay cũng mệt rồi chúng ta ngủ sớm đi”.

“Dạ được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Gặp lại nhau ở công ty, Thịnh Khải Luân mời Thịnh Khải Lăng uống cà phê bàn công việc, chuyện công xong rồi thì tới chuyện tư.

Thịnh Khải Luân nhìn Thịnh Khải Lăng bằng ánh mắt sắc bén rồi nói: “À đúng rồi trong chuyến du lịch vừa rồi em bị người ta truy sát, Hạ Lam bị trúng một viên đạn suýt chút nữa mất mạng rồi đấy”.

Thịnh Khải Lăng liền tỏ vẻ hốt hoảng lo lắng: “Chuyện nghiêm trọng như vậy sao đến giờ em mới nói chứ, để anh cho người đi điều tra xem kẻ chủ mưu là ai rồi cuộc muốn gì mà lại ra tay tàn độc như thế chứ”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi khẽ cười: “Không cần đâu, ý tốt của anh hai em xin nhận nhưng em đã điều tra ra kẻ chủ mưu là ai rồi”.

Lòng bàn tay dưới gầm bàn của Thịnh Khải Lăng đỏ đầy mồ hôi, trong lòng cũng bắt đầu lo sợ, chỉ cần chuyện này đến tai của ông nội thì anh coi như xong đời.

Thịnh Khải Luân lại nói tiếp: “Chuyện này em sẽ giả vờ như không hay không biết cho qua một lần coi như nể mặt máu mủ tình thân nhưng... nếu có lần sau mà còn tổn hại dù chỉ là một sợi tóc của Hạ Lam em nhất định sẽ để tên chủ mưu đó sống không bằng chết... em nói được làm được”.

Thịnh Khải Lăng ngồi yên lặng không nói được lời nào.

Thịnh Khải Luân đứng dậy trước: “Em về phòng làm việc đây anh hai cứ thư thả thưởng thức cho xong tách cà phê này nha”.

Mặc dù ngoài mặt thì có vẻ như không có chuyện gì nhưng Thịnh Khải Lăng biết mình đã bị nắm thóp rồi sau này dù có làm gì cũng không thể dễ dàng như trước nữa.

Diệp Hạ Lam gặp lại Thịnh Khải Tề ở trường.

“Chuyến du lịch vừa rồi của chị và anh ba có vẻ rất là hạnh phúc nhỉ???”.

Diệp Hạ Lam vui vẻ gật đầu: “Phải có rất nhiều bất ngờ nhưng giờ thì mọi chuyện đều tốt hết rồi”.

Thịnh Khải Tề rũ mắt nhưng sau đó liền tươi cười nói: “Chị sống vui vẻ là tốt rồi”.

Mang tâm trạng của một người yêu đơn phương nên Thịnh Khải Tề không dám đòi hỏi gì nhiều càng không dám mong có một ngày nào đó Diệp Hạ Lam sẽ đáp trả lại tình cảm của mình, anh chỉ cần mỗi ngày đều nhìn thấy cô vui vẻ là đủ rồi.

Cũng lâu rồi không có dịp đi chơi cùng Lục Ngạc nên Diệp Hạ Lam hẹn cô bạn của mình đi ăn tối chung.

Lục Ngạc tỏ vẻ tò mò rồi lên tiếng hỏi: “Gần đây cậu lại thường xuyên không về ký túc xá, lại xảy ra chuyện gì sao?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “Không có, mình có chút chuyện riêng thôi chờ tới thời điểm thích hợp thì sẽ nói với cậu”.

Lục Ngạc gật đầu: “Ừ nhưng nếu có gặp khó khăn gì thì phải nói mình biết đó, chúng ta là bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau”.

“Mình biết rồi”.

Ăn no căng cả bụng nên Lục Ngạc và Diệp Hạ Lam quyết định đi bộ dạo phố một vòng, khi đến quảng trường A của thành phố thì thấy đám đông tụ tập nên hai cô gái cũng tò mò bước đến xem chuyện gì.

Nhân vật trung tâm thu hút mọi người ở quảng trường là hai nữ một nam hình như là tình tay ba hay sao đó.

Diệp Hạ Lam nhìn tới nhìn lui lại thấy người đàn ông đứng giữa hai người phụ nữ kia có chút quen mắt, cô nghĩ nghĩ rồi chợt nhớ tới mình đã gặp người này ở hôm đám cưới với Thịnh Khải Luân, mà hình như người này còn là bạn của chồng cô nữa chứ nếu cô nhớ không lầm thì tên của anh ta là Hàn Dĩ Phong.

Trước đây Hàn Long Phi cũng từng nhắc đến cái tên này, sau khi về nhà Diệp Hạ Lam thắc mắc hỏi Thịnh Khải Luân thì anh bảo Hàn Dĩ Phong và Hàn Long Phi là anh em họ với nhau.

Người phụ nữ mang cái đẹp sắc sảo mặc bộ sườn xám màu vàng ngấn tới giữa đùi đi đôi guốc cao gót màu đỏ, nhìn cái mặt hách dịch khó ưa lên tiếng nũng nịu nói với người đàn ông kia: “Bây giờ em đã mang thai con của anh rồi, anh hãy mau ly hôn cô ta cho em một danh phận đường đường chính chính, em không muốn con em sau này bị người đời chỉ trích là đồ con hoang đâu”.

Người đàn ông mặc bộ tây trang màu xám tro kia liền lên tiếng dỗ dành cô gái vừa lên tiếng: “Em yên tâm anh nhất định không để em thiệt thòi đâu”.

Sau đó liền quay sang cô gái còn lại cau gắt nói: “Cô đã nghe rõ chưa Diêu Tư Dương, Hạnh Ngân nói cô ấy đã mang thai con của tôi rồi, vì vậy tôi hy

vọng cô hãy chấp nhận ký vào đơn ly hôn để gia đình của chúng tôi có thể hoàn chỉnh”.

Cô gái còn lại mặc một chiếc đầm màu xanh biển nhạt bằng lụa, cô cũng rất xinh đẹp nhưng không phải theo kiểu sắc sảo như cô gái kia mà mang nét đẹp rất dịu hiền, nước mắt rơi xuống trên gương kiều điểm kia: “Dĩ Phong, xin anh đừng ép em phải ly hôn có được không hả?”.

Hàn Dĩ Phong tỏ thái độ chán ghét:” Điều Tư Dương coi như là tôi cầu xin cô buông tha cho tôi được không hả? Hạnh Ngân đang rất cần tôi”.

Cô gái tên Điều Tư Dương kia trông rất tội nghiệp, ánh mắt cô toát lên vẻ bi thương đến vô hạn:” Dĩ Phong không phải là em muốn cản trở hạnh phúc của anh nhưng mà em...cũng đang mang trong mình giọt máu của anh mà...em cũng cần anh mà”.

Nhất thời kể cả nhân vật trong cuộc lẫn những người qua đường vô tình nghe chuyện đều ngớ người ra.

Diệp Hạ Lam bất giác cau mày Hàn Long Phi tuy vẻ bề ngoài có hơi trắng hoa thật nhưng hình như chẳng làm cho ai phải đau khổ hết lại còn rất tốt bụng nữa nhưng còn người này thì thật sự quá khổ nạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

“Phá bỏ đi”.

Lời nói của Hàn Dĩ Phong vang lên phá tan sự im lặng.

Điều Tư Dương mở to đôi mắt nhìn vào Hàn Dĩ Phong, cô thật không dám tin là mình vừa mới nghe cái gì nữa.

Mãi một lúc sau Điều Tư Dương mới tìm được lại giọng nói của mình, cô lắp bắp:” Sao...sao anh...có thể...nói ra một...lời như thế chứ?”.

Hàn Dĩ Phong cười lạnh rồi nói với Điều Tư Dương:” Bởi vì tôi căn bản không cần đưa bé đó”.

Điều Tư Dương chỉ tay về phía của Hạnh Ngân đang đứng rồi khó khăn lên tiếng hỏi:” Là vì cô ta sao????”.

Hàn Dĩ Phong không chút chần chừ mà liền gạt đầu:” Phải”.

Về mặt gắng gượng của Điều Tư Dương như nứt ra cái crack cô nắm chặt tay thành nắm đấm không cần chú ý gì đến hình tượng nữa mà gào lên:” Cô ta thì có gì tốt chứ??? Cô ta chẳng qua chỉ là một tiếp viên trong quán bar không biết đã qua tay của bao nhiêu rồi vậy mà anh vẫn ngu ngốc yêu thương cô ta sao?”.

Hạnh Ngân lúc này liền tỏ vẻ tổn thương nước mắt rơi đầm đìa níu lấy cánh tay của Hàn Dĩ Phong:” Anh thấy chưa cô ấy lại miệt thị em rồi...ngày tháng sau này của em và con có lẽ là khó sống lắm đó”.

Hàn Dĩ Phong nhìn Điều Tư Dương bằng ánh mắt căm giận rồi lên tiếng quát:” Cô lấy tư cách gì mà dám lăng mạ người phụ nữ của tôi cơ chứ? Mau xin lỗi đi”.

Điều Tư Dương dù sao cũng xuất thân trong gia đình có tiếng ở thành phố X này, chồng ngoại tình còn lòi nhau ra đường làm lớn chuyện thế này cũng quá đủ nhục nhã rồi, tính cách kiêu ngạo của cô không cho phép mình tiếp tục chịu nhục nữa nên Điều Tư Dương lên tiếng đáp trả:” Em cảm thấy trong chuyện này mình không có lỗi gì hết...từ đầu chí cuối đều là hai người có lỗi với em người cần nhận được một lời xin lỗi cũng là em chứ không phải cô ta”.

Hàn Dĩ Phong nổi điên lên giận xuống mặt của Điều Tư Dương một bạt tay, cô lao đảo ngã về phía sau, khoe môi bật máu.

Mọi người có mặt ở đó đều sững sờ, những người phụ nữ thương cảm lẫn nhau tỏ vẻ thương tiếc:” Tội nghiệp cô ấy quá đi”.

Có người lên tiếng mắng chửi Hạnh Ngân:” Cái đồ tiểu tam đúng là nên đi chết đi cho đỡ chật đất”.

Hạnh Ngân nhìn Hàn Dĩ Phong bằng ánh mắt ngán lệ:” Vì yêu anh mang trong mình đứa con của anh mà giờ mọi người đều khinh miệt em coi em là một tiểu tam đi phá hoại gia đình của người khác kia...thôi anh cứ về với vợ của anh đừng để ý đến em nữa làm gì...huhu...”.

Hàn Dĩ Phong nắm tay kéo Điều Tư Dương đứng dậy rồi lên tiếng thúc giục:” Cô mau xin lỗi cô ấy còn nữa phải nhanh chóng ký vào đơn ly hôn đi đừng để tôi dùng biện pháp mạnh”.

Điều Tư Dương nhìn Hàn Dĩ Phong bằng ánh mắt kiên định rồi lên tiếng:” Anh tính làm gì tôi? Giết chết tôi để được ở bên tiểu tam này sao?”.

“Cô”.

Hạnh Ngân bỏ chạy, Hàn Dĩ Phong liền đẩy Diêu Tư Dương một cái làm cô ngã nhào xuống dưới đất rồi bỏ đi.

Diêu Tư Dương nằm dưới đất ôm bụng sắc mặt trắng bệch.

Diệp Hạ Lam thấy vậy vội bước qua đỡ Diêu Tư Dương lên: “Cô ơi, cô có sao không vậy?”.

Mồ hôi trên trán của Diêu Tư Dương tuôn ra như suối: “Con...con...của tôi”.

Diệp Hạ Lam lúc này đề ý thì mới thấy máu chảy lênh láng trên mặt đường, cô chưa từng trải nên cũng không biết làm thế nào nên cũng rối lên vội nói với Lục Ngạc: “Cậu mau gọi cấp cứu đi”.

Một vài người đứng gần đó khẽ lắc đầu: “E rằng không giữ nổi đứa bé rồi”.

Diệp Hạ Lam ngồi bên ngoài phòng cấp cứu chờ cùng Lục Ngạc, một lúc sau Lục Ngạc xem đồng hồ rồi nói: “Nếu chúng ta không về ký túc xá sẽ đóng cửa mất”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Cậu nói phải...hay là cậu về trước đi”.

Lục Ngạc tỏ vẻ áy náy: “Nhưng cũng trễ rồi để cậu lại một mình...”.

Diệp Hạ Lam xua tay: “Không sao đâu, tiền phạt thì phải tiền đến tây thiên giúp người thì phải giúp tôi cùng chứ, hơn nữa giờ cô ấy trong tình trạng nguy kịch lại không có người thân ở bên cạnh...cậu cứ về trước đi nhớ quẹt thẻ giữ cả mình nữa nha”.

Lục Ngạc gật đầu: “Ừ nhưng nếu có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho mình đó nha”.

“Mình biết rồi”.

Thịnh Khải Luân đi đi lại lại trong phòng anh nhìn đồng hồ rồi cau mày tỏ vẻ khó chịu, thế là anh liền đi xuống lầu hỏi má Lý: “Thiếu phu nhân đã về chưa?”.

Má Lý lắc đầu: “Dạ vẫn chưa ạ”.

Thịnh Khải Luân cầu nhàu: “Cái người này vết thương vẫn chưa khỏi mà dám chạy lung tung ra ngoài đã vậy rồi mà còn dám về trễ nữa chứ”.

Má Lý thấy vẻ mặt lo lắng của Thịnh Khải Luân liền lên tiếng: “Hồi chiều này thiếu phu nhân có nói ra ngoài gặp bạn một lát”.

“Ra ngoài gặp bạn kiểu gì mà đến giờ này vẫn chưa về chứ?”.

Má Lý nhún vai: “Hay là thiếu gia thử gọi điện cho thiếu phu nhân xem sao”.

Thịnh Khải Luân như tìm thấy được chân lý liền kêu lên: “Ừ ha sao lại không nghĩ tới chứ”.

Có lẽ vì trước nay không có thói quen gọi điện quan tâm nhau nên Thịnh Khải Luân cũng quên mất việc sử dụng điện thoại để liên lạc với nhau.

Tiếng chuông điện thoại vang lên Diệp Hạ Lam bắt máy: “Em nghe nè Khải Luân”.

“Em đang ở đâu vậy sao trễ rồi mà vẫn chưa về nhà vậy hả?”.

“Em đang ở bệnh viện”.

Thịnh Khải Luân hốt hoảng luống cuống hỏi tới: “Sao lại ở bệnh viện chẳng lẽ vết thương lại có vấn đề? Đang ở bệnh viện nào anh lập tức tới đó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Diệp Hạ Lam vội lên tiếng giải thích: “Không phải...không phải...lúc này em đi trên đường thì gặp chuyện liên quan đến mạng người, em vì giúp người ta nên mới ngồi trước phòng cấp cứu của bệnh viện thôi anh đừng lo lắng nhé”.

“Rất cuộc là em đang ở bệnh viện nào vậy?”.

“ Là bệnh viện Nhân Ái”.

Thịnh Khải Luân đột ngột cúp máy ngang, Diệp Hạ Lam nhúm mày nghĩ “ Anh ấy đúng là nắng mưa thất thường mà”.

Chừng 10 phút sau, Diệp Hạ Lam nghe tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài đi thẳng vào phòng cấp cứu cô cứ nghĩ là người nhà của Điều Tư Dương biết chuyện nên tới chăm sóc cô ấy ai ngờ ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Thịnh Khải Luân đứng trước mặt mình nên rất ngạc nhiên.

“ Khải Luân, sao anh lại tới đây???”.

Thịnh Khải Luân thờ hồng hộc, trán lấm tấm mồ hôi, anh nhúm mày đáp:” Còn không phải vì em sao?”.

Diệp Hạ Lam tự lấy ngón tay chỉ vào người mình:” Em sao???”.

“ Không vì em thì còn có thể vì ai chứ?!”.

Diệp Hạ Lam nhún vai:” Nhưng em đã bảo vết thương của em không sao hết mà”.

“ Trễ như vậy không về nhà có biết là làm người ta lo lắng không hả?”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu tỏ vẻ áy náy:” Em xin lỗi...nhưng tình huống lúc đó không giúp không được”, cô đưa mắt nhìn lên chiếc đèn đỏ trước phòng cấp cứu rồi thờ dài”...cô ấy rất đáng thương”.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh của Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng:” Anh không có giận em hơn nữa em đang làm việc tốt thì cần gì phải xin lỗi... nhưng rốt cuộc cô gái bên trong phòng cấp cứu là ai mà em phải hao tâm tổn trí như vậy chứ?”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Thịnh Khải Luân rồi đáp:” Em không quen cô ấy”.

Thịnh Khải Luân thờ dài đưa tay đỡ trán:” Vậy mà anh cứ tưởng là người quen hay người quan trọng của em chứ”.

“ Nhưng tính ra thì cô ấy và anh cũng có chút quen biết đó”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên:” Sao cơ, có quen biết anh sao?”.

Diệp Hạ Lam liền gật đầu:” Nếu lấy Hàn Dĩ Phong làm cầu nối thì có lẽ là có quen biết đó nha”.

“ Vụ việc thì liên quan gì đến Hàn Dĩ Phong cơ chứ?”.

“ Bởi vì cô ấy là vợ của Hàn Dĩ Phong mà”.

“ Ý em người bên trong phòng cấp cứu là Điều Tư Dương”.

“ Đúng vậy”.

Mặt của Thịnh Khải Luân ngẩn ra:” Vợ của Hàn Dĩ Phong thì để anh gọi cậu ta đến chăm sóc liên quan gì đến em...vết thương của em mới lành lại vẫn phải nghỉ ngơi thêm đó”.

Thịnh Khải Luân vừa rút cái điện thoại ra khỏi túi áo thì Diệp Hạ Lam liền cau mày ngăn cản:” Thôi đi anh khỏi mất công gọi cái người bạc tình máu lạnh ấy làm gì chính anh ta là người đã hại cô Điều phải vào bệnh viện đó”.

“ Sao lại có thể như thế chứ trước giờ cậu ấy cư xử rất đúng mực mà”.

Nhắc đến là Diệp Hạ Lam lại nổi cáu lên:” Cư xử đúng mực sao? Tại anh không nhìn thấy đó thôi, lúc anh ta vì tình nhân bên ngoài mà ép buộc cô Điều ly hôn rồi hại cô xảy thai thì anh sẽ không nói như vậy đâu...em là người ngoài cuộc mà còn thấy đau lòng thay cho cô Điều đây này, nói thật nếu là lúc đó em không bị thương có lẽ là em sẽ xông ra đập cho cái tên khốn nạn ấy một trận rồi đó”.

Thịnh Khải Luân dờ khóc dờ cười:” Trước giờ thấy em rất ngoan hiền nhưng không ngờ cũng có lúc em hồ báo như vậy”.

“ Hồ báo gì chứ, em cảm thấy đó là chuyện nên làm mà”.

“ Vậy chắc sau này anh phải tu thân nếu không tới lúc đó em không vui lại đập luôn cả anh thì khổ”.

Cái đèn đỏ trước phòng cấp cứu tắt, đội ngũ bác sĩ và y tá bước ra, Điều Tư Dương nằm trên chiếc băng ca về mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt nhìn cô cứ như một chiếc ly thủy tinh mỏng manh chỉ cần đụng vào là sẽ vỡ tan tành.

Diệp Hạ Lam vội vã đứng dậy lên tiếng hỏi:” Bác sĩ không biết bạn tôi thế nào rồi?”.

Bác sĩ thờ dài lắc đầu:” Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng không giữ lại được đứa bé...cô ấy lại thuộc thể chất hàn lần này lại xảy thai mất nhiều máu e

là sau này...khó mà sinh con được”.

Thịnh Khải Luân thấy vẻ mặt lo lắng thất thần của Diệp Hạ Lam, anh lên tiếng hỏi bác sĩ:” Thật sự không còn cách nào cứu vãn nữa hay sao?”.

Bác sĩ tỏ vẻ ngạc nhiên:“ Là người quen của Thịnh tam thiếu sao?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu.

Bác sĩ nói tiếp:”Cũng không hẳn...tuy là nói khó có con nhưng nếu tinh dương tốt thì sau này vẫn sẽ có cơ hội có con lại”.

Diệp Hạ Lam hỏi tới:” Vậy trong khoảng bao lâu thì cô ấy mới có thể hồi phục thể trạng như ban đầu?”.

“ Cái này còn tùy thể trạng của mỗi người và cách tinh dương nên không nói trước được, nhanh thì 2 hoặc 3 năm lâu thì từ 5 năm trở đi”.

Thịnh Khải Luân đặt tay lên vai của Diệp Hạ Lam an ủi cô:” Bác sĩ nói cô ấy vẫn còn cơ hội được làm mẹ mà...việc quan trọng bây giờ là phải để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt”.

“ Uhm cũng đành vậy”.

Thịnh Khải Luân quay sang nói với bác sĩ:” Phiền ông sắp xếp để cô Diệu đây được điều trị tốt nhất mọi chi phí cứ tính cho tôi”

Bác sĩ liền nói:” Hai vị yên tâm tôi sẽ sắp xếp để cô ấy được điều trị tốt nhất có thể...bệnh viện Nhân Ái nhận được sự đầu tư trực tiếp của Hoàng Thịnh Quốc Tế có cơ hội giúp đỡ Thịnh tam thiếu tôi đương nhiên làm hết mình”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng đồng thanh:“ Cảm ơn bác sĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Diệp Hạ Lam quyết định ở lại bệnh viện ngồi chăm sóc cho Diệu Tư Dương cả đêm nên Thịnh Khải Luân cũng ở lại bên cạnh cô.

Tiếng chim ríu rít ngoài cửa sổ, Diệp Hạ Lam mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy áo khoác của Thịnh Khải Luân nằm trên người mình, cô dụi mắt ngồi dậy.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Thịnh Khải Luân đi vào trên tay xách rất nhiều đồ ăn để lên bàn rồi nói:” Đi rửa mặt rồi ăn sáng đi, anh phải đến công ty có chút việc khi nào xong sẽ đến đây với em”.

“ Khải Luân, thật xin lỗi lại khiến anh nhọc lòng vì mấy chuyện không đâu rồi”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười:” Không sao, tính ra thì Diệu Tư Dương cũng là bạn anh mà hơn nữa em ở đây thì anh đương nhiên phải ở đây rồi”.

“ Cảm ơn anh rất nhiều”.

Thịnh Khải Luân đi rồi Diệu Tư Dương mới từ từ mở mắt ra, đôi mắt cô dường như không có tiêu cự, giọng nói yếu ớt vang lên:” Cô...may mắn thật”.

Diệp Hạ Lam nghe tiếng nói liền bước qua bên giường ân cần hỏi han:” Cô tỉnh rồi??? Cô có thấy khó chịu ở đâu không??”.

Diệu Tư Dương nghiêng đầu nhìn Diệp Hạ Lam rồi khẽ lắc đầu:” Tôi ổn rồi...đứa bé...không giữ được...có đúng không?”.

Trong ánh mắt của Diệu Tư Dương có chút hy vọng...hy vọng những gì mình đoán đều là sai.

Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay của Diệu Tư Dương lên tiếng an ủi:” Cô đừng đau lòng quá sẽ tổn hại đến sức khỏe...có lẽ ý trời là vậy sau này cô sẽ lại có đứa con khác thôi”.

Diệu Tư Dương nở nụ cười lạnh ngắt, đôi mắt vô hồn:” Cô không cần an ủi tôi làm gì tôi hiểu tình trạng của bản thân mình hơn ai hết mà...tôi thể chất hàn vốn khó có con bây giờ lại...e rằng tôi không có phước phận được làm mẹ rồi”.

“ Cô đừng bi quan như vậy mà bác sĩ đã nói rồi chỉ cần cô nghỉ ngơi tinh dương tốt thì vẫn có cơ hội sinh con...cô cứ yên tâm đi đừng lo nghĩ lại tổn hại đến sức khỏe”.

Diệu Tư Dương nghiêng đầu nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt cảm kích:” Cảm ơn cô Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên ra mặt:” Cô biết tôi sao?”.

Điều Tư Dương khẽ gật đầu:” Phải, hôm cô kết hôn với anh Khải Luân tôi có đến dự cùng Dĩ Phong”.

“ À thì ra là vậy”.

Qua mấy ngày Diệp Hạ Lam ở bên cạnh chăm sóc và trò chuyện với Điều Tư Dương cả hai gần như trở thành bạn bè.

Một buổi chiều, cả hai đang ngồi tâm sự với nhau thì đột nhiên cửa phòng bệnh bị ai đó đẩy mạnh ra.

Điều Tư Dương cùng Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn sang thì thấy Hàn Dĩ Phong đang đi vào với vẻ mặt cau gợn.

Hàn Dĩ Phong không thèm hỏi thăm Điều Tư Dương lấy câu nào liền lớn tiếng quát mắng:” Điều Tư Dương cô hay lắm còn dám gửi tin nhắn nặc danh đe dọa Hạnh Ngân và con cô ấy nữa, cô có tin là tôi khiến cô biến mất khỏi thế giới này không hả?”.

Đưa con mắt đi bao nhiêu tình cảm, bao nhiêu hy vọng của Điều Tư Dương đối với Hàn Dĩ Phong cũng dần nguội lạnh, cô nâng mí mắt lên nhìn anh bằng cái nhìn thản nhiên xa lạ:” Sao anh lại biết tôi ở đây?”.

“ Hai ngày trước Khải Luân báo cho tôi biết cô cũng hay thật lời kéo được bạn của tôi đứng về phía của cô”.

Điều Tư Dương nhếch môi cười tự giễu thì ra là hai ngày trước đã biết cô nằm viện cũng biết chuyện cô mất đi đứa con thế nhưng vẫn không thèm đoái hoài đến ý, hôm nay lại vì chuyện tin nhắn nặc danh liên quan đến Hạnh Ngân mà chạy đến đây chấp vắn cô như tội phạm không bằng.

Đến giờ phút này Điều Tư Dương đã biết mình rốt cuộc chiếm vị trí nào trong lòng của Hàn Dĩ Phong rồi.

Giọng nói đanh thép của Điều Tư Dương vang lên:” Tôi không rảnh mà làm mấy chuyện vô nghĩa đối với loại tiện nhân như vậy”.

Hàn Dĩ Phong như bị người ta nhổ phải vẩy ngược liền nổi điên lên quát:” Cô nói ai là tiện nhân hả? Đừng nghĩ tôi nhân nhượng mà làm tôi nhẹ”.

Điều Tư Dương nhếch mép cười khinh một cái:” Anh nói được câu này tôi cũng bái phục thật đấy, từ ngày kết hôn anh luôn ở ngoài trăng hoa nhưng tôi vẫn làm ngơ cho qua nay anh lại vì tiện nhân đó mà đòi ly hôn tôi còn ra tay giết chết con của tôi nữa...anh đúng là đồ khốn nạn mà”.

Hàn Dĩ Phong xông tới giường bệnh của Điều Tư Dương đưa hai tay lên bóp cổ cô:” Nếu cô muốn hại Hạnh Ngân thì tôi sẽ tiễn cô đi trước một bước vậy”.

Điều Tư Dương cũng không thèm phản kháng:” Nếu có ngon thì anh giết tôi đi...dù có làm mà tôi cũng nhất định không tha có anh và con tiện nhân đó”.

Hàn Dĩ Phong tăng thêm lực:” Đừng nghĩ tôi không dám”.

Diệp Hạ Lam thấy sắc mặt của Điều Tư Dương trắng bệch liền chạy tới can ngăn Hàn Dĩ Phong:” Anh mau buông tay ra đi nếu không sẽ xảy ra án mạng đó”.

“ Không liên quan đến cô”.

Diệp Hạ Lam kéo tay của Hàn Dĩ Phong:” Mau buông tay ra anh điên rồi”.

Hàn Dĩ Phong bị Diệp Hạ Lam cấu vào tay đau quá liền vung tay một cái làm cô lao đảo ngã về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Diệp Hạ Lam cứ tưởng là mình sẽ ngã sấp mặt rồi nhưng ai ngờ có ai đó ôm ngang cô hông kéo lại...cô tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của ai đó.

Lúc ngẩng đầu lên Diệp Hạ Lam khá ngạc nhiên khi thấy Thịnh Khải Luân đang ôm lấy mình:” Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân nhìn Hàn Dĩ Phong rồi lên tiếng:” Hôm nay cậu rảnh quá ha lại chạy đến bệnh viện nhà tôi kiểm chuyện tính gây ra án mạng hả mau buông tay ra ngay đi”.

Hàn Dĩ Phong với Thịnh Khải Luân là bạn bè hơn nữa còn có mối quan hệ làm ăn trên thương trường nên Hàn Dĩ Phong cũng phải nể Thịnh Khải Luân đến ba phần.

Mặc dù không cam tâm nhưng Hàn Dĩ Phong vẫn buông tay ra, Diêu Tư Dương ho sù sụ trên giường, Diệp Hạ Lam vội chạy qua vỗ vỗ lưng cô.” Tư Dương cô không chứ?”.

“ Khụ...khụ...khụ vẫn còn sống không sao đâu”.

Hàn Dĩ Phong cau mày nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói” Đây là chuyện riêng của tôi mong cậu đừng nhúng tay vào”.

Thịnh Khải Luân nhún vai.” Tôi cũng không rảnh rồi đi quan tâm chuyện của người khác nhưng ngặt nỗi Tư Dương giờ là bạn của vợ tôi, vợ tôi quan tâm thì tôi đương nhiên phải quan tâm rồi”.

Hàn Dĩ Phong ngu người hơn 10 giây rồi mới quay sang nhìn Diệp Hạ Lam, khó khăn lên tiếng.” Cậu...ý cậu là...cậu chấp nhận cô ta sao?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu.” Cô ấy là vợ hợp pháp của tôi mà”.

“ Từ...từ...từ bao giờ mà cậu lại chấp nhận cô ấy vậy hả?”.

Thịnh Khải Luân nghĩ nghĩ rồi nói.” Có lẽ từ ngày đồng ý kết hôn cùng cô ấy là tôi đã chấp nhận cô ấy là vợ tôi rồi”.

Về mặt Hàn Dĩ Phong cứ như vừa gặp quỷ.” Ôi mẹ ơi!!! Cậu đang nói thật đó hả?”.

“ Tất nhiên rồi”.

“ Ok đây là chuyện của cậu hôm nay tôi còn chuyện phải giải quyết với Diêu Tư Dương”.

Hàn Dĩ Phong xoay qua nhìn Diêu Tư Dương rồi lên tiếng.” Tại sao cô lại nhấn tin đe dọa Hạnh Ngân vậy hả? Người phụ cô là tôi muốn gì cứ nhắm vào tôi đừng làm tổn hại cô ấy và đứa bé trong bụng cô ấy”.

Diêu Tư Dương nở nụ cười trên môi làm lòng đầy đau đớn.” Đúng là tình sâu nghĩa nặng thật”.

Hàn Dĩ Phong cầm đơn ly hôn đưa đến trước mặt của Diêu Tư Dương kèm theo một tờ ngân phiếu trắng.” Chỉ cần cô đồng ý ly hôn, cô có thể đưa ra con số mà mình mong muốn nếu trong khả năng tôi nhất định sẽ đáp ứng”.

Diêu Tư Dương cầm tờ ngân phiếu lên.

Hàn Dĩ Phong cứ tưởng tiền có thể giải quyết tất cả nên mỉm cười hài lòng.” Thước thời như thế là rất tốt”.

Diêu Tư Dương bất ngờ xé nát tờ ngân phiếu rồi ném thẳng vào mặt của Hàn Dĩ Phong.” Nếu dư tiền thì đem cho con tiện nhân bên cạnh anh đi tôi không cần những đồng tiền này”.

Hàn Dĩ Phong mất mặt trước Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam nên nổi cáu lên.” Cô...”.

“ Ba ngày sau chúng ta gặp nhau ở tòa án giải quyết vấn đề ly hôn...nói thật là tôi cũng không còn chút tình cảm nào với kẻ bạc tình máu lạnh và khôn nặn như anh đâu”.

Khi nói câu đó về mặt của Diêu Tư Dương rất bình thản có lẽ đây là cách duy nhất để cô giải thoát cho chính mình.

Hàn Dĩ Phong tỏ vẻ bất ngờ mấy giây trước anh còn nghĩ là Diêu Tư Dương sẽ làm khó mình nữa chứ, anh máy móc gật đầu.” Được lắm ba ngày sau gặp lại ở tòa án” rồi rời đi.

Thịnh Khải Luân cũng nói bước Hàn Dĩ Phong đi ra ngoài.” Chuyện của cậu xong rồi thì cũng nên nói một lời xin lỗi chứ?”.

“ Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta chứ...tôi là bị ép cưới mà hôn nhân thương mại cậu hiểu rõ hơn tôi mà”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày.” Cậu và Diêu Tư Dương có chuyện gì tôi cũng không quan tâm nhưng vừa nãy cậu hất tay là Hạ Lam ngã, một câu xin lỗi là phép lịch sự tối thiểu rồi”.

Hàn Dĩ Phong tròn to mắt lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi lên tiếng.” Cậu bị điên rồi Thịnh Khải Luân, cậu nên nhớ vì cô ta mà cậu và Hạ Mạt mới không thể bên nhau đó”.

“ Không liên quan đến cô ấy còn nữa sau này đừng nhắc đến hai chữ “ Hạ Mạt” trước mặt tôi nữa”.

Hàn Dĩ Phong thờ dài.” Được rồi...được rồi lần sau có dịp nhất định sẽ xin lỗi cô ta được chưa...”.

Hàn Dĩ Phong quay người bỏ đi miệng lầm bầm” Thế giới này đúng là điên hết rồi”.

Diệp Hạ Lam lay lay cánh tay của Diêu Tư Dương.” Cô ngốc quá tại sao phải thỏa hiệp chứ rõ ràng là anh ta sai mà”.

Diệp Tư Dương đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam rồi đáp:” Hôm nay là tôi từ bỏ anh ta”.

“ Ý cô là... ”.

“ Phải, tôi từ bỏ anh ta chứ không phải là anh ta từ bỏ tôi. . lòng tự trọng của tôi không cho phép tôi tiếp tục ngu ngốc ở bên cạnh anh ta nữa. . . anh ta cứ ôm cái hạnh phúc ảo đó đi tôi chống mắt lên xem ngày anh ta lãnh hậu quả của hôm nay. . . tôi hơi mệt tôi muốn ngủ một lát”.

Diệp Hạ Lam đỡ Diệp Tư Dương nằm xuống.

Diệp Tư Dương nhắm mắt lại nhưng vẫn lên tiếng:” Hạ Lam à cảm ơn cô mấy hôm nay đã ở bên cạnh chăm sóc cho một người xa lạ như tôi. . sức khỏe của tôi cũng ổn rồi tối nay cô về nhà nghỉ ngơi đi. . làm phiền cô và anh Khải Luân hoài tôi thấy ngại lắm”.

“ Chúng ta là bạn bè mà cô đừng nói vậy. . mai tôi lại vào thăm cô nhé”.

Diệp Tư Dương khẽ gật đầu.

Diệp Hạ Lam đắp chăn cho Diệp Tư Dương đoàng hoàng rồi mới cùng Thịnh Khải Luân quay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Diệp Hạ Lam đứng ngoài ban công nhìn ngắm những vì sao trên bầu trời, ánh mắt của cô nhìn xa xăm lắm, cô cứ đứng thả hồn mình vào những suy nghĩ vu vơ cho đến khi nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên phía sau mình:” Buổi tối, trời lạnh không nên đứng bên ngoài quá lâu sẽ bị cảm đấy”.

Diệp Hạ Lam giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ hỗn độn trong lòng, cô quay người thì thấy Thịnh Khải Luân đã đứng bên cạnh mình rồi.

“ Sao trên trời đẹp em muốn ngắm nhìn thêm tí nữa”.

“ Đang suy nghĩ về chuyện của Dĩ Phong và Tư Dương đúng không?”.

“ Sao anh lại biết?”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười:” Em nghĩ gì đều thể hiện hết trên mặt rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Ủ anh đoán đúng rồi. . em thật không hiểu nổi tại sao đàn ông lại có thể nhẫn tâm như thế chứ có thể từ bỏ cả người cùng mình kết tóc se duyên, không những vậy còn có thể mở miệng nói không cần con của mình nữa. . ”.

Thịnh Khải Luân xoa đầu của Diệp Hạ Lam một cái:” Đừng suy nghĩ về những chuyện đó nữa. . không phải ai cũng nông nổi như Dĩ Phong đâu, chẳng qua Diệp Tư Dương xui xẻo gặp cho một người không yêu mình, còn Dĩ Phong lại vì lợi ích trên thương trường mà chấp nhận một cuộc hôn nhân thương mại đến cuối cùng nhận ra bản thân mình không thể tiếp tục mối quan hệ như thế”.

Diệp Hạ Lam chán chừ một hồi lấy hết can đảm rồi quay sang hỏi Thịnh Khải Luân:” Lúc đầu anh cũng không yêu em cuộc hôn nhân của chúng ta có bị xem là hôn nhân thương mại không?”.

Thịnh Khải Luân khẽ nhếch môi mỉm cười:” Em nói xem. . hôn nhân thương mại là cả hai phải mang lại lợi ích cho nhau, em thì mang lại lợi ích gì cho anh mà dám kêu là hôn nhân thương mại hả?”.

“ Ủ ha. . . nhưng nếu một ngày nào đó người anh yêu quay về anh có đối xử với em giống như cái cách mà Hàn Dĩ Phong đối với Diệp Tư Dương không?”.

Thịnh Khải Luân cau mày không phải anh thấy khó chịu vì câu hỏi đó mà bản thân anh biết Diệp Hạ Lam luôn có cảm giác không an toàn, không hoàn toàn tin tưởng vào anh nên cho tới giờ cô vẫn né tránh giữ khoảng cách với anh.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân im lặng không trả lời, cô nghĩ mình lại chọc đến điều cấm kỵ trong lòng của anh nên cúi đầu khẽ nói:” Em xin lỗi. . . anh không cần phải trả lời đâu” rồi xoay người đi vào trong trước.

Diệp Hạ Lam vừa đi được hai bước đã bị Thịnh Khải Luân nắm cổ tay kéo mạnh một cái làm cho cô đối mặt với anh, khoảng cách của hai người rất gần, chóp mũi của cô đụng vào chóp mũi của anh điều đó làm tim của Diệp Hạ Lam bắt đầu đập loạn nhịp.

Giọng nói trầm ấm của Thịnh Khải Luân vang lên:” Em ngây thơ quá rồi, dù cho cô gái đó có quay lại thì anh và cô ta cũng không còn gì nữa. . người anh yêu là em. . bây giờ và sau này cũng vậy. . tin tưởng vào tình yêu của anh một lần có được không?”.

Diệp Hạ Lam ngăn người thật không thể tin những lời này là do Thịnh Khải Luân nói ra.

Diệp Hạ Lam còn đang ngờ ngợ ngần ngừ thì bất chợt nhận ra đôi môi mềm mại của Thịnh Khải Luân đang phủ lên môi mình rồi.

Diệp Hạ Lam không phản kháng để mặc cho Thịnh Khải Luân muốn làm gì thì làm nhưng qua một lúc cô liền giơ tay lên đẩy anh ra.

Thịnh Khải Luân nhú mày:” Em vẫn không tin tưởng anh???”.

Mặt của Diệp Hạ Lam đỏ lựng lên:” Anh...anh...hôn sâu quá...em hết không khí để thở rồi” sau đó cô vội chạy vào trong leo lên giường đắp chăn kín từ đầu đến chân vì ngại ngùng.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán rồi khẽ cười nói với theo:” Lần sau anh sẽ chú ý hơn”.

Diêu Tư Dương về nhà nói chuyện ly hôn với gia đình của mình nhưng ba mẹ của cô kịch liệt phản đối bởi vì một cô gái sau khi ly hôn chắc chắn sẽ phải gánh chịu nhiều lời lẽ không hay từ dư luận hơn thế nữa còn ảnh hưởng đến danh tiếng của gia đình.

Ba của Diêu Tư Dương nghiêm khắc lên tiếng:” Nếu con nhất định làm theo ý mình thì sau này đừng bao giờ nói con là con gái của Diêu gia nữa”.

Mẹ của Diêu Tư Dương cũng không hơn là mấy, bà cau mày nói:” Con thử nghĩ xem nếu con và Dĩ Phong ly hôn thì chuyện làm ăn giữa hai nhà sẽ như thế nào, sao con không nghĩ đến anh hai con cơ chứ nó đang là đối tác của Hàn Thị chẳng lẽ giờ vì con mà mất một nguồn lợi nhuận lớn đến như vậy”.

Diêu Tư Dương cứ nghĩ là ít ra gia đình sẽ đồng cảm sẽ thấu hiểu và đứng về phía của cô nhưng ai ngờ mọi việc lại chẳng ra làm sao, cô một mình lên tiếng:”Vậy mọi người có từng nghĩ đến cảm nhận của con không?”.

Mẹ của Diêu Tư Dương lên tiếng:” Đàn ông mà trắng hoa một chút thì có sao đâu chờ nó chơi chán rồi cũng sẽ quay về bên cạnh con thôi...có việc bé xú mà cũng làm cho to chuyện ra là sao chứ?”.

Diêu Tư Dương khẽ nhếch môi cười khổ một cái, bản thân cô cũng không ngờ câu này lại thốt ra từ miệng mẹ ruột của mình:” Thế nếu đổi lại ba như thế thì mẹ nghĩ sao?”.

“Tất nhiên là không thể tha thứ”.

“Ngay cả mẹ cũng nói vậy thì sao con có thể tha thứ cho anh ta đây”.

Mẹ của Diêu Tư Dương nói rồi mới biết là mình bị hớ nhưng đã quá muộn để chỉnh sửa lời nói của mình nên bà câm lặng luôn.

Ba của Diêu Tư Dương lên tiếng:” Ba mẹ đã nói hết lời rồi nếu con vẫn còn muốn làm theo ý của mình thì đừng nhận người làm ba làm mẹ này nữa”.

Diêu Tư Dương đứng dậy:” Vậy thì xem như ba mẹ chưa từng có đứa con gái này” sau đó liền rời khỏi Diêu gia.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Diệp Hạ Lam trên đường tan học về nhà thì vô tình nhìn thấy Diêu Tư Dương đang lang thang trên đường nên vội bảo Tiêu Hoài Du dừng xe lại rồi đi tới chỗ của Diêu Tư Dương.

“Cô Diêu sức khỏe của cô vẫn chưa ổn định sao lại đi ra ngoài vậy hả?”.

Diêu Tư Dương nở nụ cười yếu ớt:” Tôi về nhà hỏi ý kiến người thân về chuyện ly hôn bây giờ cũng đang trên đường quay lại bệnh viện đây”.

“Chúng ta đi chung nha...tôi đưa cô về”.

“Như vậy có làm phiền đến cô không?”.

Diệp Hạ Lam nở nụ cười thân thiện:” Có gì đâu mà phiền chứ”.

Tiêu Hoài Du lái xe đưa Diêu Tư Dương và Diệp Hạ Lam đến bệnh viện Nhân Ái, trước khi xuống xe Diệp Hạ Lam nói với Tiêu Hoài Du:” Thư ký Tiêu à, cảm ơn anh nha anh cứ lái xe về trước đi lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Khải Luân đến đón tôi sau”.

Tiêu Hoài Du gật đầu:” Dạ tam thiếu phu nhân”.

Lúc lái xe đi Tiêu Hoài Du nhìn vào gương chiếu hậu ánh mắt của anh trở nên phức tạp cảm xúc khi thấy dáng vẻ tiêu tụy, sắc mặt mệt mỏi của Diêu Tư Dương.

Tiêu Hoài Du suy nghĩ gì đó rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Diệp Hạ Lam đưa Diêu Tư Dương về phòng bệnh rồi hỏi: "Cô có đói không tôi đi mua chút gì đó cho cô ăn nha".

Diêu Tư Dương xua tay: "Không cần đâu... tôi không thấy đói".

"Chuyện ly hôn... gia đình cô nói thế nào?".

Diêu Tư Dương rù mắt: "Tất cả mọi người trong nhà đều cản tôi nhưng không phải vì nghĩ cho tôi mà là vì họ sợ ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân mình".

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên ra mặt: "Sao có thể chứ?".

Diêu Tư Dương nở nụ cười bất lực: "Tại cô không biết đó thôi... sinh ra trong hào môn thì chỉ có lợi ích vĩnh viễn thôi cho nên tình thân là thứ xếp sau lợi ích... ngay từ đầu trong cuộc hôn nhân với Hàn Dĩ Phong thì chỉ có mình tôi là con tốt thí hy sinh để đổi lại lợi ích cho tất cả bọn họ".

"Nếu đã biết trước ngay từ đầu rồi sao cô còn cam tâm đồng ý".

Diêu Tư Dương nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt bi thương: "Bởi vì tôi yêu anh ấy".

Diệp Hạ Lam cũng hiểu những gì mà Diêu Tư Dương chấp nhận đánh đổi để được ở lại bên cạnh người mình yêu chỉ tiếc là may mắn đã không mỉm cười với cô mà thôi.

"Tôi hiểu mà... yêu một người vốn không sai... tìm được một người khiến mình cam tâm tình nguyện bất chấp mọi giá để ở bên cạnh đúng thật là không dễ dàng gì... cô có từng nghĩ sẽ tha thứ cho Hàn Dĩ Phong không?".

Diêu Tư Dương sững người vài giây rồi đáp trả: "Không thể nào... tôi sẽ không tha thứ cho anh ta đâu".

"Tư Dương có biết gì không? Cách trả thù tàn nhẫn nhất chính là phải sống cho thật tốt để sau này khiến kẻ thù của mình phải hối hận vì đã bỏ qua mình đấy".

Diêu Tư Dương khẽ mỉm cười: "Tôi hiểu cô đang an ủi tôi, cho tôi động lực để sống tiếp...", cô đặt tay lên tay bàn tay của Diệp Hạ Lam rồi nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ sống tốt, tôi còn phải chống mắt lên xem kết cục thảm hại của Hàn Dĩ Phong nữa chứ tôi sẽ không nghĩ quân đầu nên cô đừng lo lắng nữa".

"Cô nghĩ được như vậy thì tốt quá".

Diêu Tư Dương nhìn Diệp Hạ Lam một lúc rồi lên tiếng: "Tính ra thì tôi hơn cô vài tuổi chúng ta làm chị em được chứ?".

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ ngạc nhiên: "Cô không chê xuất thân của tôi sao?".

Diêu Tư Dương nói đùa một câu: "Nói gì thì bây giờ cô cũng là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia cô đồng ý làm chị em với tôi mới là vinh hạnh của tôi chứ".

"Chị cứ chọc em mãi".

"Nói vậy là đồng ý rồi nhé".

Diệp Hạ Lam vui vẻ gật đầu, cô mất gia đình nên từ nhỏ đã không có anh chị em gì bên cạnh hết bây giờ đột nhiên có một người chị xinh đẹp hiền dịu thì còn gì bằng.

"Nhưng sao chị lại nhận một người xa lạ như em làm em gái chứ?".

Diêu Tư Dương khẽ cười: "Một người xa lạ mà lại đi lo lắng quan tâm tôi tận tình như thế thì còn hơn cả người thân đấy chứ... nghĩ lại cũng tức người trong những ngày tôi khốn khổ nhất, đau đớn nhất một người xa lạ như cô lại ở bên cạnh tôi còn những người tôi gọi là người thân, bạn bè thân thiết thì lại chẳng thấy bóng dáng đâu hết... tôi rất quý mến cô nên hy vọng rằng sau này chúng ta sẽ làm chị em tốt của nhau".

Diệp Hạ Lam mỉm cười: "Được chị Tư Dương, sau này em sẽ làm em gái của chị... là gia đình của chị".

Diêu Tư Dương nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt cảm kích: "Cảm ơn em Hạ Lam".

Về đến nhà, Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân đang ngồi trong phòng khách nên khoe khoang: "Này nhé hôm nay em đã có chị rồi đó".

Thịnh Khải Luân nhún mày: "Chị??? Họ hàng xa của tôi chơi em à?".

“Không phải... em vừa mới nhận Tư Dương là chị của mình đấy”.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán:” Em cũng nhanh quá nhỉ nhưng nói trước anh sẽ không kêu cô ta bằng chị giống như em đâu đấy nhé”.

“Mặc kệ anh ai quan tâm đâu”.

Nói chuyện xong Diệp Hạ Lam lại nhớ tới nụ hôn hôm trước ở ngoài ban công, mặt cô đỏ lên nên vội vàng chạy lên lầu né tránh Thịnh Khải Luân.

Diệp Hạ Lam nói rồi bỏ đi lên phòng trước để lại Thịnh Khải Luân ngu người nhìn theo rồi lầu bàu:” Từ ngày gặp Diêu Tư Dương xong suốt ngày cứ đến bệnh viện cho lo cô ấy trong mắt em rồi cuộc có còn người làm chồng này không vậy hả Hạ Lam?!”.

Lúc ăn cơm tối với nhau, Thịnh Khải Luân lên tiếng bắt chuyện trước:” Đạo này việc học của em ở trường sao rồi?”.

Diệp Hạ Lam vẫn tập trung ăn cơm, cô không thèm nhìn đến Thịnh Khải Luân lấy một cái:” Vẫn bình thường”.

Thịnh Khải Luân đặt đũa xuống bàn cau mày lên tiếng:” Anh nhớ là đạo này anh đối xử với em rất tốt cơ mà...sao em vẫn giận anh vậy?”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên:” Em giận anh khi nào chứ?”.

“Không giận sao lại tránh mặt anh”.

“Ai bảo hôm trước anh đột ngột cưỡng hôn em làm gì”.

Lời nói ra khỏi miệng rồi Diệp Hạ Lam mới biết mình bị hớ nên vội gục mặt xuống ăn cơm tiếp.

Thịnh Khải Luân khẽ cong môi lên mỉm cười rồi vui vẻ cầm đũa lên ăn cơm tiếp, trong lòng thầm thỏa mãn “Thì ra là có người đang ngượng ngùng nên mới cố ý tránh né mình”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Ngày Diêu Tư Dương đến tòa án, Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân cũng đi cùng cô để an ủi động viên cô.

Hàn Dĩ Phong đi cùng Hạnh Ngân trong có vẻ rất hạnh phúc.

Mọi người gặp nhau trước cổng của tòa án, Hàn Dĩ Phong khẽ nhếch môi cười với Diêu Tư Dương:” Tôi còn tưởng cô sẽ không tới chứ”.

Diêu Tư Dương nhìn Hàn Dĩ Phong bằng ánh mắt lạnh giá:” Anh nghĩ tôi còn gì để tiếc...người tôi yêu là Hàn Dĩ Phong thông minh kiệt xuất chứ không phải một kẻ ngu ngốc như hiện tại”.

Hàn Dĩ Phong tức đến nghẹn họng:” Diêu Tư Dương, cô...”.

Hạnh Ngân nín lấy cánh tay của Hàn Dĩ Phong giọng nói điệu đến chảy nước:” Thôi anh yêu à đừng chấp nhất cô ta làm gì...em nghĩ bây giờ cô ta tức quá hóa điên rồi nên mới có tình khiếu khích anh vậy thôi”.

Hàn Dĩ Phong hừ một tiếng:” Kệ cô ta đi” rồi cùng Hạnh Ngân đi vào trong trước.

Diệp Hạ Lam đặt tay lên vai của Diêu Tư Dương:” Chị không sao chứ?”.

Diêu Tư Dương khẽ lắc đầu:” Chị ổn mà, chúng ta vào thôi”.

Thủ tục ly hôn cũng đơn giản luật sư của Hàn Dĩ Phong đã chuẩn bị xong hết tất cả, anh và Diêu Tư Dương chỉ cần đặt bút ký tên là chấm hết.

Hàn Dĩ Phong vô tâm vô phé không cần suy nghĩ gì nhiều mà liền ký tên vào muốn nhanh chóng kết thúc một mối quan hệ.

Diêu Tư Dương cầm cây bút trong tay hồi tưởng lại rất nhiều chuyện, ngày cô và Hàn Dĩ Phong đi làm giấy đăng ký kết hôn anh mang về mặt không tình nguyện cứ chần chừ mãi mà không chịu ký tên còn cô thì rất vui vẻ hạnh phúc đặt bút để chấp cánh cho một mối quan hệ mới...giờ đây anh nhanh chóng ký tên để kết thúc mối quan hệ đó còn cô thì lại chần chừ không đủ quyết tâm để đặt bút xuống....

Hạnh Ngân thấy Diêu Tư Dương cứ chần chừ lại dăm ra lo lắng nên liền lên tiếng:” Chẳng phải vừa nãy còn mạnh mẽ lắm sao? Giờ hồi hận rồi à”.

Hàn Dĩ Phong cũng căng thẳng nôn nóng lên tiếng:” Này Điều Tư Dương đừng nói là cô lại muốn giờ trò nữa đấy nhé”.

Diệp Hạ Lam thấy bất bình nên liền lên tiếng:” Khi chị Tư Dương còn chưa ký vào đơn ly hôn thì anh và chị ấy vẫn là vợ chồng hợp pháp, không những thế chúng tôi còn có thể khởi kiện anh và tiêu tam kia tội ngoại tình đấy nhé”.

Hàn Dĩ Phong quay sang nhìn Thịnh Khải Luân rồi giãy nảy:” Này cậu có quản vợ cậu không đấy sao lại để cô ấy xen vào chuyện của tôi làm gì vậy?”.

Thịnh Khải Luân nhún vai:” Tôi cảm thấy cô ấy nói đúng...hơn nữa tôi cũng không thích loại người lăng nhăng ngoại tình”.

Hàn Dĩ Phong cứng họng trong vài giây rồi lên tiếng:” Tôi chắc chắn đầu óc cậu có vấn đề rồi Khải Luân à, trước đây cậu đâu có như vậy, ngay ngày cưới cậu còn có thể đi bar rồi còn cùng uống rượu với mấy cô gái khác mà”.

Mặt của Thịnh Khải Luân đứng tỉnh lên tiếng:” Nhưng tôi không có hành vi gì đi quá giới hạn càng không ăn quàng đụng ai cũng có thể đưa lên giường của mình”.

“ Cậu...cậu...”.

Sắc mặt của Hàn Dĩ Phong thay đổi liên tục như tắc kè hoa còn Hạnh Ngân thì nhủu mày tỏ vẻ lo lắng sợ rằng Điều Tư Dương sẽ không ký vào đơn ly hôn vậy thì bao nhiêu công sức của cô xem như đổ sông đổ biển hết rồi.

Hạnh Ngân nhìn Điều Tư Dương bằng ánh mắt sắc lạnh móng tay đã ghim sâu vào da thịt trong lòng bàn tay từ đời nào, cô thầm nghĩ “ Điều Tư Dương cô còn chân chừ gì nữa mà không chịu ký tên chứ, vị trí thiếu phu nhân của Hàn gia cô ngồi cũng lâu rồi đã đến lúc nhường lại cho người khác”.

Điều Tư Dương hoài niệm lại rất nhiều chuyện, hình ảnh cuối cùng cô nghĩ đến là lúc cô và Hàn Dĩ Phong cãi nhau ở quảng trường... nét mặt vô tình của Hàn Dĩ Phong khi biết về sự tồn tại của đứa bé trong bụng cô.

“ Phá bỏ đi”.

” Sao...sao anh...có thể...nói ra một...lời như thế chứ?”.

” Bởi vì tôi căn bản không cần đứa bé đó”.

” Là vì cô ta sao???”.

” Phải”.

Khóe mắt của Điều Tư Dương đỏ hoe lên, Diệp Hạ Lam thấy vậy ngồi xuống bên cạnh của cô:” Chị Tư Dương nếu không muốn ly hôn thì chúng ta về đi không cần ký nữa”.

Điều Tư Dương khẽ lắc đầu rồi cầm chắc cây bút trong tay ký tên mình vào giấy ly hôn, lúc cô nhắc bút lên một giọt nước mắt rơi xuống chữ ký của chính mình.

Điều Tư Dương quay mặt đi chỗ khác không để Hạnh Ngân thấy vẻ mặt đau khổ của mình:” Hàn Dĩ Phong từ nay chúng ta không ai nợ ai...không hẹn gặp lại” rồi bỏ đi ra ngoài luôn.

Diệp Hạ Lam vội vàng chạy theo.

Thịnh Khải Luân đi ngang qua đặt tay lên vai của Hàn Dĩ Phong:” Hy vọng sau này cậu sẽ không phải hối hận vì quyết định của hôm nay”.

Hàn Dĩ Phong nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt bất lực:” Cậu cũng nghĩ là tôi sẽ hối hận sao??? Nhưng tôi thì không nghĩ như vậy đâu”.

Thủ tục ly hôn đã làm xong rồi, từ nay Hàn Dĩ Phong đã hoàn toàn được tự do nhưng chẳng hiểu sao anh cứ thấy bức bối trong người khi thấy dáng vẻ tội nghiệp của Điều Tư Dương chạy ra khỏi tòa án.

Hạnh Ngân thấy dáng vẻ thất thần của Hàn Dĩ Phong liền dựa người vào lồng ngực của anh nũng nịu:” Dĩ Phong, cuối cùng chúng ta cũng có thể ở bên nhau rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Ánh mắt của Hàn Dĩ Phong vẫn cứ nhìn theo bóng dáng của Diêu Tư Dương ở đằng xa làm cho Hạnh Ngân cau mày quắt.” Anh vẫn còn luyến tiếc cô ta sao? Anh thật quá đáng mà”.

Hàn Dĩ Phong lắc đầu:” Có gì để mà luyến tiếc chứ?”.

Hạnh Ngân tỏ vẻ hài lòng:” Vậy thì được...à mà anh tính khi nào đưa em về nhà ra mắt gia đình anh vậy hả?”.

Hàn Dĩ Phong do dự:” Chuyện này...chuyện này...”.

Hạnh Ngân lại cau có:” Bụng em càng ngày càng lớn rồi...anh không cho em danh phận cũng không sao nhưng mà con của chúng ta thì sẽ như thế nào đây hả?”.

Hàn Dĩ Phong cau mày:” Thật ra chuyện anh và Tư Dương ly hôn...anh vẫn chưa cho gia đình anh biết”.

Hạnh Ngân nhoeo miệng cười:” Em còn tưởng gì quan trọng lắm chứ...thì anh cứ về nói gia đình một tiếng là được rồi hơn nữa em còn đang mang cháu nội của ba mẹ anh trong bụng thì còn sợ gì họ không công nhận em chứ”.

Hàn Dĩ Phong khẽ lắc đầu:” Chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu, sau này rồi nói tiếp bây giờ anh đưa em về”.

Hạnh Ngân không cam tâm nhưng cũng không còn cách nào khác hết đành phải miễn cưỡng gật đầu:” Dạ được, em không danh phận cũng không sao chỉ cần được ở bên cạnh anh là đủ mãn nguyện rồi”.

Hàn Dĩ Phong choàng tay Hạnh Ngân vào lòng:” Yên tâm anh nhất định không để em và con phải chịu bất cứ thiệt thòi nào đâu”.

Thịnh Khải Luân tự mình lái xe đưa Diệp Hạ Lam và Diêu Tư Dương rời khỏi tòa án.

Diệp Hạ Lam chần chừ mãi mới dám lên tiếng nói chuyện với Diêu Tư Dương:” Sau này chị có dự định gì không Tư Dương?”.

Diêu Tư Dương quay sang nhìn Diệp Hạ Lam rồi đáp:” Chị sẽ xin việc ở bệnh viện nào đó dù sao cũng tốn mất 6 năm để học y mà...”.

Diệp Hạ Lam nhìn Diêu Tư Dương bằng ánh mắt ngưỡng mộ:” Chị đúng là tài giỏi nha”.

Thịnh Khải Luân nghĩ nghĩ gì đó rồi lên tiếng:” Nay Tư Dương nếu cô không chê thì có thể đến bệnh viện Nhân Ái thử sức một thời gian...sau này nếu không thích làm ở đó nữa thì có thể chuyển sang chỗ khác”.

Diêu Tư Dương mỉm cười:” Được vào làm việc tại bệnh viện có tiếng nhất thành phố X này là vinh dự của tôi làm sao dám chê được chứ”.

Thịnh Khải Luân gật đầu:” Tốt, vậy để tôi nói chuyện với viện trưởng sắp xếp giúp giùm cô”.

Diệp Hạ Lam như nhớ ra điều gì đó liền nói:” Ừ ha, bệnh viện Nhân Ái là của Hoàng Thịnh Quốc Tế nếu chị Tư Dương làm việc ở đó thì đảm bảo không ai dám bắt nạt chị được hết”.

“Em nghĩ chị em dễ bị bắt nạt vậy sao?!”.

Diêu Tư Dương tỏ vẻ cảm kích nhìn Thịnh Khải Luân rồi nhìn qua Diệp Hạ Lam:” Cảm ơn hai người rất nhiều”.

Diệp Hạ Lam liền cau mày:” Chị đừng có suốt ngày cảm ơn nữa chúng ta là chị em mà nói vậy nghe khách sáo lắm”.

Chuyện của Diêu Tư Dương sắp xếp ổn thỏa, cô sống tại một căn hộ chung cư tầm trung trong dự án của Hoàng Thịnh Quốc Tế và đến làm việc tại bệnh viện Nhân Ái, những ngày đầu tự lập thật không dễ dàng Diêu Tư Dương đúng là gặp không ít khó khăn nhưng nhờ sự cố gắng nỗ lực của bản thân cô đã dần quen với mọi thứ.

Diệp Hạ Lam đang ngồi trong thư viện đọc sách thì nhận được cuộc gọi từ số máy lạ, cô bắt máy thì nghe giọng một cô gái vang lên:” Chào cô, không biết cô có phải là Diệp Hạ Lam không?”.

“Dạ đúng, cho hỏi cô là...”.

“Tôi là y tá ở bệnh viện Q, tôi gọi để thông báo với cô là ba nuôi của cô ông Tống Dục đang nằm ở bệnh viện của chúng tôi”.

Diệp Hạ Lam nghe thấy Tống Dục nằm viện liền nhủ mày lo lắng:” Ba tôi không sao chứ?”.

“Ông Tống hiện thời cần phải phẫu thuật thay thận trong thời gian sớm nhất do đó mong cô có thể đến bệnh viện một chuyến để bác sĩ nói rõ hơn về tình hình của ông ấy”.

“Được rồi tôi lập tức tới ngay”.

Diệp Hạ Lam vội vàng chạy tới bệnh viện Q gặp bác sĩ điều trị của Tống Dục:” Bác sĩ tình trạng sức khỏe của ba nuôi tôi thế nào rồi?”.

Bác sĩ đẩy gọng kính rồi nói:” Tình hình của ông Tổng không mấy khả quan, trước mắt cần phải thay thận trong thời gian sớm nhất có thể...tôi có quen một người bị bệnh sắp qua đời anh ta muốn bán thận để lấy một số tiền cho vợ con của mình và thận của người này phù hợp với ba nuôi của cô”.

“ Chi phí cho toàn bộ cuộc phẫu thuật này là bao nhiêu vậy hả bác sĩ?”.

“ Khoảng 150 vạn”.

“ Tôi sẽ cố gắng kiếm đủ số tiền này, mong bác sĩ cố gắng cứu ba nuôi của tôi”.

“ Cô yên tâm đây là trách nhiệm và nghĩa vụ của chúng tôi mà”.

Diệp Hạ Lam đứng bên ngoài phòng cách ly nhìn Tổng Dụ nằm bên trong mắt nhắm nghiền được hỗ trợ thở bằng ống dẫn oxi, sắc mặt nhợt nhạt, trên mũi bàn tay còn găm thêm mấy ống truyền dịch thì không khỏi đau lòng.

Trong đầu Diệp Hạ Lam hiện lên hình ảnh của ba mẹ và anh trai mình, lúc đó họ cũng như thế rồi ra đi mãi mãi...nước mắt của Diệp Hạ Lam rơi xuống cô tự nhủ mình phải làm cái gì đó để cứu sống Tổng Dụ bằng mọi giá.

Bác sĩ nói phải phẫu thuật thay thận cũng tìm được người hiến tặng nhưng người ta yêu cầu phải đưa cho người ta 100 vạn cộng thêm chi phí điều trị trước và sau phẫu thuật cũng cần phải mất 150 vạn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Suốt mấy ngày liền Diệp Hạ Lam suy nghĩ mãi mà không biết đào đâu ra 150 vạn để cứu ba nuôi nữa, cô chợt nhớ tới có lần đi ăn kem cùng Lục Ngạc thì gặp một người bên công ty đấu giá trang sức anh ta vừa nhìn thấy chiếc vòng ngũ tinh của cô liền đưa ra lời đề nghị muốn mua lại chiếc vòng nhưng cô đã thẳng thừng từ chối.

Trước khi người đàn ông đó rời đi có đưa cô một tấm danh thiếp và nói là khi nào cần thì có thể tới tìm anh ta.

Tình hình trước mắt nguy cấp xấn xít nửa ngày trời cuối cùng Diệp Hạ Lam cũng đưa ra quyết định tạm bán đi cái vòng ngũ tinh của mình.

Diệp Hạ Lam tìm tới văn phòng bên công ty đấu giá gặp lại người đàn ông lần trước, anh ta tỏ ra vui vẻ đón tiếp cô: “ Diệp tiểu thư cô suy nghĩ rồi sao??”.

“ Anh sẽ mua cái vòng tay của tôi với giá bao nhiêu??”.

“ 140 vạn”.

“ Nếu là 150 vạn tôi sẽ bán”.

Anh ta nghĩ gì đó rồi gật đầu:“ Được tôi lập tức đưa tiền cho cô”.

Bán đi kỷ vật duy nhất mà ba mẹ để lại Diệp Hạ Lam cũng rất không nỡ nhưng suốt mười năm qua ba nuôi của cô đã nuôi dưỡng cô chăm lo cho cô bây giờ mạng sống của ông đang gặp nguy hiểm sao cô có thể làm ngơ không đoái hoài.

Sau khi Diệp Hạ Lam đem tiền đi đóng viện phí thì ba nuôi của cô được làm phẫu thuật ghép thận.

Mỗi ngày tan trường cô và Lục Ngạc đều đến phố handmade bán các sản phẩm gốm sứ mà cô làm được để kiếm thêm tiền.

Thịnh Khải Luân trở về nhà thấy com canh trên bàn còn bốc khói liền vui vẻ ngồi vào ăn com nhưng vừa gấp một miếng thức ăn cho vào miệng đã nhăn mặt nhả ra, giọng cũng có vẻ cáu gắt: “ Hôm nay Hạ Lam bị cái gì mà nấu ăn dở tệ như vậy hả má Lý??”.

Má Lý lo sợ giọng run run: “ Dạ...hôm nay...thiếu phu nhân nói học tăng tiết sẽ về muộn cho nên tôi đã nấu com cho thiếu gia”.

“ Nếu lần sau như vậy thì bà cũng đừng nấu com cứ để Hạ Lam về nấu tôi chờ một chút cũng được”.

Nói rồi Thịnh Khải Luân cau có bỏ đi lên phòng trong lòng thầm mắng chính mình: “ Mày bị điên rồi từ khi ăn thức ăn của cô ấy nấu mày ăn thức ăn ở đâu cũng cảm thấy không ngon cả...từ bao giờ mày lại kén ăn như thế chứ?!”.

Diệp Hạ Lam về đến nhà đã gần 9 giờ tối, cô mệt mỏi đi vào bếp rót cốc nước uống thì gặp má Lý: “ Thiếu phu nhân cô về rồi”.

“Uhm cũng trễ rồi má Lý chưa ngủ sao???”.

Má Lý ái ngại nói: “Thiếu gia còn chưa ăn cơm tối sao dám đi ngủ”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc: “Cái gì giờ này mà còn chưa ăn cơm là sao...hồi chiều con có dặn má Lý nấu cơm giùm con rồi mà”.

“Nhưng thiếu gia không có ăn nói là chờ thiếu phu nhân về nấu mới ăn”.

Diệp Hạ Lam thờ dãi nói: “Con hiểu rồi má Lý cứ đi nghỉ trước đi”.

Một lúc sau, Diệp Hạ Lam mang cơm lên thư phòng của Thịnh Khải Luân: “Xin lỗi tại dạo này em phải làm tác phẩm dự thi nên hay về trễ”.

Thịnh Khải Luân thờ dãi: “Anh chờ em đến đói sắp chết rồi đây, cũng may là em còn biết đường mà về nhà chứ trễ chút nữa là anh chết vì đói thật rồi đó”.

Nhìn vẻ mặt uất ức làm nũng của Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam vô cùng áy náy, cô bung cơm và thức ăn đặt lên bàn: “Xin lỗi sau này em sẽ tranh thủ về sớm”.

Thịnh Khải Luân nhìn cổ tay của Diệp Hạ Lam thấy thiếu cái gì đó sau một hồi suy ngẫm anh liền hỏi: “Cái vòng tay lách cách leng keng của em đâu rồi sao hôm nay không thấy”.

Diệp Hạ Lam để tay ra sau lưng rồi nói: “Anh nói không thích nghe mấy âm thanh mà cái vòng phát ra nên em cất vào tủ rồi”.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán: “Anh chỉ nói đùa vậy mà em cũng tin há???”.

Mấy hôm sau, Thịnh Khải Luân tham gia một buổi đấu giá trang sức, anh ngạc nhiên khi thấy Thịnh Khải Tề cũng có mặt ở đó nên đến ngồi bên cạnh Thịnh Khải Tề rồi hỏi: “Thấy em ở đây thật là lạ mọi lần em đâu có thích tham dự mấy buổi đấu giá như thế này”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười: “Ở đây có món đồ mà em muốn mua thì phải đến chứ sao anh ba”.

“Thật là tò mò không biết là món đồ gì đây???”.

“Lát nữa anh sẽ biết thôi”.

Vật đấu giá đầu tiên là một chiếc vòng cổ bằng ngọc trai 100 năm tuổi giá khởi điểm là 100 vạn, các quý cô nhà giàu đều thích và tranh đấu.

Vật đấu giá thứ hai là một chiếc vương miện bằng kim cương có giá lên đến 600 vạn.

Mc nhìn mọi người rồi nói: “Món đồ cuối cùng của buổi đấu giá hôm nay là một chiếc vòng tay handmade có năm khối hình cầu tượng trưng cho kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tức là cầu sức khỏe tốt, may mắn cả đời, hạnh phúc viên mãn, con đường công danh sự nghiệp sáng lạng, có được chân ái. Chiếc vòng này là duy nhất trên đời do một đội vợ chồng nghệ nhân gốm sứ thiết kế riêng cho con gái đã có đăng ký bản quyền nên có một không hai trên đời, không biết hôm nay ai may mắn sở hữu “chiếc vòng ngũ tinh” này đây, giá khởi điểm của chiếc vòng này 150 vạn chúc các vị may mắn giành được nó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Thịnh Khải Luân bất ngờ khi thấy cái vòng tay của Diệp Hạ Lam nằm trong cái hộp kính trước mặt mình anh thầm nghĩ “Rõ ràng chiếc vòng này có đăng ký bản quyền và chỉ có một cái duy nhất, vậy là Diệp Hạ Lam nói dối mình nhưng cô ấy bán nó để lấy tiền làm gì chứ”.

Thịnh Khải Tề đưa bản lên: “160 vạn”.

Mấy người khác liền xì xầm với nhau: “Xưa nay Thịnh tứ thiếu rất ít khi tham dự mấy buổi đấu giá nhưng hôm nay lại có hứng thú với cái vòng tay này xem ra cái vòng đó thật sự có giá trị”.

“170 vạn”.

“175 vạn”.

Thịnh Khải Tề lại giơ bản lên: “180 vạn”.

Thịnh Khải Luân nhú mày nhìn Thịnh Khải Tề rồi hỏi: “Thì ra em đến đây là vì cái vòng tay này”.

Thịnh Khải Tề không phủ nhận: “Phải, em nhất định mua cho bằng được cái vòng tay này”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ: “Vậy để xem cuối cùng nó sẽ về tay ai”, anh nói rồi giờ bản lên: “200 vạn”.

Cả khán phòng lại xôn xao lần nữa: “Hết tứ thiếu đến tam thiếu không biết cái vòng đó có giá trị như thế nào đây”.

Một vị tiểu thư nào đó giờ bản lên: “210 vạn”.

Thịnh Khải Tề lại giờ bản lên: “220 vạn”.

Thịnh Khải Tề nói khề với Thịnh Khải Luân: “Chị Hạ Lam vì lý do bất khả kháng nên mới bán chiếc vòng này cho nên em nhất định sẽ mua lại cho bằng được”.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy mò vẻ khó chịu: “Xem ra cậu còn hiểu cô ấy hơn cả người làm chồng như tôi nhỉ”.

“Vậy chắc là anh chưa từng tìm hiểu vợ mình rồi”.

Thịnh Khải Luân lại giờ bản lên “300 vạn”.

Thịnh Khải Tề: “330 vạn”.

Cuộc đấu giá này dường như chỉ còn hai anh em nhà họ Thịnh tranh nhau thôi chứ chẳng ai theo nổi nữa

Thịnh Khải Luân: “350 vạn”.

Thịnh Khải Tề lại giờ bản lên: “400 vạn”.

Thịnh Khải Luân cũng không chịu thua: “500 vạn”.

“550 vạn” Thịnh Khải Tề đột nhiên tăng vọt giá.

Thịnh Khải Luân lại giờ bản lên: “700 vạn”.

Thịnh Khải Tề vốn tính trả giá cao hơn nhưng anh chợt nghĩ nếu để chính Thịnh Khải Luân vì Diệp Hạ Lam mà bỏ ra 900 vạn mua lại cái vòng tay của mình chắc hẳn cô sẽ vui hơn nên Thịnh Khải Tề nói với Thịnh Khải Luân: “Chúc mừng anh giành được báu vật, 900 vạn không phải là con số nhỏ em đấu không lại anh rồi”.

Mc gõ búa: “700 vạn lần thứ nhất”.

“700 vạn lần thứ hai”.

“700 lần thứ ba...Chúc mừng Thịnh tam thiếu thắng được “chiếc vòng ngũ tinh”...buổi đấu giá đến đây là kết thúc hẹn gặp lại mọi người vào lần sau, cảm ơn các vị hôm nay đã bỏ thời gian tham dự”.

Thịnh Khải Tề nói với Thịnh Khải Luân: “Chị ấy vì không muốn ngửa tay ra xin tiền của anh cho nên mới đem bán đi vật duy nhất của ba mẹ ruột để lại thế mà anh vẫn cứ vô tâm...anh đúng là động vật máu lạnh đó anh ba à”.

“Cái thằng này hôm nay ăn phải thuốc súng hay sao mà cứ kích nổ hoài thế”.

Trên đường Thịnh Khải Luân lái xe từ chỗ đấu giá về nhà thì lại vô tình nhìn thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đứng bán các đồ vật bằng gốm sứ ở phố handmade, anh đỗ xe ven đường nhìn cô suốt mấy tiếng đồng hồ để xem cô làm gì.

Thịnh Khải Luân gọi điện cho Sở Nại Quân: “Cậu đi điều tra xem mấy hôm nay Diệp Hạ Lam bên ngoài đã làm những gì?”.

“Được tôi làm ngay”.

“Điều tra được gì thì gọi điện báo cho tôi biết ngay”.

“Đã biết”.

Lúc Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc dọn hàng thì Thịnh Khải Luân lái xe đi trước, trên đường về nhà Thịnh Khải Luân nhận được điện thoại của Sở Nại Quân: “Tam thiếu phu nhân mấy hôm nay đến trường đều xin về sớm, cô ấy thường đến xưởng làm gốm tự do tên Văn Kỳ ở đường XX vào buổi trưa và buổi chiều thì thường mang một số vật dụng như chén, ly, tách, ấm trà ra phố hàng handmade để bán”.

“Có gì đặc biệt khác nữa không?”.

“À vài ngày trước cô ấy còn đến văn phòng Dật Xuyên bán một cái vòng tay ngũ tinh gì đó được 150 vạn...tam thiếu à có chuyện này tôi không biết có

nên nói hay không nữa”.

“Có gì thì cứ nói đi đừng ấp a ấp úng nữa”.

“Hình như ba nuôi của thiếu phu nhân bị bệnh phải thay thận chi phí phẫu thuật là 150 vạn tôi nghĩ vì lẽ đó mà cô ấy mới đem bán cái vòng tay ngũ tinh của mình đó”.

“Tôi hiểu rồi”.

Thịnh Khải Luân cau mày trầm nghĩ “Muốn có 150 vạn thì cứ nói với mình là được rồi hà tất phải làm khổ mình như thế đúng là đồ ngốc mà”.

Lúc Diệp Hạ Lam về nhà thì thấy Thịnh Khải Luân đang ngồi xem tivi trong phòng khách, cô thấy đã hơn 7 giờ tối nên liền đi vào bếp nấu cơm.

Một lúc sau, cô lên phòng khách nói với Thịnh Khải Luân: “Em làm cơm xong rồi, mời anh xuống ăn”.

Thịnh Khải Luân tắt tivi đi vào phòng ăn, Diệp Hạ Lam bới cơm cho Thịnh Khải Luân rồi quay lưng bỏ đi, anh liền lên tiếng: “Còn đi đâu nữa vậy? sao không ngồi xuống ăn cơm đi?”

Diệp Hạ Lam quay người lại cúi đầu nhìn xuống đất: “À vừa nãy em có ăn với bạn bên ngoài rồi”.

“Cả tuần này em không thèm ăn với anh lấy một bữa cơm nữa...em đang giận anh chuyện gì hay sao”.

“Dạ đâu có”.

“Còn đứng đấy làm gì mau ngồi xuống ăn đi chứ”.

“Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Diệp Hạ Lam ngồi vào bàn lẳng lặng ăn cơm không dám để phát ra tiếng động gì, Thịnh Khải Luân cũng tập trung ăn phần của mình, lúc ăn xong anh đứng dậy rồi nói: “Lát nữa lên lầu thì mang qua thư phòng cho anh một tách trà hoa sen”.

“Dạ được”.

Thịnh Khải Luân về thư phòng lấy cái hộp màu đỏ mở ra nhìn cái vòng ngũ tinh bên trong, ánh mắt có chút dịu xuống: “Thì ra là bán cái vòng để lấy tiền làm phẫu thuật cho ba nuôi của cô ấy”.

Thịnh Khải Luân chợt nhớ lại Diệp Hạ Lam từng nói với anh “Em chấp nhận kết hôn với anh không phải vì cái danh xưng Thịnh tam thiếu phu nhân lại càng không phải vì tiền của anh, rồi em sẽ chứng minh cho anh thấy”, Thịnh Khải Luân chống cằm ngồi nhìn cái vòng rồi nghĩ “Muốn chứng minh cái gì đây không biết, di vật của ba mẹ mà cũng đem bán đúng là không ra thể thống gì hết mà”.

Diệp Hạ Lam gõ cửa phòng...cốc...cốc...cốc... thì nghe tiếng của Thịnh Khải Luân vọng ra: “Vào đi”.

Diệp Hạ Lam đẩy cửa phòng đi vào tay bưng bàn một tách trà, khói trắng bay nhẹ, phảng phất hương thơm dịu nhẹ của hoa sen: “Trà của anh đây”, cô đặt tách trà lên bàn rồi lặng lẽ quay lưng tính đi ra ngoài thì nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Khoan đi đã”.

Diệp Hạ Lam quay người: “Anh còn cần gì nữa sao???”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn chăm chăm vào cổ tay phải của Diệp Hạ Lam rồi hỏi: “Cái vòng tay của em đâu???”.

“Câu này mấy hôm trước anh hỏi rồi,em đã nói là cất vào tủ rồi mà”.

“Có thật là cất vào tủ rồi không???”.

Diệp Hạ Lam không quen nói dối nên không dám đối mặt với Thịnh Khải Luân cô cứ nhìn chăm chăm xuống đất tránh ánh mắt sắc lạnh như băng của anh, khẽ gật đầu: “Dạ thật mà”.

Thịnh Khải Luân bưng tách trà lên uống một ngụm rồi mỉm cười nói: “Vậy về phòng lấy qua đây cho anh xem đi”.

Diệp Hạ Lam bối rối không biết phải làm sao: “Chuyện này...chuyện này...”.

“Sao hả bộ có vấn đề gì à?”.

“Cái vòng đó vốn là của em không liên quan đến anh với lại anh cũng không thích vậy thì xem làm gì...nếu không còn chuyện gì nữa em về ngủ trước đây” cô nói rồi chạy như bay ra khỏi thư phòng bỏ lại một Thịnh Khải Luân nhìn theo ngơ ngác.

Diệp Hạ Lam về phòng ngủ đóng cửa lại thở phào nhẹ nhõm trong đầu thầm nghĩ “Hôm nay anh ấy uống lộn thuốc hay sao mà lại hỏi chuyện cái vòng làm gì chứ...đúng là phiền não mà không biết mình còn phải tiếp tục nói dối đến bao giờ nữa đây...cũng không biết khi nào mình mới có tiền mua lại cái vòng ngũ tinh đó nữa...đúng là phiền não”.

Diệp Hạ Lam quyết định đi tắm, mỗi lúc buồn thì cô thường thích đi tắm, tắm để rửa trôi hết bụi trần ưu phiền trong ngày vừa để cơ thể được thư giãn. Sau khi tắm xong Diệp Hạ Lam bước ra ngoài, cô mặc trên người một chiếc đầm bằng lụa mỏng dài tới đầu gối, mái tóc dài buông xuống sau vai, tâm trạng của cô có vẻ đã tốt lên nhiều rồi. Phòng không mở đèn nên cô men theo mấy bức tường đi đến bên giường ngồi xuống, tay cô chống phía sau lưng phải thứ gì đó cho nên cô đưa tay còn lại bật đèn ngủ ở đầu giường lên thì thấy tay của mình đang chống lên ngực của Thịnh Khải Luân, sầm chớp nỗ ầm ầm trong đầu cô “Sao anh ấy lại ở đây chứ???”.

Diệp Hạ Lam vội rút tay lại đứng bật dậy: “Xin lỗi...xin lỗi...em không biết là anh đang ở đây...em không phải là đang có ý đầu...”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam ánh đèn chiếu xuyên qua chiếc áo mỏng manh của cô càng làm cho cô thêm quyến rũ trước con mắt tràn đầy dục vọng của Thịnh Khải Luân, anh khẽ nuốt nước bọt, đầu tranh tư tưởng quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Diệp Hạ Lam run cầm cập: “Anh...sao...anh...lại ở đây?”.

“Hỏi lạ đây là nhà của anh phòng của anh, anh không ở đây thì biết ở đâu”.

“Uhm nhì...anh mệt thì ngủ trước đi em muốn qua thư phòng đọc sách một chút”.

Diệp Hạ Lam chưa kịp bước đi thì nghe giọng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Đứng lại đó...Cái vòng tay đâu, đừng nói là tìm này giờ vẫn không có nha”.

“Em đã nói là cất vào tủ rồi...anh đừng hỏi nữa được không?”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên đứng dậy tiến về phía của Diệp Hạ Lam, cô sợ quá nên lùi về phía sau cho đến lúc không còn đường để lùi được nữa vì lưng cô đã dán vào bức tường mất rồi, Thịnh Khải Luân áp sát vào người Diệp Hạ Lam chống hai tay lên tường vay cô vào giữa: “Có thật là cất cái vòng vào tủ rồi không???”.

“Em...em...”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười: “Sao không tiếp tục nói là “em đã cất cái vòng vào tủ rồi”...mấy hôm nay em nói dối không chớp mắt cơ mà”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu nhìn xuống đất: “Em...xin...lỗi”.

Thịnh Khải Luân đưa tay của mình nâng cằm của Diệp Hạ Lam lên bắt cô đối mặt với mình: “Em đừng tưởng là có thể qua mặt anh dễ dàng như vậy nghe chưa Diệp Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói: “Chuyện của em không liên quan đến anh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Thái độ chống đối của Diệp Hạ Lam làm cho Thịnh Khải Luân nổi cáu lên: “Mở miệng ra nói cần 150 vạn bộ khó đến như vậy sao...em thà đem bán đi vật của ba mẹ mình cũng không nói anh giúp đỡ là sao hả???”.

“Em nói rồi em không cần tiền của anh...cho nên...có chết...cũng sẽ không mở miệng ra...xin tiền...của anh đâu”.

Thịnh Khải Luân có chút khó chịu trong lòng “Đúng là ngang bướng mà”.

“Sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền để chuộc lại”.

“Hahaha Dật Xuyên là một công ty chuyên mở những buổi đấu giá trang sức cho giới thượng lưu ở Thành phố X này, em bán đi rồi thì đừng có mong mà

tìm lại”.

Khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên cô bàng hoàng khi nghe Thịnh Khải Luân nói như thế, ban đầu cô chỉ nghĩ là bán đi để lấy tiền đóng viện phí trước sau đó sẽ cố bán mấy món đồ gốm mình làm để kiếm chuộc lại cái vòng ai ngờ bây giờ cô lại mất nó mãi mãi.

“Không cần biết là nó ở đâu, giá bao nhiêu em nhất định tìm lại nó bằng mọi giá”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười có lẽ anh đang chờ cô nói câu này này giờ: “Vây thì tốt...qua đây”.

Thịnh Khải Luân ngồi lên giường đưa tay lấy cái hộp trên đế trên tủ đầu giường mở ra cho Diệp Hạ Lam xem với vẻ mặt đắc ý, còn Diệp Hạ Lam thì không dám tin vào mắt của mình nữa: “Cái...vòng...ngũ...tinh...sao nó lại...ở trong tay của anh chứ???”.

“Tôi mua được trong buổi đấu giá do công ty Dật Xuyên tổ chức với giá 900 vạn đó”.

Diệp Hạ Lam há hốc mồm liền mắng: “Cái tên lừa gạt đó mua với giá 150 vạn mà lại bán được 900 vạn đúng là tên khốn mả”.

Thịnh Khải Luân nghe vậy liền bật cười rồi hỏi: “Sao hả có muốn lấy lại không???”.

Diệp Hạ Lam khề gật đầu: “Có điều kiện gì...anh cứ nói đi”.

Đáng lý ra Thịnh Khải Luân tính mua tặng lại cái vòng ngũ tinh cho Diệp Hạ Lam còn tưởng tượng ra cảnh cô sẽ cảm kích mình như thế nào nhưng nay nghe cô hỏi một câu như vậy lại không khỏi tức giận thầm mắng trong lòng “Em nghĩ là tôi hẹp hòi đến như vậy sao???”.

Diệp Hạ Lam lại nói: “Hay là vậy đi anh cứ giữ lại cái vòng chờ ngày em kiếm được 900 vạn sẽ trả cho anh lấy lại cái vòng được không?”.

Thịnh Khải Luân lại bắt cười: “Cả đời này của em e rằng cũng không kiếm được số tiền đó đâu, 900 vạn chứ không phải là con số nhỏ đâu cô nương à”.

“Thế bây giờ phải làm sao???”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam rồi nghiêm túc nói: “Hay là vậy đi, anh trả lại em cái vòng còn em lấy thân báo đáp được không?”.

Diệp Hạ Lam ngẩn người rồi nhú mồm mắng: “Hả??? Đồ lưu manh”.

“Anh có lòng tốt giúp em lấy lại cái vòng mà em còn mắng anh “lưu manh”, em đúng là vô tâm vô phế mả”.

“Tốt em trai anh ấy”.

“Anh nói thật mà, dù không có vụ trao đổi này thì sớm muộn gì em cũng sẽ trở thành người của anh mà thôi”.

Diệp Hạ Lam bước tới gần đặt tay lên trán của Thịnh Khải Luân rồi nói: “Anh vẫn bình thường mà đâu có bị sốt mà sao mê sảng rồi”.

Thịnh Khải Luân thuận thế kéo Diệp Hạ Lam nằm xuống giường anh áp trụ phía trên: “Anh nói nghiêm túc đó, anh muốn cùng em sống cuộc sống vợ chồng đúng nghĩa say này chúng ta sẽ có thêm con cái cứ bình yên như vậy mà đi hết một đời”.

“Anh nghĩ xa quá rồi đó, em còn đi học nữa cơ mà ngộ nhờ có con thì sẽ rắc rối lắm”.

“Học nhiều làm gì nghỉ học đi ở nhà anh lo cho mẹ con em là được rồi”.

Diệp Hạ Lam vội né tránh: “Chuyện này để nói sau giờ em mệt rồi em muốn đi ngủ”.

Thịnh Khải Luân nằm qua phần giường phía bên kia rồi nói: “Anh đang nói rất nghiêm túc đó em hãy thử suy nghĩ đi rồi trả lời anh”.

“Dạ được”.

“Hạ Lam anh biết là trước đây anh đối xử với em rất tệ cho nên đến bây giờ em vẫn không tin vẫn giao bản thân mình cho anh...nhưng anh đang cố thay đổi rồi em sẽ thấy được thành ý của anh...anh hy vọng đến lúc đó em sẽ đồng ý cùng anh xây dựng một gia đình nhỏ rồi ngày ngày sống hạnh phúc bên nhau”.

Diệp Hạ Lam nằm bên cạnh Thịnh Khải Luân cô nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng thật chất những gì anh nói cô đều nghe hết.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hạ Lam nhìn đôi mắt gấu trúc của mình trong gương mà thầm mắng: “Thịnh Khải Luân đáng ghét, tự nhiên đi nói toàn những chuyện gì đâu không làm cho người ta cả đêm không ngủ được gì hết”.

Đột nhiên có ai đó vòng tay ôm Diệp Hạ Lam từ phía sau: “Xin lỗi anh không nghĩ là em sẽ suy nghĩ nhiều như vậy”.

Diệp Hạ Lam có chút giật mình cô nhìn vào trong gương thì thấy Thịnh Khải Luân đang ôm mình, cô có chút ngạc nhiên: “Hôm nay anh không đến công ty à?”.

“Hôm nay anh có việc quan trọng hơn phải làm cho nên quyết định nghỉ phép một ngày đó mà... em đi cùng anh nha”.

Diệp Hạ Lam quay người lại: “Anh tính đi đâu mới được chứ?”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ thần thần bí bí: “Cứ đi rồi biết ha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Thịnh Khải Luân lái xe đưa Diệp Hạ Lam đến bệnh viện Nhân Ái.

Diệp Hạ Lam nhíu mày hỏi: “Anh đưa em đến thăm chị Tư Dương hả?”.

Thịnh Khải Luân khẽ lắc đầu: “Không phải... em đừng hỏi nữa cứ đi theo anh là được rồi”.

Diệp Hạ Lam ngoan ngoãn đi theo phía sau Thịnh Khải Luân bước vào một căn phòng vip của bệnh viện, cô cứ nghĩ là gặp một nhân vật nào đó rất tầm cỡ nhưng đến khi thấy người nằm trên giường bệnh là Tổng Dụ thì ngạc nhiên đến độ không nói nên lời.

Mãi một lúc sau, Diệp Hạ Lam mới máy móc quay đầu nhìn sang Thịnh Khải Luân để tìm câu trả lời: “Sao... sao ba nuôi của em lại ở đây vậy hả?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày: “Em còn dám hỏi anh sao? Ba nuôi bệnh cũng không nói anh biết một tiếng, em tính hại anh trở thành đứa con rể bất hiếu đó hả?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “Không phải... đây là ba nuôi của em nên em không dám làm phiền đến anh thôi”.

“Đồ ngốc... ba nuôi của em thì cũng là ba nuôi của anh thôi...”.

Chẳng hiểu sao khi nghe Thịnh Khải Luân nói câu đó Diệp Hạ Lam lại cảm thấy ấm áp vô cùng, khóe mắt của cô đỏ lên vì xúc động.

Thịnh Khải Luân vội lên tiếng giải thích: “Này anh chỉ đùa thôi em đừng có khóc chứ ờ như ba nuôi thức dậy nhìn thấy lại còn tưởng là anh bắt nạt em thì oan uổng cho anh lắm đó”.

Diệp Hạ Lam dờ khóc dờ cười đánh nhẹ vào vai của Thịnh Khải Luân: “Đáng ghét còn chọc em được nữa sao?”.

Tổng Dụ mở mắt ra, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng bước qua bên cạnh ông: “Thưa ba tụi con mới tới”.

Tổng Dụ khẽ gật đầu: “Mấy hôm nay làm phiền con quá rồi Khải Luân ba xin lỗi”.

Thịnh Khải Luân khẽ cười: “Ba đừng nói vậy chăm sóc phụng dưỡng cha mẹ là nghĩa vụ và trách nhiệm của con cái mà”.

Diệp Hạ Lam đứng một bên cau mày: “Ba nuôi à, ba có làm gì không vậy hả rõ ràng là con chăm sóc cho ba có liên quan gì đến anh ấy đâu chứ sao lại nói là làm phiền anh ấy được”.

Tổng Dụ và cả Thịnh Khải Luân đều không hện trước mà cùng cười.

Tổng Dụ lên tiếng giải thích: “Thật ra mấy hôm nay lúc con không ở đây đều là Khải Luân chăm sóc cho ba đó... thằng bé còn chuyển ba đến bệnh viện này để được chữa trị trong điều kiện tốt nhất có thể nữa”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc quay sang nhìn Thịnh Khải Luân, cô không nghĩ là anh sẽ vì mình mà âm thầm làm nhiều việc như vậy.

Thịnh Khải Luân như đoán trước những suy nghĩ của Diệp Hạ Lam liền thì thầm vào tai cô: “Nếu em cảm động thì nên đồng ý chuyện tối hôm qua anh nói đi”.

Diệp Hạ Lam liếc xéo Thịnh Khải Luân một cái: “Anh không nghiêm túc được à, đây là bệnh viện đó đừng có đùa nữa”.

“Được thôi vậy về nhà chúng ta bàn tiếp nha”.

Sức khỏe của Tổng Dụ dần hồi phục nên ông trở về nhà của mình vì sợ làm phiền đến Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam, tuy nhiên mỗi tuần cả hai đều thường xuyên đến nhà thăm ông một lần để làm tròn đạo hiếu làm con.

Diệp Hạ Lam đi học về thì thấy Thịnh lão phu nhân ngồi trong nhà nên liền tươi cười bước qua ngồi bên cạnh bà: “Thưa bà nội con đi học mới về... nội

qua đây thăm Khải Luân hả nội chắc khoảng 1 tiếng nữa anh ấy mới tan sở”.

Thịnh lão phu nhân vuốt tóc của Diệp Hạ Lam rồi mỉm cười nói: “Nội qua đây là để thăm con thôi hìhì...Hạ Lam à hai đứa con sống với nhau có tốt không?”.

“Dạ đương nhiên là tốt ạ, Khải Luân rất là yêu thương con đó nội có thể nói là chắc con đã tu chín kiếp rồi nên mới lấy được một người chồng tốt như vậy đó”.

Thịnh lão phu nhân có chút ái ngại nhưng bà vẫn cố gắng nói: “Hạ Lam à Uyên Thi kết hôn sớm hơn con không bao lâu nhưng giờ con bé đã mang thai rồi còn con vẫn chưa có tin tức gì hết...nội nghe có tin đồn là Khải Luân bên ngoài bao nuôi cô gái khác không chấp nhận con là vợ của nó...”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu: “Không có đâu nội dù sao đó cũng chỉ lời đồn vô căn cứ mà thôi, mỗi ngày tan sở Khải Luân đều về ăn cơm cùng con, tình cảm vợ chồng của tụi con cũng rất tốt chỉ...tại con còn đang đi học...cho nên mới chưa thể có con thôi...”.

“Vậy còn chuyện con sống ở ký túc xá là sao...Tiệp Tương Trang và đại học nghệ thuật Z cũng không xa lắm sao con không chuyển về nhà sống luôn mà thi thoảng vẫn ở lại ký túc xá vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng giải thích: “À tại Khải Luân mới tiếp quản công ty không bao lâu công việc còn khá là nhiều cho nên con không muốn anh bận tâm thêm về con thôi...thi thoảng phải tham gia một số cuộc thi do khoa tổ chức nên con mới ở lại ký túc xá để chuẩn bị...còn chuyện con cái thi sớm muộn cũng sẽ có cho nên nội đừng để mấy lời đồn bên ngoài làm nội bận tâm nha, tụi con sống với nhau thật sự rất hạnh phúc”.

Đột nhiên tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Hạ Lam nói đúng đó nội sớm muộn gì thì con và Hạ Lam cũng sẽ có con thôi tới lúc đó cho nội tha hồ mà bông cháu luôn”.

Thịnh lão phu nhân lườm Thịnh Khải Luân một cái: “Nói được thì phải làm được đó nha”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười bước qua ngồi xuống bên cạnh bà nội của mình: “Tất nhiên rồi bộ bà nội nghi ngờ vào năng lực của cháu sao?”.

Thịnh lão phu nhân nheo má của Thịnh Khải Luân một cái: “Chỉ giỏi nói suông thôi”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy: “Thôi bà nội ngồi đây nói chuyện với Khải Luân nha con vào bếp nấu cơm, hiển có dịp nội ghé qua đây nên hôm nay bà nội ở lại ăn cơm với tụi con nha”.

Thịnh lão phu nhân liền vui vẻ gật đầu đồng ý: “Được...được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Có kết quả thi cuối kỳ, Diệp Hạ Lam liền gọi điện khoe với Thịnh Khải Luân: “Nè năm học này em được xếp hạng nhất toàn khoa, toàn trường luôn đó, thấy em có giỏi không????”.

Thịnh Khải Luân liền cong môi lên mỉm cười: “Ừ chúc mừng em nha, vậy đi tối nay anh xuống bếp nấu cơm coi như phần thưởng dành tặng cho em được không?”.

Diệp Hạ Lam liền trêu ghẹo Thịnh Khải Luân: “Hả??? Liệu anh nấu có ăn được không đó, đừng cố quá sẽ thành quá cố đấy nhé”.

“Cứ chờ đi rồi sẽ thấy...chồng của em đa tài hơn em tưởng đó”.

Lúc tan học, Diệp Hạ Lam đi ra khỏi lớp thì thấy Thịnh Khải Tề đứng bên ngoài, cô vui vẻ lên tiếng chào hỏi: “Hi Khải Tề, sao anh lại đứng ở đây vậy?”.

Thịnh Khải Tề cong môi lên mỉm cười đáp: “Tôi chờ chị đó, chúc mừng nha học kỳ này chị xuất sắc thật”.

“Cảm ơn anh, tuy anh không nhất trường nhưng cũng nhất khoa mà, chúc mừng anh”.

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ ngượng ngùng: “Cũng chỉ là may mắn thôi...à không biết chị có rảnh không tôi mời chị đi ăn một bữa cơm chúc mừng được không?”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ áy náy với Thịnh Khải Tề: “Đề hôm khác được không?”.

“Chị có việc bận sao????”.

“Khải Luân có nói sẽ tự tay xuống bếp nấu cơm để chúc mừng tôi rồi... thật xin lỗi”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười nhạt trên môi.” Không sao đâu, hôm khác cũng được chị mau về đi hiếm khi anh ba đích thân xuống bếp lắm đó”.

“Vây tạm biệt nha”.

Thịnh Khải Tề đứng đó nhìn theo bóng dáng Diệp Hạ Lam khuất dần với ánh mắt đau thương nhưng ngay từ đầu anh đã xác định tình yêu của mình sẽ không bao giờ được đáp lại hết tất cả chỉ là do anh cam tâm tình nguyện vậy thôi.

Yên đơn phương là chỉ có quyền đau chứ không có quyền ghen, bản thân Thịnh Khải Tề hiểu rõ điều đó hơn ai hết nên anh đành ngậm ngùi bước đi về một mình.

Diệp Hạ Lam vừa bước chân vào nhà đã nghe mùi thơm phức bốc lên, cô đi vào trong bếp thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tạp dề loay hoay làm cái gì đó.

“Khải Luân, anh nấu món gì mà thơm thế?”.

Thịnh Khải Luân liền chắn Diệp Hạ Lam lại không cho cô đến gần bếp:”Bí mật lát nữa em sẽ biết giờ thì lên phòng tắm rửa thay đồ đi rồi xuống ăn cơm”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Cũng được”.

“À đúng rồi anh có để sẵn một bộ đồ trên giường...em...mặc bộ đó nha”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Dạ”.

Mở cửa bước vào phòng ngủ, Diệp Hạ Lam thấy một bộ váy màu đỏ rất chói mắt được ủi ngay ngắn để trên giường, cô nhú mày nghĩ “Chỉ là ăn một bữa cơm ở nhà thôi có cần cầu kỳ như vậy không?”.

Tuy là không hiểu vì lý do gì mà Thịnh Khải Luân lại dặn như thế nhưng Diệp Hạ Lam vẫn làm theo cô mặc bộ váy đó.

Lúc Diệp Hạ Lam bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tây trang màu đen, tóc chải gọn gàng, ngồi bắt chéo chân bên sofa nhìn anh rất tiêu sái không giống vẻ dễ thương như lúc mặc tạp dề trong bếp.

Diệp Hạ Lam nhìn chằm chằm Thịnh Khải Luân một lúc rồi lên tiếng hỏi:” Cơm tự làm của anh thất bại rồi nên muốn mời em ra ngoài ăn hả?”.

Thịnh Khải Luân gợn tay trở lên lắc lắc:” Em đừng coi thường anh như vậy chứ” rồi đứng dậy bước qua chỗ cô đứng, anh khụy gối để đôi giày cao gót xuống đất rồi đưa tay chạm vào cửa Diệp Hạ Lam.

“Anh làm gì vậy Khải Luân?”.

“Giúp em đi giày”.

Diệp Hạ Lam bối rối lên tiếng:” Không cần đâu, em tự làm cũng được mà”.

“Bộ váy này hơi ngắn...em ngồi xuống sẽ rất bất tiện”.

Diệp Hạ Lam ngẫm nghĩ lại cũng thấy bất tiện thật.

Giọng nói dịu dàng của Thịnh Khải Luân lại vang lên:” Ngoan nhắc chân lên, để anh giúp em”.

Diệp Hạ Lam ngoan ngoãn nghe lời.

Sau khi mang giày giúp Diệp Hạ Lam xong, Thịnh Khải Luân đứng dậy đưa tay ra trước mặt cô, giọng nói ôn nhu dịu dàng vang lên:” Chúng ta đi thôi”.

Diệp Hạ Lam nhú mày:” Anh lại muốn đưa em đi đâu đây?”.

“Sân thượng”.

Lúc Diệp Hạ Lam bước chân lên bậc thang cuối cùng dẫn lên sân thượng thì cô vô cùng kinh ngạc, một chiếc bàn hình vuông được đặt giữa sân thượng trên bàn bày trí những món ăn đẹp mắt còn có cả rượu và những ánh nến lung linh.

Xung quanh đều trang trí bằng hoa hồng đỏ với những dây đèn led đủ màu nhìn rất lãng mạn.

Diệp Hạ Lam xúc động lên tiếng hỏi:” Anh...chuẩn bị hết...mọi thứ sao???”.

Thịnh Khải Luân tự tin gật đầu đáp:”Đương nhiên rồi, hôm nay anh cho má Lý nghỉ vài hôm nên mọi việc đều do một tay anh chuẩn bị hết đó”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười:” Thương quá đi mất”.

Thịnh Khải Luân kéo ghế ra rồi làm động tác mời, Diệp Hạ Lam ngồi vào ghế, cả hai bắt đầu dùng bữa tối.

Thịnh Khải Luân rót rượu vào ly của Diệp Hạ Lam:” Hôm nay phải uống một ly chúc mừng em đạt hạng nhất toàn trường chứ?”.

“ Anh thừa biết là em không biết uống rượu mà”.

Mặt của Thịnh Khải Luân đứng tỉnh lên tiếng:“ Thì uống cho biết”.

Diệp Hạ Lam miễn cưỡng cầm ly rượu lên uống. . .

Một ly...hai ly...ba ly...

Sau đó, Diệp Hạ Lam chẳng còn nhớ gì nữa hết chỉ biết là lúc cô thức dậy đã buổi trưa ngày hôm sau.

Diệp Hạ Lam ngồi dậy đưa tay đỡ trán vì mọi thứ trước mắt cô cứ quay vòng vòng, lúc cảm thấy mọi thứ đã ổn định thì cô phát hiện ra một chuyện động trời đó là cô không có mặc y phục trên người.

Cố lục lại ký ức của đêm qua thì nhớ tới những hình ảnh mơ hồ không mấy trong sáng với Thịnh Khải Luân.

Thoáng cái mặt của Diệp Hạ Lam trở nên âm trầm giọng câu gắt gào lên:” Thịnh Khải Luân. . .thì ra là anh cố ý gài bẫy em”.

Vừa vặn lúc đó Thịnh Khải Luân đẩy cửa phòng đi vào hình như là anh đang rất vui vẻ:” Vừa mới ngủ dậy em đã gọi tên anh. . .phải chăng đêm qua vẫn không đủ. . .”.

Diệp Hạ Lam nổi nóng lên đưa tay chop lấy cái gối ném mạnh vào mặt của Thịnh Khải Luân nhưng anh đã nhanh tay cản được cái gối rồi làm ra vẻ mặt ủy khúc:” Diệp Hạ Lam em quá đáng lắm có biết không? Tối hôm qua em ăn sạch người ta đến cái xương cũng không còn... giờ lại nổi nóng với người ra là sao đây hả?”.

“ Là ai bị ăn sạch đến cái xương cũng không còn, cho anh nói lại đó”.

Thịnh Khải Luân vẫn mặt dày lên tiếng:” Tất nhiên là anh rồi”.

Diệp Hạ Lam tức đến nổi khói muốn bốc lên trên đỉnh đầu:” Thịnh Khải Luân vậy mà anh cũng nói được sao?”.

“ Anh không biết em phải chịu trách nhiệm với anh”.

Diệp Hạ Lam cười tự giễu:” Em phải chịu trách nhiệm với anh sao??? Anh có còn là đàn ông không vậy hả?”.

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười đầy đắc ý:” Vậy đi. . .anh chịu trách nhiệm với em là được rồi”.

Lại bị rớt hố thêm lần nữa nên Diệp Hạ Lam không còn đủ tự tin để đòi công lý với Thịnh Khải Luân nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Mới đó mà Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đã kết hôn được một năm, trong một năm qua buồn vui đều có nhưng cuối cùng hạnh phúc cũng mỉm cười với hai kẻ bước chân vào một hôn nhân vốn định trước không có tình yêu như vậy cũng là mỉa mai rồi.

Tại thành phố B, Hạ Mạt đi ăn ở nhà hàng với quản lý thì vô tình gặp lại Kiều Ngân Âu một cô bạn học thời sơ trung, Hạ Mạt vừa nhìn thấy Kiều Ngân Âu đã nhận ra ngay nên liền bước đến chào hỏi: “ Hi Ngân Âu, mấy năm không gặp cậu vẫn khỏe chứ?”.

Kiều Ngân Âu ngơ ngác nhìn cô gái xinh đẹp quyến rũ trước mắt mình hồi lâu rồi mới kêu lên: “ Cậu là Hạ. . .Mạt”.

Hạ Mạt liền kéo tay của Kiều Ngân Âu qua bàn ngồi chung với mình:“ Lâu rồi không gặp hôm nay để mình mời cậu ăn một bữa cơm nha hì”.

Kiều Ngân Âu ngày trước vốn rất thân thiết với Hạ Mạt nhưng gia đình của Kiều Ngân Âu không cho phép cô chơi thân với Hạ Mạt vì xuất thân của Hạ Mạt không tốt cho nên sau khi Hạ Mạt rời khỏi Thành phố X cô cũng không còn liên lạc với Kiều Ngân Âu nữa.

Kiều Ngân Âu nói với Hạ Mạt: “Hạ Mạt à, cậu bây giờ xinh đẹp hơn xưa nhiều lại còn là nữ thần quốc dân nữa chúc mừng cậu nha”.

Hạ Mạt khẽ cười bên lên: “ Hihi cũng không có gì chỉ là do mình gặp may mắn có quý nhân phù trợ và được fans yêu quý nên mới có thành công như

hôm nay thôi, à mà bây giờ cậu đang làm gì mình nhớ là ngày xưa cậu mơ ước trở thành nhà thiết kế thời trang nổi tiếng toàn quốc đó bây giờ mức độ phủ sóng của cậu đến đâu rồi”.

Kiều Ngân Âu mỉm cười: “ Cũng không đến nỗi tệ, mình đang là nhà thiết kế áo cưới lần này đến thành phố B là để tham dự một show thời trang áo cưới đó”.

Hạ Mạt có vẻ khoái chí liền nói: “ Nếu sau này mình kết hôn cậu phải may riêng cho mình một bộ đó nha hìhì”.

Kiều Ngân Âu liền gạt đầu nhưng lại có vẻ tiếc nói gì đó: “ Mình đương nhiên là muốn thiết kế áo cưới cho cậu rồi chỉ là không được chứng kiến đám cưới của cậu và anh Khải Luân mà thôi, hai người vốn là cặp đôi đẹp nhất trường mình ngày xưa vậy mà bây giờ mỗi người một ngã thật đáng buồn”.

Hạ Mạt ngậy người vài giây rồi hỏi: “ Cậu nói ... không được chứng kiến đám cưới của mình và Khải Luân là có ý gì?”.

Kiều Ngân Âu thờ dãi: “ Cậu không biết gì sao hơn một năm trước anh Khải Luân đã kết hôn rồi”.

Nụ cười trên môi Hạ Mạt đột nhiên tắt lịm tuy là cô cảm thấy bản thân không xứng đáng ở bên cạnh của Thịnh Khải Luân nhưng khi nghe anh cùng người khác kết hôn lại không tránh khỏi cảm giác mất mát, tìm cô lại nhói đau lên, tay cô bấu chặt vào vạt váy dưới bàn kim nén bi thương

Hạ Mạt cố giữ lại nét bình tĩnh cố gượng cười một cái rồi nói: “ Vậy sao?! cô gái kết hôn với anh ấy trông có xinh đẹp không, cô ấy là người như thế nào???”.

Kiều Ngân Âu khề thờ dãi rồi lắc đầu: “ Nói thật là mình cũng không biết nữa... chỉ là mọi người rỉ tai nhau là Thịnh tam thiếu đã kết hôn với một cô gái rất xinh đẹp nghe nói cô ấy đang là sinh viên của trường đại học nghệ thuật Z, báo chí cũng tốn không ít giấy mực về chuyện này nhưng bên Thịnh gia không có mở họp báo giải thích thì chính là ngầm thừa nhận rồi”.

“ Cậu cũng chưa từng thấy cô ấy hay sao nếu là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì hiển nhiên sẽ phải xuất hiện trong các buổi tiệc quan trọng ở Thành phố X chứ”.

Kiều Ngân Âu lại lắc đầu: “ Chịu thôi, nghe nói Thịnh lão gia không muốn làm ảnh hưởng đến việc học của cô ấy ở trường cho nên nói là để sau khi cô ấy tốt nghiệp xong thì sẽ chính thức công khai với báo chí chuyện kết hôn của Thịnh tam thiếu và cô gái đó”.

Hạ Mạt nở một nụ cười nhạt: “ Thật tò mò không biết cô gái đó là người như thế nào mà lại lọt vào mắt xanh của Thịnh lão gia để ông ấy cưới cô ấy đó cho đứa cháu trai mà ông ấy yêu thương nhất chứ”.

Kiều Ngân Âu đưa tay chạm vào bờ vai của Hạ Mạt: “Hạ Mạt cậu không sao chứ???”.

Hạ Mạt bung ly rượu vang đỏ lên uống cạn: “ Không việc gì... mình thấy mừng thay cho anh ấy”.

Kiều Ngân Âu nhú mày “ Còn cậu thì sao??? Chẳng lẽ không đau lòng chút nào hết?”.

Hạ Mạt nhếch môi mỉm cười đều một cái: “ Đau lòng sao??? Cậu nên nhớ ngày xưa là mình từ bỏ anh ấy...mình chẳng có việc gì phải đau lòng cả”.

Kiều Ngân Âu mỉm cười vỗ vai Hạ Mạt một cái: “Ồ mạnh mẽ như vậy là rất tốt”.

Hạ Mạt vẫn vui vẻ ngồi ăn com cùng Kiều Ngân Âu và quản lý, cả ba cùng nói chuyện phiếm trông rất vui vẻ, bữa tiệc nào cũng đến lúc tàn Hạ Mạt và Kiều Ngân Âu chia tay nhau, lúc Kiều Ngân Âu đi rồi Hạ Mạt bất giác ngồi xõm xuống ven đường mà khóc trông đáng vẻ của cô rất uất ức rất đáng thương.

Quản lý của Hạ Mạt là Viên Đình Đình liền ngồi xuống an ủi cô: “Hạ Mạt à, đừng buồn nữa mạnh mẽ lên”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Hạ Mạt khóc đến tối tăm mặt mũi, đôi mắt cô đỏ ửng lên tràn ngập những tổn thương mất mát: “ Anh ấy... đã... kết hôn... rồi... người đàn ông mà... tôi... yêu nhất... cuộc đời... đã trở thành... chồng của người khác rồi... hức hức hức... tôi phải làm sao đây???”.

Viên Đình Đình dìu Hạ Mạt đứng dậy đồng thời lên tiếng an ủi cô: “ Có gì thì về nhà rồi nói, cô ngồi khóc ở đây không được đâu... paparazzi mà thấy là chúng ta lại gặp rắc rối cho mà xem”.

Sau một lúc, nghe Viên Đình Đình an ủi động viên Hạ Mạt mới chịu lên xe đi về, cô ngồi nhìn xuyên qua cửa kính ô tô bất chợt nhớ về quá khứ...

Năm cuối cao trung, khi Thịnh gia biết cô và Thịnh Khải Luân yêu nhau, Thịnh lão gia đã tìm tới tận nhà cô để nói chuyện: “Hạ tiểu thư cô nên hiểu rõ gia cảnh của mình một chút... cha cô là người đàn ông vô dụng suốt ngày chỉ biết đánh bạc rượu chè bê tha còn mẹ cô lại là một vũ nữ, gia cảnh của hai bên gia đình rất không môn đăng hộ đối hơn nữa Khải Luân cũng sắp đi du học rồi, vì tương lai của nó tôi hy vọng cô có thể buông tha cho nó”.

Hạ Mạt lúc đó thậm chí đã lên tiếng cầu xin: “Ông ơi! Trên đời này có ai có quyền lựa chọn hoàn cảnh xuất thân của mình đâu chứ... con vô tình sinh ra trong một gia đình như vậy thì cũng đâu phải lỗi tại con, hơn nữa con và Khải Luân thật lòng yêu nhau nên mong ông mở rộng lòng từ bi tác hợp cho tụi con đi mà”.

Thịnh lão gia kiên định không đổi ý mà thẳng thừng đưa ra điều kiện: “Nếu cô đồng ý rời khỏi Khải Luân tôi hứa sẽ cho cô một số tiền đủ để cô mua một cái nhà mới để thoát khỏi cảnh sống trong ngôi nhà rách nát này, số tiền còn lại cô có thể trang trải học phí hết cả bốn năm đại học sắp tới... Thậm chí, tôi có thể sắp xếp để cô được học ở một ngôi trường tốt nhất ở Thành phố X này chỉ cần cô chấm dứt chuyện tình cảm ấu trĩ của cô và Khải Luân mà thôi”.

Lúc đó, cha của Hạ Mạt là Hạ Sâm về đến ông liền lên tiếng: “Còn không mau đồng ý đi con nhỏ kia không phải ngày nào cũng có tiền từ trên trời rơi xuống như vậy đâu”.

Hạ Mạt liền lắc đầu: “Không, con sẽ không nhận số tiền này đâu”.

Hạ Sâm liền tiến tới tát Hạ Mạt một cái choáng váng đầu óc: “Hạ Y Mạt mày điên rồi nhưng tao không điên như mày đâu”.

Hạ Sâm liền đưa tay lấy gói tiền trên bàn rồi nói với Thịnh lão gia: “Quý nhân ông yên tâm tôi nhất định không để con nhỏ này tới gần cháu trai ông nửa bước”.

Thịnh lão gia đứng dậy lạnh lùng nói: “Được như vậy thì tôi rất biết ơn... nhưng nếu nói được mà làm không được thì cẩn thận là không có đường sống ở cái đất Thành phố X này đó” sau đó nhún vai quay lưng bước đi mà không thèm ngoái đầu nhìn lại lấy một lần.

Và rồi cứ thế Hạ Mạt nói chia tay với Thịnh Khải Luân trước ngày anh lên máy bay đi du học còn cô thì đến thành phố B để thay đổi cuộc đời cô cũng bỏ luôn cái tên Hạ Y Mạt của mình mà đổi lại là Hạ Mạt như bây giờ.

Cô đã trải qua những ngày tháng vô cùng vất vả, chịu đựng đủ thứ đắng cay nhục nhã mới có được như ngày hôm nay, cô làm tất cả cũng chỉ để xứng đáng được đứng bên cạnh của Thịnh Khải Luân thôi vậy mà... anh đã kết hôn rồi... tìm cô như đang có ngàn mũi kim đâm vào làm nó rỉ máu đau đớn tột cùng.

Cả đêm Hạ Mạt nằm trơ mắt nhìn trần nhà nước mắt cứ theo khóe mi mà chảy xuống từng giọt ướt cả một góc gối nằm, sau khi đau đớn quá nhiều ánh mắt của Hạ Mạt đột nhiên sắc lạnh đến đáng sợ “Em không cam tâm đâu Khải Luân à... em làm mọi thứ đều là vì anh... em sẽ quay về để xem cô gái kia là người như thế nào mà ông nội của anh lại chọn chứ, cô ta có gì hơn em... Thịnh Khải Luân em không tin là anh đã hết yêu em đâu... em phải giành lại anh bằng mọi giá”.

Hạ Mạt đột nhiên ngồi bật dậy gào lên: “Khải Luân ơi!!! em sai rồi ngày hôm đó anh đến tìm em, em nên giữ lấy anh chứ không phải là buông bỏ anh dễ dàng như vậy lúc đó em nghĩ mình không xứng với anh cho nên mới làm vậy... nhưng em hối hận rồi em không chấp nhận được cái cảnh nhìn anh và người con gái khác hạnh phúc bên nhau đâu... em không chấp nhận được đâu... huhuhu... huhuhu... Thịnh Khải Luân em yêu anh mà... vì sao... vì sao lại kết hôn chứ????... hức hức hức...”.

Trương Căn Trung lên máy bay để về thành phố X sau chuyến công tác của mình, anh ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc thì thấy có người bước đến ngồi ở ghế bên cạnh mình, mùi nước hoa nồng đậm sộc vào mũi khiến cho Trương Căn Trung cảm thấy khó chịu anh xoay qua nhìn người bên cạnh thì đột nhiên thấy cô ấy nhìn ấy nhìn mình mỉm cười và vui vẻ nói: “Anh Căn Trung lâu rồi mới gặp”.

Trương Căn Trung ngẩng người ra một lúc rồi mới thốt nên lời với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: “Hạ Mạt... sao em lại... ở trên chuyến bay này... chẳng lẽ em...”.

Hạ Mạt liền thú nhận: “Phải, em đã suy nghĩ kỹ rồi em quyết định quay về Thành phố X, muốn cùng Khải Luân làm lại từ đầu... em muốn cùng anh ấy bắt đầu lại một cuộc sống mới... em sẽ cho Khải Luân biết sự thật vì sao năm đó lại làm anh ấy tổn thương”.

Trương Căn Trung nhún mày: “Thế còn sự nghiệp của em thì sao?”.

Hạ Mạt vui vẻ nói: “Vì Khải Luân em có thể từ bỏ tất cả”.

Trương Căn Trung khẽ mỉm cười: “Tình yêu là gì mà có thể khiến con người ta chấp nhận vì nó mà từ bỏ tất cả chứ thật là khó hiểu”.

Hạ Mạt liền bật cười rồi nói: “Anh cứ thử yêu rồi sẽ biết thôi hìhì”.

Trương Căn Trung đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ rồi lại buông xuống một tiếng thở dài trong đầu thầm nghĩ “Hạ Mạt chịu quay về bên cạnh Khải Luân là một chuyện tốt nhưng còn Diệp Hạ Lam thì sao đây??? Nếu Hạ Mạt biết Khải Luân đã kết hôn rồi thì liệu có mở lòng tha thứ cho cậu ấy để hai người cùng tiến về phía của hạnh phúc hay không?... rồi Thịnh gia có mở lòng chấp nhận Hạ Mạt hay không mọi chuyện có vẻ sẽ rối tinh rồi mù lên cho mà xem”.

Hạ Mạt quay qua nở một nụ cười triu mến nói với Trương Căn Trung: “Lần này em với Khải Luân có quay lại với nhau được hay không thì phải xem sự giúp đỡ của anh rồi hìhì... mấy năm nay em đi xa chắc Khải Luân thay đổi nhiều lắm”.

Trương Cẩn Trung đưa tay đỡ gáy: “Nếu giúp được gì anh sẽ giúp hết sức”.

“Có được câu nói này của anh thì em thấy mình thành công là cái chắc hìh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đang ngồi làm việc ở Hoàng Thịnh Quốc Tế thì nhận được cuộc gọi đến từ Trương Cẩn Trung: “Tối nay lúc 7 giờ nhớ tới nhà hàng Phụng Hoàng nha...Hạ Mạt quay về thành phố X rồi, cô ấy nói muốn mời chúng ta ăn cơm”.

Giọng của Thịnh Khải Luân lạnh lẽo vang lên: “Tôi không rảnh, hôm nay là cuối tuần tôi phải đưa Hạ Lam về Thịnh gia trang ăn cơm họp mặt gia đình”.

Trương Cẩn Trung nhú mày: “Ngay cả Hạ Mạt cậu cũng không để ý đến sao? Cô ấy vì cậu nên mới quay về đây mà cậu nỡ đối xử với cô ấy lạnh nhạt như vậy hay sao?? Khải Luân rốt cuộc Diệp Hạ Lam kia đã cho cậu ăn bùa mê thuốc lú gì vậy hả??”.

Thịnh Khải Luân có chút không vui: “Nè Trương Cẩn Trung, lần sau mong cậu tôn trọng vợ của tôi một chút đi...nếu không còn chuyện gì khác nữa tôi cúp máy đây”.

Hạ Mạt đến gặp mặt Trương Cẩn Trung và Hàn Dĩ Phong ăn tối, ba người gặp nhau ở phòng bao trong một nhà hàng 5 sao sang trọng nổi tiếng nhất ở thành phố X.

Hạ Mạt tươi cười chào hỏi hai người anh khóa trên của mình: “Lâu quá không gặp, em nghe nói anh Dĩ Phong đã kết hôn rồi phải không?! anh Cẩn Trung thì đã trở thành đại luật sư danh tiếng nhất ở thành phố X rồi...thời gian đúng là làm mọi thứ thay đổi, mọi người cũng thay đổi nhiều quá”.

Hàn Dĩ Phong nhếch môi mỉm cười bốn cợt: “Em biết thông tin chậm quá đó, anh kết hôn rồi cũng ly hôn mất rồi...mấy cuộc hôn nhân chính trị vốn không thể duy trì lâu được trước giờ luôn là như vậy mà hahaha”.

Hạ Mạt nhú mày tỏ vẻ trách móc “Cái anh này hôn nhân mà anh cứ xem như trò đùa là sao hả???”.

Hàn Dĩ Phong nhún vai “Anh trước giờ không có ý định kết hôn tại gia đình ép buộc thôi, anh nhất định sẽ dành cả đời để ăn chơi vậy mới đáng sống chứ hahaha”.

Hạ Mạt lắc đầu thờ dãi “Em bó tay anh luôn rồi đó” sau đó cô quay sang Trương Cẩn Trung rồi hỏi “Còn anh tính khi nào mời em uống rượu mừng đây hả??”.

Trương Cẩn Trung uống một ngụm rượu vang đỏ rồi mỉm cười nói: “Chưa nói trước được bởi vì anh vẫn còn đang trong giai đoạn tìm kiếm hìh...”.

Hạ Mạt bung ly rượu lên: “Chúng ta uống mừng một ly ngày gặp mặt nhau chứ?!”.

Hàn Dĩ Phong và Trương Cẩn Trung không từ chối cùng nâng ly lên rồi uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Trương Cẩn Trung có chút đắm chiêu: “Hạ Mạt à, em nói mọi người thay đổi nhưng thật ra...em cũng thay đổi đó”.

Hàn Dĩ Phong cũng tán thành câu nói của Trương Cẩn Trung: “Phải đó, em giờ đã là đại minh tinh nổi tiếng khắp cả nước rồi gì...trong chúng ta em là người thành công nhất rồi còn gì”.

Hạ Mạt mỉm cười e lệ: “Anh toàn nói quá thôi, người thành công nhất phải là Khải Luân mới đúng chứ, anh ấy bây giờ làm CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn lớn nhất thành phố X chẳng những vậy còn ký kết được hợp đồng đưa sản phẩm vào thị trường ở Hàn Quốc nữa, em có là gì so với anh ấy đâu”.

Hàn Dĩ Phong gật gật đầu: “Về chuyện này thì không thể phủ nhận quá thật trong một năm qua Khải Luân có những bước tiến rất dài trên thương trường trong nước và cả quốc tế...cậu ấy của bây giờ khác hẳn ngày xưa”.

Hạ Mạt xem đồng hồ trên tay rồi tỏ vẻ trông ngóng nhìn ra phía cửa, cô cau mày hỏi: “Sao giờ này Khải Luân còn chưa tới nữa?? Anh ấy là người rất đúng giờ cơ mà”.

Hàn Dĩ Phong và Trương Cẩn Trung đưa mắt nhìn nhau không biết phải trả lời thế nào, cả hai đều không muốn Hạ Mạt tổn thương đau khổ khi biết Thịnh Khải Luân đã kết hôn nên cứ ậm ừ không nói gì.

Hạ Mạt quay sang nhìn Hàn Dĩ Phong và Trương Cẩn Trung rồi lên tiếng: “Hai anh thử gọi điện cho Khải Luân xem anh ấy đã tới chưa, em thấy hơi lạ”.

rồi đó”.

Trương Cận Trung biết Thịnh Khải Luân sẽ không tới nên đành nói dối với Hạ Mạt: “Khải Luân nói hôm nay bạn đi gặp đối tác rồi hay là chúng ta cứ ăn cơm trước hôm khác lại hẹn với cậu ấy có được không?”.

Hạ Mạt tỏ vẻ thất vọng nhưng cô cũng nhanh chóng mỉm cười: “Không sao đâu, vì anh ấy em có thể từ bỏ tất cả nói chi... chỉ là chờ đợi vài ngày”.

Hàn Dĩ Phong an ủi Hạ Mạt: “Lần sau nhất định anh sẽ lôi cậu ấy đi cùng mà em đừng buồn nha”.

“Không sao đâu anh ấy bận công việc mà... hìhi chúng ta ăn cơm thôi”.

Cả tối Hạ Mạt ăn cơm và trò chuyện với Trương Cận Trung cùng Hàn Dĩ Phong rất thân thiết vui vẻ cứ như cái thời mà tất cả còn đi học.

Nhiều kỷ niệm vui buồn đều được nhắc lại.

Lúc chia tay cả ba cùng hẹn sẽ gặp lại nhau trong thời gian sắp tới và lần tới chắc chắn phải có mặt của Thịnh Khải Luân thì bạn bè mới hội tụ đầy đủ.

Hạ Mạt lên xe rồi đi, ánh mắt của cô đượm buồn kèm theo thất vọng, cô thầm nghĩ” Hôm nay anh ấy không xuất hiện chẳng lẽ mình đã không còn vị trí nào trong tim anh ấy hay sao?! Nhưng không sao mình nhất định sẽ giành lại Khải Luân bằng mọi giá”.

Trên đường về Trương Cận Trung khẽ cười rồi lại rũ mắt buồn tủi, anh cũng từng yêu chỉ là tình yêu của anh không thể bày tỏ tới người mà anh yêu thương được.

Trương Cận Trung đem lòng yêu Hạ Mạt nhưng lúc đó anh biết Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt có tình cảm với nhau, trên phương diện là bạn bè của Thịnh Khải Luân hay một người yêu đơn phương Hạ Mạt anh đều không thể nói ra được tình cảm của mình.

Nhiều năm như vậy rồi Trương Cận Trung vẫn giữ tình yêu đó trong lòng nhưng anh chỉ có thể đứng một bên nhìn bạn thân và người mình yêu hạnh phúc.

Giờ đây Thịnh Khải Luân đã kết hôn, Hạ Mạt lại quay về, trong lòng của Trương Cận Trung là hai luồng suy nghĩ trái chiều nhau.

Anh vừa muốn mong Thịnh Khải Luân sẽ suy nghĩ lại chấp nhận Hạ Mạt thêm lần nữa nhưng cũng vừa ích kỉ mong rằng Hạ Mạt sau khi biết Thịnh Khải Luân đã kết hôn sẽ chết tâm với cậu ấy để bản thân anh có được một cơ hội quan tâm chăm sóc cho cô

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Tin tức Hạ Mạt về thành phố X cũng không làm ảnh hưởng gì đến Thịnh Khải Luân cho lắm ngay cả chính bản thân anh cũng gạt mình thân thốt tự hỏi “Vì sao mình lại có thể thân nhiên như vậy”.

Thịnh Khải Luân từng nghĩ tình yêu của anh dành cho Hạ Mạt là mãi mãi nhưng đến bây giờ anh mới biết hóa ra khái niệm mãi mãi vốn dĩ chưa bao giờ tồn tại chỉ là do anh nghĩ vậy mà thôi.

Thịnh Khải Luân đi làm về liền đi vào bếp ôm Diệp Hạ Lam từ phía sau” Hôm nay vợ của anh nấu món gì mà thơm thế”.

Diệp Hạ Lam khẽ mỉm cười:” Là sườn xào chua ngọt”.

“Vậy là hôm nay anh lại có lộc ăn rồi”.

Diệp Hạ Lam nhìn đồng hồ rồi hỏi: “Sao hôm nay anh về sớm vậy?”.

Thịnh Khải Luân nở nụ cười tà mị:” Nếu anh nói anh nhớ em nên về sớm em có tin không hả?”.

Diệp Hạ Lam đỏ mặt quay sang chỗ khác:” Thôi mau lên tắm đi rồi xuống ăn cơm”.

Thịnh Khải Luân chần chừ rồi lên tiếng:” Dĩ Phong có mở tiệc họp mặt bạn bè học chung lớp ngày trước, em đi cùng anh có được không?”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ chán ghét:” Em không thích anh ta, loại đàn ông khốn nạn như vậy em không muốn tiếp xúc”.

Chuyện Hàn Dĩ Phong tàn nhẫn bỏ rơi Diệp Tư Dương khi cô đang mang thai là rất quá đáng, Thịnh Khải Luân cũng biết là Diệp Hạ Lam có cái nhìn rất không tốt về người bạn này của mình.

Tuy nhiên nói gì thì nói Thịnh Khải Luân và Hàn Dị Phong vẫn là chỗ bạn cũ với nhau hơn nữa tiệc hợp lớp 2 năm mới tổ chức một lần chẳng qua lần này Hàn Dị Phong đóng vai trò chủ xị tổ chức mà thôi nếu không đến cũng thấy kỳ thể là Thịnh Khải Luân phải xuống nước năn nỉ Diệp Hạ Lam.

“Anh biết là em không thích Dị Phong nhưng chuyện cũng qua rồi chúng ta cũng giúp đỡ Diệu Tư Dương vượt qua giai đoạn khó khăn rồi, xem như nể mặt anh lần này em tham dự nha”.

Diệp Hạ Lam đắn đo suy nghĩ một chút rồi mới chịu hòa hoãn: “Là vì anh thôi đấy nhé chứ em không ưa cái người bạn đày của anh đâu”.

Thịnh Khải Luân dở khóc dở cười vì bản tính thù dai của cô gái nhỏ nhà mình, anh thầm nghĩ “Từ nay về sau anh nhất định không dám chọc giận em nữa đâu nếu không em lại ghi hận anh cả đời thì khổ”.

Tiệc hợp lớp lần này Hàn Dị Phong tổ chức rất hoành tráng chọn hẳn một sảnh riêng sang trọng ở khách sạn 5 sao để tổ chức, tất cả phong nền trong sảnh đều chọn màu vàng kim làm chủ đạo.

Nói tiệc hợp lớp nghe thân mật vậy thôi chứ hầu như mọi người ở giới thượng lưu đều nhằm vào những buổi tiệc như thế này để phô trương nhan sắc thậm chí là mở rộng quan hệ làm ăn trên thương trường.

Hàn Dị Phong diện nguyên cây màu trắng nhìn rất nổi bật đứng đón bạn bè của mình vào trong.

Trương Cận Trung mặc tây trang màu xám tro đi cùng Hạ Mạt xinh đẹp mặc một chiếc đầm ôm sát màu đỏ lấp lánh kim tuyến.

Hạ Mạt vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, ai cũng tinh tế nhận ra cô đang là minh tinh nổi tiếng, có người reo hò vì gặp thần tượng, có người xin chữ ký, có người xin chụp hình chung nên Hạ Mạt trông khá là bận bịu.

Một vài người ngồi cùng nhau bàn tán: “Không ngờ nhỏ Hạ Mạt càng lớn lại càng xinh hen giờ còn là diễn viên nổi tiếng vậy mà hồi xưa tụi mình còn chòng ghẹo nó nữa”.

Một cô gái mặc áo đầm màu nâu lên tiếng: “Lát nữa đừng mặt đùng là khó xử, chắc tối nay nó sẽ là người tỏa sáng nhất cho mà coi”.

Một cô gái mặc sườn xám màu xanh lá bấu môi chỉ tay về hướng ra vào rồi cất giọng lên tiếng: “Theo tôi thấy người tỏa sáng nhất đêm nay phải cô gái đi cùng Thịnh tam thiếu của chúng ta kia kìa”.

Cả đám người ngồi gần đó liền nhìn về lối ra vào và nhìn thấy Thịnh Khải Luân đang mặc một bộ tây trang màu đen, áo sơ mi bên trong màu trắng mở hai nút cổ nhìn rất phong trần, khoác tay anh là một cô gái cực kỳ xinh đẹp mặc chiếc đầm dài màu hồng nhạt chất liệu bằng voan nhẹ nhàng tinh tế.

Vài giây có người lên tiếng: “Đúng là ăn đứt con nhỏ Hạ Mạt kia luôn”.

Hàn Dị Phong nhìn thấy Thịnh Khải Luân tới liền bước qua tay bắt mặt mừng: “Tôi còn tưởng cậu sẽ không tới chứ”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười: “Dù sao cũng là tiệc hợp mặt bạn bè tôi đương nhiên phải sắp lịch đến tham dự chứ”.

Hàn Dị Phong nhìn qua Diệp Hạ Lam đứng bên cạnh Thịnh Khải Luân rồi gật đầu chào hỏi: “Tôi nghĩ là vì ghét tôi nên cô sẽ không tới chứ”.

Diệp Hạ Lam nở nụ cười cho có lệ: “Xin lỗi khi nói câu này nhưng tôi là người rộng lượng không so đo tính toán mấy hạng tiểu nhân”.

Hàn Dị Phong dở khóc dở cười: “Đúng là đánh đá, xéo sặc mà...tôi biết tôi là người có lỗi nhưng tôi nói này mỗi người mỗi cảnh cô không phải tôi không hiểu được hoàn cảnh, cảm nhận của tôi nên tôi cũng không trách cô...không phải ai cũng may mắn bước vào một cuộc hôn gượng ép mà hạnh phúc giống cô và bạn thân của tôi đâu”.

“Anh nói tôi nghe những điều đó làm gì chứ...người anh có lỗi là Tư Dương người anh nên xin lỗi cũng là cô ấy...”.

Hàn Dị Phong cúi mặt: “Tôi sẽ tìm cách bù đắp cho cô ấy...”.

“Xem như anh còn lương tâm”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Thật ra sau khi Diệu Tư Dương bỏ đi, Hàn Dị Phong mới phát hiện ra là cô tình nhân nhỏ của mình chỉ lừa gạt mình thôi chẳng những không mang thai con mình lại còn lằng lằng rắc rối mang thai con của người khác.

Hàn Dĩ Phong cũng đang hồi hận đến xanh cả ruột rồi đó chứ.

Đột nhiên có giọng nói ngọt ngào quuyến rũ vang lên:” Ở bên đây có gì mà trông mọi người căng thẳng với nhau quá vậy?”.

Hạ Mạt bước đến đối mặt với Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam, Hàn Dĩ Phong.

Trương Cận Trung đứng một bên nhủ mày thật chặt, cuộc gặp gỡ không báo trước này chắc hẳn là đầy sóng gió rồi đây.

Hàn Dĩ Phong lên tiếng trước:” Cũng không có gì, chút chuyện riêng thôi”.

Hạ Mạt nhìn qua Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt tràn đầy tình cảm rồi lên tiếng:” Khải Luân, lâu rồi không gặp”.

Lúc nhìn thấy Hạ Mạt xuất hiện Thịnh Khải Luân có chút bất ngờ, trong mắt anh là vẻ thần thốt vì quá đột ngột nhưng sự thần thốt đó chỉ xảy ra chừng vài ba giây rồi biến mất bởi vì anh không ngờ rằng có một ngày lúc nhìn thấy cô tìm anh vẫn bình lặng không hề gợn sóng chút nào.

Thịnh Khải Luân khẽ gật đầu:” Ừ đúng là lâu rồi không gặp”.

Hàn Dĩ Phong lên tiếng:” Hạ Mạt à hay là mọi người vào trong ngồi rồi nói chuyện nha”.

Khi nghe hai chữ “ Hạ Mạt” vang lên trong lòng của Diệp Hạ Lam lại có chút lo sợ, Thịnh Khải Luân dường như biết điều đó liền siết tay cô chặt hơn đồng thời cho cô một cái nhìn trấn an như muốn nói: sự xuất hiện của cô ấy không ảnh hưởng gì đến chúng ta hết.

Mọi người vào trong lại ngồi cùng một bàn, Hạ Mạt lại tỏ ra thân thiết cô ngồi kế bên Thịnh Khải Luân nên làm cho bầu không khí trở nên gượng gạo:” Khải Luân mấy năm không gặp trông anh chừng chạc hơn xưa nhiều rồi, em nghe nói giờ anh là CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế còn thành công tiến quân vào thị trường của Hàn Quốc nữa anh đúng là tài giỏi thật”.

Vì phép lịch sự nên Thịnh Khải Luân qua loa đáp lại:” Cũng do may mắn thôi không dám tự nhận mình tài giỏi”.

Ánh mắt Hạ Mạt có chút hụt hẫng:” Khải Luân, sao thái độ của anh đối với em lại xa lạ như vậy chứ?”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày:” Chứ tôi và Hạ tiểu thư đây có thân thiết sao?”.

Về mặt của Hạ Mạt có chút không tự nhiên nên cười cười cho qua.

Trương Cận Trung thấy thái độ lạnh lùng của Thịnh Khải Luân đối với Hạ Mạt sợ cô lại buồn nên liền nói đỡ vào:” Lâu rồi chúng ta mới gặp lại đừng nói mấy chuyện không vui nữa”.

Hàn Dĩ Phong cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí gượng gạo:” Cận Trung nói đúng đó hay là chúng ta uống một ly mừng ngày họp mặt được chứ”.

Tất cả mọi người cùng ly nhau một cái rồi uống cạn ly rượu.

Thịnh Khải Luân quay sang giật lấy ly rượu trên tay của Diệp Hạ Lam rồi nói với mọi người trong bàn:”Cô ấy không uống rượu được tôi uống thay cô ấy”.

Hạ Mạt không dám tin vào mắt của mình trước đây Thịnh Khải Luân chưa bao giờ đỡ rượu cho ai khác ngoài cô hết.

Sau khi Hàn Dĩ Phong tuyên bố lý do của buổi tiệc thì mọi người cùng dùng thức ăn, trò chuyện và khiêu vũ cùng nhau.

Hạ Mạt gấp thức ăn bỏ vào chén của Thịnh Khải Luân thì anh liền dùng tay che miệng chén lại rồi lên tiếng từ chối bằng thái độ lạnh lùng:” Cảm ơn nhưng tôi tự ăn được”.

Thịnh Khải Luân gấp thức ăn bỏ vào chén của Diệp Hạ Lam lại tỏ vẻ quan tâm dịu dàng hết mực:” Ăn nhiều một chút dạo này anh thấy em gầy lắm đó”.

“ Em thấy mình vẫn vậy mà”.

“ Nhưng anh thấy em gầy”.

Hạ Mạt ngồi một bên vẻ mặt tối sầm lại, cô vốn nghĩ tới nay mình là nhân vật nổi bật nhất ai ngờ lại bị người khác cướp hết hào quang.

Mọi người kéo nhau lên sân khấu khiêu vũ Hạ Mạt đột ngột quay sang nắm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân:” Anh khiêu vũ cùng em có được không?”.

Thịnh Khải Luân phớt lờ lời mời của Hạ Mạt, anh đứng dậy chia tay ra trước mặt Diệp Hạ Lam rồi trân trọng mời:” Không biết có thể mời em khiêu vũ cùng anh được không?”.

Diệp Hạ Lam gật đầu:” Dạ được”.

Nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam sánh đôi bên nhau dưới ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người móng tay của Hạ Mạt đã đâm sâu vào lòng bàn tay đến nổi bật cả máu.

Hạ Mạt nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt chứa đầy căm thù, cô thầm nghĩ trong lòng “Vị trí đó vốn dĩ là của mình...mình nhất định cướp lại mọi thứ”.

Tiếng của Trương Cận Trung vang lên:” Hạ Mạt em không sao chứ?”.

Hạ Mạt vội vàng thu ánh mắt đầy thù hận kia lại mà quay sang nhìn Trương Cận Trung bằng đôi mắt đượm buồn:” Không có gì...có lẽ Khải Luân vẫn còn giận em nên mới cố tình làm vậy thôi”.

Trương Cận Trung nhú mày tự nói với mình “ Cậu ấy không phải giận em mà là cậu ấy đã thay đổi rồi”.

Buổi tiệc họp lớp cũng kết thúc, mọi người chào tạm biệt nhau rồi ra về, Hạ Mạt xoắn xít nửa ngày trời cuối cùng cũng chạy theo lên tiếng hỏi Thịnh Khải Luân:” Khải Luân không biết cô gái đi cùng anh là ai vậy hả trước giờ em chưa gặp qua lần nào hết”.

Thịnh Khải Luân thân nhiên đáp:” Vạ tôi”.

Về mặt của Hạ Mạt cứng đờ ra rồi gật đầu một cách máy móc:” À”.

Hạ Mạt không biết mình đã đứng ở đó bao lâu rồi mới chịu rời đi, cô lại tự lừa dối mình là Thịnh Khải Luân chỉ đang dối nên mới nói vậy để trả đũa cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Về đến Tiệp Trương Trang, Diệp Hạ Lam thay đồ rồi đứng ngoài ban công hóng gió, bầu trời đêm nay có rất nhiều sao nhìn rất đẹp, cô đang ngắm sao thì bất chợt có ai đó ôm eo cô từ phía sau.

Diệp Hạ Lam cũng không phản kháng mà đứng yên để người kia ôm mình, hơi thở của Thịnh Khải Luân phả vào cổ của Diệp Hạ Lam rồi giọng nói của anh vang lên bên tai cô:” Em đang cảm thấy bất an vì sự xuất hiện của Hạ Mạt đúng chứ?”.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ rồi đáp:” Em cũng không rõ nữa”.

Thịnh Khải Luân siết chặt vòng tay rồi nói:” Anh với cô ấy giờ chỉ là người quen cũ em đừng vì sự xuất hiện của cô ấy mà lo lắng vu vơ...nhìn em buồn anh sẽ không vui đâu”.

Diệp Hạ Lam quay người lại đưa tay lên ôm lấy Thịnh Khải Luân:” Em tin tưởng anh mà”.

Thời tiết bắt đầu lạnh dần có lẽ mùa thu đã qua đi để nhường lại không gian cho mùa đông tới.

Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam: “ Tới mai là giáng sinh, anh cũng xong việc sớm, em có rảnh không Hạ Lam chúng ta đi đâu đó đổi gió đi chịu không?”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười tỏ vẻ hạnh phúc: “ Thế anh tính đi đâu?”.

“ Để anh nghĩ đã...”.

Thịnh Khải Luân suy nghĩ vài giây rồi nói: “ Chúng ta đi công viên Bắc Hải* chơi được không? Ở đó cảnh đẹp, có nhiều trò chơi còn có các hoạt động chào đón giáng sinh nữa, ý em thế nào hả?”.

* Bắc Hải: tên công viên trong truyện

Diệp Hạ Lam gật đầu mỉm cười: “ Anh đi đâu thì em đi theo đó hihi”.

Thịnh Khải Luân liền mỉm cười nói:” Vậy tới mai 7 giờ hẹn ở công viên Bắc Hải, không gặp không về nha”.

“ Dạ”.

Chiều ngày hôm sau, lúc Thịnh Khải Luân đang ngồi trong văn phòng tranh thủ xử lý hết các công việc để tan sở sớm đi chơi cùng Diệp Hạ Lam, thì Trương Cận Trung tạt ngang qua.

Thịnh Khải Luân có chút ngạc nhiên khi thấy Trương Cận Trung đến tìm mình, anh vẫn dán mắt vào các tài liệu trên bàn làm việc nhưng vẫn lên tiếng nói chuyện với bạn của mình: “ Hôm nay ngon gió nào thôi đại luật sư của chúng ta tới đây vậy hả?”.

Trương Cận Trung là bạn thân của Thịnh Khải Luân nên không cần phải câu nệ gì hết, anh tự qua sofa ngồi mà không cần được mời, tự rót nước uống luôn rồi ngẩng đầu lên bảo: “Không phải tự nhiên tôi đến đây đâu là có việc quan trọng đó”.

Thịnh Khải Luân ngẩng đầu lên nhìn Trương Cận Trung: “Có chuyện gì mà quan trọng đến nỗi đích thân đại luật sư phải tới đây luôn vậy??”.

“Tôi nay là giảng sinh, Hạ Mạt nhờ tôi chuyển lời mời cậu qua nhà cô ấy ăn cơm, địa chỉ chung cư A đường YY, 7 giờ tối nhớ phải có mặt đừng đến trễ nhé...lần trước cậu không đến làm cô ấy buồn lắm đó”.

Thịnh Khải Luân chờ Trương Cận Trung nói hết rồi mới nhàn nhả tựa người vào ghế bộ dáng lười biếng đáp: “Xin lỗi, thật ngại quá nhưng tối nay lúc 7 giờ tôi có hẹn với vợ tôi đi chơi ở công viên Bắc Hải rồi”.

Trương Cận Trung nhíu mày hỏi lại: “Là cậu cố tình khiêu chiến giới hạn của Hạ Mạt sao Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nghiêm túc trả lời: “Tôi không khiêu chiến ai hết...tôi thích cuộc sống của tôi hiện giờ hơn...ở bên cạnh Hạ Lam tôi cảm thấy rất thoải mái, vui vẻ thậm chí là rất hạnh phúc, an yên...Hạ Lam luôn cho tôi cảm giác an toàn đây là những thứ mà con người bội bạc kia không thể cho tôi”.

“Nhưng Hạ Mạt...”.

Thịnh Khải Luân không thể Trương Cận Trung nói hết câu mà đưa tay ra hiệu cho anh dừng lại đồng thời lên tiếng cắt ngang: “Tôi không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến người tên Hạ Mạt đó nữa...nếu không còn việc gì khác mời cậu về cho tôi còn phải tranh thủ xử lý xong mấy cái hợp đồng này rồi tối gặp vợ tôi nữa”.

Trương Cận Trung có vẻ rất bất ngờ về thái độ của Thịnh Khải Luân đối với Hạ Mạt, anh khẽ lắc đầu lắc bảm: “Đúng là loạn hết cả rồi”.

Trương Cận Trung rời đi, Thịnh Khải Luân lại tiếp tục làm việc.

Hạ Mạt đứng dưới chung cư nơi mình sống chờ đợi tin tức từ Trương Cận Trung, thấy anh vừa xuống xe cô đã chạy tới rồi rít hỏi han: “Anh Cận Trung, Khải Luân trả lời như thế nào?? Anh ấy có đến không??”.

Nhìn thấy sự mong đợi trong đôi mắt của Hạ Mạt, Trương Cận Trung lại không nỡ nói cho cô nghe sự thật.

“Sao anh không nói gì hết vậy??? Rốt cuộc Khải Luân trả lời như thế nào hả??”.

Trương Cận Trung quay đầu nhìn chỗ khác né tránh ánh mắt của Hạ Mạt rồi lên tiếng nói: “Cậu ấy sẽ không đến đâu”.

Trên gương mặt xinh đẹp của Hạ Mạt hiện lên nỗi mất mát: “Tại sao anh ấy lại ghét em đến như vậy chứ??? Chỉ ăn một bữa cơm cũng khó đến như vậy sao???”.

Trương Cận Trung nắm tay thành nắm đấm cố kìm chế bản thân rồi quay qua nói với Hạ Mạt: “Hạ Mạt à, em bỏ cuộc đi Khải Luân đã kết hôn rồi...cậu ấy không còn bất kỳ tình cảm nào với em nữa hết”.

Sắc mặt Hạ Mạt đông cứng lại: “Anh...anh...vừa nói...gì vậy?”.

Trương Cận Trung nhắc lại: “Anh nói em nên quên Khải Luân đi bởi vì cậu ấy đã kết hôn rồi...cậu ấy không còn bất kỳ tình cảm nào với em nữa hết”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Hạ Mạt lắc đầu liên tục lập lại một câu duy nhất: “Anh nói dối...em không tin đâu”.

Nhìn thấy vẻ mặt thất thần đến ngây dại của Hạ Mạt, Trương Cận Trung cảm thấy rất đau lòng, anh gào lên: “Em có biết tại sao cậu ấy từ chối không đến ăn cơm cùng em không??? Đó là vì tối nay lúc 7 giờ cậu ấy bận hẹn hò với vợ của cậu ấy ở công viên Bắc Hải rồi”.

Hạ Mạt vô thức lùi lại phía sau mấy bước rồi ngã ngồi xuống ven đường, lắc đầu ngoay ngoay nước mắt chảy xuống, sự việc đến quá bất ngờ làm cho Hạ Mạt bấn loạn lên cô đưa hai tay ôm đầu bứt tóc gào lên: “Không thể nào...không thể nào...Khải Luân đã từng nói cả đời này sẽ chỉ yêu một mình em thôi mà huhu...sao anh ấy có thể quên đi lời hứa đó chứ...huhuhu...em không chấp nhận đâu...huhuhu”.

Trương Cận Trung đã từng nghĩ qua khi Hạ Mạt biết sự thật sẽ rất khó chấp nhận nhưng anh không thể lường trước được là cô đau đớn như thế nào.

Thấy Hạ Mạt phản ứng đột ngột như vậy Trương Cận Trung liền bước đến ngồi xổm bên cạnh an ủi cô: “Hạ Mạt em bình tĩnh lại đi”.

Hạ Mạt ngẩng đầu lên nhìn Trương Cận Trung, gương mặt xinh đẹp kiều diễm của cô giàn giụa nước mắt, giọng cũng nghẹn lại: “Cận Trung, hãy nói với em là anh chỉ đang đùa với em thôi... làm ơn đi mà... mất đi Khải Luân thì cuộc sống của em còn có ý nghĩa gì nữa chứ... em thà chết để được giải thoát huhuhu...”

Trương Cận Trung choàng tay qua vai của Hạ Mạt ôm nhẹ cô vào lòng, giọng điệu vô cùng ôn nhu an ủi cô: “Em bình tĩnh lại đi mà Hạ Mạt nhìn thấy em như vậy anh rất đau lòng em có biết không hả?”

Hạ Mạt tựa đầu vào vai của Trương Cận Trung về mặt vô cùng đau khổ thút thít: “Cận Trung vì sao Khải Luân lại không cần em nữa chứ... huhu... em cảm thấy cuộc sống của mình không còn ý nghĩa gì nữa hết”.

Bất chợt Hạ Mạt vùng tay của Trương Cận Trung ra rồi đứng dậy chạy ra ngoài đường xe chạy, Trương Cận Trung thấy vậy liền đứng phắt dậy chạy theo: “Hạ Mạt em đừng làm chuyện dại dột mà”.

Một chiếc xe lao tới với tốc độ bàn thờ, Hạ Mạt đứng phía trước đầu xe với vẻ mặt bi thương, một giọt nước mắt tuyệt vọng rơi xuống... có lẽ chỉ phút chốc nữa thôi cô sẽ bước chân sang một thế giới khác và lãng quên tất cả những nỗi đau của thực tại.

Ánh sáng đèn xe lóe lên, vẻ mặt của tài xế lái xe hốt hoảng anh ta đạp phanh nhưng chắc là không ngăn cản được bị kịch xảy ra.

Hạ Mạt đang chuẩn bị đón nhận cái chết ập đến thì đột nhiên có ai đó kéo mạnh cô một cái làm cô chới với ngã về phía sau.

Mở mắt ra Hạ Mạt thấy mình đang nằm trên người của Trương Cận Trung trên mặt đất, lưng của Trương Cận Trung đập mạnh xuống đất rất đau đón có lẽ da thịt đã trầy xước chảy máu rồi không chừng nhưng thấy Hạ Mạt vẫn an toàn nên liền thở phào nhẹ nhõm.

Trương Cận Trung ngồi dậy lên tiếng trách móc Hạ Mạt: “Em bị ngốc à? Tại sao lại đùa giỡn với mạng sống của mình như thế chứ?”.

Ánh mắt của Hạ Mạt là một mảng tối vô hồn: “Anh để em chết đi sao lại cứu em làm gì... em mệt mỏi lắm rồi không thể đối mặt với hiện thực nỗi đau... làm ơn cho em được giải thoát đi huhu...”.

Trương Cận Trung cũng nổi cáu lên quát: “Em thử nghĩ xem nếu em chết đi rồi thì Khải Luân có quay lại với em không? Nếu người khác không còn thương em nữa em phải tự biết thương mình chứ?”.

“Em mệt mỏi lắm rồi Cận Trung em muốn biến mất khỏi thế giới này và quên đi tất cả những phiền toái này... em thật không biết em đã phạm sai lầm gì mà số mệnh cứ đùa trêu em mãi... huhu ngày xưa vì gia cảnh nghèo khó mà em phải chia tay Khải Luân, em cố gắng bao nhiêu nhưng rốt cuộc lại chẳng thể ở bên cạnh anh ấy được... anh nói xem như vậy có phải là ông trời quá tàn nhẫn với em không huhu”.

“Anh nghĩ... em nên đến gặp Khải Luân nói rõ ràng mọi chuyện còn vướng mắc giữa hai người rồi mới quyết định tiếp cũng không muộn”.

Hạ Mạt như sức tỉnh ra, cô liền đứng dậy: “Phải ha, em phải đi tìm Khải Luân mới được... em phải nói rõ ràng với anh ấy mọi chuyện có lẽ đây là cách duy nhất để cứu vãn tình cảm của em và anh ấy”.

Trương Cận Trung thoáng rủi mắt nhưng anh vẫn chọn ủng hộ cô và tiếp tục giấu đi tình cảm của mình.

Hạ Mạt lao đảo leo lên một chiếc taxi rồi đi mất để lại Trương Cận Trung một mình đứng trông theo như một kẻ mất hồn.

Trương Cận Trung nắm chặt tay thành nắm đấm ánh mắt phức tạp cảm xúc rồi tự nhắc mình một câu: “Là mày tự chọn bỏ qua cơ hội thổ lộ tình cảm với cô ấy... sau này đừng có mà hối hận”.

Diệp Hạ Lam mặc một bộ váy màu trắng có thêu một con phượng hoàng màu sắc rực rỡ dài quá gối, tóc tết kiểu thác nước bồng bềnh gọn sóng, cô chỉ trang điểm nhẹ thôi những xinh hết phần con nhà người ta rồi.

Bác tài xế dừng xe trước công viên giải trí Bắc Hải, trước khi Diệp Hạ Lam bước xuống xe đã căn dặn: “Bác Trần à, bác cứ về trước đi lát nữa Khải Luân sẽ tới đây rồi đón cháu luôn, hôm nay là giáng sinh bác có thể về nhà với gia đình”.

Diệp Hạ Lam đưa cho bác Trần một cái túi: “Ở đây có ít quà gửi gia đình mong bác nhận cho”.

Bác Trần đưa tay đón nhận cái túi rồi cúi đầu mỉm cười hiền từ cảm kích: “Cảm ơn tam thiếu phu nhân”.

Diệp Hạ Lam đi tới trước cổng công viên giải trí rồi đứng đó chờ, đã 18h45 phút có lẽ Thịnh Khải Luân cũng sắp đến rồi.

Ở trụ sở chính của Hoàng Thịnh Quốc Tế, Thịnh Khải Luân vừa gác bút, anh nhìn đồng hồ đeo tay rồi đứng dậy lấy áo vest đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Chiếc taxi mà Hạ Mạt lên dừng trước tòa cao ốc của Hoàng Thịnh Quốc Tế, cô vội vàng chạy vào trong.

Thịnh Khải Luân vừa bước ra khỏi thang máy thì gặp Hạ Mạt chạy tới, anh có chút bất ngờ nhưng không mấy để tâm.

Hạ Mạt thấy Thịnh Khải Luân thì nước mắt ngấn nước mắt dài lao tới cầm lấy tay anh.” Khải Luân chúng ta nói chuyện một chút có được không???”.

Thịnh Khải Luân liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi nói:” Thật ngại quá bây giờ tôi đang có việc bận có gì để nói sau nha”.

Ánh mắt Hạ Mạt toát lên vẻ mắt mát:” Anh đối xử với em lạnh lùng như thế là vì cô ấy có đúng không? Anh...đã...kết...hôn rồi đúng không?”.

Tuy Hạ Mạt là người lên tiếng hỏi trước, cô cũng biết kết quả ngay từ đầu rồi nhưng khi chờ đợi Thịnh Khải Luân trả lời, tim cô bỗng dâng lên một cổ sợ hãi, cô thật sự rất sợ khi phải nghe chính miệng anh thừa nhận điều đó.

Quá 5 giây Thịnh Khải Luân gật đầu đáp:” Phải đã hơn một năm rồi...hiện tại tôi đang sống rất hạnh phúc...ngày xưa nếu cãi lời ông nội thì có lẽ tôi đã không có cuộc sống vẹn toàn mãi mãi như bây giờ rồi”.

Hạ Mạt cứ ngỡ sét vừa đánh ngang qua tai cô, ông nội của anh rõ ràng là người chia cắt nhân duyên của hai người nhưng đến cuối cùng lại trở thành ân nhân ban cho anh cuộc sống hạnh phúc mãi mãi còn cô thì trở thành kẻ phụ bạc máu lạnh vô tình...đến cả cái nhìn của anh đối với cô cũng là chán ghét cùng khinh miệt.

Hạ Mạt tức quá gào lên:” Tại sao anh chưa bao giờ có chính kiến riêng của mình hết vậy? Lúc nào cũng ông nội hết liệu ông ấy còn quyết định cuộc đời anh đến bao giờ nữa vậy hả???”.

Thịnh Khải Luân nhủ mày tỏ không vui:” Từ đầu chí cuối là chuyện của hai chúng ta không liên quan gì đến ông nội của tôi hết do đó tôi mong cô tôn trọng người lớn tuổi một chút”.

Thịnh Khải Luân sợ lỡ giờ hẹn với Diệp Hạ Lam nên lạnh giọng nói:” Nếu không có việc gì khác tôi đi trước đây”.

Hạ Mạt nhìn bóng dáng của Thịnh Khải Luân rời đi bằng ánh mắt bi thương tột độ, cô nắm chặt tay lại hét lên:” Thịnh Khải Luân anh có biết vì sao năm đó em lại nói chia tay không hả???”.

Quả nhiên Thịnh Khải Luân dừng bước, anh xoay người lại nhìn cô rồi thân nhiên lên tiếng:” Tôi nghĩ chuyện đó đã không còn quan trọng nữa...bây giờ tôi đã kết hôn rồi cô cũng có cuộc sống hạnh phúc bên người mới hà phải nhắc lại chuyện cũ”.

Về mặt của Hạ Mạt ngày đại ra cô không thể nào ngờ được có một ngày Thịnh Khải Luân lại đối xử xa lạ lạnh lùng với mình như thế.

Một giọt nước mắt tràn mi rơi xuống:” Em biết lúc đó nói chia tay anh là em sai...em thừa nhận ngày anh đến thành phố B tìm em, em rũ sạch mối quan hệ của chúng ta là em sai...nhưng anh có biết vì sao em lại làm như thế không...tất cả đều là do Thịnh gia của anh hết đó...huhuhu”.

Thịnh Khải Luân anh nhủ mày hỏi:” Cô nói vậy là có ý gì?”.

Ánh mắt của Hạ Mạt toát lên sự lạnh lẽo:” Năm đó ông nội của anh đã tìm đến nhà để ép buộc em phải rời xa anh...anh cũng biết đó em khi ấy chỉ là một con bé nhà nghèo làm sao chống lại được thế lực giàu có của gia đình anh...ông nội anh đã dùng những lời lẽ khó nghe nhất để thóa mạ, lăng nhục em và cả gia đình em...ông nội anh còn hăm dọa nếu em không chia tay anh nhất định sẽ không tha cho gia đình nữa...sau đó vì không chịu nổi áp lực nên em mới phải rời xa anh...”.

Thịnh Khải Luân bắt đầu dao động:” Những gì cô nói đều là thật???”.

Hạ Mạt liền gật đầu khẳng định.

Thịnh Khải Luân thất thần, hóa ra tình cảm của anh đứt đoạn không phải vì người trong cuộc hết yêu mà là vì bị gia đình anh cấm đoán.

Hóa ra bấy lâu nay anh đã trách nhầm cô bởi vì cô chưa từng phản bội anh.

Hạ Mạt bước tới ôm chặt lấy Thịnh Khải Luân khóc thút thít:” Em yêu anh là thật lòng tình yêu đó chưa bao giờ nhạt phai theo năm tháng...em cố gắng thành công trong sự nghiệp cũng chỉ để có thể xứng đáng đứng bên cạnh anh thôi...trước đây em tung tin kết hôn cũng chỉ vì muốn chọc tức anh mà thôi nhưng đến cuối cùng em đã bỏ trốn vào ngày hôn lễ rồi đơn phương hủy đám cưới vì em không thể quên được anh...có cố gắng đến mấy em cũng không thể nào quên được anh hết Khải Luân à...xin anh cho em một cơ hội, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”.

Hạ Mạt nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt tràn ngập hy vọng, anh lại thấy khó xử tâm trạng cũng rối bời như tơ vò.

Anh là kẻ quên đi tình cảm ngày xưa, anh là kẻ phụ bạc cô nhưng cô vẫn một lòng hướng về anh nhưng nếu anh có cô cơ hội thì Diệp Hạ Lam phải làm sao đây?

Diệp Hạ Lam là cô gái tốt ngoan hiền hiếu thảo lại được gia đình anh yêu thương, từ ngày kết hôn đến giờ cô vẫn luôn làm tròn bổn phận của người làm

vợ, cô đã từng hy sinh bản thân thay anh đỡ một viên đạn suýt chút nữa nguy hiểm đến tính mạng và quan trọng hơn là... anh cũng đem lòng yêu cô.

Diệp Hạ Lam vô tội nhưng Hạ Mạt cũng đáng thương cơ mà, cô ấy vì bị hoàn cảnh đưa đẩy nên mới phải đóng vai kẻ bạc tình bao năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Trong phút chốc Thịnh Khải Luân thấy không khí xung mình đặc quánh lại đến nghẹt thở anh không biết nên làm thế nào mới vẹn toàn cả đôi bên.

Hạ Mạt nắm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân dằng vẽ của cô rất tội nghiệp.” Khải Luân em cầu xin em đừng đối xử lạnh lùng với em như vậy nữa có được không... em không cần danh phận gì hết chỉ cần được ở bên cạnh anh đã đủ mãn nguyện rồi”.

Thịnh Khải Luân khẽ hốt hoảng trong đáy mắt anh vội rút tay lại.” Mọi chuyện trong quá khứ không phải hai chúng ta muốn như vậy... anh thay mặt ông nội của mình xin lỗi em Hạ Mạt nhưng... chúng ta đã không thể quay lại với nhau nữa được rồi, anh đã kết hôn, Hạ Lam cũng là người vô tội anh không thể tiếp tục làm cô ấy tổn thương thêm nữa... lại càng không thể để em ở bên cạnh anh không danh không phận bỏ lỡ cả đời được...”.

Hạ Mạt uất ức nấc lên từng tiếng.” Cô ấy... vô... tội... vậy còn em... thì sao chứ? Em yêu anh thật lòng mà Khải Luân... em biết anh vẫn còn yêu em mà hà tất phải lừa người dối mình chứ”.

Nhìn dáng vẻ đau khổ bi thương của Hạ Mạt trái tim của Thịnh Khải Luân thoáng chốc như rơi xuống tận cùng vực thẳm tăm tối.

Phải, Thịnh Khải Luân thừa nhận đã có lúc anh nghĩ yêu Diệp Hạ Lam chỉ là lừa người dối mình thôi nhưng rồi đến một ngày anh phát hiện ra tình yêu đã nảy nở mà bản thân không hay biết mà thôi.

Giờ đối mặt với hai người con gái mình đều giữ trong lòng là điều khó khăn nhất mà Thịnh Khải Luân phải đối mặt.

Giữ ai... buông ai... thật khó mà lựa chọn.

Sau một hồi suy nghĩ Thịnh Khải Luân hạ quyết tâm lên tâm.” Xin lỗi nhưng anh không thể tiếp tục sai lầm... anh đã là người có gia đình rồi... anh hy vọng rằng em sẽ tìm được một người tốt hơn anh”.

Về mặt Hạ Mạt đông cứng lại rồi nước mắt lại giàn giụa chảy xuống.” Thịnh Khải Luân, anh thật tàn nhẫn”.

Thịnh Khải Luân nắm chặt tay thành nắm đấm xoay lưng rồi đi nhưng vừa đi được ba bước đã nghe “rầm” một tiếng, anh quay đầu lại thì thấy Hạ Mạt nằm co gập dưới sàn nhà, trên tay cô còn cầm một cái lọ thủy tinh nhỏ trong suốt.

Thịnh Khải Luân mở to mắt ra nhìn rồi vội vàng chạy tới đỡ Hạ Mạt lên.” Hạ Mạt em làm sao vậy?”.

Hạ Mạt nở một nụ cười chua chát trên môi, nước mắt vẫn cứ rơi xuống khó khăn lấp bắp.” Không... còn... anh... em sống... không... còn... ý nghĩa... nên... em... thà... biến mất... biến mất... khỏi... thế giới này”.

Nhìn sắc mặt trắng bệch cùng hơi thở ngày càng yếu ớt dần của Hạ Mạt, Thịnh Khải Luân cũng hoảng loạn theo luôn, anh giật lấy cái lọ trong tay Hạ Mạt xem rồi cả người đông cứng lại.

Thịnh Khải Luân không ngờ rằng Hạ Mạt lại vì quá đau khổ nên đã uống Xyanua* để tự tử.

*: Xyanua là một hợp chất hoá học có chứa nhóm xyano ($C\equiv N$), bao gồm một nguyên tử cac-bon liên kết ba với một nguyên tử ni-tơ. Xyanua là một chất hóa học cực độc, rất phổ biến trên thế giới và có thể tồn tại dưới nhiều hình thức: thể rắn, lỏng, hay khí. Chỉ cần 50mg đến 200mg Cyanua đã có thể gây chết một người trưởng thành khỏe mạnh.

Thịnh Khải Luân ôm Hạ Mạt vào lòng ra sức lay động gọi cô.” Hạ Mạt... Hạ Mạt em tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đấy nhé”.

Sau đó Thịnh Khải Luân vội vàng ẵm Hạ Mạt lên, lúc anh đứng dậy hình như có thứ gì đó rơi lại nhưng mạng người quan trọng Thịnh Khải Luân vội chạy ra xe rồi lái xe đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hạ Mạt được đưa vào phòng cấp cứu còn Thịnh Khải Luân thì ngồi bên ngoài với vẻ mặt thất thần, có suy nghĩ cỡ nào anh cũng không ngờ cô lại dùng cách này để kết thúc cuộc sống của mình.

Thịnh Khải Luân ngồi chờ suốt mấy tiếng đồng hồ bên ngoài phòng cấp cứu còn Diệp Hạ Lam thì đứng chờ suốt mấy tiếng đồng hồ ở trước cổng công viên giải trí Bắc Hải.

Trời khuya dần sương xuống rất lạnh, công viên cũng sắp đóng cửa rồi nhưng Diệp Hạ Lam vẫn không liên lạc được với Thịnh Khải Luân nên vô cùng lo lắng.

Chiếc điện thoại của Thịnh Khải Luân rơi ở sảnh đón của công ty, nó vẫn đổ chuông khi Diệp Hạ Lam gọi tới chỉ tiếc là không có ai bắt máy hết.

Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng đóng cửa rồi chỉ còn vài người bảo an toàn tra bên ngoài mà thôi.

Những bông tuyết đầu tiên rơi xuống, Diệp Hạ Lam đưa tay ra đón lấy một bông hoa tuyết, tuyết rơi vào lòng bàn tay của Diệp Hạ Lam chưa tới 5 giây thì đã tan mất rồi.

“Hạ Lam, sao giờ này còn ở đây vậy?”.

Diệp Hạ Lam quay người lại thì thấy Thịnh Khải Tề đang đứng cách cô chừng mười bước chân.

“Khải Luân hẹn tôi đi chơi nhưng không hiểu sao tôi gọi điện mà anh ấy vẫn không bắt máy...không biết có xảy ra chuyện gì không nữa”.

“Đề tôi gọi thử xem sao?”.

Thịnh Khải Tề rút điện thoại ra gọi cho Thịnh Khải Luân nhưng vẫn không có ai bắt máy hết.

“Khụ...khụ...khụ”.

Nhìn Diệp Hạ Lam ăn mặc mong manh lại đứng dưới trời đổ tuyết Thịnh Khải Tề liền bắt giác cau mày:” Hay là tôi đưa chị về trước ở ngoài trời lạnh thế này không khéo lại bị cảm đấy”.

Diệp Hạ Lam rù mắt:” Nhưng nếu Khải Luân đến đây không thấy tôi thì sao?”.

Thịnh Khải Tề xem đồng hồ rồi nói:” Đã gần 12 giờ đêm rồi...có lẽ anh ấy bận công việc nên không đến được...chúng ta cứ về trước đi nếu anh ấy đến đây không thấy chị thì sẽ gọi điện về cho chị thôi”.

Thịnh Khải Tề đứng năn nỉ cả buổi trời Diệp Hạ Lam mới đồng ý để anh đưa về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Đền phòng cấp cứu tắt, bác sĩ trong phòng cấp cứu đi ra ngoài, Thịnh Khải Luân vội vàng đứng dậy hỏi:” Bác sĩ không biết tình hình của cô ấy sao rồi?”.

Vị bác sĩ kia đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi nói:” Đã qua cơn nguy kịch nhưng sức khỏe rất yếu cần phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi nhiều...hơn nữa tâm lý của cô ấy đang rất hoảng loạn đừng để cô ấy bị kích động nữa”.

Thịnh Khải Luân lúc này mới thấy nhẹ lòng một chút:” Cảm ơn bác sĩ rất nhiều”.

Hạ Mạt được chuyển xuống phòng bệnh Thịnh Khải Luân liền vào thăm cô, nhìn vẻ mặt Hạ Mạt nhợt nhạt không còn chút sức sống hơi thở yếu ớt trái tim của Thịnh Khải Luân bỗng quặn thắt lại.

“Sao em lại làm chuyện ngu ngốc như vậy chứ?” Thịnh Khải Luân ngồi bên mép giường cầm bàn tay của Hạ Mạt lên với vẻ mặt đau lòng.

“Hà tất vì anh mà hủy hoại cuộc sống của mình chứ...không đáng đâu Hạ Mạt à...là anh đã phụ em là anh có lỗi với em...xin em làm ơn đừng xảy ra chuyện gì hết”.

Sáng sớm hôm sau Thịnh Khải Luân về nhà thì thấy Diệp Hạ Lam ngồi ngủ gục ở ghế sofa, trái tim anh lại thấy nhói đau khi bản thân mình quên đi cái hẹn với cô tối hôm qua ở công viên giải trí.

Thịnh Khải Luân đứng yên nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt phức tạp cảm xúc, anh đã nói rằng sẽ không làm cô tổn thương nữa nhưng bây giờ thì anh lại vì Hạ Mạt mà lỡ hẹn với cô, làm cô chờ đợi mòn mỏi cả đêm.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng bước đến cởi áo khoác ra đắp lên người của Diệp Hạ Lam, anh đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ dịu dàng.

Thịnh Khải Luân thầm nói với chính mình “Anh nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với em đâu Hạ Lam à”.

Diệp Hạ Lam khẽ mở mắt ra, khi thấy Thịnh Khải Luân đang ngồi bên cạnh mình thì cô vội vàng lên tiếng hỏi han: “Khải Luân, anh không sao chứ? Cả

đêm qua em không liên lạc được với anh em rất lo lắng...”.

Thịnh Khải Luân choàng tay qua ôm Diệp Hạ Lam vào lòng: “Anh xin lỗi...hôm qua công ty có một hợp đồng cần giải quyết gấp anh tập trung làm việc nên quên mất có hẹn với em...điện thoại của anh hết pin nên không gọi về được, làm em lo lắng rồi anh xin lỗi...”.

Diệp Hạ Lam tựa đầu vào lồng ngực của Thịnh Khải Luân: “Chỉ cần anh không xảy ra chuyện gì là được rồi...không cần xin lỗi em đâu”.

Thịnh Khải Luân lại thấy có lỗi hơn nữa vì đã nói dối Diệp Hạ Lam, cô một lòng lo nghĩ cho anh còn anh thì lại ngồi cả đêm ở bệnh viện để chăm sóc cho cô gái khác.

Đột nhiên Diệp Hạ Lam hắt hơi mấy tiếng, Thịnh Khải Luân nhú mày đặt tay lên trán cô rồi giật mình kêu lên: “Hạ Lam người em nóng vậy?”.

Má Lý từ dưới bếp đi lên nghe thấy vậy vội lên tiếng: “Tối hôm qua thiếu phu nhân ở ngoài trời tuyết rơi lại ngủ ngoài phòng khách nên chắc bị cảm lạnh mất rồi”.

Thịnh Khải Luân cảm thấy đau lòng nhìn cô gái nhỏ của mình rồi lên tiếng: “Em ngốc vừa thôi chứ thấy anh không tới thì đừng chờ ngộ nhờ em xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao đây”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu: “Em xin lỗi...em sợ anh tới đó lại không thấy em cho nên mới đứng chờ...”.

Thịnh Khải Luân quay sang bảo má Lý: “Mau gọi điện kêu bác sĩ tới đây khám cho thiếu phu nhân đi”.

Má Lý gật đầu: “Dạ tôi đi ngay”.

Diệp Hạ Lam lên tiếng ngăn cản: “Khải Luân à, không cần gọi bác sĩ đâu em chỉ bị cảm lạnh một chút thôi không cần nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy”.

“Sức khỏe của em quan trọng hơn hết, em thuộc thể chất hàn lại bị cảm lạnh cho nên phải gọi bác sĩ tới kiểm tra nếu không anh không an tâm chút nào hết” nói rồi Thịnh Khải Luân bế Diệp Hạ Lam theo kiểu công chúa rồi đi lên phòng ngủ của hai người.

Ở bệnh viện, Hạ Mạt ngồi trên giường bệnh với vẻ mặt khó chịu, cô quát lên với Viên Đình Đình đang ngồi ở bên cạnh: “Tại sao chứ tôi đã dùng cả tính mạng của mình để đe dọa nhưng anh ấy vẫn không cho tôi cơ hội quay lại là sao chứ?”.

Viên Đình Đình liền lên tiếng: “Chẳng phải khi biết cô dùng Xyanua tự tử, Thịnh tam thiếu đã bị dao động rồi hay sao, cô phải kiên nhẫn kéo anh ấy về phía cô, lúc này mà cô nổi nóng lên lại hư bột hư đường cho mà coi”.

Hạ Mạt trừng mắt lên với Viên Đình Đình: “Cô thì biết cái gì chứ, cứ mỗi lần thấy Khải Luân nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh thì trái tim tôi lại như có ngàn mũi dao đâm vào ấy...bằng mọi giá tôi phải giành lại Khải Luân”.

“Hạ Mạt à, cô cứ yên tâm đi màn kịch tự tử bằng Xyanua của cô diễn rất đạt phía bên bệnh viện tôi cũng đã sắp xếp ổn thỏa rồi chỉ cần những màn tiếp theo cô làm tốt thì sớm muộn gì người cô yên cũng quay về bên cạnh cô thôi”.

Hạ Mạt nâng khóe môi lên mỉm cười đầy tự đắc: “Đình Đình à, cô nói rất đúng tôi là một diễn viên tài ba mà, lần này tôi sẽ tự lên một kịch bản và diễn thật tốt có như vậy thì Khải Luân mới quay về bên cạnh tôi”.

Viên Đình Đình giờ ngón tay cái lên đưa về phía Hạ Mạt: “Phải, cô nói rất đúng tôi sẽ luôn ở bên cạnh giúp đỡ cô, tôi có thể đưa cô trở thành người nổi tiếng thì cũng có thể giúp cô đoạt lại những gì mà cô đã đánh mất”.

Ánh mắt của Hạ Mạt toát lên sự độc ác: “Tôi sẽ cho con nhỏ đó biết thế nào là lễ độ, tôi mới là Thịnh tam thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận chứ không phải con nhỏ đó...ngoài tôi ra không ai có tư cách trở thành người phụ nữ của Khải Luân hết”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Sau khi uống thuốc bác sĩ kê Diệp Hạ Lam ngủ một giấc tới chiều luôn, lúc cô thức dậy thì thấy Thịnh Khải Luân cũng đang nằm ngủ bên cạnh mình, có vẻ anh ngủ rất say nên cô không dám đánh thức anh dậy.

Diệp Hạ Lam đi tắm rồi đi xuống lầu, cô thấy đói nên vào bếp xem có thứ gì ăn không thì nghe tiếng má Lý vang lên: “Phu nhân cô dậy rồi à”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Dạ phải, con đói quá có gì ăn không vậy hả má Lý”.

“Để tôi hâm nóng lại cháo cho cô”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ cảm kích: “Cảm ơn má Lý”.

Má Lý khẽ cười: “Cô đừng cảm ơn tôi làm gì cháo này là thiếu gia nấu cô mà”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên, cô không ngờ Thịnh Khải Luân lại là người chu đáo như vậy cho nên Diệp Hạ Lam ăn rất ngon miệng tâm trạng còn rất vui vẻ nữa.

Thịnh Khải Luân đang ngủ ngon thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, anh mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại lên nghe: “Alo...”.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của Hạ Mạt: “Khải Luân anh đang ở đâu vậy hả?”.

Lúc nghe tiếng của Hạ Mạt vang lên, Thịnh Khải Luân mới hốt hoảng nhìn sang bên cạnh mình, anh sợ Diệp Hạ Lam nghe thấy rồi lại hiểu lầm... thấy phần giường bên kia trống trơn không có ai Thịnh Khải Luân mới bất giác thở phào nhẹ nhõm đáp lại: “Có chuyện gì sao Hạ Mạt?”.

Giọng nói mếu máo của Hạ Mạt vang lên kèm theo cả tiếng nấc: “Khải Luân anh vẫn không đồng ý cho em cơ hội quay lại với anh sao??? Em rất yêu anh mà Khải Luân... em không cần danh phận gì hết chỉ cần được ở bên cạnh anh là đủ rồi... huhu... Khải Luân cầu xin anh đừng đối xử lạnh lùng với em như vậy mà”.

Thịnh Khải Luân đưa tay đỡ trán ánh mắt của anh phức tạp xúc, sức khỏe của Hạ Mạt đang không tốt, tâm lý lại không ổn định nên Thịnh Khải Luân không nỡ từ chối thẳng thừng anh đành lựa lời nói khéo với cô: “Hạ Mạt à, bây giờ sức khỏe của em là quan trọng nhất... chờ lúc em khỏe hẳn rồi chúng ta hãy nói chuyện này nha”.

“Anh đang lẩn tránh em có đúng không?”.

Thịnh Khải Luân để điện thoại ra xa rồi lên tiếng giống như là thư ký đang nói chuyện với mình vậy: “Đến giờ hẹn với đối tác rồi sao? Được rồi tôi lập tức ra ngay cậu chuẩn bị trước đi”.

Sau đó Thịnh Khải Luân nói với Hạ Mạt: “Anh sắp phải đi gặp đối tác rồi chúng ta nói chuyện sau nha” rồi cúp máy.

Hạ Mạt ngồi nhìn màn hình điện thoại đen ngòm rồi nhếch môi lên mỉm cười ranh mãnh: “Khải Luân để em xem anh trốn tránh em được bao lâu đây?!”.

Lại một ngày bình yên trôi qua, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đang ngồi ăn cơm tối với nhau có ai đó gọi điện cho Thịnh Khải Luân, anh chần chừ không nghe máy nên Diệp Hạ Lam liền nói: “Khải Luân, sao anh không nghe máy đi?”.

Thịnh Khải Luân tắt máy rồi mỉm cười với Diệp Hạ Lam: “Là số quảng cáo thôi không có gì quan trọng hết anh nghĩ không cần phải nghe”.

Lúc này khi thấy số điện thoại kia hiện lên trên màn hình Thịnh Khải Luân đã biết đó là số của Hạ Mạt nên cố tình không nghe, anh tắt nguồn luôn để tránh bị làm phiền.

Thịnh Khải Luân đang ngồi ở văn phòng thì thư ký nói máy vào báo là có người cần gặp nên Thịnh Khải Luân nghe máy: “Alo...”.

Bên kia đầu dây truyền đến giọng nói gấp gáp của một người phụ nữ: “Xin hỏi anh có phải là Thịnh Khải Luân không ạ?”.

“Phải”.

“Tôi tên là Viên Đình Đình- quản lý của Hạ Mạt, có thể phiền anh đến bệnh viện một chuyến được không, Hạ Mạt xảy ra chuyện rồi”.

Thịnh Khải Luân nhú mày lo lắng: “Cô ấy xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Tôi hôm qua cô ấy gọi điện cho anh không được nên đã cắt cổ tay tự tử cũng may y tá trong bệnh viện phát hiện ra nên mới bảo toàn tính mạng... sáng nay cô ấy tỉnh dậy lại đòi nhảy lầu tự tử... cô ấy bảo không có anh thì cuộc sống này trở nên vô nghĩa nên không muốn sống nữa”.

Thịnh Khải Luân hốt hoảng đứng bật dậy: “Sao cơ??? Cô giúp tôi ngăn cản cô ấy lại tôi lập tức tới ngay” rồi vội cầm lấy áo vest chạy ra ngoài.

Lúc Thịnh Khải Luân tới nơi thì thấy khung cảnh rất hoảng loạn, Hạ Mạt đứng ngoài ban công của phòng bệnh mà cô đang ở, bác sĩ và y tá thì đứng xung quanh khuyên nhủ nhưng Hạ Mạt có vẻ rất tuyệt vọng cô đau đớn nói rằng: “Các người làm ơn để tôi chết đi... tôi thật sự không muốn sống nữa... không có anh ấy tôi sống còn có ý nghĩa gì chứ... huhu... xem như tôi cầu xin các người cho tôi được chết đi mà”.

Hạ Mạt vừa leo một chân ra ngoài ban công thì Thịnh Khải Luân đã bước vội tới kéo cô ngã vào người mình, anh choàng tay ôm lấy Hạ Mạt với vẻ mặt khổ tâm, giọng anh ảm áp vang lên: “Hạ Mạt đừng làm chuyện dại dột như thế có được không... anh đã nói vì anh không đáng đâu mà”.

Viên Đình Đình xua tay bảo mọi người đi ra ngoài để Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt có thời gian nói chuyện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Hạ Mạt giờ tay lên ôm chặt lấy Thịnh Khải Luân: “Khải Luân, cuối cùng thì anh cũng tới, phải chăng khi em đối mặt với cái chết thì mới có thể gặp được anh... huhu”.

Thịnh Khải Luân dỗ dành Hạ Mạt: “Không phải như vậy... tại anh bận công việc nên không thể đến thăm em mà thôi”.

Hạ Mạt ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt ngán lệ: “Anh nói thật không hả?”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu khẳng định: “Tất nhiên rồi... sau này em đừng nghĩ quẩn rồi làm tổn thương bản thân mình như thế nữa có được không?”.

Thấy Hạ Mạt đã bị dao động Thịnh Khải Luân vội nắm tay cô đi vào trong rồi đóng cửa ra vào ở ban công lại.

Thịnh Khải Luân dìu Hạ Mạt ngồi xuống giường bệnh: “Nhìn em tự làm tổn thương mình anh thấy rất đau lòng em có biết không?”.

“Vậy anh sẽ cho chúng ta một cơ hội để bắt đầu lại phải không?”.

Thịnh Khải Luân rũ mắt quay mặt đi chỗ khác không dám vào mắt của Hạ Mạt: “Anh kết hôn rồi... anh không thể...”.

Hạ Mạt nắm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân: “Em đã nói rồi em không cần danh phận gì hết em chỉ cần anh cho em một cơ hội để ở bên cạnh anh thôi là đủ rồi”.

Thịnh Khải Luân gạt tay của Hạ Mạt ra: “Xin lỗi, anh không thể để em chịu thiệt thòi như vậy... anh càng không thể phản bội lại vợ của mình... anh không muốn làm cho cả hai cô gái đều phải đau khổ vì anh”.

Ánh mắt Hạ Mạt tuyệt vọng cùng cực, nước mắt cô rơi xuống: “Anh đối với cô ấy đúng là nghĩa nặng tình sâu, Khải Luân à đến bây giờ em mới phát hiện ra... thì ra mọi thứ đều có thể thay đổi kể cả thứ gọi là tình yêu... em vì anh cố gắng nhiều như thế nhưng đến cuối cùng người ở bên cạnh anh lại không phải là em...”.

Nghe những lời nói này và vẻ mặt đau đớn của Hạ Mạt, trái tim của Thịnh Khải Luân cứ như bị ai đó bóp chặt lại, đau đến không suy nghĩ được gì nữa hết.

“Nếu như vậy thì em chúc phúc cho anh... sau này sống chết của em sẽ không liên quan đến anh nữa”.

“Anh xin lỗi...”.

Hạ Mạt khẽ lắc đầu: “Không phải lỗi của anh đâu Khải Luân à... là lỗi của em... em có lỗi vì đã quá yêu anh”.

Nhất thời cả hai rơi vào im lặng, một sự yên lặng đến ngột thở.

Điều Tư Dương hẹn Diệp Hạ Lam đi ăn cơm với mình, sau khi ăn cơm cả hai còn rủ nhau đi mua sắm rất vui vẻ nữa.

Trên đường Điều Tư Dương đưa Diệp Hạ Lam về nhà thì chợt nhớ là mình để quên một tài liệu ở bệnh viện Nhân Ái nên ghé ngang qua lấy, Diệp Hạ Lam cũng lên tham quan phòng làm việc của Điều Tư Dương luôn.

Lúc rời khỏi phòng làm việc của Điều Tư Dương, cô và Diệp Hạ Lam đi ngang qua một dãy phòng bệnh dẫn ra sảnh thang máy, cả hai đang nói chuyện với nhau rất vui thì Diệp Hạ Lam vô tình nhìn qua một căn phòng cửa để hở và nhìn thấy Thịnh Khải Luân đứng bên trong.

Diệp Hạ Lam nhú mày dừng lại.

Điều Tư Dương lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy Hạ Lam?”.

Diệp Hạ Lam chưa kịp trả lời thì Điều Tư Dương nhìn theo hướng mắt của cô cũng thấy Thịnh Khải Luân: “Ồ hay sao Thịnh tam thiếu cũng ở đây vậy cả chẳng phải em bảo anh ta nói hôm nay có việc bận nên không đi ăn cơm với chúng ta được hay sao?”.

“Em cũng không biết nữa... có khi nào Khải Luân đang giấu em chuyện gì không ha?”.

Diệp Hạ Lam sợ rằng là ai đó ở Thịnh gia bị bệnh nhập viện nhưng Thịnh Khải Luân sợ cô sẽ lo lắng nên không nói cho cô biết.

Sau một lúc đắn đo suy đoán đủ thứ khả năng có thể xảy ra, Diệp Hạ Lam bước từng bước đến trước cửa căn phòng kia rồi giờ tay lên gõ cửa.

Không gian trầm mặc của Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt bị tiếng gõ cửa phá vỡ.

Thịnh Khải Luân quay người lại thì thấy Diệp Hạ Lam đang đứng bên ngoài, thoáng qua người anh là một trận gió lạnh cứ như mình đi ăn trộm mà bị bắt

tại trận vậy, qua một lúc Thịnh Khải Luân mới tìm thấy giọng nói của mình: “Sao em lại ở đây?”.

Diệp Hạ Lam đáp: “Em có hẹn với chị Tư Dương, còn anh sao lại ở đây?”.

Dù sao thì Diệp Hạ Lam cũng nhìn thấy Hạ Mạt ngồi trên giường bệnh rồi nên đầu thế lấp liếm lý do khác được thế là Thịnh Khải Luân liền nói thật luôn: “Anh có một người bạn là đàn em khóa dưới thời trung học lần trước em cũng gặp mặt rồi nhớ chứ?”.

Tưởng ai chứ Hạ Mạt thì đương nhiên là Diệp Hạ Lam biết rồi, đầu chỉ là bạn, đàn em khóa dưới mà cô ta còn là người yêu trước đây của Thịnh Khải Luân cơ mà, Diệp Hạ Lam gật đầu: “Dạ nhớ”.

“Cô ấy bị bệnh nhưng lại không có người thân ở thành phố X này, là bạn cũ nên anh giúp đỡ một chút thôi”.

Diệp Hạ Lam thở dài: “Anh cũng thiệt tình à, sao không nói em biết, là phụ nữ với nhau em chăm sóc cho cô ấy chắc chắn sẽ tốt hơn anh rồi, bạn anh cũng là bạn em mà”.

Thịnh Khải Luân vừa ngạc nhiên vừa thầm trách Diệp Hạ Lam sao lại ngốc thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Nhìn vợ chồng nhà người ta tình cảm ngọt ngào như thế, ánh mắt Hạ Mạt trở nên sắc bén nhưng ngay sau đó cô liền tỏ vẻ đáng thương lên tiếng: “Khải Luân đây là chắc hẳn là vợ của anh rồi, lần trước gặp mặt gần gũi chưa kịp chào hỏi làm quen nhau, em thật thất lễ quá rồi”.

Diệp Hạ Lam nở nụ cười thân thiện xua tay: “Cô không cần tự trách như thế đâu, sau này chúng ta vẫn còn thời gian làm bạn mà”.

Hạ Mạt nở nụ cười nhạt yếu ớt trên môi: “Vậy thì tốt quá... nhìn cô và Khải Luân đứng là một đôi trời sinh... cho phép tôi gửi lời chúc phúc muộn màng đến hai người”.

“Cảm ơn cô... không biết cô bệnh gì vậy có nghiêm trọng không?”.

Hạ Mạt nhìn qua Thịnh Khải Luân rồi rú mắt đáp: “Cũng không có gì... chỉ là tôi phát hiện ra người tôi yêu thương đã không còn tình cảm nào với tôi nữa hết cho nên nghĩ quãng tự từ thôi”.

Diệp Hạ Lam hốt hoảng khi nghe Hạ Mạt nói như thế, cô cứ nghĩ người mà Hạ Mạt đang nói đến là người đã kết hôn với cô trong đám thiệp cưới trước đây gửi đến Tiếp Tương Trang nên tỏ vẻ thương cảm

Diệp Hạ Lam cầm lấy bàn tay của Hạ Mạt rồi lên tiếng an ủi Hạ Mạt: “Cô là cô gái tốt, cô đừng làm những chuyện đại dột tự làm tổn thương mình như thế chứ... tôi tin rồi có ngày người đó sẽ hối hận vì đã không trân trọng cô thôi”.

Hạ Mạt lại mỉm cười, cô nhìn Thịnh Khải Luân rồi đáp: “Tôi không mong anh ấy hối hận vì đã bỏ qua tôi chỉ cần anh ấy cho tôi một cơ hội bắt đầu lại với anh ấy là đủ rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Tôi cũng hy vọng cô sẽ tìm lại được hạnh phúc của mình”.

Thịnh Khải Luân sợ Hạ Mạt không kìm chế được bản thân lại nói lung tung nên liền nắm tay của Diệp Hạ Lam rồi nói: “Hạ Mạt em cố gắng nghỉ ngơi cho nhiều vào nhé, bọn anh về đây cũng muộn rồi”.

Hạ Mạt vẫy vẫy tay: “Tạm biệt hai người”.

Diêu Tư Dương thấy Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng bước ra ngoài thì liền nói: “Em có người hộ tống về nhà rồi chắc là không cần chị nữa đúng không Hạ Lam?”.

“Chị đừng nói vậy mà”.

Diêu Tư Dương khẽ mỉm cười: “Nói vậy thôi chứ hai người về đi chị còn có chút công việc nữa”.

Diệp Hạ Lam vẫy vẫy tay với Diêu Tư Dương: “Vây gặp lại sau nha”.

Hạ Mạt ở lại bệnh viện gần một tuần lễ, ngày nào Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cũng đến thăm cô hết.

Trước mặt Diệp Hạ Lam thì Hạ Mạt luôn tỏ vẻ đáng thương nhưng sau lưng lại cứ gọi điện lôi kéo Thịnh Khải Luân về phía của mình.

Không biết Viên Đình Đình sắp xếp kiểu gì mà Hạ Mạt lại trở thành đại sứ thương hiệu cho Hoàng Thịnh Quốc Tế.

Lúc biết chuyện Thịnh gia liền gọi điện cho Thịnh Khải Luân, anh cũng rất ngạc nhiên: “Có chuyện này sao ông nội?”.

Thịnh gia tức giận quát: “Con đang giỡn mặt ông đó hả, công ty do con quản lý giờ con lại hỏi ngược ông”.

“Dạ chuyện này cũng do bên bộ phận PR sắp xếp thôi, con thật sự không có nhúng tay vào đâu ông”.

“Đổi người đi”.

Thịnh Khải Luân lên tiếng khuyên can: “Ông nội à, Hạ Mạt đang là ngôi sao nổi tiếng để cô ấy làm đại sứ cho thương hiệu của mình cũng có sao đâu chứ”.

Thịnh lão gia kiên định: “Ông không thích con bé đó”.

“Ông thường nói với con làm việc công tư phân minh nhưng hiện giờ con thấy ông đang xen chuyện tư vào chuyện công đó ông nội à”.

“Con”.

Tiếng Diệp Hạ Lam vang lên ở đầu dây bên kia: “Ông nội à, con thấy để Hạ Mạt là đại sứ thương hiệu cho chúng ta cũng tốt mà, cô ấy đang là ngôi sao được săn đón lại đồng ý làm đại sứ cho chúng ta là tốt lắm rồi”.

Thịnh lão gia nói với Diệp Hạ Lam: “Con không biết gì về con nhỏ đó nên mới nói vậy thôi... nó không phải hạng tốt lành gì đâu”.

“Hợp đồng của lỡ ký rồi hay là để cô ấy làm lần này thôi cũng được, nếu cô ấy tệ quá thì lần sau chúng ta sẽ đổi người”.

Thịnh Khải Luân cũng lên tiếng nói vào: “Con thấy Hạ Lam nói đúng đó ông nội”.

Thịnh lão gia khề lắc đầu: “Hai cái đứa này thật là cứ thích dẫn sói vào nhà là sao cơ chứ... rồi có ngày cả hai đứa đều sẽ phải hối hận cho mà xem”.

Thế là Hạ Mạt trở thành đại sứ thương hiệu của Hoàng Thịnh Quốc Tế nên có cơ hội thường xuyên gặp mặt Thịnh Khải Luân.

Có lần Diệp Hạ Lam bắt gặp Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt ăn cơm cùng nhau ở văn phòng tổng giám đốc nhưng cô không nghĩ nhiều chỉ cho là hai người bạn cùng ăn cơm với nhau thôi.

Những lời đồn Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt có tình cảm riêng ngoài công việc bắt đầu xuất hiện rồi lan cả công ty sau đó thì về đến Thịnh gia.

Diệp Hạ Lam đến công ty đưa cơm cho Thịnh Khải Luân, có mấy nhân viên không biết tưởng cô là người giúp việc ở Thịnh gia còn lúi cô lại nói chuyện nữa: “Này cô gì ơi, không biết tam thiếu có đưa cô Hạ Mạt về ra mắt gia đình chưa ha?”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Thịnh Khải Nam gọi Thịnh Khải Luân ra nói chuyện riêng với mình: “Ba có nghe nhân viên trong công ty chuyện tai nhau là con và con nhỏ Hạ Mạt kia có tình cảm riêng ngoài công việc, con có muốn giải thích với ba không vậy Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân vẫn điềm tĩnh đáp: “Mấy tin đồn nhảm đó mà ba cũng tin sao???”.

“Nếu con và cô ta không có gì với nhau hết thì tại sao mọi người lại rỉ tai nhau như thế chứ con nói đi”.

“Con và Hạ Mạt thật sự trong sáng tui con giờ chỉ là bạn bè, quan hệ hợp tác vậy thôi không có gì nữa hết, có vài lần Hạ Mạt vào phòng của con bàn ý tưởng quảng bá thương hiệu nên chắc nhân viên dựa vào đó mà đồn thôi vậy thôi”.

Thịnh Khải Nam nhủ mày: “Ngay từ đầu ông nội con đã bảo hủy hợp đồng với cô ta đổi người làm đại sứ cho công ty rồi mà con cứ không nghe, giờ thì hay rồi vì con nhỏ đó là mọi thứ đang bắt đầu loạn lên rồi đấy”.

Thịnh Khải Luân vẫn thư thả lên tiếng: “Con thấy mọi chuyện vẫn bình thường có vấn đề gì đâu ba”.

“Nếu lỡ Hạ Lam nghe được những tin đồn thất thiệt đó rồi sao, ba đã nói rồi con bây giờ đã có gia đình đừng dây dưa với cô gái khác làm vậy là con đang làm tổn thương cả hai cô gái đó”.

“ Con biết chừng mực mà ba”.

Thịnh Khải Nam nhìn Thịnh Khải Luân một cách nghiêm túc rồi nói: “ Khải Luân nè, nếu không có Hạ Lam thì cũng không có con của ngày hôm nay cho nên con phải yêu thương, bảo vệ, trân trọng con bé...đừng làm những chuyện khiến bản thân mình phải hối hận về sau con nhé”.

“ Con hứa với ba nhất định không làm gia đình mình thất vọng”.

Tranh thủ cuối tuần Diệp Hạ Lam đi mua sắm một số đồ dùng ở trung tâm thương mại, lúc về cô vừa tính mở cửa xe ngồi vào thì vô tình thấy Hạ Mạt từ trong trung tâm thương mại đi ra cùng với một người đàn ông, cô đang suy nghĩ xem có nên qua chào hỏi một tiếng không thì hai người đó kéo nhau đi rất vội vã.

Người đàn ông kia mặc một cái quần tây màu xám nhạt và áo sơ mi tay ngắn đã cũ kỹ bạc màu, nhìn cách ăn uống vội vã của ông ta có thể đoán được hoàn cảnh sống của ông ta rất cơ cực khó khăn.

Trong lúc người đàn ông đó quay mặt nhìn xung quanh thì Diệp Hạ Lam mở to mắt ra vì kinh ngạc khi thấy trọn vẹn gương mặt kia, ngay từ đầu cô đã cảm thấy bóng dáng của người đó rất quen thuộc nhưng không ngờ...

Người đàn ông đó dù có hóa ra tro bụi Diệp Hạ Lam cũng không thể quên được bởi vì ông ta chính là người chú vong ơn bội nghĩa hại cô nhà tan cửa nát – Diệp Sâm.

Bao nhiêu năm nay Diệp Hạ Lam vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Diệp Sâm, cô mong rằng ông ta sẽ bị pháp luật trừng trị để trả lại sự công bằng cho gia đình mình.

Diệp Hạ Lam nói với tài xế lái xe: “ Bác Trần, bác cứ về nhà trước tôi có chút việc riêng lát nữa tôi bắt taxi về cũng được”.

Bác Trần nhủ mảy: “ Không được đâu thiếu phu nhân, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra tam thiếu sẽ giết tôi mất”.

Diệp Hạ Lam cho bác Trần một ánh mắt trấn an: “ Không sao đâu, hay là bác cứ đi đâu đó một vòng lát nữa xong việc tôi sẽ gọi điện bác đến đón tôi, vậy thì Khải Luân sẽ không trách mắng bác đây”.

Bác Trần nghĩ nghĩ rồi gật đầu: “ Dạ được...nhưng nếu có chuyện gì phu nhân nhớ phải gọi điện cho tôi đấy nhé”.

Diệp Hạ Lam gật đầu rồi vội đội nón lười trai lên chạy theo phía sau Hạ Mạt và Hạ Sâm rẽ vào một con đường vắng vẻ.

Hạ Sâm vừa đi vừa ăn vội cái bánh hamburger, ông nhìn sang Hạ Mạt rồi nói: “ Tao hết tiền rồi mày mau đưa tiền cho tao đi”.

Hạ Mạt ngó người ra rồi cau mày gắt giọng: “ Ba à hôm trước con mới đưa ba 200 vạn rồi mà, con không phải là cái máy in tiền đâu mà hể cứ hai ba hôm thì ba lại tới đòi tiền con”.

Hạ Sâm nhủ mảy tỏ vẻ khó chịu: “ Mày bây giờ là minh tinh nổi tiếng còn có tin đồn đang cặp kè với Thịnh tam thiếu người của gia tộc giàu có nhất thành phố X này thì 200 vạn có đáng gì chứ”.

“ Con không có tiền”.

Hạ Sâm quát: “ Mày đúng là đứa con bất hiếu, tao sinh mày ra nuôi mày lớn giờ mày thì ngon rồi chẳng thèm để ý đến cha mẹ nữa”.

Hạ Mạt cũng nổi cáu lên quát: “ Ba thôi đi...ba đừng có nói như mình tốt đẹp lắm vậy tuổi thơ của con là do ba đánh mất, tương lai của con đều do con tự bản thân mình cố gắng mới có được, cũng vì ba mà con mất đi người con yêu thương, ba đừng có ở đó mà kể lể cứ như ba là đáng cứu thế”.

Hạ Sâm liền trừng mắt với Hạ Mạt: “ Được rồi mày không cho tao tiền thì tao đến tìm Thịnh tam thiếu vậy, tao không tin mà tam thiếu từ chối cả ba vợ tương lai của mình”.

Hạ Mạt lớn giọng quát: “ Ông thôi đi...ông nên nhớ ngày xưa vì ông mà tôi với Khải Luân mới phải chia cắt như bây giờ, ông đừng làm phiền đến cuộc sống của tôi nữa được không...tôi đã rất cố gắng mới có được ngày hôm nay ông đừng phá hỏng mọi thứ nữa được không hả?”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Hạ Sâm tỏ vẻ giận dữ, ông giơ tay lên tính Hạ Mạt nhưng cô ta đã đẩy ông một cái làm ông ta chới với lùi về phía sau mấy bước.

Hạ Sâm không dám tin vào mắt của mình nữa giọng cũng lắp bắp: “Con...con khôn mày dám đối xử với ba mày như thế hả?”.

Hạ Mạt cũng điên tiết lên quát: “Ông cũng xứng đáng làm ba của tôi sao???...cuộc đời của tôi vì có người ba như ông mà điều đứng khôn khổ như thế còn chưa vừa lòng ông sao???”.

“Năm xưa là nhờ số tài sản của anh trai tao mà mẹ con mày mới được sống trong sung sướng, mày không nghĩ lại đi nếu ông đây không cho mày vào học trường danh tiếng thì mày quen được thằng thiếu gia kia sao...mày đứng là thứ ăn cháo đá bát mà”.

Diệp Hạ Lam đứng cách cha con Hạ Mạt chừng mười bước chân nên nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, cô cố gắng kìm nén cảm xúc của mình nắm tay chặt thành nắm đấm rồi tiến tới rồi lên tiếng: “Diệp Sâm...bao nhiêu năm nay chú trốn rất giỏi nhưng tôi nghĩ đã đến lúc chú phải chịu trách nhiệm trước pháp luật vì tội lỗi năm đó của mình rồi”.

Hạ Sâm nghe thấy cái tên “Diệp Sâm” thì liền giật bắn cả người, mặt mũi ông xanh mét, lưng toát mồ hôi lạnh, ông quay người lại giọng nói run rẩy lắp bắp: “Diệp...Diệp...Sâm nào chứ? Tôi là Hạ Sâm”.

Diệp Hạ Lam nhìn Hạ Sâm bằng ánh mắt sắc bén: “Diệp Sâm ông còn định trốn chạy đến bao giờ nữa? Dù ông có hóa ra tro bụi tôi cũng nhận ra ông, tôi nhất định bắt ông phải đền tội”.

Mặt của Hạ Sâm xanh không còn chút máu: “Cô...cô...là ai???”.

“Tôi là Diệp Hạ Lam”.

Vừa nghe thấy cái tên kia Hạ Sâm liền lắc đầu ngoay ngoay: “Không thể nào...không thể nào...rõ ràng năm đó cả nhà mày đều chết hết rồi mà...không thể nào”.

Hạ Mạt trở mặt ra mà nhìn, sao cô có thể quên đi là nhà mình đối họ để lẫn trốn tội lỗi cơ chứ, ba cô vốn tên là Diệp Sâm còn cô tên là Diệp Y Mạt, thuở nhỏ ba người nhà cô sống chung nhà với chú, chú cô có hai đứa con, con trai tên là Diệp Chí Bằng còn con gái tên là Diệp Hạ Lam.

Diệp Sâm là người thích cờ bạc ăn chơi lêu lổng lại không quan tâm đến gia đình như chú của cô.

Hạ Mạt nhớ rất rõ thuở nhỏ cô cảm thấy rất ngưỡng mộ những đứa con của chú bởi vì mỗi ngày vợ chồng chú đều đưa đón hai anh em họ đi học, chú còn đặc biệt yêu thương đứa con gái nhỏ của mình chỉ cần là thứ cô bé thích thì họ chắc chắn đáp ứng...nào là quần áo, giày dép đẹp, rồi còn cả một căn phòng được trang trí như phòng dành cho công chúa với những món đồ chơi bất mất đất tiền, rồi còn rất nhiều gấu bông và búp bê xinh đẹp nữa.

Mặc dù thi thoảng chú thím cũng có mua quần áo đẹp và đồ chơi cho Hạ Mạt nhưng cô luôn thấy ganh tị với đứa em họ của mình, cô luôn ao ước rằng mình có được cha mẹ tài ba giỏi giang như chú thím nhưng tiếc là không được.

Mỗi khi gia đình người ta vui vẻ bên nhau Hạ Mạt chỉ biết tủi thân đứng ở một góc khuất nhìn mà thôi.

Rồi có một ngày đột nhiên ba cô bảo chuyển nhà, toàn bộ đồ đạc trong nhà từ quần áo, đồ chơi của Diệp Hạ Lam đều thuộc sở hữu của cô, lúc đó cô cứ tưởng là một giấc mơ.

Cuộc sống trở nên tốt đẹp khi gia đình cô dọn đi, cô trở thành một tiểu thư giàu có được ăn ngon mặc đẹp, được học ở trường của giới thượng lưu, cũng không còn mang họ Diệp nữa mà chuyển sang họ Hạ.

Những tưởng mọi chuyện kéo dài mãi mãi nhưng với cái thói ăn chơi trác táng thích cá cược, đánh bài của ba cô tài sản trong nhà dần vơi đi rồi kết cục là phải ở trong một ngôi nhà thuê chật chội rách nát.

Vì sao luôn là Diệp Hạ Lam chứ??

Thuở nhỏ thì phải ganh tị vì đồ ăn ngon, quần áo đẹp lớn lên thì lại vì một Thịnh Khải Luân.

Rõ ràng là Hạ Mạt cô gặp Thịnh Khải Luân trước nhưng vì cái gì mà Diệp Hạ Lam lại có thể đường đường chính chính trở thành vợ hợp pháp của anh còn cô thì bị mọi người căm ghét coi thường chứ.

Diệp Hạ Lam có cái gì hơn cô mà luôn được hưởng cuộc sống vui vẻ hạnh phúc chứ?

Khi biết ra Diệp Hạ Lam và mình có mối quan hệ chị em họ với nhau thì Hạ Mạt càng cảm thấy căm hận cô hơn.

Ánh mắt Hạ Mạt nhìn Diệp Hạ Lam càng trở nên độc ác sắc lạnh hơn.

Hạ Sâm thì cứ như người mất hồn cứ lặp lại câu: “Không thể nào...không thể nào”.

Diệp Hạ Lam lên tiếng: “Diệp Sâm, ông muốn tự đi đầu thú để được hưởng khoan hồng hay là muốn tôi đi tố giác ông hả?”.

Dù Hạ Mạt không quan tâm đến Hạ Sâm có bắt trặc gì nhưng nếu Hạ Sâm bị bắt thì cô cũng bị liên lụy nên Hạ Mạt liền lên tiếng: “Cô ở đây hù dọa ai vậy hả? Vụ việc đã qua nhiều năm rồi đâu còn ai rảnh rỗi mà truy cứu trách nhiệm nữa chứ...cô cũng nên bỏ qua đi hà tất cần hoài không nhả”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt sắc lạnh: “Nói vậy mà cô cũng nói được sao? Ba mạng người mà qua miệng cô cứ như cỏ rác không bằng...cha con các con người đều là thứ vong on phụ nghĩa...tôi nhất định bắt các người đền tội”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Diệp Hạ Lam bước qua kéo tay của Hạ Sâm: “Ông phải theo tôi tới đồn cảnh sát”.

Hạ Sâm đứng ngăn người ra mặc kệ Diệp Hạ Lam lôi kéo mình đi.

Hạ Mạt cau chặt mày rồi bước qua đẩy Diệp Hạ Lam ngã xuống đất, cô quay sang quát Hạ Sâm: “Còn không mau chạy đi, ông muốn đi tù đến thế cơ à???”.

Lúc này Hạ Sâm mới hoàn hồn vội tìm đường bỏ chạy, Hạ Mạt cũng nổi bước chạy theo phía sau.

Diệp Hạ Lam ngã xuống đất trầy chân, trầy tay nhưng cô vẫn gượng đứng dậy hét lên: “Các người đứng lại cho tôi” rồi vội chạy theo phía sau.

Do mang giày cao gót nên Diệp Hạ Lam khó di chuyển cô vội tháo giày ra quần luôn ven đường rồi đuổi theo.

Băng qua một ngã tư đường thì mất dấu của Hạ Sâm nên Diệp Hạ Lam chỉ còn cách đuổi theo Hạ Mạt.

Lúc Hạ Mạt đang băng qua đường thì bị Diệp Hạ Lam nắm lấy cổ tay níu lại: “Cô mau nói cho tôi biết là ông ta đang ở đâu...ông ta phải chịu trách nhiệm trước tội lỗi của mình”.

Hạ Mạt gỡ tay của Diệp Hạ Lam, nhủ mày quát: “Cô mau buông ra lỡ người ta nhìn thấy thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của tôi cô biết không?”.

“Cô sợ ảnh hưởng đến hình tượng còn cái chết oan ức của ba mẹ và anh trai tôi thì sao đây hả?”.

Cả hai đang xô xát với nhau thì Hạ Mạt nhìn thấy xe của Thịnh Khải Luân đang chạy tới nên giả vờ ngã xuống đường ra vẻ đáng thương cứ như là cô vừa bị Diệp Hạ Lam cố tình đẩy ngã vậy, lúc ngã sắp xuống Hạ Mạt còn cố tình tự cấu mặt mình cho trầy xước mấy đường nữa để tranh thủ sự thương cảm của Thịnh Khải Luân.

bạn nào yêu thích truyện thì follow nhé, cảm ơn!!!)

Thịnh Khải Luân ngồi trên xe đang nghe điện thoại thì thấy Diệp Hạ Lam và Hạ Mạt giằng co giữa đường xe chạy liền bảo tài xế dừng xe ven đường cúp luôn điện thoại rồi mở cửa xe chạy ra ngoài xem sao.

Hạ Mạt thấy Thịnh Khải Luân chạy tới liền khóc nức nở lên tiếng cầu xin: “Tam thiếu phu nhân...thật tình tôi và Khải Luân giờ chỉ là bạn cũ mà thôi người anh ấy để trong lòng chỉ có mình cô...cô hà tất phải lăng nhục tôi giữa đường như vậy huhu”.

Diệp Hạ Lam không biết là Thịnh Khải Luân đang đứng phía sau mình nên vẫn giữ thái độ kiên định lên tiếng: “Cô điên rồi...mau nói cho tôi biết rốt cuộc là Diệp Sâm đang ở đâu???”.

Vì quá kích động nên Diệp Hạ Lam bước tới nắm lấy hai vai của Hạ Mạt lay mạnh: “Mau nói đi...vì sao các người có thể độc ác như vậy chứ...tôi nợ gì các người là từ nhỏ tới lớn các người đều muốn cướp mọi thứ của tôi vậy hả?”.

Hạ Mạt tỏ vẻ uất ức tủi thân: “Tôi xin lỗi...đáng lẽ ra tôi không nên quay về đây, không nên gặp lại Khải Luân để rồi làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của anh ấy...huhu...Khải Luân ơi em có lỗi với anh...huhu”.

Thịnh Khải Luân bước tới kéo tay của Diệp Hạ Lam đứng dậy: “Hạ Lam, em đang làm gì vậy??? Anh đã nói anh với cô ấy giờ chỉ là bạn cũ thôi mà sao em lại làm lớn chuyện như thế...cô ấy là diễn viên chuyện này mà lên báo thì cô ấy làm sao mà lẫn lộn trong giới giải trí nữa...còn Thịnh gia nữa em có nghĩ tới không vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam nước mắt lưng tròng: “Khải Luân chuyện không phải như anh nghĩ đâu...thật ra thì em...”.

Thịnh Khải Luân nhủ mày: “Chúng ta về nhà rồi nói...em về trước đi...anh đưa Hạ Mạt về rồi sẽ về nhà nói chuyện với em sau”.

Thịnh Khải Luân vẫy tay tài xế trong xe kiêm thư ký của anh là Tạ Vương liền chạy xe tới, Thịnh Khải Luân mở cửa xe ra cho Diệp Hạ Lam rồi dặn Tạ Vương: “Đưa phu nhân về Tiệp Trung Trang đi”.

Tạ Vương gật đầu: “Dạ Thịnh tổng”.

Chờ xe của Tạ Vương chạy rồi, Thịnh Khải Luân mới gọi một chiếc taxi trên đường rồi cùng Hạ Mạt lên xe.

Trên đường đi, Hạ Mạt luôn lên tiếng giải thích: “Khải Luân thật xin lỗi, em nghĩ là mình nên rời khỏi đây, vì em mà vợ anh mới nổi giận như vậy nhưng anh đừng trách cô ấy có được không... là phụ nữ với nhau nên em hiểu nỗi lo lắng của cô ấy mà”.

Thịnh Khải Luân cảm thấy áy náy: “Chuyện của anh và Hạ Lam không liên quan đến em đừng nghĩ nhiều quá, anh sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy”.

Hạ Mạt gật đầu: “Hy vọng cô ấy sẽ hiểu”.

“Hạ Lam là cô gái rất hiểu chuyện em không cần phải lo lắng việc đó”.

Đưa Hạ Mạt về chung cư của cô, Thịnh Khải Luân lên tiếng nói lời xin lỗi: “Hạ Mạt, nếu hôm nay Hạ Lam có làm gì quá đáng thì anh thay mặt cô ấy xin lỗi em”.

Hạ Mạt liền nở nụ cười trên môi, xua tay: “Anh đừng làm vậy, thật ra cũng không có gì hết, sự xuất hiện của em ít nhiều làm cô ấy lo lắng ghen tuông nên mới có hành động hơi quá tay như vậy thôi, anh đừng để bụng làm gì... thôi em lên nhà anh về đi đừng để cô ấy chờ đợi lâu lại có chuyện”.

“Gặp lại sau...” nói rồi Thịnh Khải Luân liền quay lưng rời đi.

Diệp Hạ Lam vừa bước xuống xe của Tạ Vương thì đã thấy Thịnh Khải Tề đứng trước cổng Tiệp Tương Trang.

Nhìn vẻ mặt ủ dột của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề liền nhíu mày lên tiếng hỏi han: “Hạ Lam chị sao vậy???”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “Không có gì hết”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Thịnh Khải Tề tình ý thấy Diệp Hạ Lam đi chân trần trên đất chẳng những thế chân cô còn bị trầy xước nhuộm máu liền cau chặt tâm mi, lòng đau xót: “Sao chị lại đi chân đất vậy hả... xước hết rồi này”.

Diệp Hạ Lam đưa đôi mắt vô hồn nhìn Thịnh Khải Tề: “Hôm nay tôi tìm thấy hung thủ hại cả gia đình tôi năm xưa nhưng lại không thể tự tay mình bắt ông ta tới sở cảnh sát được... huhuhu tôi đúng là vô dụng mà”.

Thấy Diệp Hạ Lam khóc trái tim của Thịnh Khải Tề như bị chấn động một cái: “Hắn ta là ai tôi giúp chị, lần sau đừng có liều mình như thế chứ lỡ gặp nguy hiểm gì thì biết làm sao đây hả?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt: “Xin lỗi lại làm cậu lo lắng rồi”.

“Rốt cuộc ai là hung thủ hại gia đình chị vậy?”.

“Là Diệp Sâm chú của tôi bây giờ ông ta đổi tên là Hạ Sâm là ba của Hạ Mạt đó”.

Thịnh Khải Tề ngó người ra kêu lên: “Cái gì??? Sao có thể trùng hợp như thế chứ”.

“Tôi phải làm sao đây tôi để ông ta chạy mất rồi không những vậy còn làm Khải Luân nổi giận nữa”.

Thịnh Khải Tề nhíu mày tỏ vẻ khó hiểu: “Tại sao anh ba lại nổi giận chứ???”.

“Lúc này xô xát với Hạ Mạt không biết vô tình hay cố ý hình như tôi lỡ tay đẩy cô ấy ngã xuống đường... thật ra tôi chỉ muốn truy hỏi tung tích của Diệp Sâm mà thôi”.

Vừa lúc đó, Thịnh Khải Luân về tới...

Thịnh Khải Tề quay sang nói Diệp Hạ Lam: “Chị vào nhà trước đi tôi nói chuyện với anh một chút”.

“Ừ”.

Diệp Hạ Lam đi vào nhà, Thịnh Khải Luân bước xuống xe, Thịnh Khải Tề liền lên tiếng: “Anh ba, chúng ta nói chuyện với nhau một chút được không?”.

Thịnh Khải Luân giờ tay lên ngăn cản Thịnh Khải Tề: “ Có gì để nói sau giờ anh có chuyện quan trọng hơn cần phải làm rồi...em về trước đi”.

Bước vào nhà, Thịnh Khải Luân thấy dấu chân có máu trên nền gạch trắng liền đi lên phòng thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt thất thần.

Thịnh Khải Luân nhìn thấy chân của Diệp Hạ Lam bị xước nhuộm máu liền nhủ mảy bước qua: “ Hạ Lam, chân em bị sao vậy??? ”.

“ Hôm nay đi trên đường, em vô tình nhìn thấy kẻ thù hãm hại gia đình em năm xưa nên vội đuổi theo, vì đi giày cao gót không chạy nhanh được nên em mới vấp gãy ra một bên”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ đau lòng: “ Em ngốc vừa thôi người nguy hiểm như vậy mà một mình đuổi theo là sao hả, có chuyện gì em nên báo với anh một tiếng chứ”.

Diệp Hạ Lam quay sang nắm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân, ánh mắt cầu xin: “ Khải Luân em xin một chuyện được không?”.

Thịnh Khải Luân lại tưởng là Diệp Hạ Lam nói đến chuyện tình của anh với Hạ Mạt liền lên tiếng trước: “ Anh biết em muốn nói gì, em yên tâm anh và Hạ Mạt chỉ là quá khứ thôi, anh tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với em...cô ấy đang làm việc cho Hoàng Thịnh Quốc Tế mấy nhân viên trong công ty dám tung tin đồn nhảm về mối quan hệ giữa anh và Hạ Mạt đã bị anh sa thải hết rồi...em đừng suy nghĩ về mấy lời đồn không có căn cứ đó nhé”.

“ Em tin tưởng anh nhưng mà...”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt dịu dàng: “ Anh không muốn vì cô ấy mà vợ chồng mình bất hòa...em cũng đừng bao giờ tìm cô ấy giống như hôm nay nữa được không vì cô ấy cũng là vì Thịnh gia...cô ấy là ngôi sao nổi tiếng còn Thịnh gia của chúng ta lại có danh tiếng ở thành phố X nếu mọi việc lên mặt báo thì cũng hay ho gì hết”.

Diệp Hạ Lam lên tiếng giải thích: “ Em không có tìm cô ấy kiểm chuyện chẳng qua vì cô ấy biết hung thủ hại chết ba mẹ và anh trai của em thôi”.

Thịnh Khải Luân cho Diệp Hạ Lam một ánh mắt trấn an rồi nói: “ Anh sẽ cho người điều tra giúp em sau này đừng tìm cô ấy nữa được không? Ngoan nghe lời anh đi mà...để anh giúp em rửa vết thương cái đã”.

Lúc Thịnh Khải Luân bôi thuốc sát trùng vào lòng bàn chân của Diệp Hạ Lam, cô cau chặt mày vì quá đau nhưng cô lại không dám nói chỉ có thể cắn răng mà chịu đựng thôi.

Thịnh Khải Luân biết thuốc làm Diệp Hạ Lam đau nên thổi thổi vài cái, hơi thở mát mẻ của Thịnh Khải Luân làm vết thương bớt nóng rất mang lại cảm giác rất dễ chịu.

Thấy tâm trí của Diệp Hạ Lam dần giãn ra Thịnh Khải Luân mới thở phào nhẹ nhõm lên tiếng hỏi: " Như vậy có dễ chịu hơn không?".

Diệp Hạ Lam gật đầu: " Cảm ơn anh Khải Luân".

Thịnh Khải Luân mỉm cười với Diệp Hạ Lam: " Ôn nghĩ gì chứ chúng ta là vợ chồng mà, anh quan tâm chăm sóc cho em là lẽ hiển nhiên thôi...sau này có gặp bất cứ chuyện gì cũng phải nói cho anh biết không được tự ý làm liều biết chưa?".

Diệp Hạ Lam cúi đầu đếm ngón chân tỏ vẻ hối lỗi: " Em biết rồi".

Thịnh Khải Luân lên tiếng trêu Diệp Hạ Lam: " Hai bàn chân em chỉ có 10 ngón thôi có đếm bao nhiêu lần cũng không có gì thay đổi hết".

" Uhm".

Hạ Mạt vừa vào nhà đã đóng sầm cửa lại, ném túi xách qua một bên rồi ngồi phịch xuống ghế sofa với vẻ mặt lo lắng: " Phải làm sao đây??? Tại sao cô ta lại là con nhỏ em họ đáng ghét của mình cơ chứ? Không được mình nhất định phải tìm cách ngăn cản chuyện này lại nếu để Khải Luân biết thì sẽ hư hỏng đường hết"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Ánh mắt của Hạ Mạt toát lên sự nham hiểm độc ác, cô suy nghĩ gì đó rất lâu rồi nhấn điện thoại gọi đi: “Cô giúp tôi một việc”.

Đầu dây bên kia trả lời: “Được”.

Hạ Mạt nói gì đó với người bên kia rất lâu rồi mới cúp máy, cô qua quầy rượu rót một ly rượu rồi giờ cái ly ngang tầm mắt nhìn xuyên qua thứ chất lỏng

long lạnh màu đỏ đẹp đẽ trong ly sau đó đưa lên môi uống cạn, vẻ mặt của Hạ Mạt là sự lung chừng giữ do dự và nhẫn tâm cô đặt cái ly xuống rồi khẽ thì thầm: “Đừng trách tôi, nếu có kiếp sau tôi nhất định sẽ trả món nợ này cho ông”.

Thịnh Khải Luân đã nhờ người điều tra hung thủ sát hại cả nhà của Diệp Hạ Lam năm đó nhưng do thời gian vụ án đã lâu những manh mối cũng rất mờ hồ nên vẫn chưa có kết quả gì hết.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân liền lên tiếng an ủi cô: “Anh tin mọi thứ rồi sẽ sáng tỏ kẻ xấu rồi sẽ phải chịu trách nhiệm cho tội lỗi của mình thôi, em đừng suy nghĩ nhiều nữa”.

Diệp Hạ Lam rủ rứt: “Kẻ thù hại cả nhà mình đứng trước mắt mà em vẫn không thể bắt ông ta đến đồn cảnh sát em đúng là vô dụng mà”.

“Em đừng nói như vậy anh biết là em đã cố gắng hết mình rồi”.

Diệp Hạ Lam đắn đo mãi rồi quay sang hỏi Thịnh Khải Luân: “Nếu như...em nói là nếu như hung thủ hại gia đình em có mối quan hệ mật thiết với Hạ Mạt, vậy anh sẽ điều tra tới cùng và bắt người đó đền tội chứ?”.

Thịnh Khải Luân cảm thấy rất khó xử, anh vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh không nao núng gì hết: “Sao hung thủ hại cả nhà em lại có liên quan đến Hạ Mạt được chứ?”.

“Em nói là nếu như”.

“Không có nếu như...cũng trễ rồi chúng ta nên đi ngủ thôi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu nhưng trong lòng cô biết rõ Thịnh Khải Luân chỉ là đang tránh né mà thôi, chuyện gì có liên quan đến Hạ Mạt trong mắt anh luôn có một sự do dự chần chừ rất kỳ lạ.

Cả một dài giấc ngủ của Diệp Hạ Lam rất chập chờn, cô mơ thấy rất nhiều chuyện...chuyện thời thơ ấu sống ba mẹ vui vẻ biết nhường nào...chuyện tai nạn xe kinh hoàng ngày hôm đó...chuyện kết hôn cùng với Thịnh Khải Luân cùng những ngày tháng giầy vò lẫn hạnh phúc...cô chợt thấy gương mặt của Hạ Sâm và Hạ Mạt hiện ra bảo rằng: đời này của cô đừng mong có ngày hạnh phúc...cô mơ thấy anh trai của mình với ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình rồi nói: vì sao đến bây giờ em vẫn không đòi lại công lý cho anh, anh ở đây rất lạnh lẽo Hạ Lam à...

Diệp Hạ Lam ngồi bật dậy hét lên: “Chị Bằng em xin lỗi...”.

Thịnh Khải Luân cũng bị đánh thức bởi tiếng hét đầy sự hốt hoảng của Diệp Hạ Lam, anh ngồi dậy choàng tay qua ôm nhẹ vào lồng ngực mình: “Em lại mơ thấy ác mộng sao???”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu: “Từ ngày gặp lại ông ấy không ngày nào là em không mơ thấy ác mộng hết”.

“Anh sẽ nhờ người sớm giải quyết chuyện này để em không phải nghĩ đến kẻ đó nữa”.

Hạ Mạt đang ngồi trong phòng thì Viên Đình Đình tới, Hạ Mạt nôn nóng truy hỏi: “Chuyện tôi nhờ cô đã làm xong chưa?”.

Viên Đình Đình gật đầu: “Sau này cô ngồi vào vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia thì nhớ đừng quên tôi đấy nhé”.

Hạ Mạt nhếch môi mỉm cười: “Yên tâm tôi nhất định sẽ báo đáp cô thỏa đáng”.

Sáng sớm bước ra đường thời tiết đã âm u, mây đen kéo đến giăng đầy trên bên trời làm cho bầu không khí trở nên ảm đạm, cơn mưa phùn kéo đến những hạt mưa nhẹ nhàng rơi xuống không quá to cũng không quá nhỏ trong rất đẹp mắt.

Diệp Hạ Lam cảm ô bước ra mở cửa, Thịnh Khải Luân đang lái xe theo phía sau cô, hôm nay là ngày nghỉ hai người muốn đến siêu thị mua ít đồ ăn rồi về cùng chế biến.

Hai cánh cửa lớn mạ vàng chạm khắc những con rồng uy nghi mở ra, chiếc BMW màu đen của Thịnh Khải Luân từ từ lăn bánh ra ngoài rồi dừng lại chờ Diệp Hạ Lam

Diệp Hạ Lam khóa cửa rồi bước đi về phía chiếc xe đang đậu, Thịnh Khải Luân mở cửa xe sẵn giúp cô, Diệp Hạ Lam vừa định ngồi vào xe thì đột nhiên nghe thấy tiếng phụ nữ quát lớn phía sau mình: “Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam quay người lại thì thấy Hạ Mạt cả người ướt sũng đứng trong mưa, tóc cô ướt át bết dính lại vào cổ trong rất nhếch nhác.

Vừa nhìn thấy Diệp Hạ Lam thì Hạ Mạt như con thú điên liền lao tới đẩy Diệp Hạ Lam một cái làm cô chới với lùi về phía sau mấy bước rồi khóc rống lên: “Diệp Hạ Lam tôi đã làm gì có lỗi với cô mà cô lại làm như vậy chứ huhu...”.

Diệp Hạ Lam cố gắng lắm mới giữ được thăng bằng trên đôi giày cao gót của mình cộng thêm sự trơn trượt của mặt đường do trời đang mưa.

Thịnh Khải Luân thấy hành động của Hạ Mạt như thế liền nhủ mảy bước xuống khỏi xe đi qua chỗ Diệp Hạ Lam đứng lên tiếng hỏi: “Em không sao chứ?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu, cô nhìn qua Hạ Mạt: “Cô đang nói gì tôi nghe không hiểu”.

Hạ Mạt nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt tức giận đỏ ngầu: “Cô còn ở đây giả vờ như vậy được sao??? Chuyện liên quan đến mạng người sao cô có thể bình thản như thế chứ???”.

Thịnh Khải Luân cau mày nhìn Hạ Mạt: “Hạ Mạt em đang nói gì vậy, cái gì mà liên quan đến mạng người chứ?”.

Hạ Mạt chỉ tay về phía của Diệp Hạ Lam rồi nói: “Là cô ta...ngay từ đầu chúng ta đều trong sáng nhưng cô ta vẫn tìm tới nhà em vì ghen tuông...huhu... hôm đó cô ta lẳng mạ em giữa đường thì thôi đi em thật không ngờ cô ta lại tìm tới nhà em sỉ nhục cả ba mẹ em bằng những lời khó nghe...”.

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng biện minh cho mình: “Cô nói dối tôi vốn chưa từng đến nhà của cô thì làm sao mà sỉ nhục ba mẹ cô chứ hơn nữa chuyện hôm đó ở trên đường cô là người rõ nhất mà”.

Hạ Mạt khẽ nhếch môi mỉm cười chua xót: “Phải cô nói đúng, ngày hôm đó tôi nên nghe lời cảnh cáo của cô rồi khỏi nơi đây như vậy thì...huhu thảm cảnh ngày hôm nay đã không xảy ra...ba tôi cũng không mất”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Cả Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đều thất thần khi nghe câu cuối của Hạ Mạt.

Thịnh Khải Luân lắp bắp: “Em nói bác trai mất rồi”.

Diệp Hạ Lam trở nên kích động cô ném cái ô trong tay xuống đường rồi lao tới nắm lấy hai vai của Hạ Mạt lay động rất mạnh: “Cô nói gì??? Ông ta mất rồi...ông ta mất rồi vậy thì ai sẽ đền tội cho cái chết của người thân của tôi đây hả???”.

Hạ Mạt tỏ vẻ đau khổ cam chịu, nước mắt giàn giụa trên gương mặt kiêu hãnh: “Diệp Hạ Lam cô thật là độc ác, cô nói những lời khó nghe về tôi khiến ba tôi đau đớn còn bức ông ấy nhảy sông tự vẫn rồi...cô còn ở đây vu khống ông ấy hại gia đình cô, việc như vậy mà cô cũng làm được sao...huhu”.

Diệp Hạ Lam kiên quyết khẳng định: “Tôi không có làm như vậy, tôi chưa từng đến gặp ông nói những lời lẽ sỉ nhục khó nghe như cô đã nói, tôi chỉ muốn bắt ông ta ra đầu thú trước pháp luật để vong hồn của ba mẹ tôi được an nghỉ mà thôi”.

Hạ Mạt bắt lực ngồi bệch trên đường: “Muốn gì cô cứ nhắm vào tôi đúng là chúng tôi nghèo khổ thật nhưng cô cũng đừng có mà ngậm máu phun người vậy chứ”.

Viên Đình Đình từ đâu chạy tới rồi ôm lấy Hạ Mạt đang run rẩy: “Tôi đã nói cô đừng đến đây rồi mà...người ta dù sao cũng là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia người ta có quyền có thể chỉ một đôi giày làm chứng cứ cô đâu không lại đâu”.

Viên Đình Đình cầm trong tay một đôi giày nam ngọc màu trắng rất tinh xảo, vừa nhìn qua Thịnh Khải Luân đã nhận ra đôi giày này là chính anh đã tặng cho Diệp Hạ Lam.

Thịnh Khải Luân quay sang nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt nghi hoặc.

Ánh mắt đỏ của anh quả thật là có sức sát thương rất lớn đối với Diệp Hạ Lam: “Anh không tin em???”.

Thịnh Khải Luân không trả lời câu hỏi của Diệp Hạ Lam mà quay sang hỏi Viên Đình Đình: “Đôi giày này ở đâu mà có???”.

Viên Đình Đình cúi đầu đáp: “Là tìm được ở khúc sông mà ba của Hạ Mạt mất”.

Bản thân của Thịnh Khải Luân ghét nhất là loại phụ nữ thủ đoạn, bề ngoài giả vờ hiền lành còn trong lòng thì lại độc ác, anh sống bên cạnh Diệp Hạ Lam một năm cũng không nhìn ra cô là loại người như thế, bởi vì cô không phải loại người như thế hay là vì cô che giấu quá giỏi nên anh không nhận ra đây?!

Thịnh Khải Luân quay sang nhìn Diệp Hạ Lam: “Em có muốn giải thích gì về đôi giày này hay không?”.

“Đôi giày này là đôi mà vút ven đường hôm đuổi theo kẻ thù hại gia đình em cũng tức là ba của Hạ Mạt hôm đó cô ấy cũng có mặt cơ mà”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân vô cùng nặng nề: “Anh có thể tin em được không đây hả Hạ Lam??? Em đừng lừa gạt anh có được không?”.

Viên Đình Đình hốt hoảng gào lên: “Hạ Mạt...Hạ Mạt cô tỉnh lại đi...”.

Nghe thấy tiếng kêu của Viên Đình Đình, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng nhìn qua phía Hạ Mạt thì thấy cô đã bất tỉnh, mặt mũi trắng bệch không

còn cắt máu, Thịnh Khải Luân lo lắng ra mặt liền bước qua bế Hạ Mạt lên gấp gấp nói: “Đưa cô ấy đến bệnh viện trước rồi nói”.

Lúc Hạ Mạt tỉnh dậy cô lại gào khóc đòi đến nhà tang lễ lo cho xong tang sự của ba mình, Viên Đình Đình và Thịnh Khải Luân khuyên can cỡ nào cô cũng không chịu nghe cứ mực mực đòi đi cho bằng được, còn Diệp Hạ Lam cô cứ như người mất hồn đứng trong nhà tang lễ trước chiếc quan tài lạnh lẽo cùng đi ảnh kia cô biết mình không còn cơ hội đòi lại công lý cho người thân đã khuất nữa.

Mấy ngày này, Diệp Hạ Lam không đến trường cũng không đi ra ngoài, cơm cũng không thèm đụng tới cô cứ ngồi nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ với vẻ mặt thất thần, thứ nhất cô không nghĩ rằng Hạ Sâm sẽ ra đi đột ngột như vậy, thứ hai nếu so sánh giữa cô và Hạ Mạt thì có lẽ trong lòng của Thịnh Khải Luân cô ta vẫn giữ một vị trí rất quan trọng bởi vì từ lúc ở bệnh viện anh ấy luôn quan tâm chăm sóc cho cô ấy, mấy hôm nay cũng không về nhà lấy một lần.

Mấy ngày mưa bão qua đi, ánh mặt trời lại xuất hiện, Diệp Hạ Lam đang ngồi ăn cháo trắng thì nghe tiếng mở cửa, cô ngẩng đầu lên vừa vận chạm ánh mắt với Thịnh Khải Luân, bốn mắt nhìn nhau qua hồi lâu vẫn không có ai lên tiếng.

Quá năm phút, Thịnh Khải Luân quay người tính đi lên lầu thì Diệp Hạ Lam lên tiếng: “Anh không có gì muốn nói với em sao? Mấy hôm nay anh ở chỗ của cô ấy?”.

Thịnh Khải Luân quay lại nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt xa lạ lạnh lùng: “Phải mấy hôm nay tôi là đúng là ở chỗ của Hạ Mạt... cô có biết vì sao không tắt cả là vì cô hết đó tôi chỉ đang cố bù đắp lỗi lầm mà cô gây ra cho cô ấy mà thôi, Diệp Hạ Lam tôi không ngờ cô che giấu giỏi đến như vậy ngay cả tôi cũng không nhìn ra một cô gái xinh đẹp điệu nhiên như thế này có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn đến như vậy”.

“Em đã nói là em không có làm gì hết mà, sao anh không thể tin tưởng em chứ?”.

Thịnh Khải Luân nổi điên lên quát: “Vậy tại sao cô không tin tưởng tôi mà đi lại làm những chuyện đáng sợ như vậy?”.

Nước mắt lưng tròng Diệp Hạ Lam vẫn cố giải thích: “Em không có làm gì hết mà, em chỉ muốn bắt ông ấy chịu trách nhiệm trước pháp luật mà thôi em hại ông ấy thì em được lợi ích gì chứ”.

Thịnh Khải Luân ném một cái túi xuống đất, đôi giày nam ngọc màu trắng văng ra ngoài: “Vậy cô giải thích sao về đôi giày này lại xuất hiện ở nơi mà ba của Hạ Mạt mất?”.

“Em đã nói là ngày hôm đó tôi theo ông ấy em vứt nó ven đường rồi mà”.

Thịnh Khải Luân khẽ nhếch môi mỉm cười trào phúng: “ Cô cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba sao”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “ Em nói đều là sự thật mà, anh tin em được không?”.

Thịnh Khải Luân khẽ thở dài: “Cô yên tâm Hạ Mạt sẽ không khởi kiện cô đâu nhưng mà tôi báo cô biết một tin...từ bây giờ tôi sẽ bảo vệ cô ấy không để cô làm tổn hại đến cô ấy nữa đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Thịnh Khải Luân nói rồi bỏ đi lên phòng để lại một mình Diệp Hạ Lam với gương mặt đầy nước mắt.

Có nghĩ Diệp Hạ Lam cũng không dám nghĩ qua có một ngày Thịnh Khải Luân lại vì Hạ Mạt mà đối xử với mình như thế.

Bên nào nặng bên nào nhẹ có lẽ cũng đã quá rõ ràng rồi.

Bây giờ cô có nói gì Thịnh Khải Luân cũng không tin, Diệp Hạ Lam thấy mình bất lực vô cùng.

Lên lầu đóng cửa phòng lại, Thịnh Khải Luân dựa người vào cánh cửa về mặt rất thất vọng anh thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam sao em lại làm như vậy chứ mọi bằng chứng đều cho thấy em có liên quan đến cái chết của ba Hạ Mạt tôi không muốn tin cũng không được...còn nữa vì sao em kết hôn với tôi em bảo em yêu tôi nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ đến người tên Chí Bằng đó chứ, rốt cuộc tôi tồn tại ở vị trí nào trong tim em đây?!”.

Những chuyện không thể giải thích quá nhiều, lúc đầu Thịnh Khải Luân ở bên cạnh an ủi Hạ Mạt chỉ nghĩ là nhất thời nhưng dần dần anh lại bị cảm dỗ, chỉ có thể nói là tình cũ không rủ cũng tới.

Thời gian Thịnh Khải Luân về nhà bắt đầu thưa dần, mỗi lúc anh và Diệp Hạ Lam nói chuyện chưa tới ba câu là đã xảy ra xung đột khiến cho anh cảm thấy chán nản còn mỗi lúc bên cạnh Hạ Mạt cô đều làm anh vui vẻ thoải mái.

Vậy tại sao phải chuốc phiền phức mà không tận hưởng niềm vui trong cuộc sống chứ?!

Diệp Hạ Lam đang ngồi thờ thần bên cửa sổ, tối nay bầu trời đúng là nhiều sao thật cứ lấp lánh thật đẹp mắt, chỉ tiếc là những thứ đẹp để chỉ nên ngắm nhìn từ xa chứ không nên chạm tay vào giống như hoa hồng đẹp nhưng có gai nếu lỡ tay chạm vào có thể bạn chảy máu, những vì sao trên trời nhìn từ xa thật đẹp mắt nhưng thật ra cũng chỉ là những hòn đá bay lơ lửng trong vũ trụ mà thôi.

Đang thả hồn mình vào những suy nghĩ xa xôi mông lung vô định thì đột nhiên Diệp Hạ Lam nhận được điện thoại của bệnh viện báo là Tổng Dụ đã nhập viện nên Diệp Hạ Lam vội vã thay đồ chạy ra ngoài.

Trời khuya nên rất khó bắt xe, Diệp Hạ Lam lại không biết lái xe nên cô chỉ còn cách gọi điện thoại cầu cứu Thịnh Khải Luân.

Hy vọng bao nhiêu thì thất vọng cũng bấy nhiêu đầu dây bên kia máy móc vang lên “ Xin lỗi quý khách số máy quý khách gọi hiện không liên lạc được mong quý khách vui lòng gọi lại sau”.

Diệp Hạ Lam vừa đi bộ vừa gọi cho Thịnh Khải Luân hơn một chục cuộc điện thoại mà không được, cô khóc không ra tiếng vì sao lúc cô cần anh nhất lại chẳng bao giờ thấy anh xuất hiện hết.

Nghĩ tới nghĩ lui Diệp Hạ Lam gọi điện cho Thịnh Khải Tề liền nghe thấy giọng nói ấm áp của anh: “Chị tôi trễ như vậy bộ có chuyện gì sao Hạ Lam?”.

Tiếng nấc của Diệp Hạ Lam vang lên trong điện thoại: “Khải Tề anh có thể giúp tôi một chút được không?...”.

Sau khi nghe Diệp Hạ Lam nói mọi chuyện Thịnh Khải Tề liền ngồi dậy bước xuống khỏi giường ngủ, thay quần áo thật nhanh rồi lái xe đến đón Diệp Hạ Lam sau đó cả hai cùng chạy đến phòng cấp cứu của bệnh viện.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Tề ngồi ở băng ghế trước phòng cấp cứu, dãy hành lang dài vắng vẻ càng làm cho người ta có cảm giác cô đơn lạc lõng, chiếc đèn đỏ trước phòng cấp cứu vẫn sáng chói còn trong lòng Diệp Hạ Lam thì suy nghĩ ngổn ngang.

Thịnh Khải Tề thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam rất kém bèn lên tiếng động viên cô: “Bác trai sẽ không sao đâu chị đừng lo lắng quá”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu: “Cảm ơn anh rất nhiều”.

“ Chúng ta là người nhà chị đừng khách sáo như vậy có được không?! À đúng rồi sao này giờ vẫn chưa thấy anh ba tới đây vậy?”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu giọng nói nghẹn ngào: “Tôi gọi cho anh ấy không được, từ hôm xảy ra chuyện ba của Hạ Mạt mất giữa tôi và anh ấy luôn có một khoảng cách rất lớn nhưng tôi lại không có cách để chứng minh sự trong sạch của mình”.

Mỗi lúc thấy Diệp Hạ Lam chật vật như thế Thịnh Khải Tề lại thấy có chút vui vẻ vì chỉ có như thế anh mới có cơ hội giúp đỡ cô, đôi lúc Thịnh Khải Tề cũng chán ghét bản thân mình vì sao anh có thể suy nghĩ như thế được chứ.

Thịnh Khải Tề thầm nói với Diệp Hạ Lam "Yên tâm đi tôi nhất định sẽ tìm cách lấy lại sự trong sạch cho em Diệp Hạ Lam"

Tổng Dụ được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Diệp Hạ Lam vội vàng đứng dậy hỏi bác sĩ: “Thưa bác sĩ ba của tôi có sao không???”.

Vị bác sĩ trung niên đẩy nhẹ gọng kính sắc mặt rất nghiêm trọng, ông khẽ lắc đầu hỏi: “Trước đây ba cô từng thay thận đúng chứ?”.

“ Dạ phải” Diệp Hạ Lam vội gật đầu.

“ Hiện tại trong cơ thể của ba đang xảy ra quá trình đào thải, nhưng như ông ấy không chấp nhận quả thận đó cho nên mới nguy kịch như vừa”.

Diệp Hạ Lam hệt hững lui về phía sau mấy bước: “Không thể nào, nếu cơ thể ba tôi không hợp với quả thận đó thì đã đào thải nó từ lúc đầu rồi, đã qua nửa năm phẫu thuật thay thận nhưng sức khỏe của ba tôi vẫn bình thường cơ mà”.

“Quả thận đó vốn không thuộc về cơ thể như tự nhiên mà là vật thay thế cho nên trong một số trường hợp nếu ý chí của người bệnh không muốn chấp nhận thì cơ thể sẽ xảy ra quá trình tự đào thải. .tôi nói thật tình hình của ba cô hiện nay rất nguy kịch nếu bản thân ông ấy vẫn không chấp nhận thì sự đào thải vẫn sẽ tiếp tục đến lúc đó sẽ nguy hiểm đến tính mạng”.

Hốc mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên rồi nước mắt từng giọt rơi xuống, cô cảm thấy chói với không biết phải làm sao.

Thịnh Khải Tề đặt tay lên vai của Diệp Hạ Lam an ủi: “Mạnh mẽ lên đây là lúc mà ba chị cần chị nhất”.

Diệp Hạ Lam vô thức gạt đầu nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống, cô có cảm giác như thế giới trước mắt đang dần sụp đổ, cô vốn đã với tay chạm tới hạnh phúc rồi nhưng sao lời nguyện vẫn không buông tha cho cô chứ?!

Thịnh Khải Tề bước đến gần Diệp Hạ Lam đỡ đầu cô tựa vào vai mình: “Khóc cho đã đi rồi chiến đấu, chị còn phải cùng bác trai giành giật sự sống nữa đó”.

Diệp Hạ Lam gật gù đầu tựa đầu vào vai của Thịnh Khải Tề mà thổn thức.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Sau khi rửa mặt ổn định tâm trạng lại rồi Diệp Hạ Lam mới đi vào phòng bệnh của Tống Dụ, cô ngồi ở chiếc ghế gỗ bên cạnh giường bệnh, đưa hai tay cầm lấy bàn tay của Tống Dụ lên lâm bẩm “Ba nuôi à, con chỉ còn ba là người thân thôi, ba làm ơn khỏe lại đi, con đã làm gì sai thì ba hãy tỉnh lại đánh con mắng con cũng được nhưng đừng nằm yên bất động như thế, ba để lại một mình con...con rất sợ...”.

Đã dằn lòng phải bình tĩnh nhưng nước mắt vẫn vô thức rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam, nước mắt rơi xuống tay của Tống Dụ, ông nắm đó mắt tuy nhắm lại nhưng vẫn có thể nghe thấy, khóe mắt của ông cũng chảy nước mắt xuống.

“Con biết là ba có nghe con nói chuyện...ba đừng đào thải quả thận đó nữa có được không...con cầu xin đây...”.

Thịnh Khải Tề đứng ở cửa phòng bệnh nhìn thấy một cảnh như vậy thì không khỏi đau lòng, anh tự hỏi giờ này Thịnh Khải Luân đang ở đâu mà để cô gái nhỏ một mình gánh vác hết tất cả như thế.

Mới qua có một đêm thôi mà nhìn Diệp Hạ Lam xanh xao gầy guộc hẳn.

Tống Dụ khẽ mở mắt, Diệp Hạ Lam vui mừng lên tiếng: “Ba nuôi ba tỉnh rồi”.

Tống Dụ khẽ gật gật đầu.

“Con đi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho ba”.

Những tưởng có hy vọng nhưng bác sĩ vẫn lắc đầu nói với Diệp Hạ Lam: “Đây chỉ là tạm thời mà thôi cơ thể ông ấy vẫn đang tiếp tục đào thải quả thận kia”.

Mặc dù lòng đau như bị dao cắt nhưng Diệp Hạ Lam vẫn phải cố tỏ vẻ mình ổn, cô đi xuống can tin của bệnh viện mua ít cháo cho Tống Dụ, Thịnh Khải Tề cũng đi cùng.

Lúc trở ra thì thấy màn hình tivi lớn đang phát tin tức, tiếng của người dẫn chương trình vang lên: “Ngày hôm qua nữ minh tinh Hạ Mạt đã có một sinh nhật lãng mạn và đáng nhớ diễn ra ở bờ biển, cùng với sự cố gắng nỗ lực làm việc chăm chỉ cuối cùng nữ thần của chúng ta có lẽ đã tìm được bến đỗ bình yên trong cuộc đời mình... một nửa của Hạ Mạt không ai xa lạ chính là CEO của tập đoàn Hoàng Thịnh Quốc Tế - Thịnh Khải Luân”.

Khi nghe thấy ba chữ “Thịnh Khải Luân” vang lên Diệp Hạ Lam cứ ngỡ là sét vừa đánh ngang qua tai mình, cô hóa đá tại chỗ.

Trên màn hình lớn chiếu lại những hình ảnh bữa tiệc sinh nhật của Hạ Mạt, bờ biển được trang trí đẹp mắt bằng những đóa hoa hồng tươi thắm, chiếc bàn dài đặt trên bờ cát cùng với những món ăn sang trọng, những ngọn nến lung linh đúng là rất lãng mạn...hình ảnh Hạ Mạt khẽ tựa đầu vào vai của Thịnh Khải Luân thân mật vô cùng.

Diệp Hạ Lam cũng không biết mình đứng bất động nhìn màn hình tivi đó bao lâu mặc dù nó đã chuyển sang tin tức khác từ đời nào rồi cho đến khi tiếng nói đầu sự giận dữ của Thịnh Khải Tề vang lên phía sau cô: “Anh ba thật quá đáng, trông khi bác trai nằm viện đấu tranh giữ sự sống và cái chết anh ấy lại bỏ mặc vợ mình tự lo liệu mà đi hẹn hò với cô gái khác được chứ, tôi sẽ nói chuyện này lại với ông nội”.

Diệp Hạ Lam kéo cánh tay của Thịnh Khải Tề lại: “Tôi xin anh đừng làm mọi chuyện rồi thêm nữa...cũng đừng nói chuyện của ba tôi với mọi người tôi không muốn mọi người lo lắng thêm đâu”.

Về mặt của Diệp Hạ Lam rất bình tĩnh nhưng Thịnh Khải Tề biết thật ra là trong lòng cô đang nổi bão.

Trở lại phòng bệnh của Tống Dụ, Diệp Hạ Lam vẫn nở nụ cười trên môi, cô chúc cho Tống Dụ từng muỗng cháo: “Ba phải ăn nhiều vào thì mới mau khỏe được”.

Tống Dụ cũng chỉ ăn vài muỗng cho có lệ, ánh mắt ông nhìn xa xăm như chất chứa rất nhiều tâm sự: “Con đừng tự làm khổ mình nữa...đừng vì ba mà hạ thấp bản thân mình trước người khác nữa...ba...khụ khụ...không muốn bản thân mình trở thành gánh nặng của con”.

Hốc mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên: “Ba đừng nói như vậy mà”.

Tin tức về buổi tiệc sinh nhật của Hạ Mạt tràn lan khắp các mặt báo, Thịnh lão gia tức giận ném tờ báo sáng nay trên bàn: “Cô ta đúng là âm hồn bất táng mà, Khải Luân đã lập gia đình rồi mà vẫn bám theo không tha còn thẳng nhai ấy thì lại...haizz có lẽ tôi phải ra tay diệt trừ hậu họa về sau rồi”.

Chỉ có mấy ngày trôi qua thôi mà Diệp Hạ Lam gầy đi trông thấy rõ, khuôn mặt cô giờ chỉ lớn hơn lòng bàn tay một chút, thần sắc rất kém, đôi mắt của cô thường nhìn đi đâu đó một cách vô hồn.

Cũng may là quá trình đào thải trong cơ thể của Tống Dụ đột nhiên ngừng lại, tuy là vẫn phải nằm viện theo dõi nhưng sức khỏe cũng ổn định hơn nhiều nên Diệp Hạ Lam mới có chút an tâm chứ nếu như cứ như thế thì liệu cô sẽ chống đỡ được bao lâu đây?

Thịnh Khải Luân về nhà, hai người cũng đối xử với nhau rất xa lạ, cả buổi cơm tối mạnh ai nấy lẳng lẳng mà ăn không thèm nói với nhau cái gì hết.

Sau khi ăn xong cơm tối, Diệp Hạ Lam trở về phòng ngủ lặng lẽ nằm lên giường chui rúc vào trong chăn, bản thân cô không biết nên đối mặt với Thịnh Khải Luân như thế nào nên đành trốn tránh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Một lúc sau, có tiếng mở cửa phòng cùng tiếng bước chân, cô cảm nhận được phần giường phía bên kia lún xuống, Diệp Hạ Lam tính nằm yên giả vờ ngủ luôn thì đột nhiên cái chăn của cô bị kéo xuống sau đó khuôn mặt đẹp trai tuấn mỹ của Thịnh Khải Luân hiện ra trước mắt cô.

Diệp Hạ Lam nhìn anh bằng ánh mắt âm trầm cũng không biết nên nói gì.

Thịnh Khải Luân khẽ hôn nhẹ lên trán của Diệp Hạ Lam một cái rồi lên tiếng nói chuyện: “Chuyện tin tức trên báo lúc trước chỉ là dàn xếp của công ty để PR cho sản phẩm mới thôi em sẽ không tức giận đúng chứ?”.

“Tôi có tư cách để giận sao???”.

Thịnh Khải Luân nằm xuống dán lồng ngực của mình vào lưng của Diệp Hạ Lam, cánh tay ôm ngang hông cô kéo cô sát lại gần mình: “Anh biết là em đang giận anh nên mới nói chuyện như vậy... em có biết vì sao thời gian vừa qua anh lại ở bên cạnh Hạ Mạt như thế không?”.

Diệp Hạ Lam nghe trái tim mình nhói đau cô thật sự không muốn biết đáp án vì như thế sẽ làm cô tổn thương thêm mà thôi.

Giọng nói của Thịnh Khải Luân lại vang lên bên tai: “Anh làm như thế tất cả đều vì em... anh không muốn cô ấy khởi kiện em cho nên mới chấp nhận yêu cầu của cô ấy mà thôi”.

Diệp Hạ Lam đột nhiên ngồi dậy đẩy Thịnh Khải Luân một cái: “Thì ra từ đầu đến cuối anh đều không có tin tôi”.

Thịnh Khải Luân ngồi dậy anh cau mày nắm lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam: “Chuyện cũng qua rồi... chúng ta bỏ qua hết tất cả được không?”.

“Có người vu khống anh giết người anh có bỏ qua được không chứ?”.

“Anh sẽ điều tra rõ ràng”.

“Anh chỉ toàn nói suông mà thôi... anh vốn không tin tưởng tôi thì chúng ta không còn gì để nói nữa hết”.

Diệp Hạ Lam vừa tính đứng dậy thì Thịnh Khải Luân bất chợt kéo tay cô lại, do mất đà nên Diệp Hạ Lam ngã lên giường, Thịnh Khải Luân nắm thế chủ động đặt cô dưới thân mình, anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy dục vọng, giọng cũng khàn đi: “Không có chuyện để nói... nhưng chúng ta có chuyện để làm đó”.

Thịnh Khải Luân đưa tay cởi từng cúc áo ngủ của Diệp Hạ Lam ra, cô liền giãy giụa lên tiếng mắng anh: “Thịnh Khải Luân anh điên rồi... tôi không muốn lên giường với kẻ phản bội như anh... mau tránh ra”.

“Nhưng anh rất nhớ thân thể của em... hình như anh nghiện em mất rồi”.

“Anh tránh...”.

Nửa câu nói còn lại chưa kịp thốt ra đã bị Thịnh Khải Luân phủ lên môi cô một nụ hôn ngang ngược đầy tính chiếm hữu bắt cô nuốt nửa câu nói kia ngược vào trong bụng.

Một đêm nồng nhiệt quá khích nên sáng hôm sau cả Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đều không dậy nổi, mãi đến gần xế chiều hôm sau Diệp Hạ Lam mới lờ mờ tỉnh dậy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nhìn những dấu hôn và dấu răng còn lưu lại trên cổ của mình Diệp Hạ Lam nhũm mày thầm mắng: “Hóa ra mình ở gần một tên cảm thú bao lâu nay mà vẫn không hay biết gì hết... người ta nói đúng mà cái gì đẹp chỉ nên ngắm nhìn không nên đụng vào”.

Thịnh Khải Luân nhàn nhã đứng ở cửa, khẽ cong môi lên mỉm cười: “Em dám nói chồng mình là cảm thú, xem ra lá gan của em cũng càng ngày càng lớn rồi đó”.

Diệp Hạ Lam quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Thịnh Khải Luân nữa, anh liền bước qua ôm eo cô buộc cô phải đối mặt với mình: “Nếu em vẫn còn giận thì anh vẫn sẽ còn dùng cách tối hôm qua để giảng hòa với em đó”.

Diệp Hạ Lam nhú mồm: “Anh điên thật rồi nhưng tôi còn rất tỉnh... tôi không muốn chung đụng một người đàn ông cùng với người khác, cảm giác rất là bản”.

Thịnh Khải Luân để cằm của mình nằm trên bả vai của Diệp Hạ Lam rồi dịu dàng nói: “Thì ra ở đây có bình giấm vỡ”.

Diệp Hạ Lam huých tay vào bụng của Thịnh Khải Luân một cái rồi đi ra ngoài.

Thịnh Khải Luân vội đuổi theo phía sau: “Anh xin thề ngoài em ra anh chưa bao giờ lên giường với bất cứ cô gái nào khác... kể cả Hạ Mạt”.

Diệp Hạ Lam dừng lại về mặt đầy sự nghi hoặc...

“Anh xin lỗi, anh vì muốn giải quyết rắc rối về cái chết của ba Hạ Mạt nên thời gian qua mới đối xử lạnh nhạt với em như vậy anh hứa sau này sẽ không như thế nữa”.

Có lẽ Diệp Hạ Lam yêu Thịnh Khải Luân đến mức mù quáng rồi nên chỉ cần vài câu nói của anh cô đã dễ dàng tha thứ cho anh.

Nhưng bản thân Diệp Hạ Lam biết mối quan hệ giữa cô và Thịnh Khải Luân đã xuất hiện một vết nứt vô hình chỉ là cả hai đang cố tình không muốn nhìn nhận mà thôi.

Những ngày bình yên quay trở lại, cuộc sống của Diệp Hạ Lam cũng trở nên dễ thở hơn, nghĩ tới nghĩ lui cô quyết định buông bỏ quá khứ dù sao thì người cũng mất rồi giờ cố tính toán thiệt hơn thì được gì.

Vừa tan học, Diệp Hạ Lam cùng Thịnh Khải Tề đi ăn kem, cô muốn cảm ơn anh lần trước đã giúp đỡ cô trong lúc cô bế tắc nhất, hai người đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì Diệp Hạ Lam lại nhận được điện thoại của bệnh viện báo tình hình ba nuôi của cô có chuyển biến xấu nên cô liền lập tức chạy tới bệnh viện.

Tổng Dụ bị đẩy vào phòng cấp cứu rất lâu, nãy tiếng đồng hồ Diệp Hạ Lam ngồi bên ngoài chờ mà cứ tưởng là mấy năm trôi qua.

Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra rồi lắc đầu: “Cô nên chuẩn bị tâm lý”.

Diệp Hạ Lam thở thần bước vào trong, cô nhìn Tổng Dụ hơi thở yếu ớt bất cứ lúc nào cũng thể ngừng lại.

“Ba à sao ba lại bỏ con lại một mình như chứ vậy?” Diệp Hạ Lam về mặt tràn ngập đau khổ quỳ sụp xuống bên giường bệnh của Tổng Dụ.

Khóe mắt của Tổng Dụ chảy nước mắt, ông cố gắng dùng hết sức lực còn lại muốn giơ tay lên lau nước mắt cho Diệp Hạ Lam nhưng cánh tay bất lực rơi xuống giữa không trung, Diệp Hạ Lam đau đớn cầm tay Tổng Dụ lên để tay ông áp vào gò má của mình gào lên: “Ba à, ba đừng... bỏ lại con mà... huhuhu... huhuhu”.

Đôi vai nhỏ nhắn gầy yếu của Diệp Hạ Lam không ngừng run rẩy, nước mắt nặng nề từng giọt rơi xuống, cô gào khóc đến nỗi giọng cũng lạc đi.

Thịnh Khải Tề bước tới lên tiếng an ủi Diệp Hạ Lam: “Chuyện trước mắt cần phải an táng bác trai chị nên nén bi thương”.

“Ba của tôi không còn nữa rồi huhuhu”, giọng nói của Diệp Hạ Lam nghe rất bi thương, nước mắt vẫn giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp không góc chết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Theo yêu cầu của nhiều bạn hôm nay tác giả bonus thêm cho các bạn một chương nữa...mong rằng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ truyện của tác giả nhé!!!

Thân.

Thịnh Khải Tề cùng cô tổ chức lễ tưởng niệm ở nhà an táng, thi thể của Tổng Dụ được chuyển đến nghĩa trang Tây Thành* chôn cất gần với phần mộ của ba mẹ ruột của Diệp Hạ Lam.

* nghĩa trang Tây Thành: tên một khu nghĩa trang trong truyện.

Trời đã chuyển sang đông, đứng giữa nghĩa trang hoang vu vắng lặng, gió lạnh tấp vào mặt lạnh như băng, đôi bàn tay của Diệp Hạ Lam đã đông cứng hết nhưng cô vẫn thờ thần đứng trước mộ của Tống Dụ nhìn đi ảnh của ông với nụ cười hiền từ.

Nhớ đến những ngày thời thơ ấu, sau khi ba mẹ của Diệp Hạ Lam mất Tống Dụ là người duy nhất nhận nuôi cô, những ngày lúc nhỏ đúng là rất vất vả nhưng là Tống Dụ vất vả nuôi nấng Diệp Hạ Lam, một mình ông làm đủ mọi việc chỉ để cô được hưởng một cuộc sống an yên vui vẻ nhất có thể, có cái gì ngon Tống Dụ cũng nhường cho Diệp Hạ Lam...

lúc nhỏ không hiểu chuyện Diệp Hạ Lam thường hỏi Tống Dụ "Vì sao ba nuôi lại không ăn thịt", ông ấy đã nói là "Ba không thích ăn thịt" sau này lớn lên mới biết lúc đó cuộc sống quá chật vật không đủ tiền để mua hai phần thịt cho hai người nên Tống Dụ mới nói dối nhường lại phần thức ăn ngon nhất cho Diệp Hạ Lam

Trái tim của Diệp Hạ Lam vô cùng đau đớn khi nghĩ tới những hồi ức về Tống Dụ, những giọt nước mắt nóng hổi tràn mi rơi xuống, khỏe môi cô chỉ cảm nhận được một vị mặn chát duy nhất.

Từ nay không còn ai sẵn sàng che chở bảo bọc cho Diệp Hạ Lam nữa, cô thấy mất mát, lạc lõng vô cùng.

Thịnh Khải Tề đứng bên cạnh Diệp Hạ Lam nhìn cô chịu đau khổ nhưng lại bất lực không thể giúp ích được gì hết.

Tiếng chuông điện thoại reo hồi lâu mà Diệp Hạ Lam vẫn không bắt máy nên Thịnh Khải Tề nghe máy thay cô: "Alo...".

Một giọng nữ truyền tới: "Cho tôi hỏi anh có phải là người thân của ông Tống Dụ không ạ?"

"Dạ phải không biết cô là..."

"À tôi là y tá của bệnh viện, tôi dọn dẹp lại phòng bệnh thì nhặt được một chiếc điện thoại dưới gầm giường tôi nghĩ là của bệnh nhân làm rơi nên gọi thông báo người nhà đến nhận lại".

"Cảm ơn cô nhiều, chúng tôi sẽ qua đó ngay".

Thịnh Khải Tề đặt tay lên vai của Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng: "Ở bệnh viện còn di vật của ba chị, chúng ta đến đó nhận về được không?"

Diệp Hạ Lam khẽ gạt đầu đôi mắt của cô vẫn cô hồn bước đi một cách vô thức theo con đường lát những viên đá nhỏ dẫn ra khỏi nghĩa trang.

Lúc cầm cái điện thoại của Tống Dụ, Diệp Hạ Lam lại rơi nước mắt, cứ nhìn vật là nhớ người thôi, đây là cái điện thoại mà cô mua cho Tống Dụ mặc dù đã cũ kỹ nhưng ông vẫn còn sử dụng và luôn đem theo bên mình.

Diệp Hạ Lam mở điện thoại lên xem nếu cô nhớ không nhầm thì hình nền điện thoại là hình của cô và Tống Dụ vào ngày cô tốt nghiệp trung học.

Màn hình điện thoại sáng lên, Diệp Hạ Lam vô tình chạm ngón tay vào màn hình thì nghe một đoạn ghi âm phát lên: "Hạ Lam ba nuôi biết mình không qua muốn nên muốn nói với con...ba nuôi biết con vì ba mà chịu nhiều cực khổ cùng uất ức nhưng con không cần vì bệnh tình của ba mà tiếp tục một cuộc hôn nhân không hạnh phúc nên buông tay cũng là buông tha cho chính mình đi con..."

Những lời lẽ này chắc là Tống Dụ biết mình không qua khỏi nên tự mình ghi âm lại gửi đến cho Diệp Hạ Lam nhưng tại sao lại nói vì ông mà cô phải tiếp nhận một cuộc hôn nhân không hạnh phúc?!

Có tiếng mở cửa sau đó có giọng nữ vang lên, giọng nói này vừa nghe qua đã nhận ra là giọng nói của Hạ Mạt: "Thì ra là ông ở đây".

Giọng của Tống Dụ có chút kích động: "Lại là cô, cô muốn gì đây?"

"Lần trước tôi tìm tới nhà ông chẳng phải đã nói rõ rồi sao, tôi muốn ông bảo con gái nuôi của ông ly hôn với Khải Luân đi, anh ấy và tôi yêu nhau nhưng vì cô ta nên không thể đến được với nhau, tôi cũng nói quá rõ rồi Diệp Hạ Lam vì tiền mới ở lại bên cạnh của Thịnh Khải Luân, theo tôi biết thì ông vẫn phải luôn uống thuốc có lẽ do tiền thuốc quá nhiều nên cô cứ mục mục bám lấy Khải Luân không buông, mấy người nghèo các người đúng là không biết liêm sỉ...lần trước ông phẫu thuật thay thận cũng là cô ta ngửa tay ra xin tiền của Khải Luân đó, rốt cuộc các người còn muốn đào mộ tôi bao giờ nữa vậy hả???"

Tống Dụ gào lên: "Cô không có tư cách nói con gái của tôi như vậy".

"Tôi cho ông biết Khải Luân và tôi đã là của nhau rồi sớm muộn gì con gái của ông cũng bị đá ra khỏi cửa của Thịnh gia mà thôi, cô ta chẳng qua cũng là loại đốn mạt bán thân lấy tiền để lo cho ông, theo tôi được biết sau lần tôi đến nhà ông thì ông đã nhập viện cơ thể đào thải quả thận được thay thế...sao ông không chết đi mà còn sống tới giờ này chứ?"

"Cô...tôi không cho phép...cô nói về...con tôi như vậy...cô đúng là độc...ác".

Hạ Mạt lại nâng khỏe môi lên cười nhạt ánh mắt cô ta đầy châm chọc: "À còn một chuyện nữa chắc ông không nhận ra tôi đâu nhỉ? Tôi chính là Diệp Y Mạt con nhỏ nghèo khó ngày xưa sống nhờ trong nhà của Diệp Hạ Lam đây, thật không ngờ có một ngày tiểu thư cao cao tại thượng nhà ông lại bị tôi đùa giỡn trong tay như một con rối...chẳng những thế cô ta cũng sẽ mất hết tất cả mọi thứ về tay tôi kể cả Khải Luân hahaha".

Tống Dụ tức đến thở không ra hơi: "Cô...cô đúng là...lấy oán báo ân".

Ánh mắt của Hạ Mạt toát lên sự độc ác lạnh lùng: “Ông nói không sai tôi chính là lấy oán báo ân, tôi muốn nhìn thấy con nhỏ đau khổ thì mới vừa lòng hà da...yên tâm đi chờ sau khi ông nhắm mắt xuôi tay thì sẽ không biết được tôi hành hạ cô ta ra sao đâu hahaha”.

Gân xanh nổi lên trên trán của Tống Dụ, ông nắm chặt tay thành nắm đấm nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt căm phẫn: "Dù tôi... có biến thành quỷ... cũng nhất định...không tha cho cô", sau đó Tống Dụ phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất lịm.

Qua một lúc sau là tiếng của y tá hét lên: “Cấp cứu...cấp cứu...”.

Cả người Diệp Hạ Lam run lên bần bật máu trong người cô cũng sôi sục theo, ánh mắt của cô tràn ngập sự tức giận cùng phần nộ tay nắm chặt thành nắm đấm.

Thịnh Khải Tề thấy Diệp Hạ Lam như thế càng lo lắng hơn, anh vừa tính lên tiếng khuyên can cô thì cô liền bỏ chạy đi.

“Hạ Lam, chị đi đâu vậy?”, Thịnh Khải Tề liền đuổi theo bắt lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam lại.

Diệp Hạ Lam giằng tay của Thịnh Khải Tề ra cô vỡ òa trong tiếng khóc: “Tôi phải đi tìm cô ta hỏi cho rõ vì sao lại nhẫn tâm hại ba tôi như thế, ba cô ta đã cướp đi gia đình của tôi, giờ cô ta lại cướp đi mạng sống của ba nuôi...họ có còn là con người không vậy???”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Tề toát lên một loại bi thương: “Chị bình tĩnh lại đã”.

Diệp Hạ Lam ngồi xổm xuống ven đường về mặt bất lực: “Tôi và cô ta vốn không có thì oán vì sao cô ta hết lần này đến lần khác đẩy tôi vào đường cùng như thế chứ?!”.

Thịnh Khải Tề ngồi xuống bên cạnh Diệp Hạ Lam đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô: “Bình tĩnh lại, tôi cùng chị đi tìm cô ta nói phải trái”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Hạ Mạt đang dự một chương trình thực tế ngoài trời, cô ngồi một góc trong công viên soi gương trang điểm thì Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Tề tới.

Hạ Mạt vẫn nghenh mắt lên kênh kiệu như mình chẳng làm gì sai hết: “Các người sao lại ở đây? Chẳng lẽ là vì hâm mộ tôi nếu là vậy tôi sẽ nói với bên hậu đài sắp xếp chỗ cho các người ngồi ở hàng ghế đầu”.

Diệp Hạ Lam tức giận quát lên với Hạ Mạt: “Ba nuôi của tôi đắc tội gì với cô mà cô lại hại ông ấy chứ?”.

Hạ Mạt nhếch môi cười đắc ý: “ôi có làm gì ông ấy đâu cơ chứ, chỉ tùy tiện nói mấy câu là Khải Luân và tôi yêu nhau anh ấy sẽ ly hôn với cô để cưới tôi, tôi chỉ cho ông ta xem vào tấm ảnh tôi và Khải Luân ngủ chung với nhau thôi mà ai ngờ ông ta lại vì vậy mà đau lòng đến nỗi chết đi chứ”.

Diệp Hạ Lam tức đến bốc khói trên đầu liền giáng một bạt tay xuống mặt Hạ Mạt không chút nương tình: “Đồ độc ác sao cô có thể làm như thế chứ?”.

Thịnh Khải Luân cảm một bó hoa hồng tươi rói từ xa đi tới không hiểu đầu của tai heo gì chỉ thấy Diệp Hạ Lam tát Hạ Mạt một cái liền nổi giận đứng đứng lên tiếng quát tháo Diệp Hạ Lam: “Diệp Hạ Lam, em quá đáng rồi đấy nhé sao có thể ra tay đánh người ở nơi đông người như thế này chứ?”.

Diệp Hạ Lam tức trỗi lên tiếng: “Cô ấy hại ba nuôi của em chẳng lẽ em không có quyền đòi lại công bằng cho ông ấy hay sao?”.

Thịnh Khải Luân càng nghe càng tức giận lên: “Sao em có thể ngậm máu phun người như thế chứ, ba nuôi của em thì liên quan gì đến Hạ Mạt chứ? Làn trước em dùng thủ đoạn hại ba của Hạ Mạt nhưng cô ấy vẫn bỏ qua cho em đó thôi”.

Diệp Hạ Lam kích động lên tiếng: “Nếu cô ta không bỏ qua thì cô ta có thể làm gì được tôi chứ, có ngon thì khỏi kiện đi nếu có đủ bằng chứng tôi giết người tội tin là cô ta đã đẩy tôi vào tù lâu rồi, cô ta là loại người độc ác thủ đoạn tàn nhẫn chỉ có anh mù quáng không thấy mà thôi Thịnh Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy: “Em đừng vô cớ kiếm chuyện nữa được không Diệp Hạ Lam, chúng ta cứ như trước đây không phải rất tốt sao?”.

Diệp Hạ Lam nở nụ cười lạnh, ánh mắt cô tràn ngập đau đớn và bi thương: “Đáng lý ra chúng ta sống rất vui vẻ hạnh phúc nhưng từ khi cô ta xuất hiện thì mọi thứ đã thay đổi hết rồi Khải Luân à”.

Hạ Mạt nước mắt ngấn nước mắt dài tỏ vẻ đáng thương: “Xin lỗi Khải Luân em làm anh khó xử rồi”.

“Là cô ấy vô cớ gây chuyện không liên quan đến em...”.

Ánh của Diệp Hạ Lam lạnh thấu xương nhìn Hạ Mạt: “Tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô đâu”.

Thịnh Khải Luân đứng bên phía của Hạ Mạt nhìn chăm chăm Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng: “Nếu em dám làm chuyện tổn thương đến cô ấy anh sẽ không khoan tay đứng nhìn đâu... cô ấy vô tội mà Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân: “Cô ấy vô tội vậy còn em thì sao??”.

Thịnh Khải Luân rơi vào bế tắc không biết nên nói như thế nào.

“Anh có về cùng em không?”.

Thịnh Khải Luân mím môi rồi đáp: “Anh đưa Hạ Mạt về rồi sẽ về nhà với em”.

“Thịnh Khải Luân nếu bây giờ anh không cùng tôi về tôi sẽ... hận anh cả đời”.

“Anh xin lỗi... nếu để người khác thấy mặt mũi của Hạ Mạt như thế này cô ấy sẽ gặp phiền phức” Thịnh Khải Luân quay đầu nhìn chỗ khác không dám nhìn vào mắt của Diệp Hạ Lam.

Thịnh Khải Tề thấy tình hình không ổn liền tiến lên một bước hướng về phía của Thịnh Khải Luân: “Anh ba, anh có biết là bác...”.

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng ngăn cản Thịnh Khải Tề: “Đủ rồi không cần nói gì hết, chúng ta đi”.

Móng tay của Diệp Hạ Lam đã ghim sâu vào lòng bàn tay đến bắt máu, cô đã cố gắng kìm nén tất cả cảm xúc của mình cô không cho phép bản thân tỏ ra yếu đuối trước kẻ thù, cô nhất định không để Hạ Mạt cười trên nỗi đau của mình đâu.

Nhưng dù cho có kìm nén cỡ nào đi nữa thì lúc vừa quay mặt đi là nước mắt của Diệp Hạ Lam lại vô thức rơi xuống, trong lồng ngực trái của cô trái tim đã bị xé toạc ra làm nhiều mảnh rồi.

Thái độ lạnh nhạt không tin tưởng của Thịnh Khải Luân đã làm cô đau đến từng tắc da thịt trên người rồi, gió đêm thổi đến lạnh như những mũi dao găm sắc nhọn cứa vào da thịt nhưng vẫn không đau bằng nỗi đau trong tim của Diệp Hạ Lam.

Việc Tổng Dụ mất làm cho tinh thần của Diệp Hạ Lam suy sụp trầm trọng, cả một ngày một đêm cô ngồi ở nghĩa trang Tây Thành khóc hết nước mắt, Thịnh Khải Tề có khuyên như thế nào cô cũng nhất quyết không chịu đi về.

Lòng của Diệp Hạ Lam đau như cắt: “Vì sao những người thân bên cạnh tôi đều lần lượt bỏ tôi mà đi vậy hả? tôi đã làm gì sai chứ?”.

Thịnh Khải Tề thấy Diệp Hạ Lam như thế cũng rất đau lòng, anh dịu dàng khuyên nhủ cô: “Hạ Lam à, đừng suy nghĩ nhiều nữa người mất thì cũng đã mất rồi, cô nên chú ý sức khỏe của mình chứ”.

Diệp Hạ Lam nhìn xa xăm rồi lên tiếng: “Nếu có thể tôi mong ba mẹ, anh trai và cả ba nuôi có thể mang tôi rời khỏi thế giới này đi... tôi thật sự mệt mỏi lắm rồi”.

Thịnh Khải Tề choàng tay qua ôm nhẹ Diệp Hạ Lam để đầu cô tựa vào vai mình: “Đừng suy nghĩ tiêu cực vậy chứ... nếu muốn khóc thì cứ khóc thật to đi tôi có thể cho chị mượn bờ vai này để tựa vào...”.

Diệp Hạ Lam khóc đến tối tăm mặt mũi... cô càng nghĩ càng thấy tổn thương vì sao trong những giờ phút như thế này Thịnh Khải Luân lại không ở bên cạnh cô an ủi động viên cô với trách nhiệm của người chồng cơ chứ, chẳng những thế anh còn công khai ra mặt bên vực cô gái khác mà không hề có chút tin tưởng nào đối với cô hết.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Trong đời của Diệp Hạ Lam cô chưa bao giờ khóc nhiều như thế khóc đến ngất đi làm Thịnh Khải Tề lo lắng đưa cô đến bệnh viện.

Bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra cau mày nhìn Thịnh Khải Tề rồi lên tiếng quát: “Cậu là chồng làm cha kiểu gì vậy hả??? Vợ cậu mang thai hơn 4 tuần rồi vậy mà cậu lại để cô ấy bị kích động như thế chứ có tin là đập cậu một trận không vậy hả?!”.

Trong tình huống dở khóc dở cười vì bị hiểu lầm như thế Thịnh Khải Tề chỉ có thể cúi đầu đếm ngón chân chịu bị mắng thôi chứ không biết phải làm như thế nào nữa.

Những lời bác sĩ nói tuy khó nghe nhưng Thịnh Khải Tề lại ước gì đó là sự thật chỉ tiếc là anh chẳng là ai trong đời của Diệp Hạ Lam cả.

Sáng hôm sau, Diệp Hạ Lam ngồi trên giường bệnh, sắc mặt vẫn còn rất kém cô đưa mắt nhìn xa xăm rồi khẽ thở dài.

Thịnh Khải Tề đẩy cửa phòng đi vào rồi lên tiếng: “Chị cứ buồn như thế thì không tốt cho sức khỏe đâu nếu không vì bản thân mình thì cũng phải vì đứa nhỏ trong bụng chị mà phấn chấn lên chứ”.

Lúc này mắt của Diệp Hạ Lam mới có tiêu cự cô quay sang nhìn Thịnh Khải Tề rồi ngơ ngác hỏi: “Ý của anh là gì vậy?”.

“Hạ Lam, chị mang thai hơn 4 tuần rồi”.

Vào khoảng thời gian xảy ra đủ thứ chuyện ba nuôi cô vừa mất, người cô yêu thương lại đang ở bên cạnh cô gái khác hôn nhân đứng trước nguy cơ rạn nứt mà nghe tin bản thân mình có thai Diệp Hạ Lam thật không biết là nên vui hay là nên buồn nữa.

Thịnh Khải Tề nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Diệp Hạ Lam liền lên tiếng trấn an cô: “Chị yên tâm đi chỉ cần nói với ông nội và bác ba là chị đang mang thai thì chắc chắn anh ba không thể nào tiếp tục ở bên cạnh người phụ nữ kia được nữa”.

“Tôi thật không muốn dùng đứa bé này để ràng buộc anh ấy, Khải Tề anh giúp tôi một việc được không. . .đừng nói với mọi người biết tôi đang mang thai cũng đừng nói gì về chuyện của tôi và anh ấy với mọi người hết”.

Thịnh Khải Tề nhíu mày: “Sao có thể như thế được, chị tính nhẫn nhịn bao lâu nữa đây hả?”.

Diệp Hạ Lam rủi rứt: “Thời gian qua xảy ra rất nhiều chuyện, mọi thứ cứ rối tinh rối mù lên hết vì vậy tôi cần chút thời gian để bình tâm lại”.

Thịnh Khải Tề gạt đầu: “Được, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ chị cứ lên tiếng tôi nhất định giúp hết mình”.

“Cảm ơn anh”.

Thời gian này, Diệp Hạ Lam không muốn về Tiệp Trương Trang nên thường xuyên lưu lại ký túc xá của trường, Lục Ngạc biết ba nuôi của Diệp Hạ Lam vừa mất nên hết lời an ủi cô.

Mỗi lúc thấy Diệp Hạ Lam ngồi khóc một mình Lục Ngạc đều đến ngồi bên cạnh ôm cô vào lòng an ủi: “Không sao đâu, mình vẫn sẽ luôn ở bên cạnh cậu mà, chúng ta nương tựa vào nhau mà tiến lên nha”.

Tiệc đầy tháng của Thịnh Khải Long-con trai Thịnh Khải Lăng và Tần Uyên Thi đã gửi thiệp mời đến từ sớm nên, nếu không đến dự e rằng người bên Thịnh gia sẽ nghi ngờ nên Diệp Hạ Lam tranh thủ làm xong bài rồi xin giáo sư Trình cho về sớm một chút.

Diệp Hạ Lam tắm rửa sạch sẽ rồi chọn một bộ váy màu hồng nhạt tay lỡ kết hợp với một đôi giày cũng màu hồng nhạt, cô sợ mọi người nhìn ra vẻ hốc hác tiêu tụy trên gương mặt mình nên cố tình trang điểm đậm một chút sau đó lấy hộp quà mà mình mua mấy hôm trước rồi đi xuống lầu.

Diệp Hạ Lam nhờ Tô Hoài Du đưa mình đến khách sạn tổ chức sinh nhật của Thịnh Khải Long. Tô Hoài Du đem xe đỗ dưới hầm còn cô thì đi vào đại sảnh rồi lên tầng tổ chức sự kiện trước.

Khi đi ngang qua hành lang dài chỗ gần phòng tiệc, Diệp Hạ Lam nhìn thấy Thịnh Khải Luân đang đứng cùng Hạ Mạt, trông Hạ Mạt có vẻ rất ủy khuất.

Thịnh Khải Luân ôm Hạ Mạt vào lòng, ánh mắt rất dịu dàng cử chỉ ôn nhu vuốt vuốt mái tóc của Hạ Mạt: “Anh xin lỗi Hạ Mạt. . .tất cả cũng tại anh không cho em được một danh phận đường đường chính chính ở bên cạnh anh. . .là Thịnh Khải Luân này có lỗi với em. . .anh đảm bảo sẽ không để ông nội hay bất cứ ai trong Thịnh gia đến làm tổn thương em nữa”.

Hạ Mạt đẩy Thịnh Khải Luân ra: “Anh thôi đi, em nghĩ chúng ta nên kết thúc ở đây là vừa, em vì anh từ bỏ tất cả sự nghiệp quay về Thành phố X này nhưng dù em có làm gì thì gia đình anh vẫn luôn có thành kiến với em. . .em nghĩ em nên rời khỏi Thành phố X thì tốt hơn”.

Thịnh Khải Luân tỏ rõ vẻ đau khổ trên gương mặt: “Em đừng vậy mà Hạ Mạt, anh được sinh ra là để yêu em. . .lý tưởng sống cả đời của anh đều em. . .vì em tồn tại nên anh mới tồn tại trên thế gian này đó Hạ Mạt à”.

“Em cũng vì anh mà làm tất cả nhưng chúng ta có duyên không phận Khải Luân à. . .chúng ta bỏ cuộc đi”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy đôi tay của Hạ Mạt, trong mắt tràn ngập sự yêu thương: “Đừng nói vậy mà Hạ Mạt. . .xin em chờ anh thêm một thời gian nữa. . .anh nhất định sẽ cho em một danh phận đáng hoàng. . .anh hứa mà”.

“Được. . .nhưng nếu anh không làm được thì em nhất định sẽ rời xa thật đó”.

Hạ Mạt đi trước, Thịnh Khải Luân vẫn đứng đó nhìn theo bóng dáng khuất xa dần.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống, nước mắt lưng tròng, từng lời từng chữ của Thịnh Khải Luân nói ra quả thật có sức sát thương rất lớn đối với cô cứ như từng mũi dao khắc vào tâm trí của cô về sự phản bội của anh.

Diệp Hạ Lam cảm giác là tim của mình đang rỉ máu, đau đớn tột cùng.

Thịnh Khải Luân từng nói anh và Hạ Mạt đã kết thúc nhưng những gì xảy ra trước của Diệp Hạ Lam thì không phải như vậy, những lời hứa hẹn của anh văng vẳng bên tai, cô lại cảm thấy vô cùng khó thở, vô cùng khó chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95

Tần Uyên Thi từ hướng nhà vệ sinh đi ra chứng kiến một màn như vậy liền lớn tiếng nói với Diệp Hạ Lam: “Em dâu à, không biết là Khải Luân nhà mình có từng nói với em những lời tình tứ như vậy không ha?!” kèm theo một nụ cười châm chọc đầy ý mỉa mai.

Diệp Hạ Lam không trả lời mà quay lưng bỏ chạy, Thịnh Khải Luân nghe Tần Uyên Thi nói như vậy liền giật mình quay người lại phía sau, anh thấy Tần Uyên Thi đang đứng nhìn về hành lang nói ra chỗ thang máy.

Tần Uyên Thi đi tới vỗ vào vai Thịnh Khải Luân một cái: “Chú ba nhà mình đúng là phong lưu ghê cũng bạo gan ghê, vợ đứng trước mặt còn dám ngang nhiên tỏ tình với cô gái khác thật là bá phúc luôn”.

Thịnh Khải Luân vội chạy ra chỗ thang máy thì thấy nó đang đi xuống anh không chờ được nên vội chạy thang bộ xuống đất.

Cửa thang máy mở ra Diệp Hạ Lam vội lao ra ngoài, cô khóc nhè cả mắt nên đụng vào người Thịnh Khải Tề đang đi vào, cô cũng không biết là ai cứ mờ mịt nói: “Xin lỗi” rồi cầm đầu chạy ra ngoài.

Thịnh Khải Tề thấy vậy cũng vội chạy theo gọi cô: “Hạ Lam. . .Hạ Lam chị bị sao vậy??”.

Thịnh Khải Luân chạy xuống sảnh chính thì thấy Thịnh Khải Tề lao ra khỏi cửa, anh đoán là Tần Uyên Thi không có hù dọa anh mà Diệp Hạ Lam thật sự đã chứng kiến hết mọi chuyện, mà Thịnh Khải Tề trước nay rất thân với Diệp Hạ Lam có lẽ nhìn thấy Diệp Hạ Lam chạy ra ngoài nên mới chạy theo, Thịnh Khải Luân cũng vội chạy theo ra ngoài.

Diệp Hạ Lam thấy Tô Hoài Du đang đi vào liền dúi túi giấy trong tay cho Tô Hoài Du.

Tô Hoài Du thấy cô khóc liền hỏi: “Tam thiếu phu nhân cô bị sao vậy?”.

Diệp Hạ Lam đưa tay quệt quệt nước mắt, cố gắng bình tĩnh rồi nói với Tô Hoài Du: “Anh giúp tôi chuyển món quà này cho thằng nhóc Khải Long giùm nha. . .tôi chợt nhớ còn phải học tăng tiết tôi về trường trước đây”.

“Tam thiếu phu nhân tôi đưa cô đi”.

Diệp Hạ Lam xua tay: “Không cần đâu. . .anh chỉ cần giúp tôi đưa quà và đừng nói gì với ông nội là được rồi cứ nói là tôi bận học nên không đến dự sinh nhật của Khải Long được. . .sẵn tiện gửi lời xin lỗi của tôi đến anh chị hai giùm”.

Tô Hoài Du gật đầu: “Tôi hiểu rồi, tam thiếu phu nhân đi cẩn thận có chuyện gì cần tôi thì cứ gọi điện cho tôi nha”.

Diệp Hạ Lam nhìn Tô Hoài Du bằng ánh mắt cảm kích: “Cảm ơn anh nhiều”.

Lúc Thịnh Khải Tề chạy đến thì thấy Diệp Hạ Lam đã lên taxi xe cũng chạy đi rồi, Thịnh Khải Luân chạy tới thấy Tô Hoài Du đứng gần đó liền hỏi: “Diệp Hạ Lam đâu??”.

Tô Hoài Du vốn biết dạo gần đây Thịnh Khải Luân qua lại với người con gái khác bản thân anh ghét nhất là hạng người không chung thủy nên hất mặt lên rồi nói: “Vốn đã không quan tâm thì hỏi làm gì vậy hả tam thiếu” sau đó liền đi vào trong.

Thịnh Khải Luân tức điên lên, Tô Hoài Du là thư ký đặc biệt của ông nội anh cho nên rất ngang ngược cứng đầu anh từng mua chuộc nhưng không được nên hiển nhiên không thể động tới.

Bác tài xế taxi thấy Diệp Hạ Lam khóc đến đáng thương liền lên tiếng hỏi chuyện: “Này tiểu thư tôi thấy cô chắc cũng là người giàu có, không phải lo ăn lo mặc. . .vậy cô phiền nào gì mà phải khóc nhiều đến như thế chứ”.

Diệp Hạ Lam thổn thức: “Nếu chú là phụ nữ và chồng của chú nói yêu thương người con gái khác trước mặt chú thì chú có buồn không?? Hức. . .hức. . .”.

Bác tài xế liền nói: “Loại đàn ông như thế đáng bán bỏ rồi. . .sống với loại người đứng núi này trông núi nọ như thế thà cô bỏ quách cho rồi. . .càng đây đưa thì càng thiệt bản thân thôi”.

Diệp Hạ Lam đưa tay sờ nhẹ vào bụng của mình, không phải là cô không có can đảm bỏ Thịnh Khải Luân nhưng nếu ly hôn rồi sau này con cô sẽ như

thế nào, tuổi thơ của cô cơ cực vô cùng, vất vả vật lộn với cuộc sống này thật không dễ dàng chút nào hết, cho nên cô muốn cho đứa bé trong bụng mình một gia đình hoàn chỉnh có ba có mẹ yêu thương không phải chịu cảnh khổ sở như cô... nhưng hình như đứa trẻ này không có may mắn đó thì phải, cô càng nghĩ lại càng khóc nhiều hơn.

Đến quảng trường A, Diệp Hạ Lam xuống xe rồi đi bộ tìm một băng ghế gỗ gần bờ sông ngồi nhìn xa xăm, nghĩ đủ thứ linh tinh trong đầu, đôi mắt đượm buồn.

Tô Hoài Du xách túi quà vào đưa cho Thịnh Khải Lãng và nói: “Nhị thiếu gia, tam thiếu phu nhân nhờ tôi mang quà tới cho tiểu thiếu gia Khải Long, hôm nay tam thiếu phu nhân có giờ học tăng tiết ở trường nên không ghé qua được mong nhị thiếu gia đừng trách”.

Thịnh Khải Lãng đón nhận túi quà rồi mỉm cười nói: “Em đâu có lòng như vậy rồi tôi nào dám trách cứ gì chứ cảm ơn anh nha Hoài Du, mời anh ngồi vào bàn dùng tiệc chia vui cùng gia đình tôi”.

Tần Uyên Thi biết rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng không nói với ai trong nhà lời nào hết, vốn ganh ghét Diệp Hạ Lam nay nhìn thấy cô ấy lâm vào tình cảnh như thế Tần Uyên Thi vui mừng còn không kịp nữa là.

Suốt cả buổi tiệc Thịnh Khải Luân cứ nghĩ đi đâu như người mất hồn, nhân lúc không ai để ý anh liền rời khỏi đó đi về Tiệp Tương Trang.

Vào nhà anh liền hỏi má Lý: “Hạ Lam đã về nhà chưa vậy má Lý??”.

Má Lý có vẻ ngạc nhiên: “Lúc chiều thiếu phu nhân có về thay quần áo rồi lấy quà đi tới tiệc sinh nhật của tiểu thiếu gia Khải Long rồi mà, tam thiếu không có gặp thiếu phu nhân sao???”.

Thịnh Khải Luân giả là: “Không phải, tôi vừa mới từ công ty về không biết cô ấy đã đi chưa nên hỏi vậy thôi bây giờ tôi phải qua chỗ tiệc sinh nhật của Khải Long đây”.

“Dạ tam thiếu đi”.

Thịnh Khải Luân lái xe ra khỏi Tiệp Tương Trang, trời bên ngoài đã bắt đầu đổ mưa. trong đầu anh thầm nghĩ: “Không về nhà vậy thì có thể đi đâu được chứ?? Có khi nào là về ký túc xá không mỗi lần cô ấy giận đều đến đó mà”, nghĩ vậy Thịnh Khải Luân liền lái xe theo hướng đến đại học nghệ thuật Z.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Diệp Hạ Lam bước từng bước nặng nề về ký túc xá, nước mưa và nước mắt của cô hòa quyện làm một, xem trên phim mấy cảnh khóc dưới mưa lãng mạn gì đâu nhưng còn thực tại lại vừa lạnh, vừa đau thật không dễ chịu chút nào.

Nghe tiếng cửa mở Lục Ngạc nhìn ra cửa và ngạc nhiên khi thấy Diệp Hạ Lam cả người ướt sũng, đôi mắt sưng đỏ, vẻ mặt thất thần.

Lục Ngạc liền đứng dậy chạy ra về mặt lo lắng hỏi: “Hạ Lam cậu bị sao vậy? là ai đã ức hiếp cậu hả nói mình biết đi mình nhất định cho tên đó một trận”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu, đôi mắt vẫn vô hồn còn động lại ngăn lại: “Không có gì mình quên mang ô nên bị ướt thôi”.

Diệp Hạ Lam vào nhà vệ sinh thay một bộ quần áo đơn giản bằng vải bông, mái tóc ướt rũ rượi xõa xuống sau vai, cô ngồi bên cửa sổ nhìn mưa rơi hồi lâu cũng không nói câu nào, Lục Ngạc rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng cô biết nếu Diệp Hạ Lam đã không muốn nói thì hỏi cũng như không thôi nên tâm trạng cũng trở nên buồn bực.

Không gian yên ắng trong phòng bị phá vỡ một đoạn nhạc nhẹ nhàng của bài “Litttest thing” từ điện thoại của Diệp Hạ Lam, cô cầm lên xem thấy ba chữ “Thịnh Khải Luân” xuất hiện trên màn hình liền tắt máy không nghe.

Ting... một tin nhắn liền được gửi đến...

Cô xem thì thấy người gửi là Thịnh Khải Luân [Đang ở đâu...sao anh gọi không bắt máy?].

Cô để lại cái điện thoại trên bàn không thèm trả lời.

5 phút sau lại có tin nhắn gửi đến [Anh đang đứng dưới ký túc xá của đại học nghệ thuật Z đây xuống gặp anh một chút đi].

Diệp Hạ Lam liền cầm điện thoại đứng dậy bước đi đến bên giường ngủ và nói với Lục Ngạc: “Lục Ngạc à mình mệt quá mình ngủ trước đây nếu có ai đến tìm mình thì cứ nói là mình không có về ký túc xá nha”.

Lục Ngạc gật đầu: “Uh mình biết rồi, cậu nhớ đắp chăn kéo lạnh đấy nhé”.

Thịnh Khải Luân đứng chờ dưới ký túc xá xa hơn một tiếng đồng hồ thì đột nhiên lại thấy Thịnh Khải Tề vội vã chạy bộ tới, cả người cũng ướt hết nhưng anh vẫn ôm một cái túi nhựa trong lòng như ôm bảo vật.

Thịnh Khải Tề chạy vào trong gặp Thanh Vân một người trong nhóm tự quản của ký túc xá cũng là bạn học trên lớp của anh: “Thanh Vân à nhờ cậu chuyển cái này đến phòng số 1 lầu 5 giùm mình nha”.

Thanh Vân nhìn Thịnh Khải Tề rồi nói: “Này cậu trông hoa si Diệp Hạ Lam hay là Lục Ngạc vậy hả???”.

“Đừng có đùa nữa Hạ Lam bị sốt rất cao đang là nhờ cậu đưa thuốc cứu mạng đó”.

Thanh Vân cau mày: “Thế sao không chịu nói sớm này giờ mình cứ tưởng là đồ ăn không đó chứ”.

“Cậu suốt ngày chỉ nghĩ đến ăn thôi... mau đi đưa đồ giùm mình ngày mai sẽ khao cậu một bữa chiều chưa”.

Thanh Vân liền mỉm cười khoái trá: “Cái này thì được” rồi đứng dậy đi lên lầu đưa thuốc giùm cho Thịnh Khải Tề.

Lúc Thanh Vân đưa túi thuốc tới phòng Lục Ngạc liền đem tới cho Diệp Hạ Lam uống nhưng cô lại dứt khoát không chịu uống thuốc: “Mình không thể uống thuốc được đâu”.

Lục Ngạc cau mày lo lắng: “Bị bệnh mà không chịu uống thuốc cậu muốn thăng thiên sớm hay sao vậy?? cậu sốt lên đến 40 độ rồi đó Diệp Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam mặt mày mất hế mớ: “Mình không thật sự không uống được”.

Lục Ngạc vừa lo vừa tức giận: “Tại sao lại không thể uống thuốc được chứ?”.

Diệp Hạ Lam không thể nói ra sự thật mình đang mang thai không thể uống thuốc được nên đành nói dối với Lục Ngạc: “Mình bị dị ứng thuốc tây uống vào thì tình trạng sẽ càng tệ hơn đó”.

Lục Ngạc trở mặt ra nhìn mắt chữ A mồm chữ O: “Cậu bị dị ứng kiểu gì mà ác thế... rồi làm sao mà hết bệnh được sốt cao quá sẽ nguy hiểm đến tính mạng đấy chứ chẳng đùa được đâu”.

“Cậu xem có miếng dán hạ sốt không?”.

Lục Ngạc liền vui mừng reo lên: “À có để mình lấy dán cho cậu nha”.

Thịnh Khải Tề đi qua đi lại dưới ký túc xá một lúc cho đến khi Thịnh Khải Luân lên tiếng anh mới phát hiện ra sự hiện diện của anh này giờ: “Khải Tề giờ này em đang làm gì ở đây đáng lẽ phải ở tiệc sinh nhật của Khải Long chứ??”.

Thịnh Khải Tề gãi đầu không biết phải giải thích sao trong đầu chót lóe sáng liền hỏi ngược lại Thịnh Khải Luân: “Thế tại sao anh cũng có mặt ở đây vậy??”.

Thịnh Khải Luân ấp úng một lúc rồi nói: “Anh và Hạ Lam có chút hiểu lầm hình như cô ấy giận anh rồi cho nên anh đến tìm cô ấy để giải thích nhưng cô ấy không chịu gặp còn em thì sao??”.

Thịnh Khải Tề nhìn xa xăm trầm nghĩ “Đến bây giờ anh mới đi quan tâm đến cảm nhận của cô ấy có phải là quá trễ rồi không?!”

Thịnh Khải Tề không thể nói là đến đây vì Diệp Hạ Lam được liên mợn tạm một cái cơ: “À em có người bạn bị bệnh vì thế em mới mang thuốc đến bạn ấy... người ta nói cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp mà đúng không anh ba”.

“Uhm”.

Chuông điện thoại của Thịnh Khải Tề vang lên anh ra một góc đứng nghe máy: “Alô... Hạ Lam sao rồi Lục Ngạc?”.

“Đồ hơn nhiều rồi... thật là làm phiền anh quá nhưng lúc này rồi trí quá nên em không biết nhờ tới ai hết, xin lỗi anh nhiều nha”.

“Không sao đâu... thôi cố gắng chăm sóc Hạ Lam giúp anh nha”.

“Dạ được”.

Thịnh Khải Tề lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay người lại anh thấy Thịnh Khải Luân đang đứng nhìn lên tầng 5 của ký túc xá, anh sợ Thịnh Khải Luân sẽ làm phiền Diệp Hạ Lam nghĩ ngợi liền bước đến nói với Thịnh Khải Luân: “Anh ba à, người xưa có câu “bùn khô dễ phủi” hay là vậy đi anh về nghỉ trước để ngày mai chị dâu bớt giận rồi hãy giải thích sau như vậy sẽ có hiệu quả hơn đó”.

Thịnh Khải Luân rũ mắt xuống rồi quay lưng đi: “Có lẽ em nói đúng... chúng ta đi về thôi anh cho em hóa giang”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười: “Được vậy thì tốt quá”.

Chương 97

Nếu là trước đây Thịnh Khải Luân sẽ không quan tâm đến cảm xúc của Diệp Hạ Lam, bản thân anh cũng không muốn giải thích với người khác những chuyện mà mình làm nhưng bây giờ chính bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình lại phải chạy đến chờ đợi cô ấy để giải thích nữa. Anh thấy phảng vảng giữa Diệp Hạ Lam và Hạ Mạt thật sự là không dễ dàng đưa lựa chọn chính xác được, một bên là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, một bên là người cho anh cảm giác bình yên, vui vẻ, hạnh phúc. Có đôi lúc Thịnh Khải Luân ước gì hai người kia là một thì hay biết mấy, anh sẽ không cần phải đưa ra lựa chọn gì hết. Cả đêm Thịnh Khải Luân cứ nằm thao thức không ngủ được, không có sự hiện diện của Diệp Hạ Lam ngôi nhà này chợt trống vắng đến lạ, hình như Diệp Hạ Lam đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của Thịnh Khải Luân mất rồi nhưng anh lại cố chấp không nhận ra.

Hôm sau, Thịnh Khải Luân đến công ty trong tâm trạng vô cùng buồn bực, trong cuộc họp tổng kết cuối tháng hình như ai cũng bị chửi tới tỗi tằm mặt mày, ai làm gì anh cũng thấy không vừa ý hết cứ mở miệng ra là có người ăn hành no nê.

Sở Nại Quân thấy tâm trạng của Thịnh Khải Luân không tốt liền hỏi: “Thịnh tổng hôm nay anh bị sao vậy, ai đã chọc giận anh mà từ sáng giờ mặt anh cứ hầm hầm thế”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên đứng dậy đá ghế một cái làm cho Sở Nại Quân giật bắn cả người rồi đi ra phía cửa: “Việc còn lại ngày hôm nay cậu tự giải quyết đi, tôi muốn về sớm một chút”.

Sở Nại Quân cũng không dám hỏi gì nhiều liền gật đầu: “Dạ được”.

Thịnh Khải Luân lái xe đến đại học nghệ thuật Z, anh đi tới trước phòng thực hành gốm sứ ngồi bên ngoài nhìn vào trong và thấy Diệp Hạ Lam đang làm một con ngựa bằng đất dáng vẻ của cô rất chăm chú, rất tỉ mỉ thì thoáng thì cười cười nói nói với cô bạn bên cạnh mình cái đó hình như rất vui.

Diệp Hạ Lam vô tình nhìn ra bên ngoài và thấy Thịnh Khải Luân anh nhìn cô mỉm cười còn cô thì quay mặt đi chỗ khác không thèm đoái hoài đến anh, Thịnh Khải Luân nhủ thầm mắng “Nhìn thấy mình mà vẫn làm ngơ đúng là được nước làm tới mà... lúc về nhà xem tôi sẽ phạt em thế nào đây”.

Chuông reo hết giờ học, Diệp Hạ Lam liền nói với Ngọc Nhi: “Đạo này trường mình có phong trào đổi đồ 7 ngày nghe cũng rất thú vị, cậu có muốn thử không Ngọc Nhi?”.

Ngọc Nhi nghe xong có vẻ khoái chí liền cười hi hi: “Được, vậy cậu muốn đổi cái gì với mình đây Hạ Lam?”.

“Ba lô được không?”.

Cái ba lô màu đỏ của Diệp Hạ Lam có thiết kế rất đặc biệt đây là hàng cao cấp có số lượng giới hạn chỉ có hai cái thôi một cái là của Thịnh Khải Tề, một cái là của Diệp Hạ Lam, vì nó đặc biệt khác lạ nên Ngọc Nhi liền gật đầu đồng ý: “Được, vậy giờ này tuần sau chúng ta đổi lại nha”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười: “Uhm”.

Thật ra đổi đồ với ai cũng như nhau không nhất thiết là chọn Ngọc Nhi nhưng vì hôm nay Ngọc Nhi cũng mặc quần jeans đen áo thun màu xám tro như Diệp Hạ Lam nên cơ hội tẩu thoát khỏi tầm mắt của Thịnh Khải Luân sẽ cao hơn.

Nhân lúc mọi người đi ra đông đúc, Diệp Hạ Lam đeo khẩu trang vào rồi cũng chen vào đi chung với mọi người, cô đi phớt qua Thịnh Khải Luân mà anh vẫn không hay biết, cho đến lúc Thịnh Khải Luân nhìn thấy cô gái mang cặp màu đỏ mới bước tới nắm lấy tay cô lại: “Hạ Lam em dám làm lơ tôi vậy à???”.

Ngọc Nhi quay lại mở khẩu trang ra làm cho Thịnh Khải Luân vô cùng kinh ngạc: “Xin lỗi nhưng em không phải là Hạ Lam”.

“Vậy tại sao cô lại đeo ba lô của Hạ Lam?”.

“À tui em chơi trò đổi đồ dùng trong 7 ngày đó anh”.

Thịnh Khải Luân nổi điên lên, cô là đang chơi khăm anh đây mà, Thịnh Khải Luân chợt nhớ tới cô gái mang ba lô màu đen cứ nhìn mình chằm chằm lúc đi ngang qua anh lúc này anh liền nhìn lại thì thấy cô đang đi về hướng ký túc xá nên liền đuổi theo: “Diệp Hạ Lam em đứng lại đó cho tôi...”.

Diệp Hạ Lam biết mình đã bị phát hiện liền ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng nên đành giảm tốc độ lại một chút, Thịnh Khải Luân chân dài hơn cô nên cũng chạy nhanh hơn cô chẳng mấy chốc đã đuổi tới bắt lấy cổ tay cô kéo lại: “Diệp Hạ Lam em đang giỡn mặt với tôi đó hả???”.

Diệp Hạ Lam gằng tay của Thịnh Khải Luân ra: “Buông tay ra... người khác trông thấy bây giờ...”.

Trong đầu Thịnh Khải Luân vang lên cái tên Chí Bằng mỗi lúc Diệp Hạ Lam nằm mơ, cộng thêm lần trước Hạ Mạt còn đưa đến một anh chàng làm nhân chứng cho vụ hãm hại ba của mình. Chàng trai kia tự thú nhận là thanh mai trúc mã của Diệp Hạ Lam, chẳng những vậy cô còn nhờ anh hỗ trợ mình trong việc sát hại ba của Hạ Mạt nên lúc đó Thịnh Khải Luân đã vô cùng tức giận khi biết trong tim của Diệp Hạ Lam ngoài mình vẫn còn một người đàn ông khác do đó anh mới giận dữ với cô như thế.

Thịnh Khải Luân nhú chặt mày: “Em sợ ai trông thấy hả???...nói”.

“Nếu anh không muốn ngày mai người ta thấy chúng ta trên báo với tiêu đề Thịnh tam thiếu và nữ sinh có mối quan hệ bất chính thì làm ơn buông tay ra đi”.

“Cái gì mà mối quan hệ bất chính chứ...em là vợ hợp pháp của tôi cơ mà”.

Mắt của Diệp Hạ Lam rũ xuống: “Chỉ là vợ trên danh nghĩa thì có mà hay ho đâu chứ”.

“Ai bảo là trên danh nghĩa...còn có cả trên thực tế cơ mà...cũng chung chăn gối bao nhiêu lần rồi mà em bảo vợ trên danh nghĩa không thấy bất hợp lý sao”.

“Có phải thực tế hay không bản thân anh hiểu rõ nhất...chẳng phải lần đầu tiên của nhau anh cũng là gạt tôi mà có hay sao”.

“Em vẫn không cam tâm chuyện đó, em là vợ của tôi tôi không cho phép em nghĩ đến người đàn ông khác”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Diệp Hạ Lam lơ đãng như cười như không: “Vậy còn anh thì sao, anh có thể công khai bảo vệ cô gái khác chẳng những thế còn nói những lời đường mật lãng mạn thì được hay sao?”.

“Em nghe cho rõ đây chuyện hôm qua không phải như em nghĩ đâu...Hạ Mạt bị đánh mất vai diễn...dù sao trước đây cũng là bạn cho nên anh mới an ủi cô ấy vậy thôi...em cũng biết đó bây giờ em mới là vợ của anh cơ mà”.

Diệp Hạ Lam quay mặt đi chỗ khác: “Chuyện đó hình như không liên quan đến tôi thì phải...anh đâu cần phải giải thích”.

Thịnh Khải Luân nắm tay Diệp Hạ Lam kéo cô đi theo mình: “Được rồi anh xin lỗi...là anh sai sau này anh sẽ không nói mấy lời gây hiểu lầm như vậy nữa được không...về nhà nha”.

Diệp Hạ Lam vẫn lạnh mặt: “Anh thích thì về một mình đi...tôi ở lại ký túc xá”.

“Ông nội mà biết chuyện anh và em sống riêng thế nào cũng lớn chuyện cho mà coi”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt tuyệt vọng: “Hóa ra là anh sợ ông nội làm khó người yêu của anh cho nên mới tới đây ép buộc tôi về nhà đó hả???”.

“Sao em lại nghĩ như vậy...em nên biết trước giờ không ai có thể ép anh làm điều anh không thích hết”.

Trái tim của người phụ nữ trời sinh đã rất yếu mềm rồi, Diệp Hạ Lam lại quá yêu Thịnh Khải Luân, cô cũng nghĩ cho đứa bé trong bụng hy vọng có thể cùng anh xây dựng một gia đình hoàn chỉnh nên lại tự lừa mình thêm lần nữa lại ngoan ngoãn theo anh về nhà.

Tuy nhiên niềm tin của cô đối với anh không còn như lúc ban đầu nữa.

Thịnh Khải Luân ích kỷ nghĩ rằng anh sẽ cố gắng không để hôn nhân của mình và Diệp Hạ Lam đi đến ngõ cụt cũng sẽ tìm cách bảo vệ Hạ Mạt không để cô bị bất kỳ ai làm tổn thương cô, anh sẽ có cách cân bằng tình cảm giữa hai người...nhưng anh ngu ngốc không nhận ra khi anh quyết định làm như thế tức là đã làm tổn thương cả hai cô gái rồi.

Diệp Hạ Lam chưa kịp tính sổ gì với Hạ Mạt về cái chết tức tưởi của Tống Dụ thì cô ta lại mặt dày đến tận đại học nghệ thuật Z tìm Diệp Hạ Lam gây sự.

Lúc tan học về, Hạ Mạt chạy tới trước mặt của Diệp Hạ Lam rồi thẳng thừng tát vào mặt cô một cái làm cho cô choáng váng cả mặt mũi, rồi lên tiếng năn nỉ: “Tiện nhận sao cô dám cướp người yêu của tôi chứ, không ngờ một nữ sinh trong sáng như thế lại có thể làm ra cái trò bần thiếu như vậy, tôi sẽ nhờ báo chí can thiệp kiện cả cái trường này vì giáo dục ra thứ trò trên như cô”.

Lục Ngạc tiến lên một bước quát lại: “Cô là ai mà đứng đây nói bậy nói bạ chúng tôi cũng có thể kiện cô tội làm ảnh hưởng đến hình ảnh danh dự của người khác đó”.

Hạ Mạt đeo khẩu trang che kín mặt nhưng đôi mắt của cô vẫn toát lên sự sắc sảo độc ác, cô nhìn về phía của Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng đe dọa: “Cô mau rời khỏi anh ấy nếu không tôi không chỉ dừng lại ở đây đâu, vì anh ấy tôi có thể làm hơn như thế này nhiều”.

Diệp Hạ Lam nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt khiêu khích: “Nếu tôi không buông tay thì sao??? Cô làm gì được tôi? Mà hình như cô nói sai rồi tôi mới là vợ hợp pháp của anh ấy còn cô mới là tiểu tam cướp chồng của người khác đó”.

Hạ Mạt bước tới giờ tay lên tính tát Diệp Hạ Lam một cái thì bị một người nắm lấy cổ tay ngăn cản cô lại, một người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước tới đưa tay lên gạt lấy khẩu trang trên mặt của Hạ Mạt rồi giáng vào mặt cô một bạt tay không chút nương tình.

Lâm Tuệ Nghi cau mày nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt sắc lạnh: “Tiện nhân nhà cô lại dám mò tới đây kiếm chuyện với con dâu của tôi, còn dám đánh con bé, cô chưa thấy quan tài chưa đổ lệ đúng không?”.

Lâm Tuệ Nghi quay sang nhìn tài xế của mình rồi lên tiếng: “Còn không mau đưa thiếu phu nhân lên xe đi, con bé nhìn loại người như cô ta chỉ thêm bẩn mắt thôi”.

Tài xế vội bước tới bên cạnh Diệp Hạ Lam: “Thiếu phu nhân mời”.

Lục Ngạc há hốc mồm ra không hiểu chuyện gì hết, cô nắm lấy cánh tay của Diệp Hạ Lam: “Chuyện này là sao vậy hả Hạ Lam?”.

Diệp Hạ Lam bất đắc dĩ quay sang nhìn Lục Ngạc rồi đáp: “Cậu về trước đi mình sẽ giải thích sau”.

Sau đó cô ngồi vào xe của Lâm Tuệ Nghi trước.

Hạ Mạt sau khi lộ mặt trước mọi người liền hốt hoảng, thế nào cũng lên báo rồi ảnh hưởng đến hình tượng cho mà xem.

Mọi người xung quanh đứng hóng chuyện thì bất ngờ thấy gương mặt của Hạ Mạt nên hết sức ngạc nhiên, tiếng bàn tán xôn xao vang lên.

“Kia chẳng phải là nữ thần Hạ Mạt sao?!”.
“Cô ấy đúng là Hạ Mạt rồi”.

Chuyện cũng đủ lớn rồi nên Lâm Tuệ Nghi cũng không ngại làm lớn chuyện thêm chút nữa bà lớn tiếng nói với mọi người xung quanh: “Mọi người hãy nhìn cho kỹ bộ mặt hồ ly của mình tinh Hạ Mạt đây, cô ta vì muốn cướp chồng của người khác mà không từ thủ đoạn, đây mới chính là bộ mặt thật của cô sau ánh hào quang mà mọi người trông thấy đó”.

Hạ Mạt vội lắc đầu hét lên: “Không phải...tôi phải Hạ Mạt...” rồi vội bỏ chạy.

Người qua lại vẫn bàn tán xôn xao: “Cô ta rõ ràng là Hạ Mạt mà”.

“Đúng đó thì ra cũng là loại không ra gì vậy mà trước đó tôi còn ngưỡng mộ cô ta nữa... nhân cách cô ta bản thiếu như thế thật là buồn nôn chết được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99

Lâm Tuệ Nghi ngồi vào xe nhìn nắm đầu tay chói mắt trên gương mặt của Diệp Hạ Lam liền tỏ ra tức giận: “Con nhỏ đúng là lớn gan lại dám đến tìm con gây sự như thế này, mẹ phải nói với ông nội và ba chồng con xử lý chuyện này triệt để mới được”.

Diệp Hạ Lam rù rứt, cô vốn là không muốn kinh động đến Thịnh gia không ngờ lại gặp Lâm Tuệ Nghi trong tình huống này.

Lâm Tuệ Nghi đưa tay vuốt tóc của Diệp Hạ Lam, bà nhủ mày tỏ vẻ đau lòng, bà vẫn luôn xem Diệp Hạ Lam như con gái bà mà yêu thương, có người mẹ nào thấy con gái của mình bị đánh mà không đau lòng chứ.

Lâm Tuệ Nghi nắm lấy bàn tay của Diệp Hạ Lam an ủi cô: “Con yên tâm đi dù có thế nào đi chăng nữa thì con vẫn sẽ là con dâu duy nhất của mẹ, mẹ nhất định không để bất kỳ ai ức hiếp con hết”.

Diệp Hạ Lam trước giờ có chuyện gì đều âm thầm chịu đựng cho nên câu nói của Lâm Tuệ Nghi làm cho cô cảm thấy ấm áp vô cùng, hốc mắt cô đỏ lên rồi bật khóc như đứa trẻ nhận được sự quan tâm của mẹ: “Con...cảm ơn mẹ”.

Lâm Tuệ Nghi ôm Diệp Hạ Lam vào lòng, bà hiền từ lên tiếng: “Có gì mà phải cảm ơn chứ, con là con của mẹ mà”.

Lâm Tuệ Nghi đưa Diệp Hạ Lam về Tiệp Tương Trang, trước khi bà về cô đã nói: “Con xin mẹ đừng làm lớn chuyện lên có được không như vậy đôi bên đều không có lợi, con sợ lại ảnh hưởng đến thanh danh của gia đình mình nữa”.

Lâm Tuệ Nghi nhướn mày lên: “Con bé ngọc này, con không cần lo lắng gì hết, Thịnh gia nhất định sẽ bảo vệ con mà”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu: “Con cảm ơn mẹ”.

Mới sáng sớm ra mà toàn thành phố X gần như chấn động bởi vì các mặt báo đều đồng loạt đưa tin nữ minh tinh Hạ Mạt có nhân cách thối nát đi làm tiêu tam giết chồng người khác.

Viên Đình Đình ném xấp báo trên mặt bàn trước mặt của Hạ Mạt, trông cô ta có vẻ rất giận dữ: “Cô đang giỡn mặt với tôi đó hả? Tin tức như thế này là sao đây?”.

Hạ Mạt móng tay đã ghim sâu vào lòng bàn tay vì tức giận: “Tôi vốn sắp xếp người tính gài bẫy cô ta vu không cô ta cướp chồng người khác ai ngờ giữa đường lại nhảy ra mẹ của Khải Luân phá hỏng kế hoạch của tôi”.

“Thịnh tổng cũng đã âm thầm chấp nhận cô rồi vì sao cô không biết đủ vậy hả? Cô đột nhiên hủy hợp đồng với Gia Hưng ở thành phố B để rồi bị phong sát không có công ty giải trí nào dám nhận cô vào hết, tôi khó khăn lắm mới xin cho cô vào được công ty Nghệ Ảnh ở thành phố X này, phim của cô cũng sắp ra rạp rồi cô lại đi gây chuyện lớn như vậy cô nói bây giờ tôi phải làm sao đây?”.

Hạ Mạt cũng muốn nổi cáu lên: “Cô không mau đi giải quyết còn ngồi đây trách móc tôi thì được gì”.

Viên Đình Đình nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt sắc lạnh: “Hạ Mạt cô nên nhớ là nhờ tôi cô mới có hôm nay cô đừng có ở đó mà quát tháo với tôi”.

Hạ Mạt biết mình đang lúc cần Viên Đình Đình giúp đỡ nên không dám lớn tiếng nữa mà chuyển sang thái độ mềm mỏng: “Đình Đình vừa rồi tôi quá trí quá nên mới lớn tiếng với cô, tôi xin lỗi cô giúp tôi giải quyết chuyện này nha”.

Hạ Mạt vừa bước ra khỏi nhà thì thấy một chiếc xe Mercedes Benz màu đen chạy tới dừng ở chỗ cô, bản thân Hạ Mạt không ngờ Thịnh lão gia lại tới cô.

Trong một quán cà phê sang trọng, Hạ Mạt ngồi đối diện với Thịnh lão gia ánh mắt cô nhìn ông rất khiêu khích: “Hôm nay không biết Thịnh lão gia đến tìm một nhân vật nhỏ bé như tôi là vì chuyện gì?”.

Thịnh lão gia nhìn Hạ Mạt bằng ánh mắt khinh miệt cùng chán ghét, ông đặt lên bàn một tờ ngân phiếu trắng: “Tôi cũng không dài dòng, cô điền vào đây một con số rồi rời xa Khải Luân ngay lập tức”.

Hạ Mạt cong môi lên mỉm cười: “Thịnh lão gia ông cũng coi thường người ta quá mức rồi đó tôi giờ là một minh tinh nổi tiếng ông nghĩ tôi cần tiền của ông sao?”.

“Cô sắp là một minh tinh hết thời, cô nên thức thời một chút lấy một con số thật lớn rồi an nhàn sống cả đời không nên dựa vào Thịnh gia của tôi nữa”.

Hạ Mạt như nghĩ ra điều gì đó liền kêu lên: “Mấy hôm nay tôi bị người đời mắng chửi chắc hẳn do thành quả của Thịnh lão gia rồi”.

“Họ chửi rất đúng chứ đâu có sai”.

Hạ Mạt tức đến nghẹn họng: “Ông...tôi cho ông biết tôi sẽ không bỏ cuộc đâu”.

Thịnh lão gia đứng dậy lấy lại tờ ngân phiếu trên bàn: “Tôi đã cho cô cơ hội nhưng cô vẫn không biết thức thời vậy thì sau này đừng có mà hối hận”.

Diệp Hạ Lam thấy trên tin tức toàn là tin về Hạ Mạt cũng không thấy vui cũng không thấy buồn, cô thờ dãi rồi tắt tivi đi.

Ở chung cư của Hạ Mạt, cô giả vờ ủy khúc khóc lóc với Thịnh Khải Luân: “Em thật không biết em đã làm gì sai mà cô ấy lại năm lần bảy lượt kiểm chuyện với em như thế nữa huhu...biết vậy em đã rời khỏi đây từ sớm rồi...cô ta hết đồ lỗi hại em mất ba lại còn thêm mắm dặm muối làm gia đình anh ghét em thêm”.

Thịnh Khải Luân ôm Hạ Mạt vào lòng dịu dàng an ủi: “Em đừng nói vậy mà, anh nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện không để em chịu thiệt thòi”.

“Khải Luân à, chúng ta còn yêu nhau như vậy hay là...hay là anh ly hôn cô ấy đi...chúng ta hạnh phúc thì cũng nên để cô ấy tìm hạnh phúc của riêng mình chứ”.

Nghe đến chuyện ly hôn với Diệp Hạ Lam thì Thịnh Khải Luân bất giác nhui mày, anh thừa nhận bản thân mình ích kỷ vừa muốn có Hạ Mạt nhưng cũng vừa muốn có Diệp Hạ Lam, chỉ cần nghĩ đến viễn cảnh Diệp Hạ Lam nắm tay người đàn ông khác thôi là Thịnh Khải Luân đã thấy rất khó chịu trong lòng rồi.

Hạ Mạt thấy rõ trong mắt của Thịnh Khải Luân là sự do dự cô liền ủy khúc hơn tựa cả người vào lồng ngực của anh: “Anh xem mấy hôm nay em điều

đứng cũng vì cô ta hết đó chẳng những thế mà cô ta còn nói với ông nội của anh đến làm khó em nữa kia”.

Thịnh Khải Luân cau mày: “Sao cơ ông nội đến tìm em sao? Ông đã nói những gì?”.

Đôi mắt của Hạ Lam ẩm ướt giọng nói nghẹn ngào: “Ông anh toàn nói mấy lời khó nghe thôi, cũng là Diệp Hạ Lam nói xấu em với ông cho nên ông mới như vậy, anh đừng trách ông nha... thật ra em rất quý trọng ông nếu anh và ông bất hòa vì em thì em sẽ thấy có lỗi lắm”.

Thịnh Khải Luân khẽ cười hài lòng: “Em đúng là hiểu chuyện, cảm ơn em”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Đã mấy ngày không về Tiếp Tương Trang rồi nên lúc tan sở Thịnh Khải Luân quyết định về nhà, anh đang lái xe thì nhận được cuộc gọi của Thịnh lão gia gọi tới, ông chỉ nói mấy chữ ngắn gọn: “Về Thịnh gia trang nói chuyện với ông một chút”.

Thịnh Khải Luân vừa bước vào nhà đã thấy Thịnh lão gia ngồi ở phòng khách vẻ mặt của ông rất tức giận, anh cúi đầu lễ phép chào ông: “Thưa ông nội con mới về”.

Thịnh lão gia nhìn Thịnh Khải Luân bằng đôi mắt nghiêm khắc: “Mấy hôm nay con đã ở đâu?”.

“Dạ...con...”.

Thịnh lão gia tức giận lên quát: “Khải Luân ông đã nói với con bao nhiêu lần là không được qua lại với người phụ nữ đó nữa vì sao con cứ cãi lời ông vậy hả? Cô ta không tốt đẹp như những gì con đã thấy đâu”.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy: “Con xin ông nội đừng nói về Hạ Mạt như thế có được không?”.

“Con đúng là bị con tiện nhân đó làm cho ngu muội rồi”.

Thịnh Khải Luân bức xúc gào lên: “Ông nội à...làm ơn đừng lăng mạ người con gái mà con yêu thương như vậy nữa có được không vậy?”.

Thịnh Khải Nam đứng và Lâm Tuệ Nghi đứng một bên thấy như vậy liền lên tiếng: “Khải Luân sao con dám ăn nói với ông nội như vậy chứ?”.

Thịnh lão gia nhất thời ngó người ra từ nhỏ đến lớn Thịnh Khải Luân là đứa ngoan ngoãn biết vâng lời nhưng hôm nay lại vì một tiểu tam mà lớn tiếng quát lại ông như thế: “Con...con vì cô ta mà dám ăn nói với ông như thế sao Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân đấu tranh nội tâm một hồi rồi nói: “Ông nội à, năm xưa nếu không có sự can thiệp vô cớ của ông thì con và Hạ Mạt đã thành một đôi và đang sống hạnh phúc bên nhau rồi...ông không thấy có chút hối hận nào về chuyện đó sao?”.

Thịnh lão gia tỏ vẻ kiên định: “Ông chưa bao giờ hối hận vì những chuyện mình đã làm bởi vì tất cả những điều ông làm là vì muốn tốt cho cháu mà thôi”.

“Chia cắt uyên ương rồi bắt cháu cưới một người mà cháu không yêu vậy là muốn tốt cho cháu đó hả ông nội?”.

Lâm Tuệ Nghi liền lên tiếng: “Khải Luân con đang nói gì vậy chẳng phải cuộc sống hôn nhân của con với Hạ Lam rất tốt đẹp hay sao...nếu để con bé nó nghe được những lời này chắc chắn sẽ đau lòng lắm đấy”.

“Cô ấy đau lòng thì đã có mọi người an ủi yêu thương nhưng Hạ Mạt chỉ có mình con thôi cho nên xin mọi người đừng hà khắc với cô ấy như thế nữa được không?!”.

Thịnh Khải Nam nhủ mảy lên tiếng khuyên can: “Khải Luân à, ba nhìn ra là có tình cảm với Hạ Lam mà, hai đứa đang sống rất vui vẻ con hà tất vì những đã xảy ra trong quá khứ mà làm ảnh hưởng đến hiện tại chứ”.

Lâm Tuệ Nghi lại nói thêm vào: “Lần trước con nhỏ đó còn dám tìm đến trường học của Hạ Lam đánh con bé nữa nếu hôm đó mẹ không vô tình đi ngang qua đó thì không biết Hạ Lam sẽ còn bị cô ta làm gì nữa”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ áy náy: “Con xin lỗi ba...con xin lỗi tất cả mọi người...cũng có lúc con nghĩ là con có tình cảm với Hạ Lam cho đến khi con gặp lại Hạ Mạt thì con mới biết đó không phải tình yêu...con chỉ đang cố làm vừa lòng gia đình mình thôi, người con yêu từ trước đến nay đều không thay đổi người đó là Hạ Mạt...còn với Hạ Lam con cảm thấy áy náy vì không thể toàn tâm toàn ý yêu thương cô ấy con sẽ cố gắng cho cô ấy cuộc sống tốt nhất có thể...mẹ cũng đừng vì yêu thích Hạ Lam mà gieo tiếng ác lên đầu Hạ Mạt như thế...”.

Thịnh lão gia khẽ lắc đầu thở dài: “Nếu không có Diệp Hạ Lam thì đã không có Thịnh Khải Luân của ngày hôm nay vậy mà con lại thốt ra những lời như

thế...trước đây con hứa với ông những gì con quên hết rồi sao?”.

Thịnh Khải Luân tự dằn xé chính mình: “Con không quên, con từng hứa sẽ luôn yêu thương bảo vệ cho Diệp Hạ Lam cả đời...con vẫn sẽ để cô ấy làm tam thiếu phu nhân của Thịnh gia được sống thoải mái nhất có thể...Hạ Mạt chỉ còn lại mình con xin mọi người đừng bắt con phải rời xa cô ấy nữa”.

Thịnh lão gia kiên định nói: “Trừ phi là Hạ Lam buông tay con trước nếu không đừng có mơ mà nghĩ đến chuyện ly hôn rồi đường đường chính chính dắt con tiện nhân kia về nhà nghe chưa”.

Diệp Hạ Lam tỉnh cờ về Thịnh gia trang, cô đứng bên ngoài và nghe hết những gì mà Thịnh Khải Luân nói, trong mắt cô dâng lên một màn sương mỏng rồi nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống, tim cô như vừa có ngàn mũi kim xuyên qua đau đến không còn cảm giác, cô vội rời khỏi Thịnh gia trang trong im lặng rồi tự lừa gạt mình bản thân mình là cô chưa từng nghe những lời như thế.

Cuối cùng thì Thịnh Khải Luân cũng không thể tiếp tục giả vờ yêu Diệp Hạ Lam, cuối cùng thì anh cũng nói ra hết nỗi lòng của mình rồi...cô cũng tê tâm liệt phế rồi.

Diệp Hạ Lam nhớ lại những mà Thịnh Khải Luân từng nói với cô: “Yêu một người vốn không có lỗi nhưng yêu sai người lại chính là lỗi của cô”, có lẽ anh nói đúng ngay từ đầu là cô yêu sai người nên không thể trách ai hết.

Từ hôm Thịnh Khải Luân ở Thịnh gia trang nói ra hết nỗi lòng của mình xong cũng không có quay về Tiệp Tương Trang, anh vẫn lưu lại chỗ của Hạ Mạt.

Những ngày tiếp theo Diệp Hạ Lam vẫn đi học như bình thường xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết nhưng cơm ăn rất ít, ngủ cũng không ngon giấc, càng ngày cô lại càng gầy hơn, ít cười hơn và thường tự nhốt mình trong phòng hơn.

Quá nửa đêm, Thịnh Khải Luân về nhà người nồng nặc mùi rượu, Diệp Hạ Lam mở cửa giúp anh thay giày rồi đỡ anh về phòng ngủ.

Thịnh Khải Luân nằm trên giường, mắt nhắm nghiền nhưng miệng vẫn cứ lẩm bẩm: “Hạ Mạt anh xin lỗi...anh bây giờ đã kết hôn nên không thể cùng em thực hiện những lời thề non hẹn biển năm đó nữa...là anh sai là anh không tốt...tuy không thể sống cùng em nhưng anh hứa cả đời của Thịnh Khải Luân này sẽ chỉ yêu một mình em thôi...anh chỉ yêu em thôi Hạ Mạt...cả đời này của anh đã bị Diệp Hạ Lam trói buộc cô ấy không đồng ý ly hôn vậy thì anh chỉ còn cách là sống trong đau khổ cả đời này thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Thịnh Khải Luân vốn không say nhưng anh cố tình mượn rượu để nói ra hết tâm tư nguyện vọng của mình, đột nhiên anh cảm thấy có thứ gì đó rơi xuống gò má của mình hình như là nước thì phải nhưng lại rất ấm.

Nghe những lời này nước mắt của Diệp Hạ Lam liền rơi xuống không ngưng, cô đưa tay chạm vào mặt của Thịnh Khải Luân đáng vẻ rất nhẹ nhàng dịu dàng nhưng sâu thẳm trong tim lại rất đau.

Diệp Hạ Lam thoáng nghĩ Thịnh Khải Luân say rồi nên chắc chắn sẽ không biết gì hết, ừ vậy thì hôm nay cô nói những điều mà cô luôn giấu trong lòng cho anh nghe vậy: “Thịnh Khải Luân có lẽ anh chưa bao giờ tìm hiểu về con người của em thì phải...nhưng em lại hiểu rất rõ về anh, món anh thích nhất là sườn xào chua ngọt, món anh ghét nhất là quả kiwi, anh bị dị ứng với nấm linh chi nên anh cũng không thích ăn nấm, còn nhiều thứ lắm nhưng...”.

Diệp Hạ Lam lấy tay che miệng vì sợ tiếng nấc của mình sẽ đánh thức Thịnh Khải Luân, qua một lúc chừng năm phút cô lại nói tiếp: “Em mệt rồi rồi không muốn làm nhân vật đi bên lề cuộc đời của anh nữa đâu...bởi vì em mà anh không có hạnh phúc anh cũng rất chán ghét em vậy thì em còn ở bên cạnh anh nữa làm gì...em mệt rồi rồi mỗi ngày chúng ta đều giằng vò nhau em cũng muốn buông tay anh cũng xem như là buông tha cho chính mình...nhưng em lại không thể làm được...xin lỗi Khải Luân vì rất nhiều lý do nên em không thể rời xa anh...xin anh hãy tha thứ cho sự ích kỷ này của em bởi vì em đã...yêu anh từ lâu rồi...không có anh em làm sao có thể sống được chứ, em cần một gia đình mà anh lại chính là gia đình của em là nơi để em quay về hức hức”.

Nghe những lời nói ngắt quãng và những giọt nước mắt rơi xuống trên mặt mình tim của Thịnh Khải Luân cũng nhói lên nhưng anh không thể đột nhiên ngồi dậy ôm cô vào lòng rồi nói rằng anh chỉ đang diễn kịch mà thôi.

Bao nhiêu ngày qua Thịnh Khải Luân hạ quyết tâm lắm mới mượn rượu nói chuyện ly hôn với Diệp Hạ Lam, anh đã nghĩ sau khi ly hôn anh để Tiệp Tương Trang này cho cô ở mỗi tháng còn chu cấp một số tiền, ngày nào anh còn sống thì cô vẫn sẽ có cuộc sống an yên không cần phải lo cơm, áo, gạo, tiền nhưng bây giờ đối mặt với cô dũng khí của anh cũng biến mất sạch sẽ không còn dấu vết gì hết.

Diệp Hạ Lam chạy ra ngoài ban công kéo cửa phòng lại rồi ngồi xỏm gục mặt khóc, dường như thế giới của cô đã sụp đổ thật rồi, vì sao mỗi ngày trên thế giới này có biết bao nhiêu người có thể với tay đến hạnh phúc còn cô thì lại bất hạnh như vậy.

Diệp Hạ Lam thấy tim của mình nhói đau rất chân thực cô cũng muốn thành toàn để Thịnh Khải Luân có được hạnh phúc nhưng nếu như vậy thì đứa bé

trong bụng của cô phải làm sao đây cô không muốn con của mình chào đời lại phải sống một cuộc sống chênh vênh vất vả thiếu thốn tình thương của cha. Cô cũng cảm thấy quá mệt mỏi rồi nhưng cô không có lựa chọn nào khác cũng không biết phải làm sao để mỗi ngày không cảm thấy có lỗi với Thịnh Khải Luân bởi vì sự ích kỷ của bản thân nữa.

Thịnh Khải Luân nghe tiếng cửa kéo lại thì liền mở mắt ra anh đưa tay chạm lên gò má mình quả nhiên là nước mắt, anh đứng nép bên rèm cửa nhìn ra ngoài ban công thấy dáng vẻ của cô rất đáng thương lần đầu tiên anh thấy cô khóc mà lại còn khóc nhiều đến như vậy, trước đây mặc cho anh có đối xử lạnh lùng thậm chí làm tổn thương cô thì cô cũng chẳng bao giờ khóc trước mặt anh nhưng hôm nay những lời cô nói nghe rất thương tâm Thịnh Khải Luân tự nhiên thấy tim mình có chút nhói đau, anh tự trách tại sao lại giả vờ say rồi làm cho cô khóc nhiều như vậy.

Thịnh Khải Luân cứ đứng yên lặng lẽ nhìn Diệp Hạ Lam với ánh mắt phức tạp cảm xúc anh cũng muốn ra ngoài an ủi cô nhưng lại không làm được, anh thấy bối rối trước lời tỏ tình vừa rồi của cô anh vốn hạ quyết tâm bù đắp cho Hạ Mạt nhưng chính bản thân của anh cũng không hiểu vì sao bản thân mình lại thấy phản văn không muốn tiếp tục làm cô tổn thương nữa.

Diệp Hạ Lam khóc suốt mấy giờ liền đến nỗi hai mắt sưng húp lên cô mới đứng dậy đi vào phòng. Thịnh Khải Luân vội chạy qua giường nằm xuống giả vờ như là đang ngủ rất ngon, Diệp Hạ Lam đắp chăn lại cho Thịnh Khải Luân rồi đi ra ngoài, cả đêm đó Thịnh Khải Luân cứ nằm thao thức không ngủ được, anh tự nhiên lại mong tới trời sáng để xem Diệp Hạ Lam như thế nào rồi vì cả đêm qua cô không có về phòng ngủ.

Bình thường Diệp Hạ Lam vẫn hay làm bữa sáng nhưng hôm nay Thịnh Khải Luân xuống bếp thì chỉ thấy má Lý đang dọn đồ ăn lên bàn, Thịnh Khải Luân thấy lạ nên nhíu mày hỏi: “Thiếu phu nhân đâu sao hôm nay không làm đồ ăn sáng?”.

Má Lý liền nhìn mấy món ăn trên bàn rồi nói: “Thiếu phu nhân đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho thiếu gia rồi mới đi ra ngoài cô ấy nói có việc gì đó”.

Thịnh Khải Luân liền gật đầu: “Uh” rồi ngồi vào bàn bắt đầu ăn sáng, trên bàn toàn là những món là Thịnh Khải Luân thích nhưng anh lại nuốt không trôi, tâm trí toàn bị Diệp Hạ Lam lấp đầy, anh muốn biết bây giờ cô như thế nào rồi còn có đau khổ giống như hôm qua không, cô đang làm gì với ai?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Diệp Hạ Lam đến trường cô đội nón lưỡi trai màu đen và đeo khẩu trang che kín mặt đi vào phòng trong ký túc xá mới cời nón và khẩu trang ra, Lục Ngạc nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ và vẻ mặt phờ phạc của Diệp Hạ Lam liền hốt hoảng chạy tới ngồi bên cạnh lo lắng hỏi han: “Này Hạ Lam cậu bị làm sao vậy hả trông sắc mặt của cậu tệ lắm đó”.

Diệp Hạ Lam có vẻ một nụ cười nhạt lạnh lẽo: “Không có gì... chỉ là có chút chuyện không vui thôi mà”.

Lục Ngạc tỏ vẻ ái ngại: “Mình nhớ là lúc ba nuôi của cậu mất cậu cũng như thế này cậu đừng giấu mình nữa mà Hạ Lam rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy hả??”.

Diệp Hạ Lam bất giác dựa đầu vào vai của Lục Ngạc, mọi thứ trong mắt cô mờ dần vì hơi nước: “Mình cảm thấy mệt mỏi quá Lục Ngạc ước gì mình có thể biến mất khỏi thế giới đầy đau khổ này huhu... huhuhu...”.

Lục Ngạc liền choàng tay ôm lấy Diệp Hạ Lam an ủi cô: “Được rồi cậu cứ khóc cho đã đi rồi mọi thứ sẽ ổn thôi ha... bình tĩnh lại một chút...”.

Thấy Diệp Hạ Lam khóc đến đáng thương Lục Ngạc cũng rung rung nước mắt khóc theo: “Cậu có chuyện gì thì phải nói ra chúng ta cùng giải quyết không được suy nghĩ đại đột tiêu cực nghe chưa?”.

“Mình không làm chuyện đại đột đâu cậu đừng lo”.

Mặc dù đau đến tê tâm liệt phế, trái tim giống như bị xé toạc ra từng mảnh nhưng Diệp Hạ Lam vẫn nghĩ đến đứa bé trong bụng mình, sự xuất hiện của đứa bé này quá đột ngột cũng ngoài ý muốn nhưng cô thật sự trân trọng đứa bé này.

Bằng mọi giá Diệp Hạ Lam nhất định sẽ giữ lại đứa bé này, cô không phải ôm tâm tư dùng con để níu kéo Thịnh Khải Luân cho dù trường hợp xấu nhất là ly hôn cô vẫn sẽ sinh đứa bé này ra rồi nuôi nấng nó nên người chỉ đơn giản vì nó là con của cô vậy thôi.

Diệp Hạ Lam từng nghĩ qua nếu quả thật phải ly hôn cô cũng sẽ không nói với Thịnh Khải Luân về chuyện của đứa bé trong bụng mình, cô sẽ một mình nuôi con không cần Thịnh Khải Luân vì trách nhiệm mà thương hại mẹ con cô.

Tan học Diệp Hạ Lam bắt taxi về Tiệp Tương Trang, hôm nay lạnh hơn hẳn tuyết trên mặt đường cũng rơi rất dày, mỗi lúc người ta bước đi trên đường thì mặt tuyết sẽ in lại dấu chân nhưng chẳng mấy chốc dấu chân trên tuyết cũng được lấp đầy bằng những bông tuyết khác.

Cửa sổ mở, gió thổi tấp vào mặt lạnh như băng, Diệp Hạ Lam vẫn mặc kệ phải chăng cô mong muốn cái lạnh kia có thể đóng băng luôn cả nỗi đau trong lòng cô.

Lúc xuống xe Diệp Hạ Lam đưa tay ra đón vào bông tuyết rơi xuống, lúc cô vào trong nhà thì những bông tuyết kia cũng tan đi chỉ còn lại những hạt nước, hạnh phúc của đời cô có lẽ cũng mỏng manh như thế.

Má Lý bước ra cầm cái khăn bông phủi những bông tuyết phủ trên vai của cô xuống: “Thiếu phu nhân trời lạnh lần sau ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười với má Lý: “Cảm ơn má Lý lần sau con sẽ chú ý”.

Lúc Diệp Hạ Lam tính đi lên lầu thì thấy Thịnh Khải Luân đứng ở cầu thang, cô rũ mắt đi phớt qua người anh rồi đi vào phòng ngủ như người xa lạ.

Thịnh Khải Luân cũng theo sau cô đi vào phòng ngủ, giọng có chút nôn nóng hỏi: “Cả tuần qua em đã đi đâu, sao không về nhà?”.

“Ký túc xá” Diệp Hạ Lam cũng không có nhìn mặt của Thịnh Khải Luân mà tùy tiện đáp lại vậy thôi”.

Diệp Hạ Lam đứng ở cửa sổ nhìn vườn hoa Linh Lan đã bị tuyết phủ đầy, ánh mắt cô nhìn xa xăm không có tiêu cự.

Thịnh Khải Luân bước tới ôm lấy Diệp Hạ Lam từ phía sau, cằm anh đặt trên vai cô, tay anh vòng ra đằng trước ôm trọn vòng eo của Diệp Hạ Lam, những cử chỉ thân mật như vậy chỉ làm Diệp Hạ Lam càng thấy sợ anh hơn càng thấy tổn thương hơn.

Diệp Hạ Lam nghiêng đầu nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt rất trong trẻo nhưng lại chứa một nỗi bi thương khó diễn tả cô nghĩ thầm “Khải Luân anh có biết con của chúng ta hình thành đã gần được 8 tuần rồi không, tay anh đang chạm vào nó đó nhưng có lẽ anh sẽ không thích đứa bé này đâu...”.

Hốc mắt của Diệp Hạ Lam bắt gặp đỏ lên, Thịnh Khải Luân thấy vậy liền hỏi: “Em không sao chứ???”.

Diệp Hạ Lam quay mặt đi chỗ khác ráng nuốt nước mắt vào tim không để nó rơi trước mặt của Thịnh Khải Luân: “Không có gì hết”.

“Hình như là em có chuyện muốn nói với anh phải không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “Không có”.

Thịnh Khải Luân buông tay ra anh nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu dịu dàng: “Thôi cũng trễ rồi em đi tắm trước đi rồi chúng ta đi ăn cơm”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Dạ được”.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn một bữa cơm vui vẻ như trước đây nhưng ai có thể ngờ được đây lại là bữa cơm gia đình cuối cùng giữa Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam nằm ngủ trên một cái giường nhìn rất ấm áp hạnh phúc.

“Mai là tiệc mừng thọ 70 tuổi của bà nội”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam rũ xuống cô nghiêng người đi quay lưng về phía của Thịnh Khải Luân: “Em hiểu rồi...tới lúc đó nhất định sẽ cùng anh phối hợp không để bà nội lo lắng gì hết mà có một tiệc mừng thọ thật vui vẻ”.

Thịnh Khải Luân nằm sát lại gần Diệp Hạ Lam vòng tay qua ôm cô vào lòng: “Cảm ơn em Hạ Lam”.

Nước mắt của Diệp Hạ Lam chảy xuống làm ướt một mảng lớn trên gối chỉ là Thịnh Khải Luân không có nhìn thấy mà thôi.

Ngay từ đầu cô đã biết anh đột nhiên tốt với mình như thế chắc chắn là có việc bên Thịnh gia rồi nhưng khi anh vạch trần điều đó vẫn là làm cô thấy trái tim mình rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Sinh nhật lần thứ 70 của Thịnh lão phu nhân được tổ chức ở khách sạn 5 sao, dàn khách mời toàn nhân vật khủng trong thương trường và toàn thể gia đình, bạn bè thân thuộc của các thành viên trong gia đình.

Lý Huệ Nhi vào phòng thay đồ thấy mẹ chồng mặc một chiếc đầm dài bằng nhung màu đỏ sậm có kết đá lấp lánh nhìn rất bắt mắt liền nói: “Mẹ à cái áo này đúng là rất hợp với mẹ đó nha”.

Lão phu nhân mỉm cười vui vẻ rồi bảo: “Là Hạ Lam đặt may cho mẹ đó nó còn tặng cho mẹ một cái khăn choàng bằng lụa này nữa con xem có đẹp

không?”.

Lão phu nhân đưa cho Lý Huệ Nhi một cái khăn choàng bằng lụa màu kem có tua rua hai đầu, Lý Huệ Nhi xem rồi nói: “Chất liệu rất tốt màu sắc hài hòa rất phù hợp với y phục hiện tại của mẹ đó, Hạ Lam đúng là khéo chọn mà”.

Trong phòng riêng của Diệp Hạ Lam cô đang ngồi trang điểm thì Thịnh Khải Luân bước vào, anh đi đến bên bàn trang điểm rồi đưa cho cô một cái túi lớn: “Của em đây”.

Diệp Hạ Lam cẩn lấy cái túi rồi nghi hoặc hỏi: “Là gì vậy???”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ thần thần bí bí rồi nói “Em mở ra xem thì sẽ biết???”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu quay người đi rồi lấy cái hộp trong cái túi ra để lên bàn, cô cẩn thận mở nắp hộp ra lấy đồ vật bên trong ra xem thì thấy một chiếc đầm dự tiệc mullet màu trắng nhìn rất tinh tế đẹp mắt, cô có chút ngạc nhiên nhìn về phía của Thịnh Khải Luân: “Cái này...là...sao???”.

“Hồi lạ đưa y phục cho em thì là để em mặc chứ để làm gì... mau đi thay đồ đi tiệc sắp bắt đầu rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Dạ được” rồi cầm bộ váy đi vào vào nhà vệ sinh thay đồ, Thịnh Khải Luân đứng nhìn theo khoe môi khẽ mỉm cười một cái thầm nghĩ “Đúng là một cô gái ngốc nghếch mà...cô lẽ cô ấy sẽ vui với món quà này”.

Lúc Diệp Hạ Lam thay đồ xong bước ra ngoài đã thấy Thịnh Khải Luân ngồi ở ghế sofa chờ cô, anh nâng khoe môi lên mỉm cười: “Anh biết ngay là rất hợp với em mà”.

Sau đó Thịnh Khải Luân bước qua chỗ Diệp Hạ Lam đứng, trên tay anh cầm một dây chuyền có mặt hình cô ba lá đem vào cổ của cô: “Được rồi, chúng ta đi thôi”.

Diệp Hạ Lam lấy cái bóp đầm được kết bằng hạt pha lê trên bàn trang điểm rồi khoác tay của Thịnh Khải Luân.

Đột nhiên Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam từ trên xuống dưới rồi bảo: “Em bị sao vậy mặc đầm dự tiệc mà đi giày đế bằng thì đâu có đẹp mau đổi giày đi không lẽ tam thiếu phu nhân của Thịnh gia lại không có được một đôi giày đẹp hay sao?!”.

Diệp Hạ Lam chợt nghĩ tới mình đang mang thai không thích đi giày cao gót nên liền nói dối: “Sang nay em không cẩn thận bị trật chân nên không mang giày cao gót được”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân có chút lo lắng: “Thế rồi có sao không đã đi bác sĩ chưa?”.

“Cũng không nghiêm trọng lắm vài hôm thì sẽ hết thôi”.

“Em đúng là không làm cái gì nên thân cả...thôi mang giày đế bằng cũng được rồi, mau đi thôi chắc giờ này khách khứa đã đến cả rồi”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam xuống sảnh đón khách cùng các thành viên khác trong gia đình, Thịnh lão gia và Thịnh lão phu nhân cảm thấy rất nở mày nở mặt nên cười suốt cả buổi.

Đến lúc khách vào gần hết thì đột nhiên Hạ Mạt xuất hiện cô cũng mặc một bộ đầm dự tiệc mullet màu trắng giống y hệt như cái đầm mà Diệp Hạ Lam đang mặc, mọi ánh mắt trong nhà đều đổ dồn về phía của Thịnh Khải Luân có ý hỏi anh chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Thịnh Khải Luân cũng rất bất ngờ khi thấy Hạ Mạt ăn mặc như vậy.

Lâm Tuệ Nghi liền thì thầm với Thịnh Khải Luân: “Chẳng phải con nói mua bộ đầm đó cho Hạ Lam hay sao...vậy tại sao cô gái đó cũng có chứ”.

“Chuyện này con cũng không rõ con thật sự là chỉ mua có một bộ cho Hạ Lam thôi mà”.

Hạ Mạt bước đến tươi cười mở miệng: “Con chào ông bà nội, bác hai, bác tư...” rồi bước đến gần ba mẹ của Thịnh Khải Luân “Con chào hai bác”.

Thịnh lão gia tỏ vẻ tức giận giọng câu gắt: “Ai là ông bà nội của cô mà chào chứ...đồ vô liêm sỉ”.

Lão phu nhân cũng không vui liền hỏi: “Là ai mời cô ta tới đây vậy hả???Loại phụ nữ như vậy không xứng đáng tham dự tiệc của Thịnh gia ta”.

Thịnh Khải Luân thấy Hạ Mạt có vẻ ủy khúc liền nhủ mày khó chịu, Diệp Hạ Lam sợ Thịnh Khải Luân khó mà ăn nói với ông bà nội và gia đình hơn nữa khách khứa đang đông đúc mà có chuyện thì cũng không ổn nên liền lên tiếng: “Là con mời đó bà nội Hạ Mạt là bạn thân của Khải Luân cho nên con thấy mời cô ấy đến cũng không có gì là lạ...con xin lỗi vì tự làm theo ý mình mà không hỏi bà nội trước”.

Mọi người vốn biết Diệp Hạ Lam là đang nói dối để bảo vệ cho Thịnh Khải Luân nhưng vì cô đã nói vậy nên ông bà nội cũng rộng lượng bỏ qua: “Thôi không tính toán chuyện này nữa đã đến thì là khách mời cô vào trong”.

Lão phu nhân nắm tay Diệp Hạ Lam đi trước và thì thầm với cô: “Tại sao con ngốc vậy cứ bao che cho thằng nhóc đó làm sai?”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười: “Hôm nay là sinh nhật của nội chúng ta đuổi khách đi thì cũng kỳ với lại con thấy Hạ Mạt cũng tốt mà nội...cũng tại con nên cô ấy với Khải Luân mới không đến được với nhau cho nên...”.

“Đó là do cô ta không có phúc phần thôi không thể trách con được”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Buổi tiệc mừng thọ của Thịnh lão phu nhân diễn ra khá suông sẻ, mọi người đều vui vẻ chúc mừng. Thịnh gia muốn nhân sự kiện này giới thiệu Diệp Hạ Lam chính thức là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia với tất cả mọi người.

Thịnh lão phu nhân cũng đã đem sợi dây chuyền “Con mắt đại dương” đến trưng bày ở một chiếc tủ kính lớn để ở tầng lửng của sảnh đãi tiệc, bà sẽ tự tay trao lại sợi dây chuyền đại diện cho quyền lực của nữ chủ nhân ở Thịnh gia lại cho Diệp Hạ Lam chính thức xác nhận thân phận của cô đồng thời bác bỏ hết tin đồn về mối quan hệ giữa Thịnh Khải Luân và Hạ Mạt.

Lúc Hạ Mạt nghe tin này đã rất tức giận trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ thuận theo Thịnh gia trước mặt của Thịnh Khải Luân.

Diệp Hạ Lam đang đứng xem sợi dây chuyền “Con mắt đại dương” trong tủ kính trưng bày để ở tầng lửng có cầu thang thông xuống chỗ dạ tiệc thì nghe thấy tiếng của Hạ Mạt vang lên phía sau mình: “Cô thấy thế nào đang rất thất vọng có đúng không?”.

Diệp Hạ Lam quay người lại nhìn Hạ Mạt, cô vẫn điềm tĩnh không biểu lộ chút cảm xúc nào trên mặt hết: “Hạ tiểu thư cô nói gì tôi nghe không hiểu”.

Hạ Mạt đắc ý nâng khoe môi lên mỉm cười: “Diệp Hạ Lam đừng giả vờ là mình cao thượng nữa y phục cô và tôi mặc giống y như nhau cô không thấy lạ hay sao?”.

Hạ Mạt nhìn Diệp Hạ Lam cười khoáy một cái rồi nói tiếp “Khải Luân cho cô cái gì thì sẽ cho tôi cái đó thậm chí là tốt hơn cô, cô không thấy ganh tị chút nào sao...tôi thấy cô thật đáng thương thân là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia mà không có ai biết hết mà cũng đứng thôi sớm muộn gì Khải Luân cũng ly hôn với cô mà loại người như cô thật chất không xứng với Khải Luân chút nào”.

Diệp Hạ Lam vẫn giữ thái độ điềm tĩnh cong lên mỉm cười nhạt: “Y phục giống nhau thì có gì đâu mà lạ, bộ đầm này là một trong số những bộ đầm của bộ sưu tập mùa hè mới nhất nhiều người sở hữu nên tôi thấy cũng bình thường thôi...hơn nữa tôi có xứng với Khải Luân hay không cũng không đến lượt cô bình luận bởi vì tôi là vợ hợp pháp của anh ấy còn cô chẳng là gì cả”.

Diệp Hạ Lam cất bước tính đi xuống lầu, Hạ Mạt cố tình mua một bộ đầm giống như Thịnh Khải Luân đã mua để đến đây chọc tức Diệp Hạ Lam vậy mà cô vẫn bình tĩnh không tức giận chút nào lại còn nói mình là vợ hợp pháp của Thịnh Khải Luân trong khi Hạ Mạt chẳng là cái gì nên Hạ Mạt không thể chấp nhận được liền đuổi theo Diệp Hạ Lam.

“Diệp Hạ Lam cô đứng lại cho tôi...chẳng lẽ cô lại dễ dàng bỏ qua cái chết của Tống Dụ như vậy sao?”.

Hạ Mạt biết nhắc đến Tống Dụ sẽ làm Diệp Hạ Lam kích động nếu cô làm lớn chuyện ở nơi đông người như thế này thì chắc chắn Thịnh Khải Luân sẽ càng không thích cô hơn.

Nhưng tiếc là Hạ Mạt lại tính sai một bước.

Diệp Hạ Lam không thèm quay đầu nhìn lại: “Tôi nghĩ là tôi không cần phí thời gian với cô đâu Hạ tiểu thư à...trên đời này nhân quả báo ứng tôi tin người làm việc ác rồi cũng sẽ có lúc phải trả giá, tôi không muốn day dưa với cô nữa”.

Hạ Mạt nắm lấy cánh tay của Diệp Hạ Lam kéo cô lại, giọng điệu cầu gắt, ánh mắt sắc bén: “Diệp Hạ Lam tôi nói cho cô biết cả đời này của Khải Luân chỉ yêu mình tôi mà thôi và cũng chỉ có Hạ Mạt này mới xứng đáng làm Thịnh tam thiếu phu nhân mà thôi”.

Diệp Hạ Lam gắng tay của Hạ Mạt ra: “Đó là chuyện của cô nói tôi nghe làm gì”.

Về giận dữ của Hạ Mạt đột nhiên thay đổi 360 độ từ cầu gắt chuyển sang nhỏ nhẹ cầu xin: “Hạ Lam, tôi xin lỗi tôi không phải là cô ý đâu cô đừng hiểu lầm Khải Luân mà tội nghiệp cho anh ấy...”.

Diệp Hạ Lam nhìn Hạ Mạt bằng đôi mắt khó hiểu: “Cô đang nói gì vậy tôi càng nghe càng không hiểu...cô mau buông tay ra đi”.

Hạ Mạt meo méo sắp khóc đến nơi tỏ vẻ đáng thương cô nắm chặt lấy hai tay của Diệp Hạ Lam giọng điệu thành khẩn: “Lỗi đều tại tôi vì vậy tam thiếu phu nhân cô đừng giận...”.

“Cô mau buông ra đi Hạ Mạt cô đang làm tôi đau đó”.

Hạ Mạt đột nhiên hét lên: “Đừng mà...nếu cô không thích tôi mặc bộ váy này thì tôi sẽ thay ra ngay”.

Đột nhiên Hạ Mạt kéo Diệp Hạ Lam bước lùi về phía sau rồi buông tay Diệp Hạ Lam ra tự mình ngã xuống cầu thang, Diệp Hạ Lam thấy vậy liền đưa tay kéo Hạ Mạt lại nhưng cô ta đã gạt tay của Diệp Hạ Lam sang một bên rồi cười đều một cái làm cho Diệp Hạ Lam đứng ngây người ra.

Khí lạnh bức người từ phía sau Diệp Hạ Lam truyền đến cô xoay người lại thì thấy Thịnh Khải Luân đang nhìn mình bằng đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy giận dữ, anh hét lên: “Tại sao... tại sao lại làm như vậy?”.

Diệp Hạ Lam liền bước tới nắm lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân rồi lên tiếng giải thích: “Mọi chuyện không phải như anh đã nghĩ đâu hãy nghe em giải thích đi em thật sự không biết vì sao cô ấy lại làm như vậy”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười: “Cái gì cô cũng nói cô không biết hết cô đúng là diễn kịch rất hay... cô đúng là người phụ nữ độc ác nhất mà tôi từng gặp... chúng ta ly hôn đi”.

Diệp Hạ Lam liền bật khóc: “Em không có xô Hạ Mạt xuống lầu mà... Khải Luân chúng ta không thể ly hôn được đâu... anh có thể không yêu em nhưng xin anh đừng bắt em phải ly hôn với anh... em cầu xin anh... chúng ta không thể ly hôn được bởi vì em đang...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Thịnh Khải Tề đứng một góc khuất gần đó chứng kiến mọi chuyện anh thấy rất khó chịu trong lòng khi thấy Diệp Hạ Lam bị Hạ Mạt tính kế, anh bước ra ngoài vừa tính lên tiếng giải thích thì thấy Thịnh Khải Luân đẩy mạnh Diệp Hạ Lam ra rồi quát lớn: “Cả cuộc đời này tôi không bao giờ muốn thấy mặt cô nữa” rồi vội vã chạy như bay xuống lầu.

Không khí trong bữa tiệc ngưng trệ lại khi tiếng cái gì đó vỡ truyền từ trên tầng lửng xuống rất chói tai, cộng thêm việc Hạ Mạt ngã từ trên lầu xuống nằm thoi thóp trên mặt đất nên mọi người đều đổ dồn vào chỗ mà Hạ Mạt ngã xuống.

Thịnh Khải Luân sốt sắn chạy tới quan tâm hỏi han càng làm cho mọi người tin rằng anh và Hạ Mạt là một đôi.

Có vài người thì thầm to nhỏ với nhau: “Chẳng phải nói hôm nay công bố nữ chủ nhân mới của Thịnh gia trong tương lai hay sao?”.

“Có khi nào cô gái vừa mới ngã xuống không?”.

Thịnh Khải Luân nhìn Hạ Mạt bằng đôi mắt chứa đựng đầy tình cảm giọng cũng rất ôn nhu dịu dàng: “Hạ Mạt em có sao không???”.

Hạ Mạt yếu ớt đưa tay lên chạm vào gò má của Thịnh Khải Luân về mặt đầy ụy khúc: “Xin lỗi Khải Luân vì em mà anh mới mất vui... em sợ là mình không qua khỏi...”.

“Hạ Mạt em không được phép có chuyện gì hết... không có em nữa cuộc đời còn lại của anh biết sống sao?!”.

Cánh tay của Hạ Mạt buông lơi xuống làm cho Thịnh Khải Luân một phen hoảng hốt liền bế cô lên chạy ra ngoài.

Lâm Tuệ Nghi liền chạy theo Thịnh Khải Luân về mặt lo lắng hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra vậy hả Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nổi nóng lên quát: “Mẹ về mà hỏi con dâu của mẹ đó, chính cô ta đã đẩy Hạ Mạt xuống lầu”.

Lâm Tuệ Nghi nhú mày không tin tưởng: “Có thể có hiểu lầm gì không xưa nay Hạ Lam hiền lành như vậy sao lại có chuyện nó đẩy cô gái này được”.

Thịnh Khải Luân mở cửa xe nhẹ nhàng đặt Hạ Mạt nằm ở băng ghế sau rồi quay qua nói với Lâm Tuệ Nghi: “Mẹ đừng bị vẻ ngoài hiền lành ngây thơ của cô ta đánh lừa nữa chính con đã tận mắt trông thấy cô ta đẩy Hạ Mạt xuống lầu... cô ta đúng là quỷ đột lốt người mà chỉ vì một cái áo giống nhau mà nhẫn tâm ra tay với Hạ Mạt như vậy”.

“Bây giờ con tính đi đâu?”.

“Tất nhiên là đưa Hạ Mạt đến bệnh viện rồi”.

Thịnh Khải Luân ngồi vào xe rồi nhanh chóng rời khỏi.

Sự việc vừa rồi gây chấn động lớn nên bên trong hội trường lời ra tiếng vào rất ồn ào nhộn nhịp.

Người A: “Hình như cô gái vừa nãy là bị một cô gái khác đẩy từ trên lầu xuống đó...”.

Người B: “Thịnh tam thiếu và cô gái ấy là một đôi chắc cô gái kia vì ghen ghét mới làm như vậy...đúng là quá tàn nhẫn mà”.

Người C: "Không biết người nào mà cả gan gây náo loạn tiệc của Thịnh gia đã vậy còn gây thù chuốc oán với Thịnh tam thiếu nữa”.

Thịnh lão gia liền nói với mọi người trong nhà: “Chúng ta mau lên đó xem có chuyện gì”.

Diệp Hạ Lam bị đẩy ngã vào cái tủ kính với lực rất mạnh khiến cái tủ kính va vào tường vỡ nát từng mảnh với những âm thanh chói tai, cô nằm sổng soài trên sàn nhà với vô vàn mảnh vỡ của thủy tinh, bụng của cô bắt đầu truyền đến cảm giác đau đớn rất nhanh.

Cả người của Diệp Hạ Lam run rẩy, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu có lẽ đau nhất vẫn là trái tim đây vết xước kia của cô, có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ là Thịnh Khải Luân lại đối xử với mình như thế.

Thịnh Khải Tề vội vàng chạy tới đỡ Diệp Hạ Lam lên về mặt của anh vô cùng lo lắng và cũng tràn đầy tức giận đối với Thịnh Khải Luân, nhưng giọng nói của anh vẫn dịu dàng xem lần vào sự quan tâm lo lắng: “Hạ Lam..chị có sao không?”.

Diệp Hạ Lam ôm bụng giọng nói yếu ớt vang lên đứt quãng: “Bụng...của tôi...đau quá...”.

Đôi mắt của cô tràn đầy nỗi sợ hãi khi thấy máu bắt đầu loang ra, nước mắt cô cứ tuông xuống từng dòng: “Cứu...cứu con...của tôi...làm ơn”.

Thịnh Khải Tề nhìn xuống thì thấy cái đầm màu trắng của Diệp Hạ Lam đã nhuộm màu đỏ của máu, máu vẫn đang tiếp tục chảy ra, khắp người cô đều bị mảnh vỡ thủy tinh cắt trúng rôm máu chi chít.

Mọi người ở Thịnh gia khi lên lầu đều chứng kiến một cảnh tượng hết sức đáng sợ, Thịnh lão phu nhân thấy Diệp Hạ Lam như vậy liền làm một rồi ngất xỉu, Thịnh Khải Nam liền đỡ mẹ của mình qua một góc ngồi nghỉ.

Lý Huệ Nhi thấy Diệp Hạ Lam như vậy liền lo lắng đi tới hỏi Thịnh Khải Tề: “Tiểu Tề tại sao Hạ Lam lại bị như vậy?”.

Thịnh Khải Tề liền ẵm Diệp Hạ Lam lên: “Mẹ để nói sau đi bây giờ phải đưa chị Hạ Lam đến bệnh viện trước đã”.

Lâm Tuệ Nghi vừa đi vào thì thấy Thịnh Khải Tề ẵm Diệp Hạ Lam vội vã chạy ra ngoài, trên người Diệp Hạ Lam lại bê bết máu kể cả cái áo sơ mi trắng của Thịnh Khải Tề cũng dính máu nên bà rất hoang mang liền chạy theo: “Khải Tề đã có chuyện gì xảy ra với Hạ Lam vậy hả??”.

“Để nói sau đi bác ba cứu người quan trọng hơn”.

Thịnh Khải Tề nhẹ nhàng đỡ Diệp Hạ Lam ngồi vào xe tựa vào người của Lý Huệ Nhi, Lâm Tuệ Nghi cũng ngồi vào xe chăm sóc cho Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề lái xe như bay trên đường, anh gọi điện cho viện trưởng ở bệnh viện Nhân Ái*: “Tôi là tứ thiếu gia Thịnh Khải Tề đây, chuẩn bị cấp cứu ngay cho tôi chị dâu của tôi bị tai nạn rất nghiêm trọng”.

* Nhân Ái: tên một bệnh viện trong truyện

Vì bệnh viện Nhân Ái do tập đoàn Hoàng Thịnh Quốc Tế đầu tư nên viện trưởng liền cho người chuẩn bị sẵn đứng đón của cổng bệnh viện.

Diêu Tư Dương dẫn đầu đoàn y bác sĩ đứng trước cổng bệnh viện thì thấy một chiếc Lexus màu đen chạy tới, Thịnh Khải Tề bế Diệp Hạ Lam ra khỏi xe đặt cô nằm lên băng ca đang để sẵn, động tác của anh rất cẩn thận nhẹ nhàng hết sức có thể.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Lúc biết người bị nạn là Diệp Hạ Lam, Diêu Tư Dương không khỏi bàn hoàng liền nhanh chóng đẩy cô vào phòng cấp cứu, 5 phút sau bác sĩ Diêu bước ra nói hỏi: “Không biết tam thiếu đã đến đây chưa?”.

Thịnh Khải Tề nóng ruột liền quát: “Bây giờ phải cấp cứu cho Hạ Lam cô hỏi anh ấy để làm gì chứ?”.

Diêu Tư Dương kéo khẩu trang xuống khẽ thở dài: “Tam thiếu phu nhân nhà các người bị máu không đông hiện tại lại mất máu quá nhiều, không những thế do bị va đập mạnh làm ảnh hưởng đến cái thai trong bụng bây giờ tôi cần tam thiếu ký tên để làm phẫu thuật bỏ đứa bé mới có thể cứu được người mẹ...”.

Lâm Tuệ Nghi, Lý Huệ Nhi và cả Thịnh Khải Tề đều hóa đá khi nghe bác sĩ nói như vậy.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bệch xuống ghế, đôi mắt của bà trống rỗng nước mắt vô thức rơi xuống: “Hạ Lam mang thai mà sao con bé không nói cho chúng ta biết chứ...không biết là Khải Luân có biết chuyện này không nữa”.

Thịnh Khải Tề nhăn mày lên tiếng: “Mỗi lần chị Hạ Lam muốn nói với anh ấy về chuyện đứa bé anh ấy luôn không nghe thì làm sao mà biết hả bác ba... anh Khải Luân đúng là người máu lạnh nhất mà cháu từng gặp đó”.

Lý Huệ Nhi liền kéo tay của Thịnh Khải Tề rồi thì thầm vào tai anh: “Con nói ít lại một chút nhà bác ba đang có chuyện rối lên cả rồi con không nên châm dầu vào lửa nữa”.

Hàn Dĩ Phong cùng Hàn Long Phi đi ngang qua phòng cấp cứu thì thấy người của Thịnh gia tập trung ở đây còn có cả Điều Tư Dương nữa nên Hàn Dĩ Phong dừng lại hỏi Điều Tư Dương: “Có chuyện gì mà trông mặt mọi người căng thẳng vậy?”.

Điều Tư Dương khẽ thở dài: “Hạ Lam bị thương hiện tại mất máu rất nhiều do con bé bị máu không đông. . .đứa bé trong bụng e là khó giữ được...mà sao anh lại ở đây????”.

Hàn Dĩ Phong đưa mắt nhìn sang Hàn Long Phi rồi lên tiếng trách cứ: "Thằng nhóc này lại nghịch ngợm bị thương nên anh phải đưa nó đến bệnh viện băng bó".

Hàn Long Phi nhướn mày: "Cái gì mà thằng nhóc em bằng tuổi anh đấy nhá".

Dạo này Hàn Dĩ Phong và Điều Tư Dương cũng đã hòa hoãn với nhau rất nhiều anh thường xuyên quan tâm đến cô vì Hàn Dĩ Phong thật lòng muốn theo đuổi Điều Tư Dương một lần nữa, cô cũng không bài xích anh nữa, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên.

Hàn Dĩ Phong cũng từng mất đi một đứa con vì sự bông bột nông nổi của mình mà Điều Tư Dương trong lúc chập vạt nhất là Diệp Hạ Lam ra tay giúp đỡ, anh xem như nợ cô một ân tình nên khi nghe Diệp Hạ Lam gặp chuyện Hàn Dĩ Phong cũng không khỏi nhăn mày: “Thế Khải Luân đã đến chưa?”.

Điều Tư Dương lắc đầu.

Hàn Dĩ Phong khẽ mắng: “Cái tên này làm chồng làm cha kiểu gì vậy chứ?”.

Điều Tư Dương liếc xéo anh một cái rồi nở nụ cười khinh bỉ: “Không ngờ có một ngày chính miệng anh lại nói ra câu này, trước đây anh cũng đâu có tốt hơn anh ta là bao”.

Hàn Dĩ Phong thấy thẹn nên chỉ cúi đầu không dám nói lại.

Hàn Long Phi đứng một bên nghe chuyện đã đời rồi lên tiếng: “Ý hai người là cái người đang nguy kịch trong phòng cấp cứu là Diệp Hạ Lam vợ của Thịnh Khải Luân đúng không?”.

“Liên quan gì đến cậu” cả Hàn Dĩ Phong và Điều Tư Dương cùng đồng thanh lên tiếng.

Hàn Long Phi trợn mắt nhìn hai người rồi bĩu môi một cái: “Ngay từ đầu tôi đã nói hai người có tướng phu thê mà không nghe đâu hahaha nên sớm quay lại với nhau đi người làm em trai như tôi ủng hộ hai tay hai chân”.

Điều Tư Dương đỏ mặt quay đi chỗ khác: “Bớt nói nhảm lại đi”.

Hàn Dĩ Phong thì nhìn Hàn Long Phi đánh giá rồi hỏi: “Sao cậu lại biết Diệp Hạ Lam?”.

“Hồi trước hai người đó đến Malta có gặp qua một lần, lúc đó họ còn lưu lại chỗ của tôi vài hôm, Hạ Lam vì Khải Luân mà đỡ một viên đạn suýt chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng rồi. . .còn con bé trong kia ngay từ đầu tôi đã nói cô ấy không hợp gả vào hào môn như Thịnh gia đâu nếu sớm đi theo tôi thì đã không ra nông nổi này rồi”.

Lâm Tuệ Nghi, Lý Huệ Nhi và Thịnh Khải Tề nghe Hàn Long Phi nói đến chuyện Diệp Hạ Lam thay Khải Luân mà đỡ một viên đạn suýt chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng liền đứng dậy đi tới chỗ anh đứng.

Lâm Tuệ Nghi mở lời đầu tiên: “Cậu vừa nói Hạ Lam thay Khải Luân mà đỡ một viên đạn suýt chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng. là thật sao????”.

Hàn Long Phi liền gật đầu: “Tất nhiên rồi lúc đó bọn họ đi hưởng tuần trăng mật ở Malta thì sự việc đó xảy ra”.

Thịnh Khải Tề nắm chặt tay thành nắm đấm nện vào tường một cái đến nỗi tay bật cả máu, anh nghiêng rống nghiêng lợi gắng từng chữ: “Thịnh Khải Luân. . .cô ấy có thể hy sinh cả tính mạng để bảo vệ anh. . .tại sao anh lại có thể nhẫn tâm đối xử với cô ấy như thế chứ. . .tại sao lại dầy vò cô ấy như vậy chứ?”.

Lý Huệ Nhi xót con liền giữ tay của Thịnh Khải Tề lại: “Con bình tĩnh lại đã tiểu Tề”.

Một y tá từ trong phòng cấp cứu chạy ra về mặt hốt hoảng: “Bác sĩ Điều, máu truyền cho tam thiếu phu nhân hết rồi, đây là loại máu đặc biệt nên ngân hàng không có sẵn”.

Mọi người có mặt đều ngẩn người ra cổ họng nghẹn lại không nói nên lời.

Điều Tư Dương nhìn qua Hàn Dĩ Phong rồi lên tiếng: “Có thể nhờ anh giúp Hạ Lam được không Dĩ Phong?”.

“Anh có thể giúp gì cho cô ấy”.

“Nhóm máu của anh và con bé giống nhau”.

Hàn Long Phi không còn cái vẻ đùa giỡn nữa mà nghiêm túc lên tiếng: “Lấy máu của tôi đi... dù sao tôi cũng nhận con bé đó làm em kết nghĩa rồi hơn nữa lần trước cũng là tôi truyền máu cho con bé đó mà”.

Hàn Dĩ Phong đưa tay lên ngăn Hàn Long Phi lại: “Đề anh”.

Hàn Long Phi trợn ngược mắt xém chút nữa là nhảy dựng lên: “Chời má, cho máu mà cũng dành nữa là sao đây ông anh trai thân yêu”.

Hàn Dĩ Phong nhìn Diêu Tư Dương rồi đáp: “Cô ấy có ơn với Tư Dương, cũng là người đầu tiên dám chửi vào mặt anh để anh tỉnh táo ra cho nên anh muốn làm chút gì đó cho cô ấy xem như là báo đáp... với lại Long Phi à em vừa bị thương ở tay cũng mất máu nhiều không thích hợp để truyền máu đâu”.

Hàn Long Phi cầu nhàu: “Biết vậy đã không chơi ngu rồi”.

Diêu Tư Dương kéo tay của Hàn Dĩ Phong vào phòng cấp cứu: “Không còn nhiều thời gian đâu chúng ta phải nhanh lên”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Máu Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng, mọi người ngồi bên ngoài như ngồi trên đồng than nóng hổi, lòng dạ bồn chồn không yên.

Diêu Tư Dương một lần nữa bước ra khỏi phòng cấp cứu, cô hiểu tâm trạng của mọi người nhưng việc cứu người không thể chậm trễ liền lên tiếng nhắc: “Chuyện cứu người quan trọng mong mọi người gọi cho tam thiếu tới đây nhanh lên giùm”.

Thịnh Khải Tề liền rút điện thoại ra gọi cho Thịnh Khải Luân nhưng Thịnh Khải Luân không nghe máy, anh gọi hơn cả chục cuộc điện thoại mà vẫn không liên lạc được, Thịnh Khải Tề nổi nóng lên ném luôn cái điện thoại xuống đất vỡ nát.

Lý Huệ Nhi gọi điện báo về nhà, Thịnh lão gia biết được tình hình cũng rất đau lòng nhưng trước mắt chuyện cứu người vẫn quan trọng hơn nên liền vào bệnh viện nói chuyện với viện trưởng yêu cầu bác sĩ Diêu làm phẫu thuật cho Diệp Hạ Lam ngay.

Thịnh Khải Luân chở Hạ Mạt đến bệnh viện, bác sĩ băng chỗ bị thương trên trán của cô lại rồi nói với Thịnh Khải Luân: “Cô ấy không sao chỉ bị thương nhẹ thôi... ngày mai có thể xuất viện về nhà uống thuốc tĩnh dưỡng vài hôm là khỏi”.

“Cảm ơn bác sĩ”.

Hạ Mạt mở mắt ra rồi liền ngồi dậy ôm lấy Thịnh Khải Luân, nước mắt lưng tròng: “Khải Luân em sợ quá cứ tưởng là đời này không còn được gặp lại anh nữa”.

Thịnh Khải Luân vuốt tóc của Hạ Mạt dịu dàng an ủi: “Không cho phép em nói gỡ... mọi chuyện đã qua rồi có anh ở đây anh sẽ bảo vệ em không cho bất cứ ai làm tổn hại đến em nữa”.

“Xin lỗi Khải Luân cũng tại em không khéo chọn y phục nếu không đã không làm Hạ Lam nổi giận và không làm anh phải khó xử rồi... là tại em không tốt anh đừng trách Hạ Lam nha... làm phụ nữ với nhau nên em hiểu cho tâm trạng của cô ấy”.

Thịnh Khải Luân liền nổi cáu lên: “Em đừng nhắc tới người phụ nữ đó nữa, em luôn nghĩ cho cô ta còn cô ta có bao giờ nghĩ cho em đâu, người phụ nữ độc ác đó anh nhất định bắt cô ta trả giá để đòi lại công bằng cho em”.

“Anh đừng làm vậy tội nghiệp cho Hạ Lam lắm hơn nữa em cũng không sao rồi mà”.

Thịnh Khải Luân đỡ Hạ Mạt nằm xuống: “Chuyện quan trọng bây giờ là sức khỏe của em còn những chuyện khác em đừng quan tâm nữa”.

Hạ Mạt liền ngoan ngoãn gật đầu nằm xuống nhắm mắt lại.

Thịnh Khải Luân kéo chăn lên đắp cho Hạ Mạt rồi nói: “Em nghỉ đi anh ra ngoài mua chút cháo cho em từ chiều tới giờ em vẫn chưa ăn gì mà”.

Thịnh Khải Luân đi ra ngoài khép cửa phòng lại, Hạ Mạt liền mở mắt ra về mặt đặc ý đôi mắt sắc lên thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam phen này xem cô làm sao mà ăn nói với Khải Luân đây xem ra anh ấy đã quyết định vứt cô ra khỏi cuộc đời của hai chúng tôi rồi... ngày tháng sắp tới của mình hẳn là sẽ vô cùng tốt đẹp mình sẽ đường đường chính chính trở thành tam thiếu phu nhân của Thịnh gia... vì cuộc sống sau này nên bây giờ chịu đau một chút cũng đáng”.

Thịnh lão phu nhân nghe tin Diệp Hạ Lam xảy thai liền ngất xỉu làm cho cả nhà một phen hốt hoảng.

Thịnh Khải Luân ra ngoài gọi cho Trương Cận Trung: “Tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp”.

“Chuyện gì cậu nói đi bộ muốn nhờ đại luật sư tôi kiện ai hả?”.

“Đúng vậy tôi muốn kiện Diệp Hạ Lam tội cố ý gây thương tích”.

Trương Cận Trung giả vờ nghiêm túc nhưng câu hỏi lại có ý trêu chọc: “Bộ cô ấy đánh cậu sức đầu mẻ trán hay sao mà đòi kiện vậy?”.

“Cô ta đẩy Hạ Mạt từ trên lầu xuống bị thương rồi nên tôi muốn kiện cô ta...bây giờ cậu đến khách sạn Tứ Phụng* lấy bằng ghi hình từ camera làm bằng chứng đi tôi là sẽ là nhân chứng nhất định phải kiện Diệp Hạ Lam cho tôi”.

*Tứ Phụng: tên một khách sạn trong truyện.

“Được tôi làm ngay”.

Trương Cận Trung không thể đường đường chính chính ở bên cạnh Hạ Mạt nhưng anh tuyệt đối không bỏ qua cho bất cứ ai tổn hại đến cô nên liền lái xe đến khách sạn Tứ Phụng.

Đền phòng cấp cứu tắt, Diệp Hạ Lam được đẩy ra phòng bệnh VIP, cô nằm trên giường nhắm mắt lại rất an tĩnh cứ như một thiên thần đang nằm ngủ, tuy nhiên trông cô lại rất gầy vẻ mặt trắng đến độ có thể thấy được những sợi tơ máu màu hồng nhạt nổi trên má, khóe mắt của Diệp Hạ Lam vẫn còn ẩm ướt có lẽ cô đã khóc rất nhiều.

Nhìn những sợi dây truyền dịch cắm trên tay của Diệp Hạ Lam mà Lâm Tuệ Nghi đau xé lòng ra cứ như là con gái ruột của mình gặp chuyện, bà ngồi bên giường bệnh vuốt vuốt mái tóc đen dài của Diệp Hạ Lam, nước mắt rơi xuống bàn tay cô: “Con gái của mẹ sao lại đến nông nỗi này chứ...rất cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?! đang yên đang lành hai đứa lại...”

Lý Huệ Nhi đặt tay lên vai của Lâm Tuệ Nghi an ủi bà: “Chỉ đừng đau lòng quá, Hạ Lam và Khải Luân còn trẻ sau này hai đứa nó lại sẽ có một đứa con khác thôi”.

Thịnh Khải Nam, Thịnh Khải Đông và Thịnh Khải Lăng lo giải quyết khách khứa xử lý những chuyện còn lại của tiệc mừng thọ còn Tần Uyên Thi thì về Thịnh gia trang chăm sóc cho Thịnh lão phu nhân.

Diệp Hạ Lam đã qua cơn nguy kịch nên Thịnh Khải Tề quay lại chỗ tổ chức sinh nhật của bà nội lấy đoạn băng ghi hình làm chứng cứ buộc tội của Hạ Mạt, Thịnh Khải Luân bỏ mặc cô vậy thì anh sẽ đòi lại công bằng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mạt Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Thịnh Khải Tề đang ngồi xem lại đoạn băng ghi hình thì thấy Trương Cận Trung vội vàng chạy tới.

Trương Cận Trung bước tới nói với Thịnh Khải Tề: “Tứ thiếu phiền cậu đưa cho tôi cuốn băng ghi hình đó bởi vì nó là bằng chứng rất quan trọng trong vụ kiện sắp tới của tôi...Thịnh gia tuy là rất có thế lực ở Thành phố X này nhưng việc sai trái không thể bao che nên phiền tứ thiếu vui lòng hợp tác”.

Trương Cận Trung cứ nghĩ là Thịnh Khải Tề đến lấy cuốn băng để phi tan bằng chứng tố cáo tội ác của Diệp Hạ Lam nên sẽ không dễ dàng đưa cuốn băng cho mình nhưng anh không ngờ Thịnh Khải Tề lại không hề suy nghĩ gì mà đưa cuốn băng cho mình một cách dễ dàng.

Thịnh Khải Tề chìa cuốn băng ra cho Trương Cận Trung và nói: “Được lắm vậy phiền luật sư Trương khởi kiện nhanh lên một chút”.

Trương Cận Trung nhún mày khó hiểu liền hỏi: “Tứ thiếu cũng thấy nên kiện hay sao, Thịnh gia không sợ mất mặt hay sao?”.

“Thịnh gia của tôi ủng hộ hết mình, nhất định sẽ hỗ trợ anh hoàn tất vụ kiện này”.

Trương Cận Trung đứng suy nghĩ “Hình như có gì không đúng thì phải mọi lần Thịnh gia luôn bảo vệ cho Diệp Hạ Lam tại sao hôm nay lại đốc thúc vụ kiện này thật là khó hiểu...chẳng lẽ sau khi biết bộ mặt thật của Diệp Hạ Lam Thịnh gia thay đổi suy nghĩ muốn chấp nhận Hạ Mạt hay sao...”.

Thịnh Khải Tề lại nói: “Luật sư Trương anh không kiểm tra lại cuốn băng hay sao?”.

Trương Cận Trung nghe vậy liền mở cuốn băng lên xem, đến đoạn Hạ Mạt tự mình ngã xuống lầu, Thịnh Khải Tề liền nói: “Người thứ nhất mà Thịnh gia chúng tôi muốn kiện chính là Hạ Mạt với tội danh cố ý bôi dơ danh dự và đổ tội oan cho người khác...”.

Trương Cận Trung tiếp tục theo dõi thì thấy Thịnh Khải Luân đẩy Diệp Hạ Lam vào cái tủ kính không thương tiếc rồi thấy Diệp Hạ Lam bị thương rất tội nghiệp, Trương Cận Trung không dám tin vào mắt của mình nữa anh không ngờ là Thịnh Khải Luân lại có thể ra tay như vậy.

Ánh mắt của Thịnh Khải Tề toát lên sự lạnh lùng cùng giận dữ, anh nói: “Người thứ hai mà Thịnh Khải Tề tôi muốn kiện chính là Thịnh Khải Luân với tội danh cố ý gây thương tích và tội giết người”.

Trương Cận Trung liền giật mình quay sang nhìn Thịnh Khải Tề: “Diệp Hạ Lam... cô ấy... cô ấy bị làm sao mà phải kiện Khải Luân tội giết người...”.

“Cô ấy hiện giờ đang nằm viện sức khỏe rất yếu... cô ấy bị xảy thai và kẻ sát nhân chính là Thịnh Khải Luân nếu anh ấy không đẩy cô ấy thì đứa bé đã không mất đi rồi”.

Trương Cận Trung vẫn chưa thông được mọi chuyện nên ngồi im lặng hồi lâu, Thịnh Khải Tề đứng dậy rồi nói: “Anh ba của tôi kêu anh tới đây khởi kiện chứ gì vậy thì kiện đi Thịnh gia tôi sẽ đi hầu tới cùng” nói xong rồi Thịnh Khải Tề liền cất bước rời đi.

Đến tận bây giờ Trương Cận Trung vẫn không chấp nhận được Hạ Mạt hiền lành mà anh biết lại là người mưu thâm kế độc như vậy hơn nữa càng không thể tin Thịnh Khải Luân một con người luôn lịch thiệp nho nhã lại có thể ra tay với một cô gái yếu đuối không có sức phản kháng nặng như vậy. Điều mà Trương Cận Trung thấy hối hận nhất chính là trước giờ luôn nghĩ Diệp Hạ Lam là người xấu anh luôn cho rằng Diệp Hạ Lam giả vờ ngây thơ hiền lành chỉ để lấy lòng của Thịnh Khải Luân mà thôi. Trương Cận Trung thờ thần đi về không biết có nên kiện hay không, một mặt anh cũng rất bức xúc thay cho Diệp Hạ Lam muốn giúp cô giành lại công lý nhưng khổ nỗi Thịnh Khải Luân lại là bạn thân của mình từ thời học tiểu học nên Trương Cận Trung cảm thấy rất khó xử vậy, Hạ Mạt lại là cô gái anh đem lòng yêu thương nên anh quyết định không nhúng tay vào chuyện này nữa.

Trương Cận Trung đã trả lại đoạn băng ghi hình cho Thịnh Khải Tề, chuyện này tốt nhất là nên để Thịnh gia tự giải quyết.

Sau khi xem xong đoạn băng hình sự việc xảy ra với Diệp Hạ Lam, Thịnh lão gia rất tức giận ông nói với Thịnh Khải Tề: “Tiểu tử cháu mau liên lạc với Khải Luân kêu nó về đây gặp cho ông”.

Thịnh Khải Tề khề thờ dài: “Đã ba ngày rồi con gọi điện liên tục mà không thấy anh ấy nghe máy”.

Thịnh lão gia lắc đầu thờ dài rồi nói: “Được lắm, vì con tiện nhân đó mà cả nhà náo lên vậy mà nó vẫn còn không biết phân biệt đúng sai, vợ nó xảy thai mà nó vẫn ngang nhiên ở bên người phụ nữ khác... Thịnh Khải Luân đúng là rất giỏi rồi”

Thịnh lão gia quay sang nhìn Thịnh Khải Nam rồi nói: “Khải Nam chức vụ CEO của công ty tạm thời sẽ do con tiếp quản còn nữa đóng băng tài khoản của Khải Luân vô thời hạn ngay cho ba”.

“Dạ ba con sẽ làm ngay”, Thịnh Khải Nam là ba của Thịnh Khải Luân nhưng với những chuyện mà anh gây ra ông không thể nào bao che con anh được.

Thịnh lão gia lại nói với Thịnh Khải Lăng: “Khải Lăng con quen biết rất thân với tổng giám đốc công ty giả trí Nghệ Ảnh đúng không?”.

Thịnh Khải Lăng liền gật đầu: “Dạ đúng vậy ông nội”.

“Con hãy làm sao để đưa con gái tên Hạ Mạt đó phải rời khỏi làng giải trí ngay cho ông phải làm cho cô ta thân bại danh liệt không dám ra đường ở Thành phố X nữa”.

Thịnh Khải Lăng trước giờ rất muốn lấy lòng ông nội cho nên việc ông giao anh hẳn nhiên gật đầu đồng ý: “Dạ con hiểu rồi, con nhất định làm cho cô ta không dám ngẩng mặt lên nhìn người đời”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Thịnh Khải Tề vào bệnh viện thăm Diệp Hạ Lam, anh mức cháo ra chén rồi ngồi bên giường đúc cho Diệp Hạ Lam ăn nhưng cô liền từ chối: “Tôi tự ăn được cảm ơn anh nhiều nha Khải Tề”.

“Chúng ta là người một nhà nên chị đừng nói vậy mà”.

Diệp Hạ Lam cầm chén cháo ăn chưa được một nửa đã để lại trên bàn, Thịnh Khải Tề nhú mày: “Chị ăn ít vậy...”.

“Tôi thấy no rồi”.

Thịnh Khải Tề rót nước cho Diệp Hạ Lam uống rồi đưa khăn cho cô lau miệng, sau đó thì ngồi trò chuyện với cô: “Chị thấy khỏe hơn chút nào chưa?”.

“Uh cũng ổn rồi”

“Mấy vết thương trên người chị còn đau không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu: “Sẽ sớm lành lại thôi”.

“Anh ba đúng thật là quá đáng sao có thể ra tay với chị như vậy chứ”.

Diệp Hạ Lam nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu rồi nói: “Khải Tề anh giúp tôi một chuyện được không?”.

“Là chuyện gì chị nói đi”.

Qua mấy ngày truyền dịch điều trị trong điều kiện y tế tốt nhất, sắc mặt của Diệp Hạ Lam đã hồng hào lên không ít, tuy nhiên thương tích vẫn đầy mình, cô gái hồn nhiên vui vẻ ngày nào giờ lại mang một nét buồn trên gương mặt, đôi mắt ấy thường xuyên nhìn vô định xa xăm, từ lúc tỉnh lại Diệp Hạ Lam cũng chưa từng nở nụ cười nào hết.

Cửa phòng bệnh mở ra, Thịnh Nhất Phi bước vào, hốc mắt cô bé đỏ lên chạy đến bên giường bệnh của Diệp Hạ Lam, cô rất muốn nhào tới ôm lấy Diệp Hạ Lam một cái an ủi nhưng lại sợ đụng tới vết thương trên người của Diệp Hạ Lam nên đành ngồi ở mép giường, giọng cũng nghẹn lại: “Chị, em xin lỗi em về trễ rồi”.

Diệp Hạ Lam đưa tay lên lau nước mắt trên mặt của Thịnh Nhất Phi: “Ngốc quá em có lỗi gì đâu mà xin chứ”.

“Hôm đó nếu chuyến bay không bị hoãn thì em đã bay về rồi cũng tại em tự nhiên đi du lịch làm gì nếu không đã có thể ở bên cạnh bảo vệ chị rồi”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ cảm kích: “Không sao đâu, chuyện qua rồi, cảm ơn em đã có lòng như thế”.

Mấy người ở Thịnh gia thay phiên nhau chăm sóc cho Diệp Hạ Lam rất tốt chỉ là từ lúc cô nhập viện tới giờ vẫn chưa thấy bóng dáng của Thịnh Khải Luân xuất hiện.

(bạn nào yêu thích truyện thì follow tác giả tại trang santruyen.com hoặc app mê đọc truyện nhé!!!)

Thịnh Khải Tề lại đến bệnh viện, anh mang đến cho Diệp Hạ Lam một cái hộp gỗ, cô bấm mật mã mở cái hộp ra rồi lấy ra một tờ giấy, Thịnh Khải Tề không khỏi ngạc nhiên khi thấy dòng chữ “Đón xin ly hôn” bên dưới đã có sẵn chữ ký của Thịnh Khải Luân.

Thịnh Khải Tề nóng lòng hỏi: “Chị Hạ Lam tờ giấy này là sao???”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn Thịnh Khải Tề rồi nói: “Ngày hôn lễ anh ấy đã đưa cho tôi tờ giấy này nói là khi nào tôi có ý định buông tha cho anh ấy thì ký vào”.

“Hạ Lam nhưng chuyện lần này là anh ấy sai lỗi không phải tại chị, vậy tại sao lại phải ly hôn”.

“Tôi muốn buông tha cho chính mình mà thôi...trước đây vì nghĩ tới đứa nhỏ ở trong bụng mà cố gắng chịu đựng nhưng nay...tôi thật sự không có cách để đối mặt với Thịnh Khải Luân nữa rồi”.

Trước mặt của ông bà nội, các bác trong nhà, ba mẹ chồng, Diệp Hạ Lam vẫn cố gắng vui vẻ như không có chuyện gì, nghe Thịnh lão gia nói sẽ khỏi kiện Hạ Mạt và Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam liền nói với ông: “Ông nội à, con xin ông đừng làm như vậy chuyện ở tiệc sinh nhật của bà nội đã gây ra không ít thị phi bây giờ người trong nhà kiện nhau chẳng khác gì vạch áo cho người xem lưng hết”.

“Con quá hiền lành rồi Hạ Lam à, ông mặc kệ danh dự tiếng tăm gì đó ông nhất định đòi lại công bằng cho con, ông phải chứng minh cho cô gái đó thấy Diệp Hạ Lam con mới là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia, càng phải làm cho Khải Luân thấy lỗi sai của nó”.

Diệp Hạ Lam quay mặt đi chỗ khác: “Đó chỉ là tai nạn thôi xin mọi người đừng trách Khải Luân”.

Thịnh lão phu nhân thấy Diệp Hạ Lam như vậy cứ khóc suốt: “Con bé ngốc này con đừng tự lừa mình nữa...bà nội thấy con chịu thiệt thòi như vậy rất đau lòng con có biết không...huhu...”.

“Bà nội đừng khóc...con ổn rồi vài hôm nữa thì sẽ về nhà thôi...bà nội nhớ giữ gìn sức khỏe”.

Nhìn mọi người lần lượt ra về Diệp Hạ Lam trầm nghĩ “Xin lỗi ông bà nội, ba mẹ và mọi người...tuy là từ lúc con về sống ở Thịnh gia cũng đôi lần bị ủy khuất nhưng con thấy rất vui vì con có một gia đình yêu thương mình như vậy nhưng có lẽ...đã đến lúc con phải ra đi thật rồi”.

Diệp Hạ Lam từng nghĩ qua rất nhiều trường hợp nhưng đến cuối cùng vẫn lựa chọn rời khỏi thành phố này.

Hình như cuộc đời của Diệp Hạ Lam ở nơi này niềm vui thì ít mà đau thương thì nhiều, cô cảm thấy bầu không khí ở đây ngột ngạt đến không thở nổi, thôi thì tự giải thoát cho chính mình vậy.

Diêu Tử Dương cùng Hàn Dĩ Phong bước vào phòng bệnh của Diệp Hạ Lam, cô thu lại tầm mắt ngón ngàng những suy nghĩ lại mà khẽ cười nhạt yếu ớt: “Chị Tử Dương”.

Nhìn thấy cô bé vui tươi hoạt bát ngày nào giờ đây tiêu tụy gầy guộc đôi mắt vô hồn như một bóng ma đang tồn tại Diêu Tư Dương không khỏi xót lòng, cô ngồi xuống bên cạnh Diệp Hạ Lam: “Em thấy trong người thế nào rồi? Có còn khó chịu ở đâu nữa không?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “Cũng nhờ chị và mọi người chăm sóc tốt mà em khỏe hơn nhiều rồi”.

Diêu Tư Dương khẽ thở phào yên tâm: “Vậy thì tốt rồi”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn qua Hàn Dĩ Phong: “Sao anh lại có mặt ở đây? Có phải anh đến để cười tôi vì mớ triết lý cùn tôi từng nói với anh không?” lời nói của cô rất nhẹ nhàng không mang tính chấp vấn cũng không có mùi thuốc súng.

Hàn Dĩ Phong khẽ cười: “Tôi không hẹp hòi như vậy, trước đây là tôi không tốt nhưng bây giờ thì khác rồi tôi nhất định sẽ làm cho Tư Dương hạnh phúc, vì cô có ơn với Tư Dương nên tôi muốn làm chút gì đó cho cô”.

“Vậy thì không cần đâu, tôi giúp người ta cũng không có hy vọng chờ báo đáp”.

Diêu Tư Dương cầm bàn tay của Diệp Hạ Lam lên: “Là anh ấy truyền máu cho em đó, anh ấy thật sự hối lỗi rồi em đừng có thành kiến với anh ấy nữa được không?!”.

Diệp Hạ Lam nhìn Hàn Dĩ Phong rồi lên tiếng: “Cảm ơn anh”.

“Thế bây giờ làm bạn được chứ?”.

“Cũng không tệ”.

Chờ đến lúc sức khỏe ổn định hơn một chút, Diệp Hạ Lam một mình đi đến công viên giải trí ngồi trên vòng đu quay chợt nhớ tới người ta từng nói khi vòng đu quay ở vị trí cao nhất mà hôn người mình yêu thì cả hai sẽ mãi mãi yêu nhau, cô thoáng nở một nụ cười nhạt đầy lạnh lẽo thầm nghĩ “Hóa ra tất cả chỉ là lời nói dối vô căn cứ mà thôi”. Diệp Hạ Lam đi ăn ở nhà hàng mà Thịnh Khải Luân từng mời cô đi nhân dịp kỷ niệm ngày cưới của mình, anh từng hứa dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng sẽ không rời bỏ cô, tự nhiên nước mắt của Diệp Hạ Lam rơi xuống “Hóa ra đó cũng chỉ là một lời nói dối của anh mà thôi”. Hoàng hôn dần buông xuống Diệp Hạ Lam ngồi trong nhà thờ mà cô và Thịnh Khải Luân kết hôn đã rất lâu, cô hồi tưởng lại ngày đầu tiên gặp, ngày hai người kết hôn, những uất ức dần vơi và cả những ngày hạnh phúc bên cạnh Thịnh Khải Luân cô mỉm cười nhưng đầy chua xót.

Lúc rời khỏi nhà thờ Diệp Hạ Lam đã nói một câu: “Thịnh Khải Luân...em...buông tha...cho...anh...chúng ta...cứ...như...vậy...mà bỏ qua nhau” từng chữ thốt lên là một giọt nước mắt của cô lại rơi xuống. Diệp Hạ Lam vốn chưa từng nghĩ qua sẽ rời xa Thịnh Khải Luân nhưng nay đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa cô đành thành toàn cho anh.

(bạn nào yêu thích truyện thì follow tác giả tại trang santruyen.com hoặc app mê đọc truyện nhé!!!)

Quay trở lại bầu không khí u buồn ảm đạm của bệnh viện, Diệp Hạ Lam ngồi đọc đơn ly hôn rồi ngồi nhìn nó hồi lâu, cô chần chừ do dự mãi nhưng đến cuối cùng cô vẫn cầm bút ký tên vào, trước đây còn mơ tưởng một ngày Thịnh Khải Luân sẽ mở rộng cánh cửa trái tim chào đón cô nhưng giờ thì đã hiểu rõ vị trí của mình trong tim người ta rồi nên thôi cô không muốn mơ nữa mà nên chấp nhận thực tại.

Ngày tiếp theo, nhân lúc không có ai ở Thịnh gia vào bệnh viện Diệp Hạ Lam đã đến gặp luật sư Trương để nhờ anh giúp giải quyết thủ tục ly hôn và làm giấy từ chối nhận tài sản.

Diệp Hạ Lam đến quầy tiếp tân rồi nói: “Phiền cô cho tôi gặp luật sư Trương”.

Cô tiếp tân liền nói: “Không biết vị tiểu thư này đã hẹn trước với luật sư Trương chưa ạ?”.

“Cô cứ nói có Diệp Hạ Lam đến tìm anh ấy sẽ tự biết”.

“Dạ được”.

Nhận được điện thoại của tiếp tân Trương Cận Trung rất ngạc nhiên anh liền đi ra ngoài mời Diệp Hạ Lam vào phòng làm việc của mình.

Diệp Hạ Lam cũng không dài dòng mà vào trực tiếp vấn đề: “Luật sư Trương hôm nay đến tìm anh là vì muốn nhờ anh giúp tôi một số việc”.

Trương Cận Trung có vẻ ái ngại: “Hạ Lam, tôi nói trước nếu cô đến đây là vì nhờ tôi khởi kiện Khải Luân thì tôi...”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhột nhột: “Anh suy nghĩ nhiều quá rồi... hơn một năm trước Thịnh Khải Luân có nói với anh chuyện ly hôn giữa chúng tôi rồi đúng chứ?”.

Trương Cận Trung liền gật đầu: “Uh có nói qua nhưng lâu rồi tôi tưởng cô đã quên”.

Diệp Hạ Lam đưa cho Trương Cận Trung một cái túi giấy: “Tôi đã ký tên rồi phiền anh giúp tôi giải quyết nhanh một chút”.

Trương Cận Trung xem hồ sơ rồi nói: “Thủ tục gần như là đầy đủ rồi bây giờ chuyển lên cục dân chính nữa là xong... nhưng Hạ Lam à chuyện lần này không phải lỗi của cô tại sao cô lại phải chấp nhận ly hôn chứ?”.

Diệp Hạ Lam nhìn Trương Cận Trung bằng ánh mắt vô hồn rồi khẽ nói: “Tôi mệt mỏi rồi... không muốn day dưa nữa”.

“Nhưng ly hôn trong hoàn cảnh này thì...”.

Diệp Hạ Lam nở một nụ cười nhạt: “Chẳng phải ngày hôn lễ của tôi lúc trước anh cũng nói là tôi nên ly hôn hay sao... bây giờ tôi đồng ý ly hôn rồi anh nên mừng thay cho Thịnh Khải Luân mới đúng chứ”.

Trương Cận Trung cảm thấy chột dạ đúng là trước đây mỗi lần gặp cô anh đều nhắc đến chuyện ly hôn nên bây giờ cũng không biết phải biện minh cho mình như thế nào.

“Tôi còn muốn nhờ anh giúp một chuyện đó là làm giúp tôi thủ tục chuyển nhượng lại tài sản”.

Sau khi nghe nguyện vọng của Diệp Hạ Lam, Trương Cận Trung liền nói: “Hạ Lam à, cô không nhận tài sản mà Thịnh lão gia cho có phải là quá ngốc không, với 5% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế cô có thể cả đời không lo ăn không lo mặc”.

Diệp Hạ Lam liền nhìn Trương Cận Trung bằng đôi mắt trong veo không chút tạp niệm nào hết: “Trương Cận Trung, tôi vốn không cần những thứ này tôi tay trắng vào nhà họ Thịnh thì cũng tay trắng mà đi ra”.

Trương Cận Trung đắn đo phân vân rồi nói: “Vậy để tôi gọi điện báo cho Khải Luân biết để xem cậu ấy quyết định thế nào”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng ngăn cản Trương Cận Trung lại bởi vì cô là muốn nhanh chóng ly hôn mà không để Thịnh Khải Luân phải do dự khó xử nữa: “Anh là bạn thân của Khải Luân mà nhì, anh không biết sao... hiện tại ông nội đã giao lại chức CEO cho ba chồng tôi rồi, tài khoản của anh ấy bị đóng băng vô thời hạn nói không chừng sau này anh ta sẽ phải dựa vào 5% cổ phần này mà sống tiếp đó, hơn nữa chuyện ly hôn này cũng đã định hơn 1 năm trước rồi tôi thấy anh không cần phải hỏi ý kiến của anh ta nữa đâu... chờ sau khi hoàn tất thủ tục ly hôn thì anh có thể cùng anh ấy đi ăn mừng cũng không muộn”.

“Hạ Lam à ý tôi không phải vậy”.

Diệp Hạ Lam xem đồng hồ đeo tay rồi nói: “Tôi rời bệnh viện cũng lâu rồi đã đến lúc phải về, chuyện thủ tục ly hôn và chuyển nhượng tài sản phiền luật sư Trương rồi”.

“Đề tôi đưa cô về”.

“Không cần đâu, từ đây qua bệnh viện chỉ mất có 15 phút tôi đi taxi được rồi”.

Diệp Hạ Lam vừa quay người bước đi được mấy bước thì nghe tiếng của Trương Cận Trung vang lên: “Hạ Lam chia buồn cùng cô chuyện đứa bé”.

Diệp Hạ Lam quay người lại cười nhạt: “Nếu đã là số mệnh thì hà tất phải buồn... dù sao cũng cảm ơn anh đã quan tâm”.

Về lại bệnh viện Diệp Hạ Lam gọi điện cho giáo sư Trình: “Chào giáo sư, em là Hạ Lam đây”.

“Hạ Lam có phải em suy nghĩ kỹ chuyện đi du học ở Mỹ rồi đúng không?”.

“Dạ phải giáo sư, em đồng ý đi du học ở Mỹ”.

“Vậy thì tốt quá rồi”.

“Nhưng cô có thể giúp em giữ bí mật chuyện này không?”.

“Không thành vấn đề cô lập tức chuẩn bị thủ tục cho em chậm nhất là hai tuần sau chúng ta sẽ bay”.

“Dạ em sẽ chuẩn bị cảm ơn cô nhiều ạ”.

Ở bệnh viện được một tuần cũng thấy chán với thời gian còn lại cũng không nhiều nên Diệp Hạ Lam nói với Lâm Tuệ Nghi: “Mẹ cho con xuất viện về nhà được không?”.

“Hạ Lam sức khỏe của con còn yếu lắm nên ở lại bệnh viện theo dõi thêm”.

“Bác sĩ Điều nói sức khỏe con hồi phục rất nhanh bây giờ đã ổn rồi ở lại trong bệnh viện con thấy tù túng ngột ngạt quá nên mẹ cho con về nhà nha”.

“Thôi được rồi”.

Về đến Tiệp Tương Trang, Diệp Hạ Lam vẫn tỏ thái độ bình thường như không có chuyện gì xảy ra hết.

Tâm trạng của Diệp Hạ Lam cũng không tệ, mỗi ngày cô thường ngồi ở ban công ngắm nhìn vườn hoa Linh Lan trắng đón nắng sớm, có lúc thì tự ra ngoài đi dạo siêu thị một vòng về tự nấu ăn, rảnh rỗi thì thường đọc sách.

Mọi người bên Thịnh gia thấy Diệp Hạ Lam như vậy cũng yên lòng hơn một chút.

Sắp đến tết nên Diệp Hạ Lam cho má Lý về quê ăn tết với gia đình, phó xá lúc này giăng đầy những lá cờ đỏ, không khí vô cùng vui tươi nhộn nhịp, tâm trạng của Diệp Hạ Lam khá tốt cô đi tới trung tâm thương mại mua rất nhiều đồ gia dụng.

Từ khi má Lý về quê, Tiệp Tương Trang chỉ còn một mình Diệp Hạ Lam làm chủ, cô cẩn thận đem mấy vật dụng mà trước đây mình bố trí trong nhà cất vào thùng giấy rồi gọi xe đến chở đi hết. Diệp Hạ Lam đã nói với Điều Tư Dương trước nên các vật dụng cô gửi tới Điều Tư Dương cẩn thận đem cất vào một cái tủ riêng.

Lúc Lâm Tuệ Nghi đến thăm thấy đồ dùng trong nhà bị thay đổi nhiều nên hỏi: “Hình như con vừa trang trí lại nhà cửa phải không?”.

Diệp Hạ Lam gật đầu mỉm cười: “Dạ phải sắp đến tết rồi nên con muốn trang trí lại nhà cửa một chút”.

“Khải Luân về nhà thấy như vậy chắc sẽ vui lắm”.

Diệp Hạ Lam rù mắt yếu ớt đáp: “Dạ con cũng nghĩ vậy”.

Ngày tiếp theo, Diệp Hạ Lam tới ký túc xá của đại học nghệ thuật z thu dọn hết quần áo đồ đạc bỏ vào vali, Lục Ngạc thấy vậy liền hỏi: “Hạ Lam cậu không ở ký túc xá nữa hả?”.

“Mình xin thôi học rồi”.

Lục Ngạc há hốc mồm: “Tại sao lại thôi học nếu cậu không đủ tiền đóng học phí thì mình sẽ cho cậu mượn. . .cậu làm đồ gốm đi mình sẽ đi bán phụ thể nào cũng kiếm đủ tiền đóng học phí thôi”.

“Cảm ơn ý tốt của cậu Lục Ngạc nhưng mình phải về quê có chuyện. . .sau này gặp lại”.

Lục Ngạc nhào đến ôm lấy Diệp Hạ Lam: “Cậu đi rồi chắc mình buồn lắm”.

Diệp Hạ Lam đưa cho Lục Ngạc một cái chuông gió được trang trí bằng các nhân vật hoạt hình bằng gốm nhìn rất dễ thương: “Quà chia tay của cậu nè”.

Lục Ngạc cầm lấy: “Cái gì mà chia tay chứ chúng ta sau này nhất định gặp lại”.

“Uh có dịp mình nhất định sẽ về Thành phố X tìm cậu”.

Chuyện của Diệp Hạ Lam, Lục Ngạc cũng không tiện hỏi nhiều nhưng cô biết dù thế nào đi nữa thì đối với cô Diệp Hạ Lam vẫn là người bạn thân nhất.

Một buổi chiều nọ, Diệp Hạ Lam hẹn gặp Hàn Long Phi ở một nhà hàng sang trọng, cô mặc một chiếc đầm màu vàng nhạt size rộng đi giày đế bằng, hình như từ lúc xuất viện về nhà đến giờ cô vẫn luôn mặc đồ oversize nên trông cô ốm hơn hẳn so với những chiếc áo quá cỡ với mình.

Hàn Long Phi có vẻ hớn hơ: “Thật không ngờ cô lại mời tôi ăn cơm luôn đó”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười: “Nếu anh không thích thì chúng ta đi về vậy?”.

Hàn Long Phi liền xù lông lên: “Ai bảo là không thích đâu chứ? Cô mời nên tôi phải ăn thật nhiều mới được”.

Cũng lâu lắm rồi mới đi ra ngoài ăn cơm với người khác, Diệp Hạ Lam thấy tâm trạng mình tốt lên rất nhiều hơn nữa Hàn Long Phi cứ như một cây hè đi chung với anh không vui mới là lạ.

Sau khi ăn cơm xong, Hàn Long Phi và Diệp Hạ Lam đi dạo phố một vòng và nói chuyện với nhau: “Khải Luân vẫn không có về nhà hả?”.

“Sao anh lại hỏi vậy?”.

Hàn Long Phi lơ đãng đáp: “Nếu tên đó mà ở nhà thì đâu có cho cô ra ngoài hẹn hò với trai...ngay từ đầu tôi đã nói là theo tôi ở lại Malta biển xanh cát vàng đi mà không nghe đâu”.

Diệp Hạ Lam khẽ rủ mắt xuống, Hàn Long Phi biết mình lỡ lời nên chuyển sang chuyện khác: “Rồi sắp tới cô có dự định gì chưa?”.

“Chưa biết nữa”.

Lúc Hàn Long Phi đưa Diệp Hạ Lam về Tiếp Trương Trang cô đã lấy trong túi xách ra một cái hộp màu xanh biển đưa cho Hàn Long Phi: “Đây là món quà mà tôi hứa tặng anh lần trước”.

Hàn Long Phi vui vẻ đưa hai lên đón nhận cái hộp: “Không ngờ là cô vẫn còn nhớ”.

“Con người của tôi có ơn sẽ trả có oán tất báo”.

“Cảm ơn nhé...thôi cô vào nhà đi trời tối rất lạnh cô vừa xuất viện không bao lâu phải ráng giữ gìn sức khỏe nhé...nếu có cần giúp đỡ gì cứ alo cho tôi”.

"Anh không về Malta hả???".

Hàn Long Phi khẽ thở dài: "Tôi bị gia đình gọi về đây cảm túc vô thời hạn rồi".

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Uh thôi anh về đi lái xe cẩn thận nhé”.

“Tạm biệt”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112

Mọi thứ đâu đã vào đấy, Diệp Hạ Lam đi lên phòng, lôi ra một cái vali màu xanh để trên giường rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, quần áo cũng chỉ có mấy bộ của cô và vài quyển sách mà cô thích đọc thế là xong.

Diệp Hạ Lam đi một vòng nhìn từng góc ngách trong ngôi nhà này rồi đặt một bức thư trên bàn ở phòng khách, ánh mắt của cô dịu dàng âm áp rơi trên cái bụng bằng phẳng của mình, cô đưa tay vuốt ve một cách âu yếm, nở một nụ cười như gió xuân rồi sau đó kéo vali rời đi.

Thịnh Khải Luân đến văn phòng luật sư của Trương Cẩn Trung: “Cậu gọi tôi đến gấp như vậy rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”.

Trương Cẩn Trung đi qua ngòi điện Thịnh Khải Luân rồi đưa cho anh một cái túi giấy: “Thủ tục ly hôn giữa cậu và Diệp Hạ Lam đã hoàn tất”.

Thịnh Khải Luân rất ngạc nhiên: “Ly hôn... tại sao tôi không biết gì hết vậy?”.

“Tờ đơn xin ly hôn lúc trước cậu nhờ tôi làm nhớ chứ cậu đã ký tên vào rồi Diệp Hạ Lam cũng ký tên vào rồi, cục dân chính cũng đã xác nhận hai người chính thức ly hôn rồi”.

Thịnh Khải Luân nhú mày: “Cô ta dám ngang nhiên ly hôn với tôi sao đúng là hay lắm rồi...chuyện hôm trước nhờ cậu khỏi kiện cô ấy cũng chỉ là trong lúc tức giận thôi mà tôi chưa tìm cô ấy tính xỏ cô ấy lại dám ly hôn với tôi”.

Trương Cẩn Trung lại đẩy về phía của Thịnh Khải Luân một tờ giấy khác: “Đây là giấy chuyển nhượng 5% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế mà ông nội cậu đã cho Diệp Hạ Lam trước khi cô ấy kết hôn với cậu, bây giờ cô ấy chuyển lại tất cả cho cậu...”.

Cảm xúc của Thịnh Khải Luân trở nên phức tạp: “Tôi cũng chưa tìm cô ấy bàn điều kiện về chuyện của Hạ Mạt mà cô ấy đã tự ý ly hôn rồi là sao chứ... thật là bực mình mà”.

“Chuyện của Hạ Mạt tôi khuyên cậu nên xem xét lại bởi vì...”.

“Thế trợ cấp mỗi tháng, rồi nhà cửa, xe cộ thì như thế nào...”.

“Nhà cửa, xe cộ đều thuộc về cậu, trợ cấp mỗi tháng cô ấy cũng không cần, điều khoản ly hôn chỉ có một đó là sau này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra

cậu cũng không được phép can thiệp vào cuộc sống của cô ấy nữa”.

Bất ngờ Thịnh Khải Luân lại nổi quạu lên: “Cô ta đúng là ngốc hết thuốc chữa rồi... tôi phải đi tìm cô ta nói chuyện phải quấy mới được”, Thịnh Khải Luân cũng không biết tại sao nghe tin Diệp Hạ Lam đã ly hôn với mình thì lại tức giận vô cớ như vậy nữa.

Thịnh Khải Luân vừa đứng dậy thì Trương Cần Trung đã lên tiếng: “Khải Luân cậu nên về nhà đi... từ hôm tiệc mừng thọ của bà nội cậu tới giờ gia đình cậu rối rắm đó... hơn nữa về nhà đi rồi cậu sẽ biết được sự thật...”.

“Sự thật gì chứ???”.

“Điều mình thấy và sự thật đôi khi khác nhau một trời một vực... chia buồn cùng cậu”.

Thịnh Khải Luân nổi cáu lên: “Cần Trung hôm nay cậu bị sao vậy có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi”.

“Vẫn là lời khuyên đó cậu nên về nhà đi”.

Cùng thời điểm đó, trên các trang mạng xã hội vừa đăng tải vài đoạn clip về Hạ Mạt mà chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ đã có hơn 50 triệu lượt bình luận và số bình luận vẫn tiếp tục tăng lên chóng mặt. Hạ Mạt vẫn chưa hay biết gì, cô lên mạng tính xem phản ứng của khán giả đối với bộ phim điện ảnh chiếu rạp mới của mình thế nào thì tối sầm mặt lại khi thấy đoạn clip cô lần qua lộn lại trên giường với một người đàn ông khác bị tung lên mạng, hình ảnh người đàn ông kia đã được làm mờ nhưng Hạ Mạt nhận ra ngay đó là đạo diễn AA lúc đó cô mới vào nghề diễn viên nên bị đạo diễn ép quan hệ mới cho vai diễn Hạ Mạt lúc đó muốn nhanh chóng nổi tiếng đã chấp nhận đánh đổi.

Bình luận A [Diễn viên hạng A gì đó là con điểm cao cấp thì đúng hơn].

Bình luận B [Người đẹp mà rốt cuộc lại dễ tiện như vậy]

Thêm vào đó một số đoạn phim cảnh nóng cô đóng thế lúc chưa nổi tiếng cũng được phanh phui, dân mạng chửi chửi không thương tiếc.

[Thì ra là loại diễn viên cấp 3 đi lên...].

[Đúng đó nhờ kỹ năng trên giường giỏi nên mới mau nổi tiếng thôi].

[Vậy mà trước đây tôi còn hâm mộ cô ta thật đáng ghê tởm mà].

Đoạn băng ghi hình cảnh Hạ Mạt cố ý hãm hại Diệp Hạ Lam ở buổi tiệc sinh nhật của Thịnh lão phu nhân cũng được đăng tải lên, hình ảnh của Diệp Hạ Lam đã được xử lý che mờ đi nhưng hình ảnh của Hạ Mạt thì sắc nét đến từng chi tiết, thu hút hơn 40 triệu lượt bình luận sỉ vả Hạ Mạt.

[Loại người gì vậy không biết trước giờ cứ tưởng là thanh cao tốt đẹp ai ngờ là con người xấu xa như vậy].

[Đúng là khốn nạn mà bộ diễn trên phim chưa đủ hay sao mà còn diễn ngay cả trong đời sống chứ].

[Tiện nhân nên chết đi cho đỡ chật đất].

[Bây giờ thì hiểu tại sao Hạ Mạt lại thích hợp với mấy vai ác nữ trong phim rồi bởi vì con người thật của cô ta vốn là như vậy... tôi khinh].

Hạ Mạt buông cái điện thoại trong tay ra, vẻ mặt thất thần gào lên: “Tại sao lại như vậy... tại sao lại như vậy được chứ???”.

Sau đó, cô rút điện thoại ra gọi cho người quản lý của mình bên công ty Nghệ Ảnh, lớn giọng quát: “Anh mau chặn tất cả các bài viết trên mạng lại ngay lập tức mở hộp báo giải thích là có người muốn bôi nhọ tôi ngay”.

Người quản lý quát lại: “Cô đang quát ai vậy hả cô tưởng mình còn là Hạ nữ thần chắc, phim của cô ở rạp bị người phá nát poster rồi còn nói nếu còn công chiếu phim do cô diễn thì sẽ tẩy chay luôn cả Nghệ Ảnh kia kia, các dự án phim cô tham gia đều bị đình chỉ tổng giám đốc đã quyết định xa thải cô khỏi Nghệ Ảnh rồi”.

Hạ Mạt tròn mắt gào lên: “Không thể nào...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Người trợ lý liền cúp máy, tổng giám đốc của Nghệ Ảnh là Minh Triết Văn liền hỏi Thịnh Khải Lăng: “Cô ta thâm như vậy vừa ý cậu chưa???”.

Thịnh Khải Lăng liền mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn đã giúp tôi chuyện lớn này”.

“Có gì đâu lâu nay tôi cũng không ưa Hạ Mạt bởi vì cô ta rất kiêu ngạo không coi ai ra gì từ bây giờ để xem cô ta sẽ sống như thế nào đây thật đáng mong đợi”.

“Để cảm ơn cậu đã giúp đỡ tôi sẽ đầu tư một số tiền lớn vào dự án phim mới của cậu được không?”.

“Cậu hào phóng như vậy tôi rất thích”.

Thịnh Khải Luân về Thịnh gia thì thấy Thịnh Nhất Phi đang ngồi trong phòng khách lướt điện thoại di động, anh ngạc nhiên hỏi: “Nhất Phi sao em lại ở đây?”.

Thịnh Nhất Phi vẫn nhìn chăm chăm vào cái điện thoại: “Em về nhà mình thì có gì sai à”.

“Không phải ý anh là em đang đi du lịch ở Pháp cơ mà sao lại đột ngột xuất hiện trong nhà”.

Thịnh Nhất Phi ném cái điện thoại qua một bên rồi nhìn Thịnh Khải Luân: “Anh nói xem có yêu quái đến náo loạn Thịnh gia thì hiển nhiên em phải trở về thu phục rồi”.

“Àn nói linh tinh...mọi người đâu cả rồi?”.

“Tưởng anh quên luôn Thịnh gia rồi chứ”.

“Rốt cuộc là mọi người đâu rồi”.

Thịnh Nhất Phi lắc đầu: “Không biết nữa”.

Thịnh Khải Luân có chút cáu: “Anh không có giỡn với em đâu nha”.

Thịnh Nhất Phi bắt đầu đứng dậy bước đến đứng trước mặt của Thịnh Khải Luân: “Anh hai từ nhỏ em luôn thần tượng anh nhưng em không ngờ anh lại là con người như vậy thật đúng là đáng thất vọng mà”.

Vừa lúc đó Thịnh lão gia, Thịnh Khải Nam và Lâm Tuệ Nghi đi xuống lầu.

Thịnh Nhất Phi cầm remote bật máy chiếu lên rồi nói: “Anh xem lại bản thân mình đáng tự hào đến mức nào đi này”.

Thịnh Khải Luân nhìn lên màn hình thì thấy khung cảnh tiệc mừng thọ của bà nội rồi đoạn đối thoại của Diệp Hạ Lam và Hạ Mạt đến lúc nhìn thấy Hạ Mạt kéo Diệp Hạ Lam rồi tự mình ngã xuống anh mới hiểu ngày hôm đó Hạ Mạt nhìn thấy anh đi tới nên mới giả vờ đáng thương ủy khúc rồi tự mình lao xuống cầu thang để đổ tội cho Diệp Hạ Lam nhưng vì góc nhìn nên Thịnh Khải Luân cứ tưởng là Diệp Hạ Lam xô Hạ Mạt xuống lầu. Anh còn chưa hết bàng hoàng thì lại nhìn thấy Diệp Hạ Lam bị mình đẩy mạnh một cái ngã vào cái tủ kính để sợi dây chuyền “Con mắt đại dương”. Lúc đó anh chỉ nghĩ là đẩy Diệp Hạ Lam ra để chạy tới bên Hạ Mạt mà thôi anh cũng không ngờ rằng mình dùng lực lớn đến như vậy, hại cô bị thương thê thảm như thế.

Khi nhìn cảnh Diệp Hạ Lam khóc nói với Thịnh Khải Tề “ Cứu...cứu con tôi...làm ơn” tim anh như thắt lại, Thịnh Khải Luân thất thần: “Tại sao...tại sao lại như vậy...tại sao cô ấy không nói cho tôi biết là cô ấy đang mang thai chứ...”.

Thịnh Khải Tề từ bên ngoài kéo một tên nào đó đi vào nhà, Thịnh Khải Luân nhìn sơ qua liền nhận ra đây là người tự xưng mình tên Chí Bằng thanh mai trúc mã của Diệp Hạ Lam.

Thịnh Khải Luân nhú mày cất tiếng hỏi: “Người này sao lại ở đây?”.

Thịnh Khải Tề không chút nương tình đạp vào chân tên kia một cái làm hắn khụy gối quỵ xuống, anh cất giọng lạnh lùng lên tiếng: “Mày khai ra tất cả hoặc là CHẾT”.

Tên kia run rẩy như cây sậy: “Tôi...tôi không có làm gì hết”.

Thịnh Khải Tề ngồi xuống nhìn tên đó bằng ánh mắt sắc lạnh làm cho hắn không rét mà run, giọng điệu của anh giống như một con quỷ từ dưới địa ngục vừa bò lên: “Tao chân thành khuyên mày thành thật khai báo để còn nhận được sự khoan hồng của pháp luật...bằng không tao sẽ cho mày sống không bằng chết đó...mày thử nghĩ kỹ xem mày chết thay người khác có công bằng không?!”.

Mọi người lần đầu tiên thấy Thịnh Khải Tề như thế nên không khỏi kinh ngạc.

Tên kia suy nghĩ một chút liền lên tiếng: “Tôi khai...tôi xin khai hết...thật ra tôi không phải tên là Chí Bằng tên của tôi A Lư, là một người vác hàng ở bến cảng, là Viên Đình Đình gài bẫy tôi cùng sát hại Hạ Sâm lúc đó tôi túng quẫn quá nên làm liều canh ông ta say rượu thì đẩy ông ta xuống sông...tôi cũng không quen biết cô gái tên Diệp Hạ Lam đó tôi chỉ nhận tiền của Viên Đình Đình và Hạ Mạt vu khống cô ấy mà thôi...khi đó họ đã nói nếu tôi không làm vậy sẽ tống tôi vào tù nên tôi đành phải làm theo lời của họ”.

Sau khi A Lư khai xong thì có hai người cảnh sát bước vào cùng tay hãm dẫn đi.

Thịnh Khải Luân nghe từng câu từng chữ mà cứ ngỡ là sét đánh ngang tai, có quá nhiều thông tin được phơi bày làm cho anh nhất thời không phản ứng kịp: “Người đó không phải Chí Bằng, không phải thanh mai trúc mã của Hạ Lam. . . vậy rốt cuộc Chí Bằng là ai mà cô ấy trong mơ cũng gọi tên cơ chứ?”.

Thịnh Khải Tề nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt đỏ ngầu tràn đầy tức giận: “Không phải anh điều tra một chút liền biết hay sao?”.

Thịnh Khải Luân rũ mắt, con ngươi của anh co rúc lại vì thống khổ: “Vì sao cô ấy lại không nói cho tôi biết là cô ấy đang mang thai con của chúng tôi chứ?”.

Thịnh Khải Tề bước tới nắm lấy cổ áo của Thịnh Khải Luân rồi quát: “Tại sao cô ấy không nói cho anh biết hả? lúc anh đòi ly hôn cô ấy đã khóc hết nước mắt cầu xin anh cô ấy đang tính nói cho anh biết thì anh đã nhẫn tâm đẩy cô ấy rồi chạy đi. . . anh không xứng đáng làm chồng người ta làm cha người ta. . .”.

Trái tim của Thịnh Khải Luân đau thắt lại anh cũng không phản kháng mặc kệ Thịnh Khải Tề muốn làm gì thì làm: “Hạ Lam. . . Hạ Lam đang ở đâu vậy?”.

Thịnh Khải Tề buông tay ra rồi nói: “Anh không cần tìm nữa bởi vì suốt cuộc đời này cô ấy sẽ không bao giờ làm phiền anh và Hạ Mạt của anh nữa đâu”.

Thịnh Khải Luân nổi nóng lên nắm lại cổ áo của Thịnh Khải Tề: “Tôi hỏi cô ấy đang ở đâu. . . nói”.

“Không biết”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Thịnh Khải Luân đẩy Thịnh Khải Tề ra: “Không biết là thế nào chứ. . . vậy mấy người đã làm gì mà không biết cô ấy đi đâu chứ”.

Má Lý đứng một bên khóc hết nước mắt giọng cũng khàn đặc: “Thiếu phu nhân cho tôi về quê ăn tết mấy hôm nhưng tôi nghĩ lại cô ấy ở nhà có một mình lại vừa sảy thai tôi sợ cô ấy đón tết một mình sẽ buồn lắm nên mới quay trở lại. . . nhưng lúc tôi về Tiệp Trương Trang thì cô ấy đã bỏ đi rồi thư từ biệt ở đây”.

Má Lý cầm bức thư của Diệp Hạ Lam để lại đưa cho Thịnh Khải Luân, ngón tay anh run lên mở bức thư ra.

[Khải Luân khi anh cầm trên tay bức thư này đọc những dòng chữ này thì có lẽ em đã đi đến một nơi rất xa. . . hoàn toàn bước chân ra khỏi cuộc đời của anh rồi. Em đúng là yêu anh sâu đậm có thể tình yêu này bắt đầu từ lần đầu tiên em nhìn thấy anh nằm trên giường bệnh vào nhiều năm về trước lúc đó anh cứ như một thiên sứ vậy. Có nghĩ em cũng không dám nghĩ sẽ được gặp lại chàng thiên sứ ấy lần nữa nhưng không ngờ em lại có duyên trở thành vợ của anh. Những ngày được sống bên cạnh anh em cảm thấy rất vui vẻ và hạnh phúc chỉ tiếc là. . . em không phải người mà anh muốn cùng nắm tay đi đến cuối đời. Em xin lỗi vì đã ích kỷ giữ lấy anh trong thời gian qua làm anh đau khổ khi không thể đường đường chính chính ở bên cạnh người con gái mà anh đem lòng yêu thương. . . em nghĩ kỹ rồi em trả lại tự do cho anh Thịnh Khải Luân. Sau này chúng ta đường ai nấy đi nếu có vô tình gặp tình lại cứ xem như người xa lạ mà lướt qua nhau. Bởi vì đến cuối cùng em nhận ra thứ cảm xúc của em đối với anh không còn là yêu nữa mà chỉ có duy nhất một chữ hận mà thôi. . . Vĩnh biệt”.

Thịnh Khải Luân thấy mọi thứ trước mắt mình mờ dần đi, hơi nước từ đầu kéo đến ngưng tụ thành nước mắt rơi xuống những con chữ của Diệp Hạ Lam để lại.

Mọi người đều không ngờ Thịnh Khải Luân sẽ như đứa trẻ thần nhiên đứng khóc như thế.

Thịnh Nhất Phi liền lên tiếng: “Anh hai nếu anh là một người đàn ông tốt anh đã không day dưa rồi làm khổ cả hai cô gái rồi, nếu anh là người chồng tốt anh đã sớm trân trọng chị Hạ Lam rồi, nếu anh là người cha tốt thì anh đã không tự tay giết chết con của mình rồi. . . anh không có tư cách ở đây mà trách móc người khác đâu. . . anh tự kiểm điểm lại bản thân mình đi thì hơn”.

Thịnh lão gia khề lắc đầu về mặt âm ỉm giọng nói cũng đượm buồn: “Khải Luân chúc mừng con đã được tự do rồi. . . sau này con có yêu ai muốn ở bên cạnh ai là chuyện của con Thịnh gia sẽ không một ai can thiệp vào nữa nhưng ta tuyệt đối không bao giờ chấp nhận con tiện nhân Hạ Mạt đó bước chân vào nhà này”.

Thịnh Khải Luân nhìn Thịnh lão gia bằng ánh mắt khẩn cầu: “Ông nội, Diệp Hạ Lam đang ở đâu vậy làm ơn nói cho con biết đi”.

Thịnh lão gia khề lắc đầu thờ dài: “Chuyện đó đã không còn liên quan đến con nữa rồi”.

Thịnh Khải Luân lao ra ngoài, lái xe đến ký túc xá ở đại học Z và gặp được Lục Ngạc, Lục Ngạc không biết mối quan hệ của Thịnh Khải Luân và Diệp

Hạ Lam nên nói thật: “Cách đây mấy ngày Hạ Lam đã dọn ra khỏi ký túc xá rồi, cậu ấy cũng thôi học ở đại học Z luôn rồi”.

“Sao cơ???? thôi học ư???”.

Lục Ngạc gật đầu: “Uh tội nghiệp cho Hạ Lam lắm, hồi trước ba mẹ cậu ấy là nghệ nhân làm đồ gốm sứ nổi tiếng ở Thành phố X nên gia đình rất khá giả bất hạnh thay năm cậu ấy lên 8 tuổi gia đình gặp tai nạn giao thông, ba mẹ và cả người anh song sinh của cậu ấy đều mất hết. Lúc đó nghe nói ở bệnh viện có một thiếu gia giàu có bị bệnh tim phải thay tim gấp và trái tim của anh hai của Hạ Lam phù hợp nghe nói cậu ấy đã hiến tim của anh mình cho cậu thiếu gia kia vì cậu ấy nghĩ tim của anh mình còn đập thì tức là một phần của anh ấy vẫn còn sống. Sau khi người thân mất hết Hạ Lam được quản gia cũ của nhà mình nhận về làm con nuôi, ở cái tuổi ăn tuổi chơi cậu ấy đã phải làm đủ nghề để kiếm tiền trang trải cuộc sống. Thời gian gần đây học phí lên cao cậu ấy lại thường xuyên thấy mệt mỏi cứ nghe mùi bùn đất là buồn nôn nên không làm được đồ gốm bán kiếm tiền vì vậy nên phải nghỉ học đó. Hạ Lam nói là về quê nhưng thật ra cậu ấy đâu có quê để mà về người thân đã mất hết ba nuôi cũng không còn nữa đúng là rất đáng thương”.

Thịnh Khải Luân nắm bắt được vấn đề liền hỏi lại: “Ba nuôi cũng không còn nữa, là có ý gì?”.

Đôi mắt của Lục Ngạc cũng đượm buồn: “Cách đây không lâu ba nuôi của Hạ Lam đã mất rồi, lúc đó trong cậu ấy đáng thương”.

Cổ họng của Thịnh Khải Luân như có cái gì đắng chát nghẹn lại: “Hạ Lam phải làm đồ gốm bán kiếm tiền đóng học phí ư?? Ba nuôi cô ấy mất rồi sao????”.

Lục Ngạc liền gật đầu: “Đúng vậy ngày chủ nhật tôi vẫn thường xuyên bán phụ cậu ấy ở phố hàng thủ công đó”.

“Vậy cô có biết rốt cuộc là Hạ Lam đi đâu không?”.

“Chuyện này tôi cũng không biết Hạ Lam không có nói qua là sẽ đi đâu hết tôi cũng đang lo cho cậu ấy đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115

Thịnh Khải Luân lái xe một cách vô thức anh nhớ lại trước đây ba anh từng nói “Khải Luân con nợ Hạ Lam một mạng sống vì vậy con phải hết lòng yêu thương chăm sóc cho con bé” lúc đó anh không hiểu vì sao ba của mình lại nói như vậy nhưng bây giờ thì hiểu rồi hóa ra năm đó anh cái tử hòi sinh là nhờ có trái tim của anh trai song sinh của Diệp Hạ Lam nếu lúc đó cô không đồng ý hiến tặng trái tim đó thì cũng không có Thịnh Khải Luân của ngày hôm nay vậy mà trước giờ anh hết lần này đến lần khác làm cô tổn thương đủ kiểu... Trước đây anh luôn nghĩ Diệp Hạ Lam lấy anh vì cái vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia nhưng bây giờ nghĩ lại thì không phải như vậy. Vì Diệp Hạ Lam còn đi học nên mỗi tháng ông nội đều chu cấp cho cô một khoản tiền để đóng học phí và tiền sinh hoạt riêng nhưng cô không có xài tới mà cất vào một ngăn tủ, có lần Thịnh Khải Luân vô tình nhìn thấy còn cảm thấy chán ghét và khinh miệt cô. Hóa ra cô chưa bao giờ xài tiền của Thịnh gia cho mà luôn tự làm đồ gốm bán kiếm tiền đóng học phí. Sau đó sự xuất hiện của Hạ Mạt đúng là làm đảo lộn cuộc sống bình yên của Diệp Hạ Lam, anh một phần quá tin vào tài diễn xuất của Hạ Mạt một mặt cảm thấy ghen tị với người tên Chí Bạng mà ngay cả trong mơ Diệp Hạ Lam cũng gọi tên đó nên dần tình yêu bắt đầu dao động, để rồi cả hai đi đến bước đường của ngày hôm nay. Ngay giờ phút này anh thấy hận chính bản thân mình nếu lúc đó anh chịu nghe cô nói thì đã không xảy ra bi kịch của ngày hôm nay rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên Thịnh Khải Luân bắt máy thì nghe thấy giọng của Hạ Mạt: “Khải Luân anh đang ở đâu vậy mau về đi có chuyện rồi”.

Thịnh Khải Luân cũng đang muốn nói chuyện với Hạ Mạt nên lái xe đi về nơi cô sống.

Thịnh Khải Luân lái xe đến chung cư mà Hạ Mạt đang ở rồi đi lên nhà của cô, anh vừa giờ tay lên tính gõ cửa thì nghe thấy tiếng cãi nhau trong nhà của Hạ Mạt nên khựng lại.

Tiếng Hạ Mạt quát lên đầy sự day nghiến và chanh chua: “Viên Đình Đình cô nói vậy là sao chứ? Sự việc đã ra như vậy rồi cô mau tìm cách giải quyết đi chứ”.

Viên Đình Đình lơ đãng như không muốn nghe nữa và quát lại: “Cô nghĩ bây giờ mình là ai chứ nữ thần sao? Cô bây giờ là ngôi sao hết thời rồi Diệp Y Mạt à”.

Hạ Mạt tròn mắt lên quát: “Tôi cấm cô không được gọi tôi bằng cái tên đó nữa, tôi không muốn mang quá khứ hại người của ba tôi nữa là ông ta giết chết ba mẹ và anh trai của Diệp Hạ Lam không liên quan đến tôi, tôi cũng không phải là chị họ của cô ta...lúc trước tôi đến thành phố B chẳng phải đều làm theo lời cô hết đó sao nếu cô dám bỏ rơi tôi lúc này tôi sẽ có ngôi tù đó Viên Đình Đình cô nên nhớ tôi đang giữ chứng cứ bạn trai cô và cô vận chuyển hàng cấm”.

Viên Đình Đình cong môi lên cười lạnh: “Diệp Y Mạt mày có ngon thì cung cấp bằng chứng cho cảnh sát đi, mày nên nhớ chúng ta là cùng hội cùng thuyền mày chính là chủ mưu bảo tao đi giết chết chính ba ruột của mày còn đồ tội cho Diệp Hạ Lam...chẳng những vậy mày còn sai tao tìm một gã đàn ông không ra gì để lừa gạt Thịnh thiếu gia đó là thanh mai trúc mã của Diệp Hạ Lam nữa...tao thật mong chờ đến lúc anh ta biết bộ mặt thật của mày sẽ đối xử với mày như thế nào nữa”.

Hạ Mạt nổi điên lên quát: “Cầm miệng cho tôi...tôi là người mà anh ấy yêu nhất anh ấy sẽ không bỏ rơi tôi đâu...”.

Viên Đình Đình nở nụ cười giễu cợt: “Thật là cười chết tôi mất lúc cô trở về đây dùng cả mạng mình ra uy hiếp thì Thịnh tam thiếu vẫn một lòng với vợ của mình chỉ từ khi anh ta tâm sự với cô rằng Diệp Hạ Lam có người nào đó trong lòng mà đến nỗi trong mơ cũng gọi tên, cô đã lợi dụng kẻ hở đó để làm cho anh ta hiểu lầm vợ của mình mặc dù cô biết rõ người tên Chí Bằng mà Diệp Hạ Lam thường mơ thấy chính là anh trai của cô ta...để tôi xem sau khi biết tất cả sự thật Thịnh tam thiếu có còn yêu cô hay không?”.

“Cô cắt cho tôi...cút cho tôi”.

Lúc Viên Đình Đình đi ra, Thịnh Khải Luân đã tránh mặt đi, anh nắm chặt tay thành nắm đấm, trong lòng ngọn lửa tức giận đang cháy lên ngùn ngụt thì ra từ đầu tới cuối anh chỉ là một thằng ngu bị Hạ Mạt dắt mũi đi từ chuyện này đến chuyện khác.

Một lúc sau, Thịnh Khải Luân bước tới gõ cửa nhà Hạ Mạt, gương mặt của anh vẫn điềm tĩnh giống như không có chuyện gì xảy ra hết, anh muốn thử xem rốt cuộc Hạ Mạt còn muốn diễn kịch tới bao giờ nữa.

Hạ Mạt thấy Thịnh Khải Luân liền lao tới ôm chặt lấy anh khóc lóc: “Khải Luân là Diệp Hạ Lam đã hại em cô ấy tung các đoạn clip nhằm gây ảnh hưởng đến hình ảnh của em...”.

“Thật sao??” tuy là một câu hỏi vô cùng nhẹ nhàng nhưng trong ánh mắt của anh lại toát ra khí lạnh bức người.

Hạ Mạt né tránh ánh mắt của Thịnh Khải Luân: “Tất nhiên rồi”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy hai vai của Hạ Mạt bắt cô đối mặt với mình, anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh như băng: “Tại sao...cô lại lừa tôi vậy??”.

Hạ Mạt gạt mình cô nhìn thấy trong ánh mắt của Thịnh Khải Luân sự giận dữ từ trước đến giờ anh chưa bao giờ đối với cô như vậy cả: “Anh...nói gì...em nghe không hiểu em có lừa anh chuyện gì đâu chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

Thịnh Khải Luân im lặng nhìn các biểu cảm trên mặt của Hạ Mạt.

Hạ Mạt liền lên tiếng biện minh: “Khải Luân anh đừng vì mấy tin tức vô căn cứ trên mạng mà nổi giận với em mà”.

“Tôi không quan tâm người ta nói gì về cô mà tôi chỉ quan tâm cái tôi tận mắt chứng kiến thôi, tại sao hôm sinh nhật của bà nội cô lại nói dối là Hạ Lam đây cô xuống lầu chứ...từ đầu tới cuối cô ấy không làm hại gì cô hết tại sao cô lại làm như vậy với cô ấy chứ, cô nói đi”.

Mặt của Hạ Mạt trắng bệch không còn chút máu: “Em...em...không có”.

Thịnh Khải Luân cảm điện thoại bật một đoạn ghi âm cho Hạ Mạt nghe, đó chính là cuộc nói chuyện giữa cô và Viên Đình Đình lúc này, từng câu từng chữ đánh thẳng vào tâm trí của Hạ Mạt làm cho cô lao đảo ngã ngửa trên mặt đất.

“Nếu không phải tôi tận tai nghe tận mắt thấy thì có lẽ tôi cũng không tin cô là người độc ác như vậy đâu”.

Hạ Mạt hốt hoảng ra mặt nhưng biết không thể tiếp tục lấp liếm tội lỗi của mình nên đành thú nhận: “Em cũng không muốn như vậy đâu nhưng em nhận thấy anh càng ngày càng yêu thích Diệp Hạ Lam em sợ có một ngày anh sẽ vì cô ấy mà quên em cho nên em mới làm như vậy em chỉ muốn anh quan tâm đến em thôi huhuhu...”.

Trong mắt của Thịnh Khải Luân đầy vẻ bi thương: “Phải, cô nói đúng tôi đã yêu Diệp Hạ Lam chỉ là tôi không dám chấp nhận sự thật thôi từ ngày mà cô chọn nói chia tay với tôi thì chúng ta đã không còn thuộc về nhau nữa rồi...vì tôi cố chấp cứ sống trong quá khứ nên mới gây ra bi kịch ngày hôm nay”.

“Huhuhu anh đừng nói như vậy mà...em biết sai rồi sau này em sẽ an phận làm tình nhân bên ngoài của anh sẽ không kiểm chuyện với Diệp Hạ Lam nữa...em mất tất cả rồi không thể mất luôn cả anh được đâu Khải Luân à”.

“Tôi xin lỗi cô Hạ Mạt nếu tôi không day dưa với cô thì bây giờ có lẽ cả cô và Hạ Lam đều không bị tổn thương”.

Hạ Mạt níu lấy cánh tay của Thịnh Khải Luân lại: “Khải Luân cầu xin đừng rời bỏ em mà huhuhu...”.

Thịnh Khải Luân gỡ từng ngón tay của Hạ Mạt ra: “Tôi xin lỗi tôi không thể tiếp tục sống như vậy nữa...là tôi nợ Hạ Lam đời này kiếp này chỉ có thể toàn tâm toàn ý bù đắp cho cô ấy mà thôi...”.

Thịnh Khải Luân rời đi Hạ Mạt khóc rống lên: “Tại sao chứ...tại sao ông trời lại nhẫn tâm như vậy lấy đi tất cả những thứ khác của tôi cũng không sao nhưng tại sao lại mang Khải Luân rời xa tôi chứ huhuhu”.

Diệp Hạ Lam ra sân bay với giáo sư Trình Cẩm Tú cô không biết tương lai ở đất khách quê người thế nào nhưng trước mắt cô cần phải rời khỏi Thành phố X sớm nhất có thể, đi mà không từ biệt thì đúng thật là có lỗi nhưng nếu nói ra mọi người chắc chắn sẽ cản cô lại thế nên cô đành lẳng lặng mà bỏ đi...có lẽ đây là giải pháp tốt nhất đối với cô và Thịnh gia.

Có tiếng chuông điện thoại Diệp Hạ Lam mở lên xem thì thấy trên màn hình hiện lên ba chữ “Thịnh Khải Luân” cô chần chờ một lúc rồi đưa tay ra đài phun nước phía sau chỗ mình đang ngồi buông cái điện thoại ra, cái điện thoại từ từ chìm dần xuống đáy hồ cũng như chôn vùi tình cảm giữa cô và Thịnh Khải Luân vậy.

Giáo sư Trình cầm hộ chiếu đi ra nói với Diệp Hạ Lam: “Chúng ta vào trong làm thủ tục thôi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Dạ giáo sư” rồi đứng dậy đi vào trong.

Thịnh Khải Luân gọi hơn mười cuộc điện thoại mới có người bắt máy: “Alo...”.

“Diệp Hạ Lam tại sao bây giờ em mới bắt máy chứ?”.

Có giọng của đàn ông vang lên: “Xin lỗi nhưng tôi không phải Diệp Hạ Lam tôi nhặt được cái điện thoại này trong đài phun nước ở sân bay”.

Thịnh Khải Luân liền cúp máy chuyển hướng chạy tới sân bay, tới nơi anh gọi điện cho số điện thoại của Diệp Hạ Lam thì gặp được người đàn ông đã nhặt được chiếc điện thoại của Diệp Hạ Lam ở đài phun nước: “Anh nhặt được chiếc điện thoại này khi nào thế?”.

“À 15 phút trước tôi thấy một cô gái ngồi ở đây không biết cô ấy có tình hay vô ý mà làm rớt cái điện thoại vào đài phun nước, tôi nhặt lên tính chạy theo đưa cho cô ấy nhưng lại không gặp được...anh quen với cô ấy vậy thì nhờ anh trả lại cho cô ấy”.

Thịnh Khải Luân nhận lấy chiếc điện thoại: “Cảm ơn anh rất nhiều” rồi liền chạy vào trong, Thịnh Khải Luân tìm khắp nơi mà vẫn không thấy Diệp Hạ Lam đâu hết cuối cùng anh đứng giữ sân bay mà hét lên: “Diệp Hạ Lam...em đang ở đâu... mau ra đây đi anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em...Diệp Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam đang đứng xếp hàng chờ vào trong, cô đột nhiên nghe ai đó gọi “Diệp Hạ Lam” là giọng nói rất quen thuộc của Thịnh Khải Luân cô quay người lại nhìn xung quanh rồi cười tự giễu thầm nghĩ “Đồ ngốc làm sao anh ta có thể tới đây tìm mày chứ...tình mộng dĩ”.

Diệp Hạ Lam vừa đi vào trong thì Thịnh Khải Luân vừa chạy tới công soát vé, có lẽ hết duyên rồi thì dù cho có đứng ở trước mắt cũng sẽ bỏ lỡ nhau...

Diệp Hạ Lam vừa ngồi vào ghế thì có một bóng người đi ngang qua cô, anh ta quay đầu lại nhìn cô nháy mắt một cái rồi nở nụ cười thân thiện.

Máy bay cất cánh mang Diệp Hạ Lam đến bên kia bờ đại dương để lại một Thịnh Khải Luân đứng ngơ ngác như người mất hồn

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Bước chân về Tiệp Tương Trang, Thịnh Khải Luân thất thần ngã người xuống sofa, một lúc sau anh ngồi dậy đưa tay tính rót nước uống thì phát hiện bộ tách trà bằng gốm sứ màu đen trên bàn đã biến mất, cánh tay lơ lửng giữa không trung rồi thu lại với vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Thịnh Khải Luân một mình đi vào bếp thì thấy trên bàn ăn trong bếp có một cái bình và mấy cái ly bằng thủy tinh, khoảng hai tuần trước vẫn là một cái bình sứ trắng và những chiếc ly bằng gốm nhiều màu sắc với họa tiết các nhân vật disney rất dễ thương anh nhũn mày cảm thấy không quen vì trước giờ mọi thứ trong nhà đều bằng gốm sứ nay bị thay thế bởi vật liệu khác nên tự nhiên lại thấy rất xa lạ.

Thịnh Khải Luân đi lên lầu thì phát hiện ra mấy nhân vật hoạt hình bằng gốm để ở mấy hốc tường cũng không có, mấy cái chuông gió có vật trang trí bằng gốm cũng không cánh mà bay. Tất cả dấu vết về Diệp Hạ Lam dường như bị xóa sạch cứ như là cô chưa từng sống trong ngôi nhà này vậy. Đồ đạc trong nhà đều bị thay thế bằng các vật dụng giống như trong ngôi nhà mẫu mà anh đã nhờ người thiết kế trước đó để dự định chung sống với Hạ Mạt trước khi cưới Diệp Hạ Lam. Lúc trước khi cô trang trí nhà như vậy anh còn cầu nhàu suốt mấy hôm còn khó chịu cố tình làm vỡ mấy cái ly gốm của cô nhưng bây giờ không thấy nữa tự nhiên lại thấy thiếu.

Thịnh Khải Luân đi về phòng ngủ chính, mở tủ quần áo ra thì thấy gần như là toàn bộ quần áo mà bà nội, mẹ anh và anh tặng cho cô vẫn còn y nguyên trong đó cô chỉ lấy đi mấy bộ đồ mà cô tự mình mua mà thôi, trang sức tiền bạc mọi thứ vẫn nằm yên bất động trong tủ.

Thịnh Khải Luân đi vào nhà vệ sinh thấy bàn chải đánh răng chỉ còn một cái của anh nằm tro bụi buồn tẻ một góc, bộ ly gốm hai cái giống nhau cũng biến

mất thay vào đó là một chiếc ly thủy tinh nằm lẻ loi trên kệ.

Thịnh Khải Luân thờ dài bước ra ngoài ngã người nằm lên giường, đôi mắt vô hồn cứ dán lên trần nhà, miệng thì lẩm bẩm: “Cô ấy đi thật rồi... nếu không tìm được Diệp Hạ Lam trở về thì cả đời này mình vẫn nợ cô ấy một lời xin lỗi”.

Thịnh Khải Luân đến trường học tìm Thịnh Khải Tề: “Nói cho anh biết ba nuôi của Hạ Lam được an táng ở đâu vậy?”.

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ thờ ơ: “Anh hỏi để làm gì???”.

Thịnh Khải Luân rũ mắt cúi đầu như mình là kẻ tội đồ: “Anh muốn đến thấp cho ba nén nhang”.

Thịnh Khải Tề nhếch môi cười lạnh ánh mắt toát lên sự căm hờn: “Không cần đâu anh ba, trong lúc bác trai và Hạ Lam cần anh nhất thì anh không xuất hiện, trong lúc họ đấu tranh với lăng ranh sinh tử thì anh ở đâu? Lúc bác trai còn sống anh không tận tình chăm sóc thì mất rồi cũng không cần làm trò nữa không có ai xem đâu... còn nữa Hạ Lam buông tay anh rồi anh cũng nên buông tha cho cô ấy đi”.

Thịnh Khải Tề đi lướt qua Thịnh Khải Luân luôn.

Nếu là trước đây chắc chắn Thịnh Khải Luân sẽ không đuổi theo để hỏi cho rõ nhưng lần này anh đã hạ mình chạy theo Thịnh Khải Tề, ánh mắt của anh cũng toát lên sự chân thành: “Tiểu Tề, anh xin em nói cho anh biết nơi an táng ba nuôi của Hạ Lam được không? Anh biết mình sai rất nhiều chuyện... anh đang rất hối hận anh muốn đến thấp cho ba nuôi nén nhang để làm tròn đạo hiếu của con cái”.

Thịnh Khải Tề nhìn đáng vẻ tiêu tụy xơ xác ăn mặc lôi thôi, vẻ mặt không còn chút sức sống nào, thậm chí Thịnh Khải Luân còn không thèm chú ý đến hình tượng của mình trong mắt người khác, râu cũng phủ một lớp trên cằm nhìn vô cùng chật vật nên không khỏi lắc đầu: “Nghĩa trang Tây Thành”.

Thịnh Khải Luân lái xe đến nghĩa trang Tây Thành, anh bước đến trước mộ của Tống Dụ đặt lên đó một bó hoa Bách Hợp trắng, nhìn di ảnh của Tống Dụ với nụ cười hiền lành chân chất hốc mắt của Thịnh Khải Luân thấy cay cay, anh khụy gối quỳ trước mộ của Tống Dụ, giọng nói đầy sự ăn năn hối hận: “Ba nuôi à, con xin lỗi ba nhiều lắm là con ngu ngốc không phân biệt được đúng sai nặng nhẹ nên mới đi đến bước đường của ngày hôm nay... con không dám xin ba tha thứ cho sự hối hận muộn màng của con chỉ xin ba sống khôn thác thiêng phù hộ cho con tìm được Hạ Lam trở về, con hứa sẽ không làm cô ấy tổn thương nữa, con có thể thề trước di ảnh của ba như vậy...”.

Thịnh Khải Luân đã quỳ trước mộ của Tống Dụ rất lâu đến nỗi chân tê cứng không còn cảm giác gì hết, đến lúc trời đổ mưa người canh mộ mới đến bảo anh nên về đi.

Đi trên con đường nhỏ lát những viên đá hoa cương đen, hai bên đều trồng những cây thông được cắt tỉa tỉ mỉ, Thịnh Khải Luân vô tình nhìn thấy ba ngôi mộ khác nằm gần mộ của Tống Dụ, một bia mộ đề tên Diệp Phi Bằng, một bia mộ đề tên Dung Tịnh Y, một bia mộ nữa đề tên là Diệp Chí Bằng.

Cõi lòng của Thịnh Khải Luân giờ đây tan nát hết rồi trước đây anh từng nghe ba mẹ mình nhắc qua tên của ba mẹ Hạ Lam nên nhớ mang máng, còn người tên Chí Bằng mà Diệp Hạ Lam thường mơ thấy hẳn là anh trai của cô rồi.

Trái tim trong lồng ngực trái của Thịnh Khải Luân co thắt mạnh mẽ khi nhìn thấy nhìn di ảnh của Diệp Chí Bằng... phải chăng vật nằm trong lồng ngực trái của Thịnh Khải Luân gặp lại chủ nhân cũ nên mừng rỡ đập liên hoàn như thế hay là vì bản thân Thịnh Khải Luân biết thế nào là đau đớn vì đã lỡ làm lạc mất một người mà anh yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Suốt nhiều ngày trôi qua không chỉ một mình Thịnh Khải Luân mà Thịnh Khải Tề cũng dốc hết sức tìm kiếm Diệp Hạ Lam khắp Thành phố X nhưng tung tích về cô vẫn bặt vô âm tín.

Một thời gian ngắn sau, trên báo chí đồng loạt giật tít với các tiêu đề nóng bỏng tay như “Nữ minh tinh Hạ Mạt hết thời”, “Hạ Mạt- đưa con nhả tâm hại chết cha mình”, “Minh tinh Hạ Mạt bị tung clip nóng, hình ảnh nhạy cảm-sự nghiệp đi vào lãng quên”,...

Hạ Mạt và Viên Đình Đình thì bị truy tố cùng một lúc, Viên Đình Đình với tội danh buông hàng cấm và đồng phạm giết người, Hạ Mạt với tội danh chủ mưu giết người thông đồng vận chuyển hàng cấm, ngay cả cái tên tự nhận mình là Chí Bằng cũng bị kết án với tội danh giết người thành lập. Cả ba người đều bị pháp luật truy tố và phải ngồi tù để chịu trách nhiệm cho tội lỗi của mình.

Thịnh Khải Luân nghe tin tức về Hạ Mạt như thế, anh khẽ thờ dài nếu không vì anh thì cô cũng không sa lầy lún sâu vào còn đường tội lỗi như hôm nay... chỉ trách anh không đủ niềm tin với Diệp Hạ Lam nên tất cả mới đi đến bước đường không thể quay đầu như ngày hôm nay.

Không cần điều tra cũng biết chuyện này nhất định là chủ ý của Thịnh lão gia để đòi lại chút công lý cho Diệp Hạ Lam, bản thân Thịnh Khải Luân không tố giác tội lỗi của Hạ Mạt trước pháp luật nhưng anh cũng nhất quyết không can thiệp vào nữa, bởi vì cô ta đáng phải nhận hình phạt cho tội lỗi của mình.

Thịnh Khải Luân cho Tô Hoài Du và Sở Nại Quân đi điều tra tìm kiếm nhưng vẫn không có, anh bức mình nên quát: “Có một cô gái mà cũng tìm không ra đúng là vô dụng mà...cút hết cho tôi”.

Thịnh gia đã dùng toàn bộ các mối quan hệ và thế lực để tìm Diệp Hạ Lam về nhưng kết quả đều làm mọi người thất vọng.

Tết đến nhà ai cũng mang không khí vui tươi náo nhiệt nhưng riêng Tiệp Tương Trang thì lại nhuộm một màu bi thương khó tả.

Đêm giao thừa một mình Thịnh Khải Luân đứng trên sân thượng ngắm nhìn lên bầu trời với cái nhìn lạc lõng xa xăm, anh nghĩ về Diệp Hạ Lam rồi tự hỏi “Giờ này em đang ở đâu? Làm gì vậy hả Hạ Lam?”.

Thời khắc bước sang năm mới những chùm pháo hoa đa sắc nở bung giữa trời vô cùng đẹp mắt nhưng Thịnh Khải Luân lại không cười nổi một cái, anh nhớ lại năm trước vào thời điểm năm mới đến anh và Diệp Hạ Lam cùng nhau ngắm nhìn pháo hoa rất là vui.

Diệp Hạ Lam từng nói: “Pháo hoa tuy đẹp nhưng lại chỉ bùng sáng trong giây lát, hạnh phúc của đời người cũng vậy chỉ tỏa sáng một lần mà thôi”.

Lúc ấy Thịnh Khải Luân đã nói với cô: “Pháo hoa mau nở mau tàn nhưng tình yêu của anh đối với em sẽ mãi mãi không bao giờ tàn, hạnh phúc của chúng ta ngày nào cũng sẽ tỏa sáng hết”.

Càng nhớ đến Diệp Hạ Lam trái tim của Thịnh Khải Luân càng đau tưởng chừng như tim anh bị ai xé toạt ra làm trăm nghìn mảnh.

Bây giờ nhìn đâu trong Tiệp Tương Trang này Thịnh Khải Luân đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Diệp Hạ Lam. .hình ảnh cô bận bịu trong bếp nấu những món ăn có mùi vị thơm nức mũi. .hình ảnh cô khi ngồi ở ban công ngắm hoàng hôn buồn xuống. .hình ảnh cô đứng khóc hỏi anh rằng: “Sao anh lại không tin tưởng em???”.

Thịnh Khải Luân buông ánh mắt lạc lõng vô chừng, anh có cảm giác như cả thế giới này đang quay lưng lại với mình vậy.

Năm thứ nhất

Diệp Hạ Lam đến học ở một trường đại học lớn tại tiểu bang Seattle ở Mỹ, với tính cách hòa đồng dễ gần trình độ giao tiếp tiếng anh tốt chẳng mấy chốc Diệp Hạ Lam đã có thể thích nghi với môi trường sống mới và làm quen thêm rất nhiều bạn mới. Thịnh Khải Luân vẫn sống với nỗi hối hận ngổn ngang trong lòng.

Năm thứ hai

Sau khi kết thúc học kỳ đầu tiên ở Mỹ Diệp Hạ Lam bị ốm nặng phải ở bệnh viện theo dõi tình hình sức khỏe nên phải nghỉ học suốt 1 năm để dưỡng bệnh. Trong khoảng thời gian đó Thịnh Khải Luân đã bỏ tất cả công việc ở Hoàng Thịnh Quốc Tế chỉ để đi tìm Diệp Hạ Lam về bên cạnh mình mà thôi...tuy là lần nào cũng thất vọng nhưng anh kiên quyết không từ bỏ

Năm thứ ba...

Diệp Hạ Lam đi học trở lại được bạn bè thầy cô giúp đỡ nên Diệp Hạ Lam chỉ học thêm hai năm là tốt nghiệp với tấm bằng loại ưu và trở thành giảng viên tại trường. Thịnh Khải Luân cũng đã quay lại Hoàng Thịnh Quốc Tế để tiếp tục công việc CEO của mình theo lệnh của ông nội anh trở thành một người trưởng thành thật sự không còn để bản thân lên các trang báo lá cải và là tâm điểm của sự chú ý nữa bây giờ mọi người ở Thành phố X đều nhìn anh bằng con mắt ngưỡng mộ thán phục một người đàn ông thành đạt. Thế nhưng mỗi ngày về Tiệp Tương Trang Thịnh Khải Luân vẫn luôn thấy thiếu Diệp Hạ Lam dù thời gian có trôi đi cuộc sống đã có quá nhiều sự thay đổi nhưng dường như Thịnh Khải Luân vẫn chưa quen với chuyện mình đã mất đi Diệp Hạ Lam rồi.

Năm thứ tư...

Diệp Hạ Lam đến thành phố B để tham gia một buổi triển lãm đồ gốm, trong lúc đi dạo một vòng quanh thành phố B cô bắt gặp hình ảnh của Hạ Mạt trên tạp chí bị người ta đem đi nhóm lửa tự nhiên Diệp Hạ Lam lại thờ dài không khỏi chạnh lòng bởi vì lòng người cũng quá khó đoán đi khi còn nổi tiếng thì mọi người đều trân quý vậy mà một khi sa cơ thất thế lại chẳng còn ai nhận ra nữa.

Mỗi năm Thịnh Khải Luân đều đến nghĩa trang Tây Thành thấp nhang cho ba mẹ ruột, ba nuôi và anh trai của Diệp Hạ Lam, đối với anh mà nói Tống Dụ vẫn là thân quen nhất nên năm nào Thịnh Khải Luân cũng dành nhiều thời gian ngồi tâm sự trước di ảnh của ông.

Thịnh Khải Luân nhìn xa xăm lên bầu trời rồi lầm bầm: “Ba nuôi à, vậy là cô ấy đã rời xa con bốn năm rồi...thời gian qua con mới hiểu được cảm giác mất đi người mà mình yêu thương nó khổ sở, bi thương như thế nào...có lẽ con chưa đủ cố gắng nên ông trời chưa cho con gặp lại cô ấy...không sao con vẫn sẽ không bỏ cuộc đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119

Năm thứ năm. . .

Giáo sư Trình Cẩm Tú đã tìm đến Diệp Hạ Lam, cả hai cô trò lâu ngày không gặp có rất nhiều chuyện để tâm sự cuối cùng Trình Cẩm Tú cũng vào vấn đề chính với Diệp Hạ Lam: “Hạ Lam à em còn nhớ trung tâm triển lãm đồ gốm của Cổ Triệt không?”.

Diệp Hạ Lam có chút bồi hồi xúc động: “Là trung tâm triển lãm của ba mẹ em lúc trước”.

Giáo sư Trình Cẩm Tú gật đầu: “Phải, cô có một thằng cháu trai kêu cô bằng dì, thằng bé đó đã mua lại Cổ Triệt và nó muốn tiếp tục triển lãm và buôn bán đồ gốm như mục đích ban đầu của Cổ Triệt nên cô muốn mời em về giúp nó một tay được không???”.

Nghे tin trung tâm triển lãm trước đây của ba mẹ mình mở cửa trở lại Diệp Hạ Lam đương nhiên là rất vui cô cũng muốn góp một phần sức lực của mình để Cổ Triệt ngày một phát triển nhưng ngại nỗi về Thành phố X rồi cô sợ mình không đối diện nỗi với quá khứ nên có chút chần chừ không quyết định được ngay.

Giáo sư Trình Cẩm Tú liền thuyết phục Diệp Hạ Lam: “Khi em mới vào trường cô đã hỏi em vì sao lại chọn trở thành một nghệ nhân gốm sứ em đã nói là muốn tiếp tục đi theo con đường mà ba mẹ em đã đi em muốn một ngày nào đó làm cho trung tâm Cổ Triệt phát triển trở lại, bây giờ thì có cơ hội rồi đó Hạ Lam em không muốn sản phẩm của em được trưng bày trong Cổ Triệt hay sao?!”.

Diệp Hạ Lam do dự mãi cuối cùng thì cũng bị giáo sư Trình Cẩm Tú thuyết phục quay về thành phố X. Diệp Hạ Lam gặp giám đốc của Cổ Triệt là một chàng trai trẻ tên là Hạ Chí Xuyên anh chàng này có đam mê sưu tập đồ gốm, nhìn trong văn phòng làm việc của Hạ Chí Xuyên Diệp Hạ Lam có thể bắt gặp lại các tác phẩm nghệ thuật của ba mẹ mình từ nhiều năm trước.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất cảm kích Hạ Chí Xuyên vì đã gìn giữ tác phẩm của ba mẹ cô tới tận bây giờ nên đã chấp nhận ở lại Cổ Triệt làm việc.

Thấm thoát cũng đã năm năm qua đi, Thịnh Khải Luân cứ nghĩ cả đời này không gặp lại Diệp Hạ Lam nhưng không ngờ lại có thể nhìn thấy cô lần nữa, ở một nơi mà anh không thể tưởng tượng được, trong một hoàn cảnh mà không ai có thể đoán trước được.

Ngay cả bản thân của Diệp Hạ Lam cũng không thể ngờ cô về thành phố chưa được một tuần mà đã chạm trán với Thịnh Khải Luân như thế.

Giữa hai người đứng là nghiệp duyên chưa dứt mà.

Trở lại với thực tại. . .

Diệp Hạ Lam nằm mơ thấy gì đó hình như là ác mộng cô đưa tay lên như muốn níu kéo thứ gì đó, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Thiên Duệ... Thiên Duệ... đừng làm như vậy mà...”.

Trước mắt của Diệp Hạ Lam là một đứa bé chừng bốn, năm tuổi với gương mặt khả ái đáng yêu, đứa bé đang đưa tay về phía cô thì ai một bóng đen kéo đi.

Diệp Hạ Lam giật mình ngồi bật dậy, mồ hôi đổ đầm đìa ướt cả lưng áo, cô thở hắt hắt một lúc rồi nhịp thở mới đều đặn lại, lúc này cô đưa mắt nhìn xung quanh thì phát hiện Thịnh Khải Luân đã ngồi bên cạnh mình từ lúc nào rồi, cô có chút giật mình, qua một lúc sau cô mới tìm thấy tiếng nói của mình: “Tại sao anh lại ở đây???”.

“Lúc này nghe em hét lớn quá nên làm anh chạy sang đây xem có chuyện gì, bộ em mơ thấy ác mộng hay sao vậy???”.

Nói dối vậy thôi chứ từ lúc Diệp Hạ Lam ngủ thiếp đi Thịnh Khải Luân đã luôn ngồi bên cạnh nhìn cô chăm chăm tới giờ này không chịu đi ngủ.

Diệp Hạ Lam nhếch môi cười lạnh: “Gặp lại anh tôi mới thấy ác mộng đó... không biết có nên cảm ơn anh không vì lâu rồi tôi không có dịp nằm mơ đáng sợ tới như vậy luôn á”.

Thịnh Khải Luân cười khò: “Nghe cứ như em đang trách anh thì phải”.

“Một người thân phận thấp hèn như tôi nào dám oán trách Thịnh tam thiếu đây”.

“Trước đây em vẫn thường hay gọi anh là Khải Luân... anh không thích bị em gọi là Thịnh tam thiếu đâu”.

“Ồ Thành phố Xai cũng gọi anh như vậy hết mà”.

“Nhưng duy nhất em là không được”.

Diệp Hạ Lam nhìn ra cửa sổ thấy trời đã hùng sáng liền bước chân xuống giường: “Trời sáng rồi xin hỏi Thịnh tam thiếu đã cho phép tôi rời khỏi đây được chưa vậy?”.

Thịnh Khải Luân nhìn đồng hồ trên tường rồi nói: “Mới có 5 giờ sáng hay là lên sân thượng tập thể dục với anh đi”.

Diệp Hạ Lam nhăn mày tỏ vẻ khó chịu: “Rốt cuộc anh tính diễn trò tới bao giờ đây hả??? tôi nhắc lại tôi muốn về nhà”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh dò xét sâu xa rồi lên tiếng hỏi: “Thiên...Duệ là ai vậy???”.

Nghe nhắc đến Thiên Duệ Diệp Hạ Lam liền giật mình giọng lắp bắp: “Thiên...Thiên...Duệ là ai...sao tôi biết được mà anh lại hỏi...tôi”.

“Rõ ràng tối qua em nằm mơ còn liên tục gọi tên Thiên Duệ mà...chẳng lẽ là bạn trai hiện tại của em”.

“Liên quan gì đến anh chứ?”.

Thịnh Khải Luân nghiêm túc nói chuyện: “Trả lời thật lòng đi Thiên Duệ có phải là bạn trai hiện tại của em không???”.

Diệp Hạ Lam hất mặt lên: “Phải thì sao mà không phải thì sao...tôi cầu xin anh đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi, nếu được như vậy tôi sẽ rất biết ơn anh”.

Thịnh Khải Luân bậm môi nghĩ gì đó hồi lâu rồi lên tiếng: “Nấu cho anh một bữa ăn sáng có được không???”.

Diệp Hạ Lam trở mặt ra nhìn: “Thịnh Khải Luân anh bá đạo đến mức vì một bữa ăn mà ép tôi hay sao???”.

“Đây là điều kiện cuối cùng làm xong em có thể đi”.

“Được tôi làm, mong anh giữ lời”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Thời gian vừa qua nhà tác giả có chuyện buồn nên tạm dừng đăng truyện, tác giả muốn gửi lời xin lỗi đến tất cả những bạn yêu thích truyện vì đã để các bạn phải chờ đợi lâu, đồng thời cũng cảm ơn những bạn đã nhắn tin chia buồn cùng tác giả...truyện được đăng lại nhưng do tác giả còn nhiều việc phải giải quyết nên mỗi ngày sẽ chỉ ra một chương thôi mong các bạn thông cảm và vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ truyện nhé!!!

Thân

Hạ Tường Lam

Diệp Hạ Lam làm xong thức ăn thì Thịnh Khải Luân ngồi vào bàn từ từ mà ăn còn cô thì thờ dài cảm thấy rất không vui.

Ăn xong, Thịnh Khải Luân kéo tay cô đi lên phòng rồi nói: “Em mở tủ tìm một bộ y phục vừa ý trong tủ mặc đi, cái đầm hôm qua anh lỡ tay làm hư rồi... xem như là đền cho em một bộ khác”.

Diệp Hạ Lam mở tủ ra thì thấy bên trong có rất nhiều quần áo một bên là đồ mới một bên là những bộ đồ mà cô từng mặc qua, màu sắc vẫn là màu lạnh hoặc màu nóng nhưng nhạt, cô quay người lại nhìn Thịnh Khải Luân rồi cau mày hỏi: “Rõ ràng là nhà anh có y phục của phụ nữ vậy mà tối qua vẫn ép tôi mặc áo của anh là sao???”.

Thịnh Khải Luân khẽ mỉm cười tà mị: “Ngắm nhìn em mặc sơ mi của anh vẫn hấp dẫn hơn mà, có cơ hội ngu gì lại bỏ qua”.

“Tôi bá phúc sự biến thái của anh rồi đó”.

Diệp Hạ Lam tùy tiện lấy đại một bộ váy màu xanh biển nhạt là thiết kế mới nhất của chanel đi vào phòng vệ sinh, cô vừa tính đóng cửa thì đã bị Thịnh Khải Luân đưa tay chặn lại, Diệp Hạ Lam cau mày nhăn nhó: “Gì nữa đây đại ca???”.

Thịnh Khải Luân đưa cho cô một cái hộp: “Em quên nội y rồi”.

Diệp Hạ Lam đưa tay cầm lấy: “Anh mua mấy thứ này để sẵn trong nhà luôn đó hả...đúng là biến thái mà”.

Thịnh Khải Luân đành mặt lại: “Thế có mặc không? Không mặc thì trả đây”.

Diệp Hạ Lam liền đóng sầm cửa lại rồi thay đồ, cô ngắm nhìn mình trong gương, cái váy này rất vừa vặn với cô cứ là may riêng cho cô vậy rồi tự cốc đầu mình “Lại nghĩ lung tung rồi”.

Diệp Hạ Lam bước ra ngoài thì thấy Thịnh Khải Luân ngồi nhìn mình chăm chăm nên lên tiếng hỏi: “Có gì mà nhìn ghê thế???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười: “Không ngoài dự đoán của anh, em mặc cái váy này rất đẹp”.

Thịnh Khải Luân lái xe đưa Diệp Hạ Lam đến trạm tàu điện ngầm, trên đường đi không khí trong xe yên tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng kim rơi, Diệp Hạ Lam ngồi sát gần cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài còn Thịnh Khải Luân thì thư thả lái xe thì thoảng lại quay sang nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt biết cười.

Đến trạm tàu điện ngầm, Diệp Hạ Lam vừa đưa tay tính mở cửa thì Thịnh Khải Luân lại nhấn nút khóa cửa lại, Diệp Hạ Lam cười khổ nhìn Thịnh Khải Luân: “Đến đây rồi mà anh còn làm khó tôi được sao???”.

Chân chừ một lúc Thịnh Khải Luân lên tiếng với giọng nói ấm áp nhưng có thể nghe thấy cả sự run rẩy trong đó: “Thiên Duệ đối xử với em có tốt không???”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Tốt...tốt hơn anh gấp trăm gấp ngàn lần cho nên xin anh đừng làm cuộc sống của tôi đảo lộn được không?!”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân tràn ngập khổ tâm: “Được...chúc em hạnh phúc...khi nào kết hôn nhớ mời anh nha... anh chỉ muốn tận mắt thấy em được hạnh phúc chứ không có gì khác đâu”.

“Thành thật xin lỗi nhưng...Thiên Duệ là người tình không bao giờ cưới của tôi cho nên không có đám cưới đâu mà mời anh dự ha...”

Thịnh Khải Luân mở cửa xe ra, Diệp Hạ Lam bước xuống: “Tạm biệt Thịnh tam thiếu...không hẹn gặp lại” cô nói rồi liền đi nhanh vào trong nhà ga không thèm quay đầu nhìn lại lấy một lần.

Thịnh Khải Luân cứ ngồi yên nhìn theo cho đến khi bóng dáng của Diệp Hạ Lam đã khuất dần ở phía đằng xa, anh nở một nụ cười đầy chua chát: “Hạ Lam bây giờ thì anh hiểu cảm giác thất vọng của em lúc đó rồi, yêu mà chẳng được đáp lại thật chẳng dễ chịu chút nào...anh biết bản thân mình có lỗi với em rất nhiều anh không có tư cách cầu xin sự tha thứ từ em...nhưng anh thật sự hy vọng em sẽ có được hạnh phúc...còn bản thân anh...có lẽ trái tim của anh đã chết vào cái ngày anh biết sự thật là chính anh đã tổn thương em và hại chết con của mình”.

Năm năm chờ đợi mỏi mòn cuối cùng Thịnh Khải Luân cũng gặp lại được Diệp Hạ Lam anh đã nghĩ qua biết bao trường hợp, biết bao điều sẽ nói với cô nhưng cuộc gặp gỡ quá đột ngột của hai người cũng chưa nói hết những gì cần nói cô lại bước đi... năm năm dài đằng đẵng đổi lại chỉ là một ánh nhìn lạnh lẽo của cô mà thôi.

Trong hộp mật gia đình vào tối ngày chủ nhật, Thịnh Khải Tề nói với Thịnh lão gia: “Ông nội con đã suy nghĩ kỹ rồi con muốn đến Hoàng Thịnh Quốc Tế làm việc để phụ giúp gia đình mình”.

Cả gia đình ai cũng ngạc nhiên trước câu nói của Thịnh Khải Tề vì trước giờ có ai nói gì anh cũng nhất quyết không đến công ty làm việc.

Thịnh Khải Đông nghe con trai nói vậy rất vui mừng liền nói với Thịnh lão gia: “Ba à cuối cùng Khải Tề cũng có chí hướng làm ăn rồi mong ba giúp cho nó”.

Thịnh lão gia cũng rất vui liền mỉm cười bảo: “Được, thấy con có chí thú làm ăn ông cũng rất vui, vậy đi con tạm thời theo anh Khải Luân học hỏi kinh nghiệm một thời gian khoảng 3 tháng sau ông sẽ giao cho con công việc chính thức được không?”.

Thịnh Khải Tề liền trả lời: “Dạ được ông nội”, sau đó anh nhìn Thịnh Khải Luân rồi mỉm cười nói: “Anh ba thời gian tới mong anh giúp đỡ nhiều hơn”.

“Không vấn đề gì miễn sao em chịu học hỏi thì anh sẵn sàng chỉ dạy cho em những gì anh biết”.

“Em nhất định sẽ cố gắng học hỏi”.

Bên cạnh những người ủng hộ Thịnh Khải Tề thật lòng cũng có người không vui chẳng hạn như Tần Uyên Thi và Thịnh Khải Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121

Lúc đi ra khỏi cửa Thịnh gia, Tần Uyên Thi liền nói với Thịnh Khải Lăng: “Anh nói Khải Tề xưa nay không ham muốn tiền tài, danh vọng nhưng giờ anh thấy chưa nó đã chính thức đổ bộ vào Hoàng Thịnh Quốc Tế rồi kia kia nói không chừng cái ghế phó tổng của anh sau này cũng khó giữ đó Khải Lăng à”.

Thịnh Khải Lăng nhếch môi mỉm cười: “Em đừng đánh giá đối thủ quá cao nó cũng là tay ngang vào công ty không chút kiến thức cơ bản, không chút hiểu biết kinh nghiệm thương trường còn lâu mới qua mặt được anh”.

Tần Uyên Thi bĩu môi: “Lúc Khải Luân về nước anh vỗ ngực nói vậy bây giờ thì sao người ta ung dung ngồi vào cái ghế CEO còn anh chỉ là cấp dưới thậm chí như thằng bù nhìn đó thôi”.

“Em im đi lúc nào cũng thích đim chồng em xuống hết rồi có ngày anh nhất sẽ đưa em lên làm phu nhân tổng tài cho mà xem”.

Thịnh Khải Tề lái xe ra khỏi Thịnh gia, trên đường đi anh nghĩ “Minh nhất định sẽ vượt qua Thịnh Khải Luân. . .minh nhất định mang Hạ Lam về bên cạnh mình”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Tề sắc lạnh hình như một Thịnh Khải Tề ngây ngô, hiền lành, tốt bụng đã không còn tồn tại trong anh từ lâu rồi. . .mà Diệp Hạ Lam chính là nhân tố cuối cùng thúc đẩy Thịnh Khải Tề bộc lộ bộ mặt thật mà anh che giấu bao nhiêu năm nay.

Từ sau khi gặp lại Thịnh Khải Luân tâm trạng của Diệp Hạ Lam cũng không bị dao động nhiều cho lắm, cô vẫn đi làm vẫn vui vẻ như bình thường.

Trái lại với tâm trạng bình ổn không gợn sóng của Diệp Hạ Lam cuộc sống của Thịnh Khải Luân lại nổi bão mỗi ngày, anh cứ thơ thơ thần thần nghĩ đến cái viễn cảnh Diệp Hạ Lam cùng người tên Thiên Duệ dắt tay nhau vào lễ đường, ánh mắt đó, nụ cười đó của cô không còn dành riêng cho anh nữa mà đã hướng về một người khác người rồi.

Thịnh Khải Luân tỏ ra bức bối trong người anh đứng bật dậy đá văng cái ghế vào góc tường, ánh mắt lạnh lẽo như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, miệng thì lầm bầm “Không thể được. . .minh không thể chấp nhận như vậy được. . .”.

Cửa phòng làm việc mở ra Hàn Dĩ Phong mặc tây trang màu nâu tiêu soái bước đi vào: “Cái gì mà không thể được chứ dự án Palace Vin thuộc về chúng ta là cái chắc rồi cậu còn lo gì nữa”.

Thịnh Khải Luân bước đến đứng trước tấm vách kính ánh mắt nhìn xa xăm: “Tôi không có nói dự án Palace Vin tôi là đang nói tới Hạ Lam cơ”.

“Hả??? Là Diệp Hạ Lam sao???” Hàn Dĩ Phong ngạc nhiên ra mặt.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Hàn Dĩ Phong rồi gật đầu: “Phải, cô ấy trở lại thành phố X rồi cũng đã gặp tôi rồi nhưng hình như bây giờ cô ấy đang sống rất hạnh phúc bên cạnh một người tên Thiên Duệ. . .tôi không muốn chấp nhận điều đó cũng không thể chấp nhận được chuyện cô ấy ở bên cạnh người khác”.

Hàn Dĩ Phong nhún vai: “Vậy thì چرا lại cô ấy đi giống tôi với Tư Dương nè, hồi xưa cũng tưởng không thể nhìn mặt nhau nhưng giờ chúng tôi sống rất hạnh phúc còn có một cô con gái vô cùng đáng yêu nữa”.

“Chuyện của tôi và cậu vốn không giống nhau, thái độ của Hạ Lam rất kiên quyết tôi nghĩ là cô ấy vẫn còn hận tôi lắm hơn nữa người bên cạnh cô ấy hiện tại lại rất tốt sao cô ấy có thể quay về lại bên tôi”.

Hàn Dĩ Phong tỏ vẻ bí hiểm rồi nói: “Không tự nguyện quay về thì ép buộc cô ấy quay về là được rồi”.

“Cậu nói vậy là có ý gì?”.

Hàn Dĩ Phong ngồi phịch xuống ghế rót một tách trà tỏ vẻ nhàn nhai: “Thì không dùng cách bình thường được chúng ta phải dùng cách bất thường chứ, điều tra xem cô ấy đang ở đâu dùng mọi cách tiếp cận, cậu không nghe người ta nói lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy à, động não một chút đi bình thường cậu thông minh lắm mà sao vừa gặp lại người ta đã trở nên ngớ ngẩn luôn rồi”.

Thịnh Khải Luân nhún mày suy nghĩ cái gì đó hồi lâu rồi cong môi lên mỉm cười: “Cậu nói cũng có lý thôi thì cứ mặt dày một lần xem sao”.

Diệp Hạ Lam đang ngồi trong phòng chế tác thì Hạ Chí Xuyên đẩy cửa đi vào: “Hạ Lam chúng ta nói chuyện một lát được không?”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy cúi người: “Chào giám đốc, mời anh ngồi”.

Hạ Chí Xuyên gật đầu: “Hôm nay tôi muốn giới thiệu với cô một người”.

“Dạ”.

Hạ Chí Xuyên nói vọng ra cửa: “Hàn tổng mời anh vào”.

Cửa phòng chế tác một lần nữa bị đẩy ra một dáng người cao ráo mặc trên người bộ vest màu xanh lam áo sơ mi bên trong màu trắng được ủi thẳng tắp chân đi giày tây màu đen bước vào.

Khi thấy rõ gương mặt của người vừa bước vào phòng Diệp Hạ Lam liền kinh ngạc thốt lên: “Hàn Dĩ Phong”.

Hàn Dĩ Phong cũng tỏ vẻ kinh ngạc không thua kém Diệp Hạ Lam là mấy: “Diệp Hạ Lam”.

Hạ Chí Xuyên ngơ vờ lên tiếng hỏi: “Hai người đã quen biết nhau trước đó sao????”.

Diệp Hạ Lam đáp: “Vâng”.

Hàn Dĩ Phong khẽ cười: “Cái gì mà quen biết chứ, tôi và cô ấy là ân oán tình thù thì có”.

Diệp Hạ Lam biết Hàn Dĩ Phong đang nói đùa nên khẽ cười: “Anh nói quá rồi đó, chỉ có ân oán không có tình thù nhé”.

Hạ Chí Xuyên thấy không khí vui vẻ như thế thì cũng cảm thấy dễ chịu: “Nào mọi người ngồi xuống trước rồi hẳn nói”.

Cả ba người qua bộ sofa màu đỏ để trong phòng làm việc của Diệp Hạ Lam ngồi xuống.

Diệp Hạ Lam rót ba tách trà, một tách đưa cho Hạ Chí Xuyên, một tách đưa cho Hàn Dĩ Phong, một tách thì cô giữ lại cho mình: “Mời hai người uống nước”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Hàn Dĩ Phong bung tách trà lên nhấp môi rồi nói: “Cứ yên tâm tôi sẽ tự nhiên bởi vì chúng ta cũng đâu khác người nhà phải không?”.

Diệp Hạ Lam liếc xéo Hàn Dĩ Phong một cái: “Anh nói chuyện đừng có mờ ám làm người khác hiểu lầm như thế được không, tôi là người nhà với chị Tư Dương ai là người nhà của anh chứ”.

“VẬY mà cô cũng cãi được, cô kêu Tư Dương một tiếng chị thì cũng nên kêu tôi một tiếng anh rể đi là vừa”.

Diệp Hạ Lam trở mặt ra nhìn rồi lấp bắp lên tiếng: “Ý anh là...anh và chị Tư Dương...hai người...”.

Hàn Dĩ Phong cười một cách hạnh phúc anh tỏ vẻ tự hào rồi lên tiếng: “Chúng tôi đã kết hôn lại còn có một cô con gái vô cùng dễ thương nữa”.

Diệp Hạ Lam gạt đầu một cách máy móc, cô nghĩ nghĩ gì đó rồi nói: “Con gái anh mà dễ thương biết đâu sau anh có cơ hội trở thành sui gia với tôi đó nha”.

“Bớt giỡn lại đi cô gái à cô lấy đâu ra con trai mà đòi làm sui gia với tôi”.

“Biết đâu được” Diệp Hạ Lam nở nụ cười thần thần bí bí.

Hạ Chí Xuyên nghe qua cuộc nói chuyện thì có chút ngạc nhiên: “Thì ra hai người có mối quan hệ gần gũi như vậy, thật là bất ngờ khi biết nhân viên của tôi có địa vị cao như thế ở thành phố X này”.

Hàn Dĩ Phong khẽ lắc đầu: “Tôi chẳng qua cũng chỉ là hạng tôm bạc thôi đâu dám so sánh với tôm hùm đâu, cậu có biết năm năm trước cô ấy có thân phận gì không hả??? con nhóc này là tam...”.

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng cắt đứt câu nói của Hàn Dĩ Phong: “Không biết lần này Hàn tổng hạ cô ở phòng chế tác nhỏ bé này của tôi là vì lý do gì vậy?”.

Hạ Chí Xuyên liền lên tiếng đáp thay Hàn Dĩ Phong: “À Hàn tổng đây muốn đặt quà cho toàn bộ nhân viên trong công ty nhân dịp kỷ niệm ngày thành lập công ty của anh ấy nên muốn gặp em bàn bạc một chút”.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ rồi chợt hỏi: “Chẳng phải cho hiện kim là tốt nhất sao, ai mà không thích được thưởng tiền mặt đâu”.

Hàn Dĩ Phong trầm mặc trong lòng “Nếu cái tên Thịnh Khải Luân không nghĩ ra cái gì mà quà kỷ niệm đặc biệt thì anh đây cũng đâu cần nghĩ nhiều như thế cứ cho tiền là xong rồi...biết vậy đã không bày trò cho cái tên đó rồi...cuối cùng mình lại là người bị hành”.

Mặc dù trong lòng đang nổi bão nhưng trên mặt Hàn Dĩ Phong vẫn nở nụ cười tươi rói: “Tôi đương nhiên có nghĩ qua như vậy nhưng năm nào cũng vậy thì chán lắm nên lần này mới muốn tặng mỗi người một món quà bằng gốm sứ vừa có giá trị kỷ niệm vừa thể hiện được sự quan tâm của cấp trên đối với nhân viên, hơn nữa còn tạo cho cô một mối làm ăn lớn, nhiều lợi ích như vậy thì không thể bỏ qua được đúng không?”.

Hạ Chí Xuyên lên tiếng: “Hàn tổng nói phải đó với anh thấy vụ làm ăn này có thể đưa tiếng tăm của Cổ Triệt lên tầm cao có thể giúp chúng ta mở rộng hợp tác làm ăn”.

Diệp Hạ Lam gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Vậy thì cùng kiếm tiền thôi ông chủ”.

Hàn Dĩ Phong nghĩ gì đó rồi lên tiếng nói chuyện với Hạ Chí Xuyên: “Tôi muốn trao đổi riêng với cô ấy một chút được không Hạ tổng”.

Hạ Chí Xuyên đứng dậy: “Đương nhiên là được rồi, anh cứ thảo luận với Hạ Lam vì cô ấy là nhà chế tác chính trong vụ làm ăn lần này...tôi đi trước có

gì thì cứ liên hệ nhé”.

“Cảm ơn anh nhiều”.

Chờ Hạ Chí Xuyên đi xa rồi Hàn Dĩ Phong mới hỏi Diệp Hạ Lam: “Thời gian năm năm qua cô đã đi đâu vậy hả?”.

“Ra nước ngoài du học”.

“Cô đó đi mà không thèm nhắn gửi gì hết, cô có biết năm đó Thịnh gia đã truy tìm tung tích của cô ở khắp nơi không hả??? còn nữa Khải Luân gần như là đào ba tát đất ở cái thành phố X này lên để tìm cô đó có biết không?”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Hàn Dĩ Phong bằng đôi mắt sắc lạnh: “Đừng bao giờ nhắc đến cái tên đó trước mặt tôi nữa”.

Hàn Dĩ Phong nhũn mày nghiêm túc hỏi: “Cô thật sự hận Khải Luân đến vậy sao??? Năm đó lúc cô bỏ đi trông cậu ta rất đáng thương, cậu ta vì đi tìm cô về mà tiêu tụy sống như người mất hồn”.

Diệp Hạ Lam nâng khóe môi lên cười lạnh: “Anh ta không bắt được tôi đền tội vì đã hãm hại Hạ Mạt của anh ta cho nên mới muốn lật tung cái thành phố này lên để truy tìm tôi chứ gì tôi thừa biết anh ta nghĩ gì mà”.

Hàn Dĩ Phong đưa tay đỡ trán: “Không phải như cô nghĩ đâu, sau khi cô bỏ đi thì mọi việc cũng sáng tỏ Khải Luân cũng đã rất ăn năn hối hận trong suốt thời gian qua...”.

“Anh ta ăn năn thì sao??? Anh ta hối hận thì sao??? Mọi việc sáng tỏ thì sao??? Anh ta có thể trả lại đứa con đã mất cho tôi hay không, nếu không thể thì cả đời này tôi vẫn sẽ hận anh ta, đến lúc tôi chết cũng sẽ hận anh ta...”.

“Hạ Lam à...”.

“Nếu anh đến đây vì công việc thì chúng ta bàn tiếp còn nếu muốn nói về người đó thì mời anh về cho, tôi không có thời gian để bàn luận về người đó đâu”.

Hàn Dĩ Phong trở lại phòng làm việc của Thịnh Khải Luân ở Hoàng Thịnh Quốc Tế thì thấy Thịnh Khải Luân đang đứng nhìn ra ngoài bầu trời xanh ở vách kính phía sau bàn làm việc, trông đáng vẻ của anh rất cô đơn.

Hàn Dĩ Phong tăng hắng giọng rồi lên tiếng: “Cậu cũng nghe hết rồi đó, e rằng chuyện của cậu và Hạ Lam không đơn giản như chuyện của tôi và Tư Dương đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123

Lúc này khi Hàn Dĩ Phong nói chuyện với Diệp Hạ Lam đã gọi điện cho Thịnh Khải Luân, cái điện thoại úp lại để trên bàn nên hiển nhiên là Thịnh Khải Luân cũng nghe không sót chữ nào.

Thịnh Khải Luân quay người lại ngồi vào bàn làm việc, đáng vẻ vẫn rất tiêu soái chỉ là trong mắt anh chứa đựng một nỗi buồn vô tận: “Nếu không yêu thì hận cũng tốt ít nhất tôi vẫn còn chỗ đứng trong trái tim của cô ấy”.

Hàn Dĩ Phong khẽ lắc đầu thở dài: “Có đôi lúc tôi cảm thấy tôi và cậu rất giống nhau lúc có không biết giữ đến lúc đi mới hối hận...nếu đã không thể cứu vãn thì cậu bỏ qua cô ấy đi hà tất tự ngược mình như thế, tôi thấy bây giờ Hạ Lam sống rất tốt hà tất vì một đoạn quá khứ đã qua mà khơi lại nỗi đau cũ chứ”.

Thịnh Khải Luân ngẩng đầu lên nhìn Hàn Dĩ Phong rồi đặt tay lên ngực trái của mình, giọng nói nghe rất bi thương: “Có thể vết thương của cô ấy lành lại rồi cô ấy vì hận tôi mà sống tiếp...nhưng vết thương trong tim tôi mãi mãi không thay đổi nó không hề cũ không hề mờ đi theo thời gian mà càng ngày càng lan rộng trong trái tim tôi”.

Hàn Dĩ Phong nhún vai: “Tôi bó tay...thôi tôi đi làm việc đây...chỉ giúp cậu được tới đây thôi”.

“Cảm ơn cậu...”.

Sau khi thảo luận với Hàn Dĩ Phong về các món quà lưu niệm mà anh cần Diệp Hạ Lam bắt tay vào thiết kế và làm vật mẫu, sau ba tuần bàn thảo thiết kế và vật mẫu trình bày sản phẩm đưa qua cho Hàn Dĩ Phong lần thứ nhất bị trả về, Diệp Hạ Lam lập tức làm lại cái khác.

Qua hai tuần cô lại gửi bản thảo thiết kế và vật mẫu trình bày sản phẩm đưa qua cho Hàn Dĩ Phong lần thứ hai cũng bị trả về.

Diệp Hạ Lam gọi anh ta tới nói chuyện trực tiếp: “Anh có thể nói cho tôi biết anh không hài lòng ở chỗ nào không?”.

Hàn Dĩ Phong tỏ vẻ khổ sở: “Cô thực sự muốn biết”.

Diệp Hạ Lam gật gật đầu: “Tức nhiên rồi, ít ra tôi phải biết mình sai ở đâu thì mới sửa được chứ”.

Hàn Dĩ Phong đứng dậy: “Vậy thì đi theo tôi”.

Xe dừng lại trước Hoàng Thịnh Quốc Tế, Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Hàn Dĩ Phong rồi lên tiếng hỏi: “Anh đưa tôi tới đây là có ý gì???”.

Hàn Dĩ Phong chỉ tay lên tầng cao nhất của cao ốc chọc trời rồi đáp: “Muốn biết cô sai ở đâu thì lên trên đó mà hỏi cái tên tổng giám đốc điều hành của công ty á, tôi cũng là cấp dưới làm việc theo lệnh thôi à”.

“Anh làm việc cho Hoàng Thịnh Quốc Tế sao?”.

Hàn Dĩ Phong gật đầu.

Đến lúc này Diệp Hạ Lam mới biết mình đã rơi vào bẫy của Thịnh Khải Luân, năm năm trôi qua đúng là mọi người mọi vật đều thay đổi.

Diệp Hạ Lam nhăn mày: “Tổng giám đốc điều hành của các anh rảnh quá không có việc làm hay sao mà ngồi soi bản thảo thiết kế của tôi như vậy chứ?”.

Hàn Dĩ Phong nhún vai: “Ai mà biết”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ cứng rắn: “Được lắm hôm nay tôi sẽ đi nói lý lẽ với tổng giám đốc điều hành của anh, anh ta biết cái gì là nghệ thuật mà dám bảo tôi sai chứ”, nói rồi cô bước xuống xe, ngẩng cao đầu hiên ngang đi vào trong.

Thịnh Khải Luân đứng ở tầng vách kính trên tầng cao nhất của tòa nhà nhìn xuống thấy Diệp Hạ Lam bước vào bên trong thì nở một nụ cười dịu dàng như nước mùa xuân.

Phải anh sẽ không từ bỏ cơ hội nào để được gặp cô dù là nhỏ nhất, đơn giản nhất.

Diệp Hạ Lam đi thang máy lên tầng cao nhất của công ty, cô vừa đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc điều hành thì cô thư ký ngồi trước cửa phòng liền đứng dậy lên tiếng ngăn cản.

Thái độ của cô thư ký kia cũng không được tốt cho lắm “Nè cô kia không được tự ý xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc”.

Diệp Hạ Lam cũng không khách khí lại: “Tôi có việc quan trọng cần phải gặp mặt trực tiếp tổng giám đốc của cô để thảo luận”.

Cô thư ký kia đánh mặt ánh mắt tỏ coi thường Diệp Hạ Lam: “Vậy cô có hẹn trước với tổng giám đốc không?”.

“Không có”.

Cô thư ký kia lên mặt đắc ý: “Không hẹn trước thì không được vào đâu, mỗi ngày đều có rất nhiều người như cô đến tìm tổng giám đốc tôi thừa hiểu loại người như cô mà”.

Diệp Hạ Lam nâng mí mắt sắc lạnh nhìn cô thư ký nọ: “Cô nói loại người như tôi là có ý gì?”.

“Thì cái loại mồi chài để đào mỏ tổng giám đốc của tôi chứ gì”.

“Vậy thì chỉ có thể trách tổng giám đốc của các anh đời sống không trong sạch phức tạp quá thôi”.

Cô thư ký kia nổi đóa lên quát: “Cô...”.

Ngay lúc đó cửa phòng làm việc của Thịnh Khải Luân mở ra, anh mặc một bộ tây trang màu đỏ rượu áo sơ mi bên trong màu trắng một tay cầm trong túi quần đứng ở cửa nhìn rất tiêu sái, giọng nói của anh vang lên kèm theo sự giận dữ: “Cô nghĩ đây là đâu mà dám ăn nói như thế hả?”.

Cô thư ký kia liền tỏ ra vui mừng nói thêm vào: “Tổng giám đốc nói phải hay là để tôi đuổi cô ta ra khỏi đây”.

Thịnh Khải Luân nhìn cô thư ký của mình bằng ánh mắt sắc lạnh: “Tôi là đang nói cô đó thư ký Đặng à, từ bao giờ cô có quyền xúc phạm đến đối tác của tôi như vậy hả??? Từ bao giờ cô có cái quyền tự ý ăn nói hống hách còn dám đuổi người đến gặp tôi như thế hả??? Nếu cô cảm thấy công việc ở đây không phù hợp nữa thì đến phòng tài chính lĩnh lương đi từ ngày mai không cần phải đi làm nữa”.

Cô thư ký nhất thời xám ngắt mặt, mồ hôi trên trán tứa ra như mới tắm xong, giọng của cô ta run rẩy yếu ớt: “Tổng giám đốc tôi sai rồi lần sau sẽ không dám tái phạm nữa...xin tổng giám đốc cho tôi một cơ hội”.

Thịnh Khải Luân đánh mắt nhìn qua Diệp Hạ Lam, ánh mắt anh không còn giận dữ lạnh lẽo nữa mà trở nên rất dịu dàng, giọng nói cũng ảm áp nhẹ nhàng: “Em vào đi”.

Lúc này còn hùng hổ đi vào Hoàng Thịnh Quốc Tế nhưng đến khi gặp được Thịnh Khải Luân rồi Diệp Hạ Lam lại cảm thấy rất miễn cưỡng, cô cứ đứng đó chững chặc mà không bước đi vào phòng làm việc của anh.

“Chẳng phải em nói có việc quan trọng cần phải gặp mặt trực tiếp để thảo luận sao?”.

Diệp Hạ Lam gật đầu một cách máy móc rồi bước đi vào phòng, trong lòng cô thầm mắng “Rõ ràng biết mình bị thư ký làm khó làm dễ vậy mà vẫn ngồi xem kịch cái tên này đúng là từ đầu tới cuối không hề thay đổi gì hết”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Diệp Hạ Lam bước tới ngồi đối diện với Thịnh Khải Luân, anh ngồi ở sofa đưa tay rót trà rồi đẩy tách trà tới trước mặt của Diệp Hạ Lam: “Em uống nước đi”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân với cái nhìn không mấy thiện cảm: “Tôi vào thẳng vấn đề chính luôn, không biết Thịnh tam thiếu đây không hài lòng với bản thiết kế của tôi ở chỗ nào”.

Thịnh Khải Luân như cười như không: “Tất cả đều không vừa lòng”.

Diệp Hạ Lam giận đến khóe mắt trên đỉnh đầu, cô đứng phắt dậy: “Nếu đã như vậy thì anh tìm người khác mà hợp tác đi, tôi không nói chuyện với những người không hiểu một chút gì về nghệ thuật mà còn ngông cuồng khó ở như anh nữa”.

Diệp Hạ Lam vừa tính xoay người đi thì tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên: “Hạ Chí Xuyên đã ký hợp đồng với Hoàng Thịnh Quốc Tế rồi em có thể không tiếp tục nhưng bù lại anh ta sẽ phải đền hợp đồng hơn nữa em không tiếp tục công việc chẳng lẽ là vì... sợ anh hay sao?”.

Diệp Hạ Lam khựng người lại nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt lạnh lẽo như băng: “Sợ anh sao??? Anh nghĩ anh có thứ gì mà làm tôi phải sợ chứ?”.

Thịnh Khải Luân cong môi lên mỉm cười: “Thế tại sao em lại trốn tránh?”.

Diệp Hạ Lam có chút lúng túng nhưng vẫn giữ được nét mặt bình tĩnh: “Tôi có trốn tránh gì đâu chứ”.

“Em vừa bảo không hợp tác với anh nữa”.

Diệp Hạ Lam nhếch môi lên mỉm cười tự tin: “Thịnh Khải Luân tôi nhất định làm cho anh tâm phục khẩu phục không thể phản nản thêm tiếng nào nữa về thiết kế của tôi”.

Sắc mặt của Thịnh Khải Luân rất tốt liền gật đầu: “Được tôi chờ bản thiết kế mới của em”.

Từ sau khi gặp mặt Thịnh Khải Luân thảo luận về bản thiết kế đột nhiên tâm trạng của Diệp Hạ Lam trở nên rối bời, cô không vẽ được bản thiết kế nào ra hồn hết, thức cả một đêm ngồi trước máy tính mà không làm được gì nên tâm trạng của Diệp Hạ Lam khá tệ.

Diệp Hạ Lam quyết định xin nghỉ làm một ngày nghỉ ngơi cho thoải mái rồi mới tiếp tục làm việc, cô vừa ngủ dậy lấy điện thoại xem mấy giờ thì thấy có một tin nhắn [Tôi mai anh sẽ về nước] chủ nhân tin nhắn này không phải ai khác mà chính là Hàn Long Phi.

Năm năm trước lúc Diệp Hạ Lam lên máy bay không ngờ lại gặp Hàn Long Phi mỉm cười với mình, từ lúc qua Mỹ anh cũng là người thường xuyên giúp đỡ cô nên giao tình của hai người rất tốt, Diệp Hạ Lam mỉm cười nhắn lại [Em sẽ ra sân bay đón anh và Thiên Duệ].

Sau tan tằm, Diệp Hạ Lam gọi điện cho Hàn Long Phi tính hỏi anh đã đáp chuyến bay cùng với Thiên Duệ chưa thì không liên lạc được nên rất lo lắng.

Qua mấy cuộc điện thoại mới có người bắt máy nhưng lại không phải là giọng của Hàn Long Phi mà là một giọng nói rất lạ bắt máy: “Alo...anh Phi đang bận có gì gọi lại sau nhé”.

Diệp Hạ Lam nhíu mày vì nghe tiếng nhạc sàn rất nhộn nhịp bên kia truyền tới nên hỏi: “Không biết anh Long Phi đang ở đâu vậy?”.

“Hộp đêm Hatkisa*”.

* Hatkisa tên một hộp đêm trong truyện.

Vừa cái thấy tên cái địa điểm kia thì thoáng cái mặt của Diệp Hạ Lam cũng đen như đất nòi rồi, khóc bốc ngùn ngụt trên đầu cô vì giận dữ.

Diệp Hạ Lam trong lúc tức giận văng bậy luôn: “Con mẹ nó, anh đang giỡn mặt với tôi hay sao vậy Hàn, Long, Phi?”.

Sau đó, Diệp Hạ Lam vội lao ra khỏi Cỗ Triệt bắt một chiếc taxi đi tới Hatkisa.

Hàn Long Phi vừa lên sàn nhảy trở về phòng bao, tinh thần rất sáng khoái mời rượu bạn bè của mình: “Uống đi các cậu”.

Một người trong số đó đẩy điện thoại về phía của Hàn Long Phi: “Lúc này anh ra ngoài có người gọi tới là giọng của một cô gái... xem ra dạo này anh Phi đang hẹn hò nhỉ?”.

Hàn Long Phi cứ tưởng là mấy cô bạn gái của mình gọi tới nên cười cười mở điện thoại lên nhưng khi thấy cái tên “Hạ Lam” hiện trên màn hình thì sắc mặt liền đông cứng lại, anh nghiêm túc hỏi người kia: “Cô ấy đã nói gì?”.

“Cô ấy hỏi chúng ta đang ở đâu? Em trả lời là hộp đêm Hatkisa, chắc chút nữa cô ấy sẽ tới đây thôi... nếu cô ấy thấy anh đang ở đây có rượu ngon cùng mỹ nữ không biết sẽ như thế nào ha chắc sẽ vui lắm đây”.

Hàn Long Phi đứng phắt dậy, mở to mắt lên mắng: “Vui ông nội cậu ấy, con bé mà tới đây bắt gặp cảnh này thì xé xác tôi ra làm trăm mảnh thì có á... ông đây chuẩn trước mọi người cứ chơi tiếp châu này tôi trả”.

Mọi người nhao nhao lên giữ Hàn Long Phi lại nhưng không được.

Hàn Long Phi nắm tay một đứa bé chừng bốn, năm tuổi đi ra ngoài, thằng bé ngây ngô hỏi: “Cậu, sao không chơi tiếp ở đây vui đến như vậy cơ mà”.

Hàn Long Phi nhăn mày bé thằng bé lên luôn rồi chạy như bay ra ngoài: “Mẹ con mà thấy con và cậu ở đây thì không xong đâu, chúng ta phải mau về nhà mới được nhóc con à... hy vọng còn kịp”.

Hàn Long Phi vừa lái xe đi được chừng năm phút thì Diệp Hạ Lam tới nơi, vừa bước qua cánh cửa lớn của Hatkisa thì đã nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc đập thẳng vào màng nhĩ rất khó chịu, không gian bên trong mờ ảo với những ánh đèn đủ màu sắc lúc thì đỏ, lúc thì xanh, trên sàn nhảy những cô gái ăn mặc thiếu vải trong rất sexy đang uốn éo người quanh các bóng đèn típ tực rỡ màu sắc, bên dưới sàn nhảy thì mọi người hò reo rất phấn khích, đây đúng là nơi ăn chơi thú vị thật.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125

Diệp Hạ Lam vừa lần mò đường đi vừa gọi điện cho Hàn Long Phi nhưng anh không nghe máy.

Do vừa đi vừa nhận điện thoại nên Diệp Hạ Lam vô tình đụng phải một người đàn ông, cô vội cúi người xin lỗi: “Xin lỗi ông tôi không cố ý”.

Vốn nghĩ xin lỗi là xong nhưng ở nơi như thế này thì cũng đầy rẫy những loại người không đáng hoàng, người đàn ông kia nhìn chằm chằm Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt đầy dục vọng rồi lên tiếng: “Cô em rất xinh đẹp, ngủ với tôi một đêm tôi cho cô tiền”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông nọ bằng ánh mắt sắc lạnh: “Xin lỗi nhưng chắc có hiểu lầm gì đó, tôi không phải loại con gái mà ông đang nghĩ tới”.

“Phải hay không cũng không quan trọng, hôm nay tôi muốn cô”.

Nhìn dáng vẻ mập mập ánh mắt đục ngầu không đứng đắn kia là Diệp Hạ Lam đã khinh ông ta đến mấy chục lần rồi, loại đàn ông như này sao không chết bót đi cho đỡ chật đất.

Diệp Hạ Lam biết có nói lý lẽ với loại người này cũng không ăn thua gì hết nên cô bỏ đi phớt qua luôn.

Người đàn ông kia nổi giận lên đuổi theo nắm lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam lại: “Có cá tính như vậy tôi càng thích”.

Diệp Hạ Lam gỡ cổ tay của người đàn ông kia ra rồi quát: “Bỏ tay tôi ra”.

“Tôi không bỏ đâu em thật sự muốn em mà”.

Diệp Hạ Lam cầm túi xách đập thẳng vào mặt của người đàn ông kia: “Tên khốn này tôi đã bảo là bỏ tay ra cơ mà”.

Thịnh Khải Luân mặc một bộ vest trắng, áo sơ mi bên trong màu xanh biển nhạt tùy tiện mở hai nút cổ để lộ xương quai xanh nhìn rất tiêu sái từ trong một phòng bao bước ra ngoài. Anh vốn tính đi ra ngoài hút một điếu thuốc vì không khí trong phòng bao hơi ngột ngạt, vừa rẽ qua dãy hành lang thì anh lại thấy Diệp Hạ Lam bị một người đàn ông lôi kéo còn cô thì đang chống trả quyết liệt.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy mải chân bước vội qua chỗ của hai người.

Người đàn ông đang nắm lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam thì đột nhiên có một bàn tay khác chen vào giật mạnh tay của Diệp Hạ Lam ra khỏi tay của ông ta.

Diệp Hạ Lam cũng ngạc nhiên không kém cô quay đầu sang thì thấy Thịnh Khải Luân đang đứng bên cạnh mình, hình như trông sắc mặt của anh không được tốt cho lắm.

Thịnh Khải Luân cau mày quay sang nhìn Diệp Hạ Lam rồi hỏi: “Tại sao em lại đi tới những chỗ như thế này hả?”.

“Anh tới được thì tôi cũng tới được mà”.

Thịnh Khải Luân tức đến nghẹn họng: “Em... em có biết chỗ này phức tạp đến dường nào không mà dám tới đây một mình chứ?”.

Diệp Hạ Lam lạnh giọng đáp: “Liên quan gì đến anh”.

Người đàn ông nọ đứng đực mặt ra vì bị bơ đẹp, sau một lúc ông ta lên tiếng: “Này, cô ấy là tôi nhìn thấy trước, đêm nay cô ấy phải là của tôi mới đúng chứ?”.

“Đúng cái đầu ông ấy” cả Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng đồng thanh lên tiếng.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam quay sang nhìn nhau bằng ánh mắt tràn ngập mùi thuốc súng: “Ai cho bắt chước tôi”.

“Lại nữa”.

Ba lần lên tiếng đều đồng thanh nên cả Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân khề thờ dài, Diệp Hạ Lam đưa tay lên ngăn Thịnh Khải Luân lại rồi lên tiếng: “Rất cuộc anh muốn làm cái quái gì vậy hả lần trước tôi đã nói rất rõ ràng là không hẹn gặp lại anh rồi mà, chuyện hợp tác với Cổ Triệt là chuyện ngoài ý muốn nhưng bây giờ là thời gian riêng tư của tôi anh lấy tư cách gì mà can thiệp vào chuyện của tôi chứ?!”.

Thịnh Khải Luân nhún vai: “Chúng ta không hẹn trước mà vẫn gặp đó thôi cho nên anh và em là định mệnh của đời nhau đó”.

“Anh bị bệnh hoang tưởng hơi bị nặng rồi đó Thịnh Khải Luân à”.

Vừa lúc đó có một cô gái mặc sườn xám màu đỏ chói mắt, tà áo xẻ cao lộ ra bắp đùi trắng nõn từ đằng xa đi tới, giọng của cô ta nhõ hơn cả bột: “Tam thiếu sao anh bỏ lại người ta một mình vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam bắt giắc trợn mắt lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi cười chế giễu: “Người đẹp của anh đang chờ anh kia”.

Thịnh Khải Luân khề lắc đầu cười khỏ, vì không muốn bị mấy cô gái ở Hatkisa bám lấy nên anh mới ra ngoài ai ngờ chạy không thoát, anh bắt lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam rồi nói: “Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện”.

Người đàn ông kia đứng một bên nãy giờ mới lên tiếng: “Muốn đi sao? Đâu có dễ”.

Chẳng biết trong lúc Thịnh Khải Luân đôi co với Diệp Hạ Lam thì ở đâu có thêm một đám người bước tới đứng phía sau người đàn ông kia.

Thịnh Khải Luân hất mặt lên: “Thế bây giờ ông muốn sao đây?”.

“Đánh nhau một trận, nếu tôi nhận làm cậu chính là Thịnh tam thiếu của Thịnh gia đứng đầu thành phố X này đúng chứ, nghe nói cậu là người rất tài giỏi nếu như vậy hôm nay thử cướp người đem đi đi”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười, một nụ cười âm lãnh khiến người khác không rét mà run: “Được thôi”.

“Một đánh mười, không biết tam thiếu có kham nổi không?”.

Thịnh Khải Luân cởi áo vest ra đưa cho Diệp Hạ Lam “Cầm giúp giùm anh”.

Diệp Hạ Lam kéo tay Thịnh Khải Luân qua một bên thì thầm: “Anh điên rồi, một đánh mười từ đó giờ anh có đánh nhau bao giờ đâu... đừng có vì thế diện mà làm liều nhá”.

Thịnh Khải Luân nhướng mày: “Nói vậy là em muốn lên giường với ông ta????”.

Diệp Hạ Lam liếc xéo Thịnh Khải Luân một cái: “Lên giường với 'em trai' anh ấy”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị như có như không: “Vậy chờ giải quyết xong con heo mập này sẽ cho em lên giường với 'em trai' anh”.

Trong hoàn cảnh nào rồi mà còn tâm trạng đùa giỡn nên Diệp Hạ Lam nổi khùng lên gắt giọng: “Anh không nói chuyện đứng đắn hơn một chút được à”.

“Là ai không đứng đắn đây???”.

“Anh...”.

“Vì gặp em nên anh mới phải lưu manh vậy đó”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126

Người đàn ông mập mạp kia mất hết kiên nhẫn liền lên tiếng thúc giục: “Này chuẩn bị xong chưa? Đánh một trận ai thắng thì ‘tâm sự’ với cô gái này nhé”.

Thịnh Khải Luân cũng vừa xắn tay áo lên tới khuỷu tay, anh hiên ngang bước lên phía trước vài bước: “Được rồi lên đi”.

Đứng mười người tản ra thành vòng tròn bao vây Thịnh Khải Luân ở bên trong nhưng anh vẫn không hề nao núng gì hết vẫn bình tĩnh tự tin, đôi mắt sắc lạnh nhìn những người kia như một con báo đang chuẩn bị sẵn mồi.

Một tên mạnh động lao lên trước bị Thịnh Khải Luân đâm vào mặt một cái bật cả máu mũi lao đảo ngã ngược về phía sau.

Hai tên khác lao lên tấn công một bên trái một bên phải, Thịnh Khải Luân đập thẳng vào bụng tên bên trái, tay chặt một phát vào cổ tên bên phải.

Nhìn cả đám người đánh một người mà Diệp Hạ Lam cũng rớt trí hết lên: “Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa mà”.

Một tên lấy chai rượu đập vào vai của Thịnh Khải Luân một cái, mảnh thủy tinh găm vào da thịt máu lập tức túa ra rồi chảy xuống cứ như một đóa hoa đang nở rộ vô cùng chói mắt.

Thịnh Khải Luân mất thế lại bị tên đó dùng mảnh chai vỡ đâm thêm mấy nhát trên tay, da thịt rách những đường dài ngắn không giống nhau máu vẫn rỉ xuống từng giọt.

Diệp Hạ Lam chạy qua chỗ Thịnh Khải Luân đang đứng, cô nhú mày lên tiếng: “Đừng đánh nữa...”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam vô cùng dịu dàng, anh nhếch môi mỉm cười lên mỉm cười: “Làm một thằng đàn ông mà ngay cả bảo vệ người phụ nữ mình yêu thương cũng làm không được thì sống còn có ý nghĩa gì nữa”.

Diệp Hạ Lam cau mày: “Anh đang tính làm anh hùng cho ai xem đây hả? tôi không cảm động đâu nên anh tự lo cho mình đi”.

Thịnh Khải Luân rũ mắt: “Ai cần em cảm động đâu chứ tại anh thấy mấy kẻ này chướng mắt nên ra tay dạy dỗ bọn nó một trận thôi”.

Đám người còn lại cảm thấy khó chịu trước thái độ khinh thường bộ dạng bất kham của Thịnh Khải Luân nên cùng nhau xông lên.

Thịnh Khải Luân vơ tay lấy một chai rượu trên kệ để sát tường đập vào đầu một tên lao trực diện tới chỗ mình, máu trên đầu tên kia phun ra kèm theo tiếng keo gào thảm thiết, anh đánh những tên còn lại thê thảm không chút nương tay.

Người đàn ông mập mạp thấy đám thuộc hạ của mình ngã lăn lóc trên sàn thì sắc mặt tối sầm lại vô cùng khó coi.

Thịnh Khải Luân đưa tay lau vết máu ở khóe môi rồi nở một nụ cười lạnh nhưng đẹp đến nao lòng: “Sao hả tôi thắng rồi tôi đem cô gái này đi được chưa?”, anh nắm lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam giờ lên.

Tên mập mạp không cam lòng nhưng hắn biết đụng tới Thịnh gia hậu quả sẽ vô cùng khó lường nên cười cười xuống nước nhỏ: “Thịnh tam thiếu đúng là tài giỏi phi thường tôi hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt... người cậu có thể mang đi”.

Thịnh Khải Luân nắm chặt cổ tay của Diệp Hạ Lam rồi xoay người rời đi.

Diệp Hạ Lam nhìn thấy những vết thương vẫn đang rỉ máu trên tay của Thịnh Khải Luân thì thấy có chút xót lòng, cô quên bèn luôn mình đến đây để làm gì.

Diệp Hạ Lam bối rối dìu Thịnh Khải Luân đi ra ngoài, cả hai dừng lại bên chiếc BMW màu đen của Thịnh Khải Luân đậu ở garage.

Thịnh Khải Luân tựa người vào thân xe, mồ hôi đổ nhều nhãi trên trán, anh bắt đầu thở dốc, sắc mặt vô cùng kém.

Diệp Hạ Lam nhủ mấy câu nhàu: “Thịnh Khải Luân anh bị điên hay sao vậy tự nhiên lại đi đánh nhau trước đây anh đâu có háo thắng như vậy”.

Thịnh Khải Luân vẫn nở nụ cười trên môi: “Ừ anh điên thật rồi...vì gặp em nên điên đấy, bản tính của anh vốn rất háo thắng nhưng tại anh chưa bộc lộ ra cho em thấy mà thôi”.

“Đúng là ấu trĩ mà”.

“Anh đưa em về”.

Diệp Hạ Lam thở dài: “Tôi đưa anh đến bệnh viện”.

Thịnh Khải Luân đưa ánh mắt nhìn xa xăm đượm buồn rồi lên tiếng: “Anh ghét mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện”.

Trong ánh mắt của Diệp Hạ Lam là sự xót xa cô thấy đau giùm cho Thịnh Khải Luân: “Ghét cũng phải đến bệnh viện anh bị thương nặng như thế này để lâu không tốt đâu”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu: “Anh muốn về nhà...anh đưa em về rồi về nhà tự băng bó một chút là xong thôi không sao đâu”.

Thịnh Khải Luân mở cửa xe ngồi vào ghế lái chính nhưng bị Diệp Hạ Lam đẩy nhẹ một cái cả người ngã qua ghế lái phụ.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt ngạc nhiên khó hiểu: “Em đang làm cái gì vậy?”.

Diệp Hạ Lam hất mặt lên: “Không nhìn lại mình thương thế như vậy còn đòi lái xe...Thịnh Khải Luân tôi nói cho anh biết tôi không có ý định chết cùng với anh đâu”.

Thịnh Khải Luân cũng không cãi lại mà ngoan ngoãn ngồi yên bên ghế lái phụ, môi mím khẽ vẽ một đường cong hoàn mỹ anh thầm nghĩ trong lòng “Rõ ràng em đang lo lắng cho anh nhưng sao vẫn cứ phải dối lòng như thế chứ”.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng Thịnh Khải Luân vẫn lên tiếng khiêu khích Diệp Hạ Lam: “Anh cũng không có ý định chết chung với em”.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Thịnh Khải Luân bằng đôi mắt hình viên đạn: “Thay vì kiếm chuyện với tôi anh nên dưỡng sức đi thi hơn”.

Thịnh Khải Luân gật đầu rồi nhắm mắt dưỡng thần, Diệp Hạ Lam lái xe tương đối ổn định về tới Tiệp Trưng Trang.

Xe dừng lại, Diệp Hạ Lam nói với Thịnh Khải Luân: “Tới nhà rồi anh vào đi tôi về trước đây”.

Diệp Hạ Lam đi được một đoạn chừng mười bước chân thì bất giác quay người lại cô thấy Thịnh Khải Luân chặt vật mở cửa xe bước ra ngoài rồi bước từng bước nặng nề đi vào trong nhà.

Cũng không biết điều gì đã thúc đẩy Diệp Hạ Lam bước chân đi về phía của Thịnh Khải Luân, cô miễn cưỡng cau có lên tiếng: “Lần sau đừng có mà làm anh hùng nữa thấy hậu quả chưa?”.

“Anh...chỉ thích làm anh hùng cứu em thôi”.

“Còn đùa được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127

Vào nhà, Thịnh Khải Luân ngồi tựa người vào thành ghế sofa nhắm mắt lại trông anh có vẻ rất mệt mỏi.

Diệp Hạ Lam đi lấy hộp cứu thương rồi bước đến ngồi xuống bên cạnh của Thịnh Khải Luân: “Cởi áo ra”.

Nghe tiếng nói của Diệp Hạ Lam vang lên Thịnh Khải Luân từ từ mở mắt ra rồi nhìn chăm chăm Diệp Hạ Lam, quá mười giây anh mới lên tiếng hỏi lại: “Em vừa bảo anh cởi áo ra sao???”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Đương nhiên rồi...anh không cởi áo ra làm sao tôi thấy đường mà băng vết thương lại giúp anh”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt sâu xa khó đoán rồi hỏi: “Em không sợ anh sao?”.

“Có gì phải sợ chứ?”.

“Chúng ta một nam một nữ...anh lại lâu ngày không gần gũi với phụ nữ biết đâu không kìm chế được bản thân mà phát sinh cảm giác với em rồi sao?”.

Diệp Hạ Lam liếc xéo Thịnh Khải Luân một cái rồi nhếch môi cười khinh: “Anh không tự nhìn lại mình xem, thương thế đầy mình còn giờ trò hăm dọa tôi”.

Nói rồi Diệp Hạ Lam tự đưa tay lên cời từng chiếc nút của Thịnh Khải Luân ra còn anh thì cứ ngơ ngác nhìn cô.

Diệp Hạ Lam vứt cái áo dính máu của Thịnh Khải Luân qua một bên rồi khử trùng vết thương sau đó bôi thuốc và băng lại.

Thịnh Khải Luân nghĩ gì đó rất lâu trong đầu rồi lên tiếng hỏi: “Từ bao giờ em lại có thể thuần thục cời đồ người khác còn băng bó có tay nghề như vậy hả?”.

Diệp Hạ Lam không hiểu ý tứ trong câu hỏi của Thịnh Khải Luân nên thân nhiên đáp: “Cứ làm hoài riết quen thôi”.

Thịnh Khải Luân cau mày tỏ vẻ khó chịu rồi bắt lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam bắt cô đối mặt với mình: “Với bất kỳ người đàn ông nào em cũng có thể tự nhiên như thế sao?”.

Diệp Hạ Lam gắng tay của Thịnh Khải Luân ra rồi cau mày gắt giọng: “Anh đang làm cái gì vậy? Đau có biết không???”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ buồn bã anh thở dài chán nản.

Diệp Hạ Lam nghĩ thầm “Mấy năm nay thăng nhót ở nhà thi thoảng bị trầy xước mình băng bó hoài nên quen thôi anh ta làm gì cứ như là bị ai lấy hết của không bằng”.

Không gian yên lặng quá cũng ngột ngạt khó chịu nên Diệp Hạ Lam lên tiếng: “Đề tôi lên phòng lấy đồ khác cho anh thay, bộ này bẩn hết rồi”.

Thịnh Khải Luân không lên tiếng cứ mặc cho Diệp Hạ Lam muốn làm gì thì làm

Diệp Hạ Lam đang đứng trước tủ quần áo lấy đồ thì bất ngờ Thịnh Khải Luân vòng tay ôm eo cô từ phía sau, anh gục đầu lên vai cô: “Anh rất nhớ em Diệp Hạ Lam”.

Cánh tay của Diệp Hạ Lam rơi giữa không trung, cô rũ mắt: “Ngày trước anh không biết trân trọng giờ hối tiếc đề làm gì”.

“Anh xin lỗi vì tất cả...em có thể cho anh thêm một cơ hội được không?”.

Diệp Hạ Lam nghĩ gì đó rất xuất thần hồi lâu rồi đáp: “Tôi kết hôn với người khác rồi, tôi đang sống rất vui vẻ hạnh phúc...chúng ta đừng đào mồ quá khứ lên nữa có được không?”.

Qua một hồi lâu không nghe thấy tiếng trả lời của Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam mới gỡ tay của anh ra xoay người lại thì thấy Thịnh Khải Luân sực chút nữa là ngã xuống sàn cô vội đỡ lấy anh: “Thịnh Khải Luân...Thịnh Khải Luân anh sao vậy?”.

Lúc chạm tay vào người của Thịnh Khải Luân thì Diệp Hạ Lam phát hiện ra anh đang sốt rất cao, anh nhú mày cố gắng diu anh qua giường nằm xuống rồi gọi cho bác sĩ gia đình của Thịnh gia tới.

Bác sĩ khám qua một lượt cho Thịnh Khải Luân rồi đưa thuốc cho Diệp Hạ Lam: “Tam thiếu phu nhân cứ cách 3 tiếng thì cho tam thiếu uống một viên, trong vòng 6 tiếng mà vẫn không hạ sốt thì gọi ngay cho tôi”.

Diệp Hạ Lam nhận thuốc: “Cảm ơn bác sĩ Trần làm phiền ông quá rồi”.

“Tam thiếu phu nhân đừng nói vậy đây là công việc tôi nên làm mà”.

“À bác sĩ Trần à tôi và Khải Luân ly hôn đã lâu sau này đừng gọi tôi là tam thiếu phu nhân nữa”.

Bác sĩ Trần suy tư gì đó rồi gật đầu đi ra về.

Cả đêm Diệp Hạ Lam ngồi trông chừng Thịnh Khải Luân nói tới nói lui thì cũng vì mình mà Thịnh Khải Luân mới bị thương nên Diệp Hạ Lam không thể trốn tránh trách nhiệm.

Giấc ngủ của Thịnh Khải Luân cứ chấp chôn nhìn về mặt của anh rất khó chịu, thi thoảng thì lại lẩm bẩm: “Hạ Lam...xin lỗi...Gấu Con ba xin lỗi...”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc, đến mai gần sáng cô kiểm tra thấy Thịnh Khải Luân đã hạ sốt hoàn toàn mới lặng lẽ rời đi.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng chói mắt nên Thịnh Khải Luân từ từ mở mắt ra, anh ngồi bật dậy đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy ai hết nên tỏ vẻ thất vọng: “Đám bỏ lại mình một mình trông khi mình vì cô ấy đổ máu không thương tiếc...Diệp Hạ Lam em đứng là nhẩn tâm mà”.

Mới sáng sớm ở căn hộ chung cư của Diệp Hạ Lam đã có hai tội đồ đang ngồi hối lỗi...

Hàn Long Phi về mặt thất thiêu: “Hạ Lam chuyện không phải như em nghĩ đâu là mấy thằng bạn anh tính trêu em một chút nên mới nói vậy thôi, anh nào dám dấn Thiên Duệ tới những nơi như thế”.

Diệp Hạ Lam nhìn qua thằng bé có gương mặt tròn trịa mồm mỉm, đôi mắt long lanh đang ngồi trên sofa rồi hỏi: “Diệp Thiên Duệ, nếu con không thành thật khai báo thì hôm nay khỏi ăn cơm đi nha”.

Thằng bé Diệp Thiên Duệ tuy mới chỉ có năm tuổi nhưng lại rất hiểu chuyện thằng bé biết nếu nói ra tới hôm qua cùng Hàn Long Phi đưa mình đến hộp đêm thì Hàn Long Phi chắc chắn sẽ thâm thâm lắm nên cứ ngồi cúi đầu im lặng.

Diệp Hạ Lam gắt giọng: “Diệp Thiên Duệ con có nghe mẹ nói không vậy?”.

Hàn Long Phi thấy mắt của Diệp Thiên Duệ đỏ hoe lên sắp khóc nên lên tiếng: “Anh xin lỗi sau này sẽ không đưa Thiên Duệ đến những nơi như thế nữa”.

“Hàn Long Phi, chắc em bị điên thật rồi nên mới giao Thiên Duệ cho anh trông chừng đó”.

Mặt của Hàn Long Phi tỏ vẻ ăn năn: “Anh biết sai rồi mà, sau này không dám nữa”.

Cuối cùng Diệp Hạ Lam cũng hòa hoãn: “Lần đầu cũng là lần cuối đấy nhé, Diệp Thiên Duệ lần sau con còn dám theo chú Phi đến những nơi phức tạp như thế mẹ sẽ lập tức đưa con về Mỹ lại đó”.

Diệp Thiên Duệ cúi đầu: “Con xin lỗi mẹ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128

Thời gian giao sản phẩm cho Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng đến, Cô Triệt lần này thu được một số tiền lớn nên Hạ Chí Xuyên mời nhân viên phòng chế tác đi ăn cơm rồi đi hát karaoke có cả Hàn Dĩ Phong đi cùng nữa.

Mọi người đang rất vui vẻ thì cửa phòng bao mở ra Thịnh Khải Luân bước vào nên làm cho không khí bị ngưng trệ lại bởi vì mấy năm nay Thịnh Khải Luân hầu như không nhận lời mời tham dự mấy buổi tiệc nhỏ lẻ như thế này thậm chí những buổi tiệc lớn mà không cần thiết anh cũng để Tiêu Hoài Du đại diện chứ không đích thân tham dự.

Thấy mọi người đưa mắt nhìn mình như người ngoài hành tinh Thịnh Khải Luân liền lên tiếng hỏi: “Tôi tới trễ nên không được chào đón sao?”.

Hạ Chí Xuyên và mọi người đều lắc đầu: “Làm gì có chứ, Thịnh tổng chịu bỏ thời gian hạ cố đến đây là vinh hạnh của chúng tôi”.

Trái lại với vẻ mặt tay bắt mặt mừng của mọi người, sắc mặt của Diệp Hạ Lam rõ ràng là khó chịu, cô thầm mắng trong lòng “Cái tên khó ưa này đến đây làm gì không biết”.

Mọi người nhường chỗ cho Thịnh Khải Luân ngồi, Hàn Dĩ Phong nhích qua một ghế thành ra Thịnh Khải Luân ngồi kế bên Diệp Hạ Lam.

Thấy ánh mắt sắc lạnh của Diệp Hạ Lam ném về phía mình Hàn Dĩ Phong chỉ đành cười trừ cho qua chuyện.

Thịnh Khải Luân cảm ly rượu chân cao lên: “Tôi mời mọi người một ly”.

Tất cả đều nâng ly lên nên Diệp Hạ Lam cũng đành miễn cưỡng uống một chút.

Thịnh Khải Luân nhìn Hạ Chí Xuyên rồi lên tiếng: “Sản phẩm của Cô Triệt đúng là tinh xảo tôi cảm thất rất hoài lòng thiết nghĩ sau này tôi sẽ làm ăn lâu dài với Hạ thiếu đây rồi”.

Hạ Chí Xuyên khẽ cười: “Thịnh tổng quá lời rồi tất cả đều nhờ vào Hạ Lam là một tài năng thật sự thôi”.

Thịnh Khải Luân cũng cong môi lên mỉm cười, anh nhìn Diệp Hạ Lam rồi nói: “Diệp tiểu thư đây đúng là có tài năng và thực lực”.

“Cảm ơn Thịnh tổng quá khen”, mặc dù không muốn nhưng Diệp Hạ Lam cũng phải lên tiếng đáp trả cho phải phép.

Một người hưởng ứng đề nghị: “Phải đó hát đi... hát đi... trường phòng Diệp cô hát một bài mở màn đi nhé bởi vì cô là nhân vật chính ngày hôm nay mà”.

“Ay phải để Thịnh tam thiếu mở màn trước mới đúng chứ”.

Thịnh Khải Luân nhướn mày tò vò vẻ hóm hờ: “Không... không... nên để Diệp tiểu thư hát mở màn trước mới đúng chứ”.

Diệp Hạ Lam đã cố tình chọn ngồi trong một góc khuất rồi vẫn bị lời đầu ra, cô nhìn qua hướng Thịnh Khải Luân ngồi liếc xéo anh một cái bằng cái nhìn lạnh lẽo như băng sau đó nhìn mọi người nở nụ cười xã giao: “Nếu mọi người đã nói vậy thì tôi đành mạn phép hát trước rồi... nhưng mà xin lỗi mọi người trước bởi vì tôi hát rất là dở, mong mọi người gạch đá nhẹ tay một chút”.

Giọng hát dịu dàng ngọt ngào nhưng nghe rất bi thương của Diệp Hạ Lam vang lên.

“Đã từng có một người, cùng tôi đi một đoạn

Cứ ngỡ rằng sẽ bên nhau đến chân trời góc bể

Là tôi quá thật lòng, vẫn ngốc nghếch chờ đợi người ta

Tình mong rồi mới hay trái tim bị tổn thương sâu sắc

Đã từng có một người yêu thương tôi

Đã từng có một người khiến tôi trầm luân

Đã từng có hai người bên nhau không thể chia rời

Ngày ấy đã qua rồi...

Đã từng có một người yêu thương tôi

Trong mơ biết bao lần trao tôi nụ hôn

Nước mắt tôi xé tan khung trời

Động lại nơi vì sao rơi...”*

* Bài hát “Đã từng có một người”

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam không chớp mắt anh biết bài hát này chính là gửi riêng đến anh bởi vì qua bài hát này có thể cảm nhận được sự tổn thương sâu sắc mà Diệp Hạ Lam đã phải chịu đựng.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân rủ xuống anh tự hỏi bản thân vì sao lại làm cho cô gái tổn thương nhiều đến như vậy, anh rất muốn bù đắp lại khoảng thời gian năm năm qua nhưng chưa lần nào cô cho anh cơ hội hết.

Hạ Chí Xuyên có vẻ ngạc nhiên lên tiếng: “Hạ Lam không ngờ em lại hát hay như vậy đó đến ngày tổ chức tiệc thành lập Cổ Triệt chắc là anh sẽ nhờ em lên sân khấu hát mở màn quá”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười: “Ông chủ quá lời rồi”.

Thịnh Khải Luân vỗ tay nhìn Diệp Hạ Lam nở nụ cười trên môi rồi lên tiếng: “Diệp tiểu thư đúng là hát rất hay... nhiều năm như vậy tôi vẫn chưa từng nghe ai hát hay như tiểu thư đây đó”.

“Thịnh tổng quá lời rồi, nếu tôi nhớ không nhầm thì trước đây có tin đồn anh và nữ minh tinh Hạ Mạt là một đôi mà cô ấy xinh đẹp hoàn mỹ diễn xuất giỏi lại hát hay tôi thật không dám so sánh với con người tài giỏi như vậy” ánh mắt của Diệp Hạ Lam lạnh thấu xương lời nói ra cũng khiêu khích đầy mùi thuốc súng.

Thịnh Khải Luân ngẩng đầu lên nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phức tạp cảm xúc: “Cũng chỉ là lời đồn mà thôi, tôi đã kết hôn rồi tôi không có ý định mang thêm người khác vào tim của mình đâu”.

Diệp Hạ Lam nhếch môi tỏ rõ khinh bạc: “Có hay không cũng chỉ bản thân Thịnh tổng đây biết mà thôi”.

Thấy thái độ của hai người có vẻ bất đầu căng thẳng nên mọi người tìm cách chuyển đề tài, một người đánh liều lên tiếng đề nghị: “Hôm nay Thịnh tổng hạ cố thăm dự tiệc cùng chúng tôi đúng là vinh dự không biết có thể mạn phép mời Thịnh tổng hát một bài được không?”

Thịnh Khải Luân nghĩ gì đó rồi gật đầu: “Được”, anh chọn bài rồi cầm mic lên hát, giọng hát của Thịnh Khải Luân nghe rất ấm áp mà cũng chất chứa nhiều cảm xúc.

“Anh đã không còn quyền để yêu em nữa rồi

Quá khứ của chúng ta cũng không thể quay lại

Chia tay anh vừa xa lạ vừa thân quen
Em khóc là vì em thích khóc thôi
Anh nợ em câu nói “Anh yêu em”
Mà bấy lâu anh vẫn luôn giấu kín trong lòng
Có những tình yêu luôn mãi là bí mật
Và những điều đẹp đẽ sẽ được cất giữ lại trong kí ức
Anh đã từng muốn
Cả thế giới này biết rằng anh yêu em
Vậy mà cuối cùng chúng ta lại không thể ở bên nhau
Em gặp được anh tuy đúng người nhưng lại sai thời điểm
Có lẽ tất cả là do ý trời
Anh đã từng muốn
Cả thế giới này biết rằng anh yêu em
Mà bây giờ chỉ có thể giữ em ở trong tim
Có thể do chúng ta hữu duyên vô phận
Chỉ lưu lại được vết thương và ký ức của tình yêu**.

* Bài hát “Muốn cả thế giới biết anh yêu em”

Mọi người lắng nghe mà lòng cũng chùng xuống theo, lúc Thịnh Khải Luân hát xong có một người lên tiếng hỏi: “Thịnh tổng tôi thắc mắc là anh chọn bài này ngẫu nhiên hay là cố ý gửi đến ai đó”.

Thịnh Khải Luân cũng không giấu diếm mà trả lời: “Tôi là cố ý gửi đến một cô gái... trước đây tôi luôn che giấu mối hệ tình cảm giữa tôi và cô ấy trước tất cả mọi người nhưng thật bây giờ tôi lại muốn nói với cả thế giới này rằng tôi yêu cô ấy”.

Hạ Chí Xuyên khẽ cười nói thêm vào: “Thịnh tổng đúng là người lãng mạn cô gái nào lọt vào mắt xanh của anh hẳn là người hạnh phúc nhất thế giới”.

Thịnh Khải Luân đánh mắt nhìn qua Diệp Hạ Lam rồi nói: “Cũng giá mà như vậy tiếc là từ đầu tới cuối tôi đều gieo vào trái tim cô ấy toàn tổn thương mà thôi... có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi đâu”.

Hạ Chí Xuyên nghe vậy nên cho lời khuyên: “Thịnh tổng cứ chân thành thì tôi tin có ngày cô gái ấy cũng sẽ tha thứ cho anh thôi”.

“Cũng mong là như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129

Diệp Hạ Lam ngồi tự đầu tranh tư tưởng với chính mình, có đôi lúc cô cũng nghĩ sẽ cho Thịnh Khải Luân một cơ hội nhưng cách anh đối xử với cô trong quá khứ cứ như một nỗi ám ảnh không buông tha cho cô vậy nên cô cảm thấy rất rối trí mỗi lúc phải đối mặt với Thịnh Khải Luân.

Lúc ra khỏi phòng bao, Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Hàn Dị Phong bằng ánh mắt đầy sự giận dữ: “Anh tính chơi khăm tôi đó hả???”.

Hàn Dị Phong nhún vai: “Tôi có làm gì đâu chứ??? Sao bao nhiêu năm cứ gặp tôi là cô vẫn si và không thương tiếc vậy hả mặc dù lần này tôi có lòng giúp cô mà”.

Diệp Hạ Lam chỉ ngón tay về phía mình rồi cười phá lên: “Giúp tôi??? anh có làm không vậy hả??? Anh biết rõ tôi đang ở đây mà còn kêu Thịnh Khải

Luân tới, anh giúp tôi như vậy đó hả?”.

Hàn Dĩ Phong bày ra vẻ mặt vô số tội: “Là cậu ta tự muốn đến sao tôi cần được chứ?!”.

Diệp Hạ Lam lên tiếng chấp vắn: “Anh không cung cấp thông tin chắc anh ta biết mà đến ha”.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau Diệp Hạ Lam và Hàn Dĩ Phong: “Là Hạ tổng mời anh đến dự tiệc chung vui với mọi người không liên quan đến cậu ấy em muốn trách thì cứ trách anh đây”.

Về mặt Diệp Hạ Lam vô cùng ai oán cô dầm giày cao gót bước đi ra ngoài luôn mà không thèm quay đầu nhìn lại.

Diệp Hạ Lam vừa đi vừa thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam này phải tỉnh táo lại không được mềm lòng với anh ta”.

Đang bước đi thì có ai đó bắt lấy cổ tay của Diệp Hạ Lam kéo lại, cả người cô ngã vào lồng ngực rắn chắc thoang thoảng mùi hương bạc hà, trên đỉnh đầu của cô giọng nói của Thịnh Khải Luân đều đều vang lên: “Lần trước anh nói em cho chúng ta một cơ hội được không, em vẫn chưa trả lời”.

“Lúc đó...tôi đã trả lời rất rõ ràng rồi mà”.

Thịnh Khải Luân bắt Diệp Hạ Lam đối mắt với mình: “Hôm đó anh không nghe thấy em có thể nói lại lần nữa được không?”

Diệp Hạ Lam nắm chặt tay thành nắm đấm cô cố kìm chế tất cả cảm xúc của mình bày ra vẻ mặt lạnh lùng: “Hôm đó tôi nói...tôi kết hôn với người khác rồi, tôi đang sống rất vui vẻ hạnh phúc...chúng ta đừng đào mò quá khứ lên nữa có được không?”.

Con người của Thịnh Khải Luân co rúc hiện lên nỗi thống khổ bi thương, giọng của anh cũng trầm đến cực độ: “Vì sao không thể cho anh một cơ hội chứ? Năm năm qua anh đã thay đổi rất nhiều rồi mà chẳng lẽ em hết yêu anh rồi sao Hạ Lam?”.

“Phải”.

Thịnh Khải Luân lùi về phía sau một bước dường như anh đang sợ hãi cô sẽ xé rách vết thương trong lòng anh vạch ra ranh giới riêng biệt với anh, giọng cũng run rẩy đứt quãng: “Vậy có lẽ là em rất hối hận vì thưở thiếu thời đã cứu sống anh có phải không?”.

“Tôi chưa từng hối hận vì quyết định cứu mạng anh, tôi cũng chưa từng hối hận vì đã yêu anh... mà tôi hối hận vì đã kết hôn với anh, hối hận vì đã tin tưởng anh... Thịnh Khải Luân đời này kiếp này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu...cho nên chuyện tôi cho anh cơ hội là điều không bao giờ có thể xảy ra anh hiểu không...đừng làm phiền cuộc sống của nhau nữa chẳng phải bây giờ anh cũng đang sống rất tốt sao, tôi cũng đang sống rất tốt... chúng ta hà tất phải làm cho mọi thứ rồi ren lên”.

Thịnh Khải Luân đứng yên lặng nhìn Diệp Hạ Lam rời đi, trời đổ mưa... một cơn mưa tầm tã lạnh đến cắt da cắt thịt, trắng xóa cả trời đất, những giọt nước rơi từ trên mắt của Thịnh Khải Luân xuống thật không xác định được là nước mưa hay là nước mắt nữa, anh cũng không biết mình đứng đó nhìn vô định vào không trung bao lâu mới chịu rời đi.

Một con người sinh ra đã xác định trở thành người đứng đầu gia tộc trong tương lai từ nhỏ sống vô cùng kiêu hãnh ngạo mạn không ngờ lại có một ngày phải bước đi trong mưa với dáng vẻ lầm lũi đáng thương như thế.

Mọi thứ có lẽ đều quy về hai chữ số mệnh.

Từ lần trước gặp mặt Thịnh Khải Luân đến nay cũng đã hơn một tháng Diệp Hạ Lam không có gặp lại anh nữa, cũng có mấy lần vô tình chạm trán nhau trên đường nhưng anh cứ thế phớt lờ đi qua cô như là không quen biết.

Cảm giác là người dung không xa lạ mà cũng không quen thuộc, cả hai đều cảm nhận được nỗi mất mát cùng tan thương trong lòng như vẫn có chấp không chịu thừa nhận.

Mỗi lần đi lướt qua nhau không câu chào hỏi đều làm cho từng tế bào thần kinh của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam thấy đau nhưng cô không cho anh cơ hội, anh lại muốn thủ thành toàn ý muốn của cô vậy là đành làm người dung ngược lối.

Dạo gần đây Diệp Hạ Lam vẫn sống rất tốt chỉ là trong tim thiếu mất một mảnh ghép mang tên hạnh phúc mà thôi.

Ngày cuối tuần rảnh rỗi Thịnh Khải Luân và Thịnh Nhất Phi cùng đi siêu thị mua ít đồ để về Thịnh gia trang thăm ông bà nội và ba mẹ.

Thịnh Nhất Phi vừa đi vừa hỏi: “Anh hai lần trước anh nói đuổi theo chị Hạ Lam vậy kết quả thế nào rồi sao không nghe anh đề cập gì đến chuyện đó hết vậy”.

Thịnh Khải Luân cười khò: “Biết nói gì đâu mà đề cập chứ”.

“Thì là chị Hạ Lam có đồng ý tha thứ cho anh hay có ý định quay về bên cạnh anh hay không???”.

Thịnh Khải Luân rũ mắt xuống, có nét buồn hiện rõ trên gương mặt tuấn mỹ của mình: “Cô ấy bây giờ hình như là đang sống rất hạnh phúc bên một người tên là Thiên Duệ, cô ấy nói người đó đối xử với cô ấy tốt hơn anh gấp trăm gấp ngàn lần, cô ấy đâu có ngốc mà tiếp tục quay về bên cạnh anh chịu khổ chứ...anh đã làm cô ấy tổn thương rất nhiều lần mà”.

Chương 130

Thịnh Nhất Phi cau mày: “Sao anh không chịu nói ra tình cảm mà anh dành cho chị ấy?”

Thịnh Khải Luân cười khổ: “Nói rồi, anh cũng hạ mình cầu xin cô ấy cho anh một cơ hội nhưng Hạ Lam dứt khoát cự tuyệt anh... cô ấy bảo cô ấy tái hôn rồi”.

Thịnh Nhất Phi ngơ ngác ra mặt: “Cái gì chị ấy tái hôn rồi sao??? Người con gái tốt như vậy mà anh lại đánh mất đúng là đáng đời anh lắm mà”.

“Không biết em có phải là em gái ruột của anh hay không nữa, anh của em khổ sở như vậy còn chưa đủ sao em còn châm thêm dầu vào lửa”.

Thịnh Nhất Phi đột nhiên kéo tay của Thịnh Nhất Luân: “Anh, chị Hạ Lam ở bên kia kia”.

Thịnh Khải Luân nhìn theo hướng tay của Thịnh Nhất Phi thì thấy Diệp Hạ Lam đang đứng ở gang hàng trái cây, cạnh cô còn có một chàng trai nhìn cao hơn cô một cái đầu, gương mặt cũng ưa nhìn, hai người còn cười nói với nhau rất vui vẻ.

Diệp Hạ Lam đang lựa mấy quả cam thì tình cờ gặp chàng trai kia, anh này không biết nên lựa cam như thế nào mới ngon cho nên đã hỏi Diệp Hạ Lam, cô cũng chỉ là tốt bụng chia sẻ chút kinh nghiệm mua đồ của mình cho người ta thôi nhưng ai ngờ lại làm Thịnh Khải Luân hiểu lầm.

Thịnh Khải Luân như người mất hồn đứng yên nhìn Diệp Hạ Lam và chàng trai kia một lúc thật lâu cho đến lúc bị Thịnh Nhất Phi đánh vào vai một cái mới giật mình: “Em làm cái gì vậy???”.

“Anh đứng đực mặt ra làm gì chứ, anh hai của em bản lĩnh như vậy cơ mà nếu yêu người ta thì đi mà giành lấy đứng đây nhìn cũng có làm được gì đâu”.

“Anh không có tư cách để tranh giành với người ta cũng không muốn làm cho Hạ Lam ghét anh hơn nữa... nhưng chúng ta cũng nên đi xem thử Thiên Duệ đó có thật là đối tốt với Hạ Lam hay không”.

Thế là Thịnh Khải Luân và Thịnh Nhất Phi mon men đi theo, lúc Diệp Hạ Lam đi đến gang hàng bánh kẹo thì liền gọi: “Thiên Duệ mau qua đây”.

Thịnh Khải Luân đứng ở gang hàng kế bên nhìn xuyên qua kệ hàng có thể thấy rõ Diệp Hạ Lam nhưng anh lại quay người nhìn về hướng khác, rũ mắt xuống thì thầm: “Nhìn họ thân thiết với nhau kiểu này chắc có lúc anh vỡ tim mà chết mất... Nhất Phi em nhìn xem người đàn ông tên Thiên Duệ đó rốt cuộc là tốt Hạ Lam hay không giùm anh đi”.

Sau khi Diệp Hạ Lam gọi “Thiên Duệ mau qua đây” thì có một đứa bé trai chừng bốn, năm tuổi chạy tới về mặt hớn hờ: “Mẹ con tới ngay đây hìhì”.

Thịnh Nhất Phi tròn tròn mắt lên mà nhìn xuyên qua cái kệ hàng cô đưa tay ra sau vẫy Thịnh Khải Luân giọng thì thầm: “Anh đùa em đó hả... Thiên Duệ chỉ là một đứa trẻ chừng bốn, năm tuổi thôi mà... hơn nữa gương mặt đứa trẻ này không bình thường chút nào hết á”.

Thịnh Khải Luân cũng rất ngạc nhiên quay lại nhìn Thịnh Nhất Phi: “Không bình thường chẳng lẽ bị dị tật... nhưng Thiên Duệ không thể là đứa trẻ được đâu chính Hạ Lam thừa nhận Thiên Duệ là bạn trai hiện thời của cô ấy mà”.

Thịnh Nhất Phi kéo tay của Thịnh Khải Luân lại gần cái kệ hàng rồi nói: “Anh tự mình nhìn đi rồi sẽ hiểu”.

Ở phía gang hàng bên kia, Diệp Thiên Duệ vui vẻ cầm hai hộp bánh lên rồi nói: “Mẹ, mẹ mua cho con cả hai hộp có được không???”.

Diệp Hạ Lam nhéo mũi Diệp Thiên Duệ một cái rồi giả vờ không đồng ý: “Con ăn tham vừa thôi chứ, chọn một trong hai là được rồi”.

Diệp Thiên Duệ rũ mắt xuống, về mặt ủy khuất: “Mẹ mua cả hai đi mà, cái nào cũng ngon hết nên con không biết phải chọn sao cả, mẹ mua cả hai đi mà Thiên Duệ hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ mà”.

Diệp Hạ Lam nhìn Diệp Thiên Duệ mỉm cười xoa đầu bé một cái rồi bảo: “Thôi được rồi, còn muốn ăn thêm gì nữa cứ chọn đi mẹ sẽ mua cho con hết chịu không???”.

Diệp Thiên Duệ gật đầu cười toe toét: “Dạ được con muốn mua thêm thạch rau câu nữa”.

Thịnh Khải Luân và Thịnh Nhất Phi liền quay qua nhìn nhau: “Em có đang nghĩ giống anh không?”.

“Vậy anh có đang nghĩ giống em không???”.

Thịnh Khải Luân liền rút trong ví ra một tấm hình rồi nói: “Đứa bé đó nhìn y hệt như anh lúc còn nhỏ, đúng là không bình thường mà”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu: “Đúng vậy có khi nào đứa bé đó...”.

Cả hai đồng thanh reo lên: “Là con trai của anh”.

Thịnh Khải Luân và Thịnh Nhất Phi lái xe theo sau chiếc Ferrari màu đỏ của mẹ con Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân tắc lưỡi: “Không thể ngờ được là bây giờ cô ấy lái xe giỏi như vậy nha lần trước còn tự mình lái xe đưa anh về nhà nữa...trước kia mà kêu cô ấy lên xe cứ như là ép cô ấy uống thuốc độc vậy đó”.

“Hồi xưa chị Hạ Lam luôn bị ám ảnh trong đầu vụ tai nạn năm đó của gia đình mình nên rất sợ ngồi trên xe hơi bộ anh không biết sao???”.

Thịnh Khải Luân lại thấy chạnh lòng vì cho đến tận bây giờ vẫn có rất nhiều thứ về cô mà anh không hề biết.

Thịnh Khải Luân đi theo chiếc Ferrari màu đỏ của Diệp Hạ Lam đến một khu chung cư cao tầng, Diệp Hạ Lam và đứa trẻ tên Thiên Duệ cùng xuống xe và xách đồ mua trong siêu thị đi vào trong.

Họ vừa đi tới chỗ thang máy thì gặp Diêu Tư Dương đi cùng một đứa bé gái cũng chừng ba hoặc bốn tuổi.

Diệp Thiên Duệ liền chạy tới nắm tay cô bé kia: “Tiểu Khê à mình có mua rất nhiều kẹo và thạch trái cây nè”.

Hàn Tiểu Khê mỉm cười: “Thật thích quá hihi...nhưng ăn kẹo nhiều sẽ sâu răng đó”.

Diệp Thiên Duệ liền xua tay “Không có đâu...sau khi ăn kẹo chỉ cần chải răng sạch thì sẽ không bị sâu răng đâu”.

Tiểu Khê liền gật đầu tỏ vẻ thích thú: “Vậy là chúng ta có thể tha hồ ăn kẹo mà không lo bị sâu răng hihihi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131

Diêu Tư Dương vui mừng khi thấy Diệp Hạ Lam về nhà cô cười khỏ: “Nè Hạ Lam em giúp chị trông chừng Tiểu Khê mấy hôm được không chị có một chuyến công tác ở nước ngoài, Dĩ Phong lại đang có dự án mới nên khó lòng mà bên cạnh con bé được”.

Diệp Hạ Lam liền gật đầu mỉm cười: “Đương nhiên là được rồi chúng ta là chỗ quen biết nhiều năm hơn nữa em cũng thường nhờ chị trông chừng Thiên Duệ giúp mà, chị đừng có khách sáo như vậy được không Tư Dương”.

“Em đúng là thiên sứ của cuộc đời chị đó Hạ Lam à hihihi”.

Diêu Tư Dương quay qua dặn dò Tiểu Khê: “Mẹ có việc phải đi xa mấy hôm con qua nhà của cô Hạ Lam ở nhớ ngoan ngoãn nghe lời đó biết không?”.

Tiểu Khê liền gật đầu: “Dạ con biết rồi mẹ với lại trước đây con cũng qua nhà cô Hạ Lam chơi với Thiên Duệ thường xuyên mà”.

Diêu Tư Dương phì cười nói với Khê: “Con nít bây giờ đúng là...quá dễ thương a”, cô hôn lên trán Tiểu Khê rồi đứng dậy.

Diệp Hạ Lam nói với Diêu Tư Dương: “Chị cứ yên tâm mà lo công việc, bọn trẻ cứ để em chăm, khi nào về nhớ mua quà cho em là được rồi”.

Diêu Tư Dương kéo va li đi nhưng vẫn ngoảnh lại nói: “Lúc về nhất định có quà cho tất cả hihi”.

Diêu Tư Dương lái xe đi, Diệp Hạ Lam nắm tay Diệp Thiên Duệ và Tiểu Khê và dịu dàng nói: “Chúng ta lên nhà thôi hai đứa”.

Hai đứa trẻ liền vui vẻ gật đầu đồng ý.

Diệp Hạ Lam chuyển nhà đến một căn hộ chung cư cao cấp thì vô tình trở thành hàng xóm của Diêu Tư Dương nên hai người tái ngộ thường xuyên trò chuyện với nhau, hai đứa trẻ Diệp Thiên Duệ và Hàn Tiểu Khê cũng quý mến nhau nên hai nhà vô cùng thân thiết.

Hàn Dĩ Phong ban đầu nhìn Diệp Thiên Duệ cũng nghi ngờ là con của Thịnh Khải Luân nhưng Diệp Hạ Lam lại bảo bé chỉ mới bốn tuổi thôi là con của người khác không liên quan gì đến Thịnh Khải Luân hết, Hàn Dĩ Phong sợ Thịnh Khải Luân biết chuyện sẽ đau lòng hơn nên giấu nhem chuyện này luôn xem như là mình không biết gì hết.

Thịnh Khải Luân trở mắt nhìn hồi lâu cho đến khi mẹ con Diệp Hạ Lam và Tiểu Khê đã khuất bóng mới khẽ thở dài một cái miệng lẩm bẩm: “Diệp Hạ Lam em hay lăm lăm gạt cả anh”.

Thịnh Nhất Phi liền ngây ngô hỏi: “Chị Hạ Lam gạt anh chuyện gì cơ chứ???”.

“Chuyện thứ nhất cô ấy nói Thiên Duệ là bạn trai cô ấy nhưng hóa ra Thiên Duệ lại là con trai của cô ấy, chuyện thứ hai cô ấy dám giấu con trai của anh làm anh bao nhiêu năm qua trở thành người cha vô trách nhiệm trong mắt thằng bé sau này anh làm sao có mặt mũi gì mà dạy bảo con trai bảo bối đây chứ”.

Thịnh Nhất Phi liền nở một nụ cười đắc ý: “Đáng đời anh lắm ai bảo anh ngày trước có mà không biết trân trọng sống trong hạnh phúc mà không muốn làm gì, bây giờ thì vui rồi có con trai mà không thể nhận thật là thú vị làm sao hahaha”.

Thịnh Khải Luân nổi cáu lên: “Em không nói thì cũng đâu có ai nói em cam đâu. . .anh chưa từng thấy trên đời này có đứa em nào lại cười trên nỗi đau của anh mình hết đó”.

“Đáng đời anh thôi biết trách ai bây giờ. . .nhưng anh cũng đừng có quá tự luyến nha biết đâu thằng bé Thiên Duệ đó không phải con anh thì sao???”.

Thịnh Khải Luân kiên định nói: “Anh chắc chắn Thiên Duệ là con trai anh mà bởi vì thằng bé đó và anh có thể nói là giống nhau như hai giọt nước”.

Thịnh Nhất Phi liền lém lỉnh nói: “Biết đâu lúc mang thai thằng bé ấy chị Hạ Lam rất ghét anh cho nên đứa bé đó mới giống anh bởi vì người ta thường nói ghét của nào trời trao của nấy mà”.

Thịnh Khải Luân đi về phía xe, Thịnh Nhất Phi liền đuổi theo: “Này anh giận à em nói đùa thôi mà”.

“Anh không rảnh mà giận em bây giờ anh phải điều tra về thằng bé tên Thiên Duệ đó và cả khoảng thời gian 5 năm Hạ Lam rời khỏi Thành phố X xem cô ấy đã làm gì, quen biết những ai. . .nói chung là phải điều tra mọi thứ”.

Thịnh Nhất Phi có vẻ lo lắng rồi lên tiếng hỏi: “Nếu như Thiên Duệ thật sự là con trai của anh thì anh sẽ làm gì???”.

“Em hỏi lạ tất nhiên là phải đón thằng bé về Thịnh gia nhận tổ quy tông chứ còn làm gì nữa “.

“ Chắc gì chị Hạ Lam cho anh nhận lại Thiên Duệ chứ, anh nên nhớ ngày xưa là anh làm chị ấy tổn thương chính anh đã đẩy chị ấy ra khỏi cuộc đời của anh còn gì”.

Thịnh Khải Luân liền mỉm cười tự đắc: “Con cũng đã có cô ấy làm sao có thể thoát khỏi anh hơn nữa em nên nhớ đây là Thành phố X là địa bàn của anh hai em đó”.

Thịnh Nhất Phi nhún vai: “Đàn ông các anh thật khó hiểu lúc có không biết trân trọng đến khi mất đi lại hao tâm tốn trí tìm về”.

Cả đêm đó, Thịnh Khải Luân không sao chợp mắt được anh cứ nằm lẩn qua lẩn lại trên giường, anh chợt nhớ đến câu nói của Diệp Hạ Lam “Thiên Duệ là người tình không bao giờ cưới của tôi cho nên không có đám cưới diễn ra đâu mà mới anh ha”, Thịnh Khải Luân bất chợt khẽ cười thì thầm “ Người ta nói con gái là tình nhân kiếp trước của cha cho nên em mới nói con trai là người tình không giờ cưới của mẹ chứ gì. . .có như vậy thôi mà anh cũng không nghĩ ra. . .”.

Chỉ trong vòng ba ngày thư kí Tạ Vương đã đem đến cho Thịnh Khải Luân một sấp tài liệu dày: “Thịnh tổng đây là tất cả thông tin về Diệp Hạ Lam mà anh. . .”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên ngắt lời của Tạ Vương: “Cậu vừa nói gì vậy hả?”.

Tạ Vương lập lại: “Thịnh tổng đây là tất cả thông tin về Diệp Hạ Lam”.

Thịnh Khải Luân lại tỏ vẻ cáu: “Ai cho phép cậu gọi cả tên lẫn họ của cô ấy như thế hả???”.

Tạ Vương trầm mắng trong lòng “ Trước đây chẳng phải vẫn gọi như vậy sao. . .”. Tạ Vương liền sửa lại: “Là Diệp tiểu thư. . .”.

Thịnh Khải Luân lại nói: “Nhiều năm về trước cô ấy đã gả đến Thịnh gia rồi nên không được gọi là Diệp tiểu thư nữa “.

Tạ Vương đỏ mặt hốt hột dần mặt ra: “Là Hạ Lam tiểu thư”.

“Không được phép gọi như thế cậu nghĩ mình là ai mà có quyền gọi trực tiếp tên của cô ấy chứ”.

Tạ Vương bị ức chế hết chịu nổi liền lên tiếng hỏi: “Thịnh tổng vậy bây giờ tôi nên gọi cô ấy là gì phiền anh chỉ điểm giúp”.

“Gọi là Thịnh tam thiếu phu nhân”.

“Hả???” Tạ Vương ngạc nhiên đến độ phải thốt lên như thế.

Thịnh Khải Luân cầm sấp tài liệu bắt đầu lật ra xem rồi nhàn nhả nói như đúng rồi: “Cô ấy là vợ tôi hiển nhiên cậu phải gọi cô ấy là Thịnh tam thiếu phu nhân chứ có gì phản ứng thái quá như vậy?”.

Tạ Vương gật đầu: “À...nhưng Thịnh tổng và Diệp...”.

Thịnh Khải Luân ném về phía Tạ Vương một ánh mắt sắc bén kiểu như muốn nói cậu mà kêu lên ba chữ Diệp Hạ Lam thì tôi sẽ lập tức xử tử cậu vậy.

Tạ Vương liền nhanh miệng sửa lại: “Chẳng phải Thịnh tổng và Thịnh tam thiếu phu nhân đã ly hôn rồi sao?”.

“Chuyện đó thì không cần cậu lo ly hôn rồi vẫn có thể kết hôn lại mà”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132

Diệp Hạ Lam vừa mới bước chân ra khỏi trung tâm đồ gốm Cổ Triệt thì thấy Thịnh Khải Luân đứng tựa người vào chiếc BMW màu đen đang đậu ven đường, cô cứ tương như những lần trước nên cúi đầu đi phớt qua luôn.

Bất chợt Thịnh Khải Luân sai bước chặn ngay trước mặt Diệp Hạ Lam: “Chúng ta nói chuyện một lát đi”.

Diệp Hạ Lam nhìn đi hướng khác: “Đơn hàng giữa Hoàng Thịnh Quốc Tế và Cổ Triệt xong đã lâu tôi nghĩ giữa tôi và anh không còn gì để nói nữa hết”.

“Em có muốn giải thích gì về Thiên Duệ không?”.

Nghe đến cái tên Thiên Duệ, Diệp Hạ Lam cả kinh cả người liền ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân: “Anh nói vậy là có ý gì? Thiên Duệ là ai???”.

Thịnh Khải Luân hỏi bằng giọng điệu chấp vấn: “Năm năm trước con của chúng ta thật sự đã mất rồi sao?”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu nhìn xuống đất: “Là chính anh hại chết con của chúng ta mà anh không nhớ sao?”.

“Vậy mộ phần của con nằm ở đâu anh muốn đến viếng”.

“Thịnh Khải Luân lúc đó đưa bé ấy chỉ vừa mới thành hình mà thôi đâu có thi thể mà anh bảo tôi đi lập mộ phần chứ”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ tức giận: “Vì là con của anh nên cả mộ phần tưởng nhớ em cũng không lập hay sao?”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ bất chấp tất cả: “Phải thì đã sao?”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy tay của Diệp Hạ Lam kéo vào xe, cô gầy gùa vùng ra: “Thịnh Khải Luân anh bị điên hả tự nhiên lại đi kiểm chuyện với tôi???”.

Thịnh Khải Luân không nói câu nào hết mà vững vàng lái xe rời đi, con đường mà anh đi rất vắng vẻ hai bên trồng toàn hoa Bách Hợp trắng nhìn có vẻ âm u lạnh lẽo.

Đến nơi Diệp Hạ Lam mới biết là nghĩa trang Tây Thành chỉ có điều Thịnh Khải Luân đi con đường khác dẫn tới đây nên cô cảm thấy xa lạ.

Thịnh Khải Luân kéo tay của Diệp Hạ Lam đi tới một mộ phần được trang hoàng rất đẹp bằng sa thạch trên bia mộ có khắc một cái tên là Thịnh Khải Duệ, cô đứng ngơ ngác nhìn rõ ràng là cô và anh không hề gặp nhau mà sao lại cùng suy nghĩ đặt tên con trai là Duệ chứ.

Giọng nói của Thịnh Khải Luân đầy vẻ bi thương vang lên: “Trước đó anh không biết gì về sự tồn tại của con, trong bia mộ này cũng không có thi thể của con nhưng anh vẫn thường xuyên tới đây thăm con còn mua rất nhiều đồ chơi cho con nữa, khi anh biết anh từng có con anh cảm thấy rất vui vẻ hạnh phúc”.

Diệp Hạ Lam đứng một bên khóe mắt thấy cay cay vì nhà mồ này làm đúng là rất đẹp còn trang trí giống như là một căn phòng cho trẻ con, những món đồ chơi mà Thịnh Khải Luân đem tới đúng là nhiều không đếm xuể, có thể nhìn ra anh rất yêu quý đứa trẻ này...nếu Thịnh Khải Luân biết con của anh và cô vẫn còn sống thì sẽ có phản ứng gì đây?!

Mặc dù là trái tim băng đá đang dần tan chảy nhưng Diệp Hạ Lam vẫn bày ra bộ mặt không cảm xúc: “Anh toàn thích làm mấy chuyện vô nghĩa anh nên quên đi thì hơn”.

Thịnh Khải Luân ngăn người ra vài giây rồi nhủ mảy giân dữ đưa hai tay giữ chặt hai vai của Diệp Hạ Lam bắt cô phải đối mặt với mình: “Em còn định nói dối anh đến bao giờ nữa vậy hả? Rõ ràng là con của chúng ta vẫn còn sống, em còn đặt tên con trai của anh là Diệp Thiên Duệ cơ mà”.

Diệp Hạ Lam cảm nhận được rõ ràng cả người cô đang run rẩy điều mà cô lo sợ nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Vì sao Diệp Hạ Lam luôn che giấu sự tồn tại của Diệp Thiên Duệ???

Vì sao điều khoản ly hôn năm năm trước của cô chỉ có một là “Sau này dù bất cứ chuyện gì xảy ra Thịnh Khải Luân cũng không được phép can thiệp vào cuộc sống của Diệp Hạ Lam”.

Đó là bởi vì Diệp Hạ Lam sợ rằng nếu Thịnh Khải Luân biết con trai của mình vẫn còn sống chắc chắn sẽ giành quyền nuôi dưỡng với cô, cả đời này của cô đã mất đi rất nhiều thứ quý giá từ gia đình cho đến tình yêu nhưng thứ duy nhất cô tuyệt đối không thể đánh mất chính là Diệp Thiên Duệ.

Thịnh Khải Luân không thấy Diệp Hạ Lam lên tiếng liền lên tiếng áp đảo tinh thần cô: “Sao hả anh nói không sai chứ gì???”.

Diệp Hạ Lam cố gắng kìm nén cơn tim đang run rẩy của mình mà nhếch môi cười lạnh: “Trí tưởng tượng của anh cũng phong phú quá rồi đó Thịnh Khải Luân à, năm ấy con của tôi và anh đã chết rồi...chết bởi chính tay của anh...anh nghĩ nói như vậy thì có thể phủ sạch hết tội lỗi của mình có thể rửa sạch đôi tay nhuộm đầy máu tươi của một đứa trẻ hay sao?!”.

Trong mắt của Thịnh Khải Luân tràn ngập hy vọng: “Nhưng đứa trẻ vẫn còn sống”.

Diệp Hạ Lam gạt tay của Thịnh Khải Luân ra: “Anh nói không sai tôi đúng là có một đứa con trai tên là Diệp Thiên Duệ nhưng thằng bé chỉ vừa mới tròn bốn tuổi thôi, điều quan trọng hơn hết là thằng bé không phải con của anh”.

Trái tim của Thịnh Khải Luân như vừa rơi vào rãnh Mariana tâm tối, đôi mắt của anh cũng trống rỗng vô hồn: “Em nói dối...nếu là con của người khác thì tại sao thằng bé lại mang họ Diệp mà không mang họ của ba nó”.

“Chúng tôi đang chuẩn bị kết hôn, sau khi kết hôn thằng bé sẽ mang họ của ba nó”.

“Anh khôn tin em đâu”.

Diệp Hạ Lam gạt đầu tỏ vẻ thân nhiên: “Thì từ trước tới nay có bao giờ anh tin tôi đâu...nếu anh tin tôi dù chỉ là một chút thôi thì cuộc đời của tôi cũng đâu có drama tới như vậy”.

Trên gương mặt điển trai của Thịnh Khải Luân là nỗi thống khổ đến tột cùng: “Hạ Lam em vì hận anh chuyện cũ nên mới nói như vậy có đúng không?”.

“Tôi không có rãnh rồi đến như vậy nếu anh không tin tôi sẽ chứng minh cho anh thấy”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133

Từ lúc về Tiệp Trương Trang, Thịnh Khải Luân cứ như người mất hồn anh không biết mình đã ngồi nhìn vô định vào không trung trong bao lâu nữa.

Lúc đi tắm xong Thịnh Khải Luân ngồi ở chiếc ghế mây gần cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, bầu trời hôm nay vô cùng u ám không có lấy một ngôi, anh suy nghĩ gì đó rất lâu rồi gọi điện cho ai đó.

Giọng nói ngáy ngủ của Hàn Dĩ Phong vang lên phía bên kia đầu dây nghe rất ai oán: “Khải Luân à, giờ này là mấy giờ rồi mà cậu còn rảnh rồi gọi điện cho tôi vậy hả???”

“Cậu biết chuyện Hạ Lam có một đứa con trai tên Diệp Thiên Duệ rồi đúng không?”.

Hàn Dĩ Phong đáp ứng: “Chuyện này...chuyện này...”.

“Không cần giấu diếm nữa tôi đã gặp thằng bé rồi”.

“Ờ”.

“Cậu có biết ba của Thiên Duệ là ai không hả???”.

“Cái này...tôi không biết đâu”.

“Uhm”.

Cúp máy về mặt của Hàn Dĩ Phong vô cùng đăm chiêu, dạo gần đây anh mới biết là Hàn Long Phi thường xuyên tới nhà của Diệp Hạ Lam ăn cơm cùng hai mẹ con họ, khi thì chơi ở công viên giải trí hay là đi mua sắm trong rất vui vẻ.

Năm năm trước Hàn Long Phi đột ngột xuất ngoại, cùng điếm đến cùng chuyển bay với Diệp Hạ Lam, thằng bé Thiên Duệ lại chỉ mới bốn tuổi nên Hàn

Dĩ Phong đã suy đoán rất có thể Diệp Thiên Duệ là con của Hàn Long Phi và Diệp Hạ Lam, nếu sự thật là như vậy thì thế cục này e rằng vô cùng rối rắm rồi.

Hàn Dĩ Phong khẽ thở dài một hơi: “Sao cứ phải rối ren lên như thế chứ”.

Chiều nay nắng nhạt trải khắp căn phòng làm việc của Thịnh Khải Luân, cả ngày hôm nay gần như anh không làm được gì hết cũng không suy nghĩ được gì hết chỉ ngồi nhìn đồng hồ chờ đến lúc tan tầm mà thôi bởi vì Diệp Hạ Lam đã hẹn là chiều hôm nay sẽ để anh gặp mặt Thiên Duệ và ba của thằng bé chứng minh rằng anh và Diệp Thiên Duệ vốn không có liên quan gì đến nhau hết.

Hàn Dĩ Phong cầm hồ sơ vào trình ký thì thấy Thịnh Khải Luân đứng dậy lấy áo vest mặc vào: “Cậu tính ra ngoài à hình như chưa hết giờ làm việc mà”.

“Hôm nay tôi có hẹn với Diệp Hạ Lam để làm rõ xem Diệp Thiên Duệ là con của ai, tôi rất muốn biết ba của đứa bé đó là ai”.

Hàn Dĩ Phong nhui mày rồi lên tiếng: “Hay là cậu đừng đi nữa dù sao thì cũng ly hôn rồi cô ấy có con với ai cũng đâu có liên quan gì đến cậu chứ”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Hàn Dĩ Phong một cách dò xét: “Vậy là cậu có chuyện giấu tôi đúng không?”.

“Tôi có gì để giấu đâu chứ”.

“Cậu biết ba của Thiên Duệ là ai đúng chứ???”.

Hàn Dĩ Phong liền xua tay: “Làm gì có chứ nếu có thì tôi đã nói cho cậu biết rồi”.

“Cứ để hồ sơ lên bàn mai tôi sẽ xem rồi ký”.

Nói rồi Thịnh Khải Luân liền cất bước rời đi, Hàn Dĩ Phong thấy lo lắng cũng lén lút đi theo phía sau.

Hàn Dĩ Phong bám đuôi Thịnh Khải Luân đến một nhà hàng sang trọng rồi thấy Thịnh Khải Luân bước tới một chiếc bàn sát cửa sổ, trong bàn đã có ba người ngồi ở đó là Diệp Hạ Lam, Diệp Thiên Duệ và một người đàn ông mặc bộ vest màu xám bạc.

Hàn Dĩ Phong trở mắt ra lăm lăm: “Thật sự là Hàn Long Phi sao cái thằng này trên đời này thiếu gì phụ nữ sao cứ phải là Diệp Hạ Lam thì mới chịu chứ?”.

Thịnh Khải Luân bước tới người đàn ông kia vô cùng lịch sự đứng dậy chào: “Thịnh tổng chúng ta lại gặp nhau rồi”.

Cả Thịnh Khải Luân và Hàn Dĩ Phong đứng lách ló đằng xa đều không thể tin vào mắt mình, người đàn ông mà Diệp Hạ Lam nói là ba của Diệp Thiên Duệ lại chính là...Hạ Chí Xuyên.

Hàn Dĩ Phong trưng ra bộ mặt không thể ngu hơn được nữa: “Móa đây là đâu??? Tôi là ai thế này???”.

Hàn Dĩ Phong hồi hận đến xanh cả ruột vì thời gian vừa qua anh cứ nghĩ là Hàn Long Phi là ba của Diệp Thiên Duệ, anh còn nói sẽ không nhận là anh em với một người đi cướp vợ của bạn mình như Hàn Long Phi nữa, thật không ngờ ba của Diệp Thiên Duệ lại là Hạ Chí Xuyên.

Trời ơi có tin được không?!

Thịnh Khải Luân cũng không khá hơn Hàn Dĩ Phong là mấy từ lúc anh thấy mặt của Hạ Chí Xuyên thì máu đã sôi lên tới não rồi, anh đưa đôi mắt sắc lạnh đăm đăm sát khí ném về Hạ Chí Xuyên như là muốn giết người đến nơi rồi.

Hạ Chí Xuyên nhận lời giúp đỡ Diệp Hạ Lam nhưng anh không ngờ lại đụng vào đại nhân vật như Thịnh Khải Luân, lòng bàn tay của Hạ Chí Xuyên để dưới găm bàn đã đỏ đầy mồ hôi rồi.

Thấy thế cục quá căng thẳng nên Hạ Chí Xuyên lên tiếng nói trước: “Thịnh tổng thật trùng hợp quá”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện bằng giọng điệu lạnh lẽo như băng: “Tôi là cố tình đến đây chứ không phải trùng hợp”.

Hạ Chí Xuyên gãi đầu: “Nếu đã gặp nhau chi bằng cùng ăn một bữa cơm được chứ”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam rồi trả lời: “Bữa cơm này e là tôi nuốt không trôi rồi Hạ thiếu à”.

Diệp Hạ Lam khẽ nở nụ cười nhạt trên môi: “Nếu đã không nuốt trôi vậy mời Thịnh tam thiếu về cho, nói thật lòng là sự có mặt của anh quả thật làm cho tôi cảm thấy rất không thoải mái”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy đá cái ghế bay vào tường rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hạ Chí Xuyên rồi nói: “Bữa cơm này tôi đúng là nuốt không trôi...nhưng tôi sẽ nuốt chửng cả Cổ Triệt của cậu đó Hạ Chí Xuyên à”.

Hạ Chí Xuyên cả kinh cả người lặn này anh đúng là chọc phải ổ kiến lửa thật rồi.

Thịnh Khải Luân lại đánh mắt nhìn qua Diệp Hạ Lam: “Còn em tôi nhất định đem em quay về bên cạnh tôi bằng mọi giá...nếu em không yêu tôi sẽ khiến

em phải hận tôi cả đời này”.

Thịnh Khải Luân rời đi với vẻ mặt giận dữ, Hàn Dĩ Phong ngẩn mặt ra lắm lắm: “Chắc chắc sắp có một cuộc tàn sát diễn ra rồi, kịch tính quá đi mất”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134

Ăn tối xong, Hạ Chí Xuyên đưa Diệp Hạ Lam và Diệp Thiên Duệ về nhà.

Diệp Thiên Duệ vừa về đã qua nhà của Diêu Tư Dương tìm Hàn Tiểu Khê cùng xem phim hoạt hình.

Diệp Hạ Lam tiễn Hạ Chí Xuyên đến dưới lầu: “Hạ tổng cảm ơn anh đã nhận lời giúp đỡ em. .nhưng e rằng sẽ có phiền phức tới với anh rồi, em sẽ nói chuyện rõ ràng với Thịnh Khải Luân không để anh ấy làm khó anh đâu”.

Hạ Chí Xuyên khẽ lắc đầu: “Em đã giúp cho việc làm ăn của Cô Triệt lên như điều gặp gió anh ra mặt giúp đỡ cho cấp dưới của mình là chuyện hiển nhiên em đừng nói chuyện ân nghĩa anh nghe không quen đâu”.

Hạ Chí Xuyên cau mày nghĩ gì đó mấy giây rồi lên tiếng hỏi: “À có chuyện này anh có thể hỏi em không?”.

“Là chuyện gì anh cứ hỏi đi”.

“Rất cuộc. . .rất cuộc em và Thịnh tam thiếu có mối quan hệ như thế nào”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt nhìn xa xăm rồi đáp: “Là kẻ thù không đội trời chung”.

“Vì sao lại là kẻ thù không đội trời chung?”.

Diệp Hạ Lam rũ rứt: “Anh ấy và em từng là vợ chồng nhưng có quá nhiều biến cố xảy ra nên mối quan hệ này rạn nứt bây giờ giữa em và anh ta không còn gì nữa hết”.

Trong mắt Hạ Chí Xuyên hiện lên hy vọng: “Hạ Lam, vậy em có thể cho anh một cơ hội được chăm sóc cho em được không?”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Hạ Chí Xuyên bằng ánh mắt ngạc nhiên vô độ: “Hạ tổng anh đừng nói đùa vậy chứ không vui đâu”.

Hạ Chí Xuyên tỏ vẻ nghiêm túc: “Anh không đùa anh đang nói thật, anh thích em Hạ Lam à”.

Diệp Hạ Lam quay lưng lại: “Hạ tổng anh là một người rất tốt. .em cảm thấy bản thân mình không xứng đáng đứng bên cạnh anh đâu. .xin lỗi”.

Hạ Chí Xuyên nhìn theo bóng dáng Diệp Hạ Lam đang bước đi rồi nói vọng theo: “Anh sẽ theo đuổi em Diệp Hạ Lam”.

“Hạ tổng, từ trước đến giờ em chỉ xem anh như một người anh trai mà thôi, em hy vọng chúng ta vẫn mãi là bạn tốt của nhau”.

Một câu nói như thế cũng đủ để đánh gãy mọi hy vọng của Hạ Chí Xuyên, bản thân của Diệp Hạ Lam cũng không biết vì sao mình lại từ chối những người đàn ông tốt tỏ tình với mình, không biết là vì cô không tin tưởng vào đàn ông nữa hay là vì cô vẫn còn tình cảm với Thịnh Khải Luân đây.

Diệp Thiên Duệ đi học về liền chạy ù vào lòng mẹ làm nũng: “Mẹ ơi, hôm nay con được hoa điểm mười đấy nhé haha”.

Diệp Hạ Lam liền mỉm cười vui vẻ: “Con trai của mẹ giỏi quá, hôm nay mẹ cũng có làm món con thích nè thôi mau vào tắm rửa thay đồ đi rồi chúng ta ăn cơm”.

Diệp Thiên Duệ gật đầu: “Dạ”.

Lúc thằng bé tính chạy đi thì Diệp Hạ Lam tinh mắt phát hiện ra tay của bé có vết bầm tím nên níu tay của Diệp Thiên Duệ lại rồi nhủ mày hỏi: “Sao tay của con bị bầm vậy hả Thiên Duệ?”.

Diệp Thiên Duệ nhìn vết bầm trên tay rồi nói: “Dạ hôm nay trường lấy máu để kiểm tra sức khỏe đó mẹ”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “À thì ra là vậy, thôi con mau đi tắm đi”.

Thịnh Khải Luân đang ngồi trong phòng khách ở Tiệp Tương Trang thì có một người đàn ông trung niên đến tìm.

Người đàn ông trung niên kia đẩy tới trước mắt Thịnh Khải Luân một cái túi giấy: “Kết quả xét nghiệm mà tam thiếu cần đã có rồi ạ”.

Thịnh Khải Luân đưa tay cầm cái túi giấy lên rồi hỏi: “Viện trưởng Triệu, kết quả xét nghiệm này là chính tay ông thực hiện không qua tay bất kỳ ai hết đúng chứ?”.

Viện trưởng Triệu liền gật đầu: “Dạ phải, theo như kết quả xét nghiệm thì tam thiếu và Diệp Thiên Duệ là cha con ruột 99,99% ạ”.

Thịnh Khải Luân mở cái túi giấy ra lấy tờ giấy kết quả xét nghiệm xem rồi gật đầu: “Viện trưởng Triệu cảm ơn ông”.

“Tôi xin phép tam thiếu về trước vì còn công việc ở bệnh viện”.

“Được đề tôi tiễn ông”.

Sau khi tiễn viện trưởng Triệu đi về, Thịnh Khải Luân lại nhìn tờ giấy kết quả xét nghiệm rồi khẽ cười: “Mình biết ngay mà Thiên Duệ nhất định là con trai của mình vì thằng bé với mình giống nhau như hai giọt nước, em tính chơi khăm tôi sao Diệp Hạ Lam tôi không ngờ em tưởng đâu... con là của tôi, em cũng là của tôi”.

Một ngày đẹp trời, nắng trải dài trên các con phố, Thịnh Khải Luân đến văn phòng làm việc của Diêu Tư Dương ở bệnh viện.

Diêu Tư Dương rót một tách trà rồi đẩy tới trước mặt của Thịnh Khải Luân: “Không biết sao hôm nay Thịnh tam thiếu lại rảnh rồi tới tìm tôi vậy??”.

Thịnh Khải Luân để một tờ giấy trước mặt của Diêu Tư Dương rồi nói: “Tôi cần bác sĩ Diêu đây cho một lời giải thích hợp lý”.

Diêu Tư Dương cầm tờ giấy kia lên xem thì thấy là kết quả xét nghiệm AND của Thịnh Khải Luân và Diệp Thiên Duệ, về mặt của Diêu Tư Dương liền biến sắc, cô đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân cố gắng bình tĩnh rồi nói: “Thịnh tam thiếu không biết anh đưa tôi xem cái này là sao??”.

“Đừng giả vờ không hiểu, chẳng phải 5 năm trước cô nói Hạ Lam đã bị xảy thai hay sao, vậy tại sao kết quả xét nghiệm cho thấy 99,99% Diệp Thiên Duệ và tôi có quan hệ cha con hả?”.

Diêu Tư Dương ái ngại không dám đối mặt với Thịnh Khải Luân: “Chuyện... này...”.

“Diêu Tư Dương cô cũng có con gái mà đúng không, cô yêu thương con cô như thế nào thì một người làm cha như tôi cũng như thế thôi... mong cô nói rõ chân tướng”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135

Diêu Tư Dương khẽ thở dài biết không giấu được nữa nên kể lại chuyện của 5 năm trước...

Lúc đưa Diệp Hạ Lam vào phòng cấp cứu cô mơ màng mở mắt ra, đáy mắt của cô buồn rười rượi, không khóc mà nước mắt cứ tự rơi xuống, Diệp Hạ Lam yếu ớt hỏi: “Con của em có phải là đã...”.

Diêu Tư Dương liền đến bên cạnh Diệp Hạ Lam đưa tay lau nước mắt trên mặt cô: “Hạ Lam, em bị động thai tình hình khá nghiêm trọng”.

Diệp Hạ Lam nhắm mắt lại nước mắt tràn mi cô gần như muốn buông bỏ tất cả.

Diêu Tư Dương lại nói: “Nhưng Hạ Lam à, đứa bé vẫn có cơ hội giữ lại được... đừng lo lắng gì hết chị sẽ cố hết sức để bảo toàn cho cả em và đứa bé trong bụng em”.

Diệp Hạ Lam mở mắt ra nhìn bác sĩ Diêu nhìn bằng ánh tràn ngập sự hy vọng: “Chị không lừa em chứ?!”.

Bác sĩ Diêu mỉm cười: “Chị lừa em làm gì, em bị máu không đông chỉ cần một vết thương nhỏ thì máu cũng chảy rất nhiều huống hồ trên đùi em bị một cắt lớn cho nên mới chảy nhiều máu như vậy, lúc đầu nhìn qua chị còn tưởng là em sảy thai nữa nhưng khi kiểm tra lại thì đứa bé còn... tuy đứa bé còn lại vẫn có thể giữ nhưng đã bị chấn động nên rất yếu sau này cô phải cẩn thận hơn nhiều”.

Diệp Hạ Lam cười yếu ớt một giọt nước mắt vì vui mừng rơi xuống: “Em biết rồi em nhất định... sẽ cẩn thận hơn... cảm ơn chị Tư Dương”.

“Đề chị ra ngoài báo tin cho gia đình em biết”.

Diệp Hạ Lam liền nắm tay của bác sĩ Diêu kéo lại: “Tư Dương cầu xin chị giúp em một chuyện được không?”.

Bác sĩ Diệu quay người lại nhìn Diệp Hạ Lam: “Em có chuyện gì cần giúp cứ nói chị sẽ làm hết sức mình”.

“Cầu xin chị đừng nói với gia đình em biết là em vẫn còn giữ được đứa bé có được không?”.

Bác sĩ Diệu ngạc nhiên rồi hỏi: “Tại sao em lại muốn như vậy đây chẳng phải là tin vui sao???”.

Diệp Hạ Lam cười khổ, trong mắt cô là sự âm thầm: “Tin vui của mình nhưng chưa chắc là tin vui với người khác...thứ thật với chị thế giới của Thịnh gia quá sâu mà khoảng cách giữa em và Thịnh Khải Luân bây giờ rất xa, cho nên em thấy mình nên rời khỏi anh ấy thì mới có thể bảo toàn cho con của mình, hơn nữa em và anh ấy...cũng sắp ly hôn rồi em không muốn vì chuyện này mà níu kéo anh ấy nữa...vậy nên cầu xin chị giúp em giữ bí mật chuyện này, chị cứ xem như em bị sảy thai là được rồi cầu xin chị giúp em”.

Diệu Tư Dương cũng từng trải qua những ngày tranh đấu ở Hàn gia rất khó khăn cũng từng trải qua hoàn cảnh của Diệp Hạ Lam cho nên cô rất đồng cảm với Diệp Hạ Lam, cô cũng muốn cho Thịnh Khải Luân một lần hối hận nên liền gật đầu đồng ý: “Được Hạ Lam chị đồng ý giúp em”.

Diệp Hạ Lam nhìn Diệu Tư Dương bằng ánh mắt cảm kích: “Cảm ơn cô nhiều lắm Tư Dương”.

Diệu Tư Dương cười với Diệp Hạ Lam: “Ôn nghĩa gì không biết lúc trước khi chị rơi vào những ngày đau khổ nhất chính em đã ở bên cạnh giúp đỡ chị còn gì...sau này em có khó khăn gì cứ đến tìm chị hiểu không?”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Cảm ơn chị Tư Dương”.

Diệu Tư Dương nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói: “Thật ra cô ấy cũng bắt đầu đi mới phải làm như vậy thôi, anh cũng nên biết Hạ Lam là một người rất đơn thuần cô ấy không có sắc xảo mà giống như Hạ Mạt đầu...tất cả mọi chuyện từ đầu cho tới vụ ở sinh nhật bà nội anh Hạ Lam đều bị Hạ Mạt tính kế, Hạ Lam vốn không đầu lại Hạ Mạt nếu để cô ta biết Hạ Lam mang thai không biết cô ta sẽ còn làm ra những chuyện gì nữa cho nên Hạ Lam quyết định rời xa anh để bảo vệ cho con của mình”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu ngồi nghe không sót chữ nào, trái tim của anh vừa vui mừng mà cũng vừa đau đớn, trong lúc cô gái của anh cần anh nhất thì anh lại không bao giờ xuất hiện nhưng cũng may là đứa bé năm đó không mất nếu không e rằng cả đời này của Thịnh Khải Luân cũng đừng mơ tưởng đến chuyện bắt đầu lại một lần nữa với Diệp Hạ Lam.

Diệu Tư Dương lại nói: “Thịnh tam thiếu à tôi cũng mong anh quên chuyện quá khứ đi, cuộc sống của anh và Hạ Lam bây giờ đều rất tốt hà tất phải ràng buộc rồi làm khổ nhau lần nữa”.

“Nhưng Thiên Duệ là con trai của tôi”.

“Cứ như xem như anh chưa biết gì hết là được rồi...tôi thấy Hạ thiếu cũng có ý thích Hạ Lam cho nên tôi nghĩ họ có thể trở thành một gia đình...”.

Thịnh Khải Luân nổi cáu lên: “Cô im ngay cho tôi...Hạ Lam là vợ của tôi, Thiên Duệ là con của tôi không ai có thể cướp họ khỏi tay tôi hết cô hiểu không?”.

Diệu Tư Dương nhếch môi mỉm cười: “Thịnh tam thiếu tôi nhắc cho anh nhớ, anh và Hạ Lam đã chính thức ly hôn từ nhiều năm về trước rồi cho nên đừng có mở miệng ra là nói “vợ tôi” nghe thật ngứa tai mà”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị: “Ly hôn rồi thì có thể kết hôn lại mà...chỉ cần Thịnh Khải Luân này muốn thì không có gì là không được hết”.

Diệu Tư Dương nhú mày lo lắng: “Anh nói vậy là có ý gì hả???”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy giật lấy tờ giấy xét nghiệm ADN trong tay của Diệu Tư Dương rồi nói: “Nếu năm năm trước cô không đồng tình làm chuyện ngu ngốc với cô ấy thì có lẽ bây giờ chúng tôi đã là một gia đình hạnh phúc rồi...Diệu Tư Dương cũng vì lời nói dối đó mà tôi luôn sống trong cảm giác tội lỗi bấy lâu nay cô có biết không vậy hả?”.

“Nhưng rõ ràng là anh hại Hạ Lam xém mất đi đứa con mà đây là sự thật không thể chối bỏ được”.

“Tôi biết, tôi sẽ chịu trách nhiệm về cuộc đời của Hạ Lam”.

“Anh nói vậy là có ý gì???”.

“Nếu tôi và Hạ Chí Xuyên khai chiến cô nghĩ là ai sẽ chiến thắng hả?”.

“Thôi đi Thịnh Khải Luân, anh không được phép bắt nạt làm khổ Hạ Lam nữa”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười: “Tôi cứ thích bắt nạt cô ấy đó thì sao...”.

Thịnh Khải Luân rời đi, Diệu Tư Dương nhìn theo mà mắng: “Thịnh Khải Luân anh đúng là tên khốn mà”.

Rõ ràng là đang ăn năn hối hận thế mà mở miệng ra vẫn cứng đầu bảo muốn bắt nạt người ta...sỉ diện có ăn được không mà anh tự làm khổ mình thế!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Một ngày đầu mùa đông, Diệp Hạ Lam đến đón Diệp Thiên Duệ thì nghe cô giáo của bé nói: “ Vừa nãy có người đàn ông đến đón Thiên Duệ đi rồi ạ”.

Diệp Hạ Lam liền hốt hoảng lên: “ Là ai đón Thiên Duệ chứ, có phải là Hàn Long Phi không cái người thường đi với tôi đấy?”.

Cô giáo lắc đầu: “ Dạ không phải”.

Diệp Hạ Lam nổi cáu lên: “ Vậy tại sao cô lại giao Thiên Duệ cho người lạ chứ, cô làm cô giáo kiểu gì vậy hả nếu con trai tôi bị người xấu bắt cóc thì sao hả?”.

“ Mong cô bình tĩnh cho người đàn ông đó nói anh ta là cha của Thiên Duệ còn cho tôi xem ảnh hai cha con họ chụp chung nữa mà, Thiên Duệ cũng nói anh ta là cha của bé nên tôi mới dám để bé đi cùng anh ta”.

Diệp Hạ Lam muốn phát điên lên cha của Diệp Thiên Duệ chính là Thịnh Khải Luân nhưng anh ta đâu có biết về sự tồn tại của Diệp Thiên Duệ thì làm sao mà đón bé được, bây giờ cô biết đi đâu là tìm lại con trai đây.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại trước cổng trường.

Điện thoại của Diệp Hạ Lam đổ chuông, cô mở lên xem thì thấy số lạ, cô có thói quen không nghe máy số lạ gọi tới nhưng bây giờ Diệp Thiên Duệ mất tích rồi có thể là bọn bắt cóc gọi đến tổng tiền nên cô lo sợ nghe máy: “ Alo...”.

“Đang sau... quay”.

Diệp Hạ Lam nhận ra là giọng nói của Thịnh Khải Luân cô quay người lại thì thấy anh đang đứng dựa vào chiếc BMW màu đen đưa tay vẫy vẫy nhìn cô mỉm cười, Diệp Hạ Lam đi về phía anh: “ Lại chuyện gì nữa đây Thịnh tam thiếu?”.

“Hình như em bị mất đi thứ gì đó thì phải?!”.

“Không liên quan tới anh”.

“Uhm đúng thật là không liên quan vậy để tôi nói người của tôi xử đẹp DIỆP THIÊN DUỆ luôn cho rồi khỏi mất công làm phiền tới em”.

Diệp Hạ Lam vừa nghe đến ba chữ “ Diệp Thiên Duệ” liền trừng mắt nhìn Thịnh Khải Luân: “ Anh...rất cuộc là đã làm gì Thiên Duệ rồi hả?”.

“Theo tôi về Tiệp Tương Trang”.

Diệp Hạ Lam cau mày: “Không muốn”.

Thịnh Khải Luân nhàn nhã nở một nụ cười như có như không: “Tùy em thôi vậy tôi xin phép đi trước...”.

Thịnh Khải Luân vừa đưa tay mở cửa xe thì Diệp Hạ Lam đã chặn anh lại: “Thịnh Khải Luân tôi nói cho anh biết nếu anh dám làm hại Thiên Duệ thì tôi cam đoan là anh sẽ phải hối hận cả đời đó...anh tốt nhất là nên trả Thiên Duệ về cho tôi đi”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười: “Em cho tôi một lý do chính đáng để hối hận đi”.

Diệp Hạ Lam quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn vào mắt của Thịnh Khải Luân: “ Nếu anh không giao Thiên Duệ ra thì tôi đành phải nhờ cảnh sát can thiệp vậy”.

“Hơ em nên biết mình đang đối đầu với ai chứ Diệp Hạ Lam anh là Thịnh tam thiếu nổi tiếng khắp Thành phố X này anh đồ ai dám làm gì anh đó...em cứ báo cảnh sát nếu em...thích”.

Thịnh Khải Luân ngồi vào xe, Diệp Hạ Lam cũng bất đắc dĩ phải lên xe đi cùng Thịnh Khải Luân đến Tiệp Tương Trang một chuyến.

Đến nơi Diệp Hạ Lam vội đi nhanh vào nhà cô mở cửa từng phòng trong Tiệp Tương Trang ra rồi quay ra phòng khách nhìn Thịnh Khải Luân bằng đôi mắt sắc lạnh: “Thiên Duệ đang ở đâu???”.

“Chúng ta trao đổi điều kiện một chút được không?”.

“Rất cuộc là anh muốn gì đây hả Thịnh Khải Luân???”.

“Điều kiện thứ nhất kết hôn với anh điều kiện thứ hai trong vòng một năm phải sinh cho anh một đứa con gái”.

Diệp Hạ Lam nhếch môi cười khinh khi một cái: “Nào anh bị úng nước rồi hả Thịnh tam thiếu tôi đã có con với người khác anh hà tất phải dùng lại đồ mà của người ta đã dùng qua rồi chứ”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam cánh môi kéo lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ: “Anh thích như thế đó thì sao... nếu em không đồng ý với điều kiện của anh đưa ra thì cũng dễ thôi, Hạ Lam à em đừng mong gặp lại Thiên Duệ của em nữa chúng ta nhất trí vậy nha”.

Diệp Hạ Lam nổi điên lên: “Anh đừng có mà làm bừa nếu không anh nhất định phải hối hận cả đời đấy Thịnh Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân nhàn nhả tựa người vào ghế sofa: “Đã bảo là cho anh một lý do chính đáng để hối hận cơ mà”.

Thịnh Khải Luân vốn muốn dồn ép Diệp Hạ Lam để cô tự mình nói ra chuyện Diệp Thiên Duệ là con trai của anh nhưng Diệp Hạ Lam lại muốn giấu bí mật đó luôn nên quyết tâm không nói ra sự thật.

Cả hai cứ theo kiểu chiến tranh lạnh ngồi trừng mắt nhìn nhau suốt mấy tiếng đồng hồ cuối cùng Thịnh Khải Luân cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đó: “Anh đói rồi em mau vào bếp nấu cơm tối đi nhớ làm những món mà anh thích nha... anh rất nhớ mùi vị của những món ăn mà em nấu đó Hạ Lam à”.

Diệp Hạ Lam nhếch môi mỉm cười: “Nếu anh đói thì tự mình đi nấu mà ăn tôi không rảnh với lại tôi cũng không phải osin trong nhà của anh mà mặc cho anh sai bảo”.

Thịnh Khải Luân chỉ khẽ cười cầm điện thoại bấm bấm số đồng thời lăm lăm đủ để cả Diệp Hạ Lam nghe thấy: “Chắc chắc... Thiên Duệ à xem ra là do con vô phúc có một người mẹ quá lạnh lùng quá vô tâm thôi không thể trách ta được rồi”.

Sắc mặt Diệp Hạ Lam liền thay đổi: “Anh rốt cuộc nói vậy là có ý gì hả?? anh tính làm gì Thiên Duệ hả???”.

“Nếu em đã không quan tâm đến thằng nhóc đó nữa vậy thì để anh giúp em xóa bỏ gánh nặng này vậy... dù sao nó cũng là con của em và người khác anh cảm thấy chướng mắt lâu rồi”.

Diệp Hạ Lam liền gấp gấp nói: “Anh không được làm bừa... tôi... lập tức đi nấu cơm cho anh là được rồi chứ gì”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137

Ở Thịnh gia trang, Thịnh lão gia có vẻ đang suy nghĩ cái gì đó rất nghiêm trọng suốt cả buổi tối ông chẳng nói lời nào.

Thịnh Khải Nam thấy ông trầm tư như vậy liền lên tiếng hỏi: “Ba bộ có chuyện gì sao hả ba???”.

Thịnh lão gia liền khề thờ dài: “Cũng không có gì... à mà thời gian gần đây Khải Luân có qua lại với cô gái nào không vậy hả Khải Nam?”.

Thịnh Khải Nam liền lắc đầu: “Dạ không có thưa ba, con cũng có giới thiệu cho nó con gái của vài người bạn thân nhưng nó đều từ chối nó bảo muốn tập trung phát triển Hoàng Thịnh Quốc Tế thôi... mà có chuyện gì hay sao mà hôm nay ba lại hỏi tới chuyện đó?”.

“Chắc là do ba nghĩ nhiều thôi tại vì hồi chiều lúc đi đón thằng nhóc Khải Long về ba vô tình nhìn thấy Khải Luân ở vườn trẻ nó còn bế một đứa bé trai đoán chừng khoảng bốn, năm tuổi nhìn nó và đứa trẻ giống với nhau rất thân thiết hơn nữa... nhìn đứa bé đó rất giống với Khải Luân hồi nhỏ nên ba sợ nó vẫn còn lén lút qua lại với con tiên nhân Hạ Mạt kia... nếu thật như vậy thì sẽ rất khó xử nha... thư ký cũng mấy lần nhìn thấy nó đi cùng một đứa bé giống như vậy nên ba sợ...”.

Thịnh Khải Nam liền lên tiếng: “Chắc không phải đâu ba có thể nó đón con gặm người bạn nào đó thì sao... ba đừng nghĩ nhiều quá”.

Thịnh lão gia khề thờ dài: “Ba cũng mong là vậy... thôi ba lên phòng nghỉ trước đây”.

“Dạ ba”.

Lâm Tuệ Nghi đi dự một buổi đấu giá từ thiện về tiện đường đi ngang qua Tiệp Tương Trang nên sẵn ghé vào. Bà thấy cửa không khóa nên đẩy cửa đi vào, nhà cửa trống trơn không có ai Lâm Tuệ Nghi lấy điện thoại ra tính gọi cho Thịnh Khải Luân thì đột nhiên nghe thấy tiếng hét của nữ nhân từ trên lầu vọng xuống: “Aaaaa... anh nhẹ một chút... cảm thú...”.

Lâm Tuệ Nghi đi lên cầu thang hướng về phòng ngủ chính, càng đến gần thì nghe càng nhiều âm thanh quái gở từ trong phòng ngủ phát ra “Ừm...”... a...”, “nhẹ một chút...”... đau quá”.

Lâm Tuệ Nghi đứng trước cửa phòng lại nghe thấy tiếng hét: “ Ừm đã bảo là nhẹ một chút rồi mà...đau quá đi...anh đúng là cầm thú mà”.

Thịnh Khải Luân đang bôi thuốc mỡ lên vết bỏng trên tay của Diệp Hạ Lam, anh làm không khéo nên cô cứ kêu đau, mà thấy cô nhăn nhó mặt mày anh lại xót lòng khó chịu lắm mạnh tay nên bị mắng là cầm thú.

Diệp Hạ Lam cầu nhàu: “ Tại anh hết đó nếu không tự nhiên ôm tôi thì tôi cũng đâu có ra nông nổi này đâu”.

Thịnh Khải Luân giả mặt ngu cứ làm ra vẻ mình vô tội: “ Ừa trước đây cũng đâu phải là chưa từng làm như vậy tại em phản ứng thái quá nên mới có chuyện đó chứ”.

“ Anh đúng là vô lý mà”.

“ Em đúng là vô lý mà”.

“ Không nói với anh nữa”.

Diệp Hạ Lam tính đứng dậy bước xuống giường thì Thịnh Khải Luân đột nhiên nắm lấy cổ tay của cô kéo lại ai ngờ lại chạm trúng vết thương làm cho Diệp Hạ Lam kêu to lên: “ Đau quá...chịu hết nổi rồi...mau dừng lại đi”.

Thịnh Khải Luân liền buông tay ra anh vừa tính mở miệng tính nói xin lỗi thì đột nhiên cửa phòng ngủ mở ra giọng của Lâm Tuệ Nghi cau gắt vang lên: “ Đôi câu nam nữ các người đang làm cái trò gì thế hả???”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân cùng quay về phía cửa phòng ngủ thì thấy bóng dáng của Lâm Tuệ Nghi đang rất giận dữ, xung quanh giường ngủ đều buông rèm xuống nên Lâm Tuệ Nghi không nhìn rõ được là cô gái nào đang ở cùng với Thịnh Khải Luân nên rất tức giận bà quát: “ Con tiện nhân kia cô là ai là dám bước vào căn nhà này chứ...tôi cho cô biết con dâu chính thức của Thịnh gia tôi chỉ có một mình Diệp Hạ Lam thôi cô đừng nghĩ lên giường với Khải Luân thì có thể bước chân vào Thịnh gia nhé không có cửa đâu...tôi cho cô 5 phút để rời khỏi đây nếu không thì đừng có trách tôi độc ác nhé”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân mỉm cười đắc ý: “ Mẹ của anh bảo tôi rời khỏi đây kìa nghe chưa mau trả Thiên Duệ lại cho tôi đi”.

Thịnh Khải Luân liền nói lớn lên: “ Mẹ thật sự muốn người này đi sao?!”.

Thịnh Khải Luân kéo dây các tấm rèm quanh giường đều thu lại một góc, anh cũng bật tắt cả đèn trong phòng lên, Lâm Tuệ Nghi tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô gái đang ngồi bên cạnh Thịnh Khải Luân là Diệp Hạ Lam.

Lâm Tuệ Nghi đưa tay dụi dụi mắt rồi lắp bắp: “ Hạ...Hạ Lam...là con thật sao???”.

Thịnh Khải Luân liền nhún vai: “ Mẹ à ngoài Hạ Lam ra làm sao con dám đưa cô nào về đây chứ”.

Lâm Tuệ Nghi phớt lờ Thịnh Khải Luân luôn mà liền bước đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay của cô: “ Hạ Lam là con thật rồi...mấy năm con đã ở đâu? Sống một mình bên ngoài chắc là vất vả lắm cho nên con mới gây như thế này phải không tất cả đều tại Khải Luân không tốt mẹ thay mặt nó xin lỗi con”.

Dù có hận Thịnh Khải Luân đến mức nào thì Diệp Hạ Lam vẫn một lòng tôn trọng và yêu quý Lâm Tuệ Nghi như mẹ ruột của mình, cô nhẹ nhàng đáp: “Mẹ đừng nói như vậy...mẹ vẫn khỏe chứ”.

“ Uhm con về là tốt rồi hahaha”.

Lâm Tuệ Nghi chợt đứng dậy: “ À vừa rồi mẹ xin lỗi hai đứa nhiều nha...làm gì thì cứ tiếp tục làm đi...mẹ về đây”.

Diệp Hạ Lam liền lên tiếng giải thích: “A mẹ đừng có hiểu lầm nha vừa rồi “ người này” chỉ là đang giúp con bôi thuốc mỡ thôi...con không cẩn thận nên bị bỏng” cô đưa tay có vết thương ra cho Lâm Tuệ Nghi xem minh chứng cho lời nói của mình.

Thịnh Khải Luân nghe hai chữ “người này” liền cau mày khó chịu thầm nghĩ “ Dù sao cũng là vợ chồng còn có cả con trai vậy mà lại nờ kêu mình là “người này” thật là quá đáng mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

Diệp Hạ Lam hỏi Lâm Tuệ Nghi: “Mẹ ăn mặc đẹp như vậy là mới đi dự tiệc về hay sao vậy?”.

Lâm Tuệ Nghi mỉm cười: “À chỉ là đi dự một buổi nguyên góp từ thiện thôi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu tỏ vẻ đã hiểu cô nhìn đồng hồ thấy đã gần 7 giờ tối liền hỏi: “Mẹ đã ăn tối chưa vậy??”.

Lâm Tuệ Nghi lắc đầu rồi nói: “Mẹ tính qua đây xem Khải Luân ăn gì chưa tính rú nó ra ngoài ăn cái gì đó tại cũng lâu rồi hai mẹ con không có ngồi ăn cơm chung...”.

Thịnh Khải Luân liền đứng dậy mè nheo với Lâm Tuệ Nghi: “Mẹ chúng ta không cần ra ngoài đâu cơm nhà vẫn ngon hơn mà nhỉ, với lại Hạ Lam cũng đã làm cơm tối rồi hay là chúng ta cùng ăn đi hôm khác lại ra ngoài ăn có được không?!”.

Lâm Tuệ Nghi tỏ vẻ tán đồng: “Con nói phải cơm nhà vẫn ngon hơn”.

Lâm Tuệ Nghi, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng ngồi vào bàn ăn, Diệp Hạ Lam bới cơm cho Lâm Tuệ Nghi cô vẫn lễ phép và quý mến bà như trước đây: “Con mời mẹ ăn cơm”.

Lâm Tuệ Nghi đón lấy chén cơm: “Cảm ơn con”.

Buổi cơm tối cũng không mất nhiều thời gian sau khi ăn cơm xong Lâm Tuệ Nghi và Diệp Hạ Lam cùng dọn dẹp mặc dù Diệp Hạ Lam đã nói là để cô dọn nhưng Lâm Tuệ Nghi vẫn cứ muốn giúp, hai người nói với nhau rất nhiều chuyện trong mấy năm không gặp.

Lâm Tuệ Nghi đắn đo một chút rồi lại hỏi: “Hạ Lam hiện tại con có đối tượng đi thêm bước nữa chưa??”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười lắc đầu: “Hiện tại con chỉ muốn dồn hết tâm sức vào công việc thôi mẹ à con muốn đưa Cổ Triệt phát triển thành trung tâm đồ gốm nổi tiếng khắp cả nước cơ”.

“Hạ Lam à mấy năm Khải Luân đã thay đổi nhiều lắm rồi con hãy thử suy nghĩ cho nó một cơ hội được không mẹ thấy hai đứa ở bên cạnh nhau như thế này cũng rất vui mà”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống: “Mẹ à, chỉ là người cũ lâu ngày gặp lại nên vậy thôi nếu không thể làm bạn đời thì làm bạn cá biệt cũng được mà mẹ”.

Lâm Tuệ Nghi nghĩ ra cái gì đó liền nói: “Hạ Lam à hay là mẹ giới thiệu cho con xem mắt vài người nếu con thích ai thì mẹ sẽ đứng ra làm chủ gả con đi được không??”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng đôi mắt ngạc nhiên: “Dạ, sao mẹ lại nói vậy??”.

“Mẹ luôn thấy có lỗi với con nếu lúc trước mẹ không đến tìm con rồi bảo con kết hôn với Khải Luân thì có lẽ mọi thứ đã khác con đã không phải chịu những tổn thương mà Khải Luân gây ra cho con...cho nên mẹ muốn bù đắp cho con bởi vì từ lâu mẹ đã xem con là con gái của mẹ rồi...bất kỳ người mẹ nào cũng mong muốn con gái của mình tìm được hạnh phúc mà đúng không, mẹ cũng vậy thôi...”.

Đột nhiên Thịnh Khải Luân xuất hiện từ phía sau hai người sắc mặt lạnh lùng đặng đặng sát khí giọng điệu của anh cũng có chút hằn học không vui: “Mẹ đang nói gì vậy chứ??”.

Lâm Tuệ Nghi và Diệp Hạ Lam cùng quay lại nhìn Thịnh Khải Luân, anh lại nói tiếp: “Cái gì mà giới thiệu xem mắt với gả đi chứ, con là chồng cô ấy con vẫn còn sống sờ sờ mà mẹ”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn Thịnh Khải Luân với ánh mắt phức tạp cảm xúc: “Mẹ biết nhưng Hạ Lam cũng có quyền tìm hạnh phúc cho riêng mình...hơn nữa cũng là con ép con bé ly hôn với con còn gì”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên hét lên: “Con không đồng ý Diệp Hạ Lam là vợ của con...con không cho phép mẹ gả cô ấy cho ai hết...cô ấy là của con”.

Thịnh Khải Luân liền nắm lấy cánh tay của Diệp Hạ Lam kéo cô vào lòng của mình vòn tay ôm lấy cô như đang ôm bảo vật trân quý làm cho Lâm Tuệ Nghi và cả Diệp Hạ Lam đều ngạc nhiên.

Diệp Hạ Lam đưa tay đẩy Thịnh Khải Luân ra: “Anh làm gì vậy mau buông ra đi”.

Thịnh Khải Luân lại ôm cô chặt hơn: “Cả đời này của em đừng hòng chạy thoát khỏi anh”.

Diệp Hạ Lam cầu nhàu với Thịnh Khải Luân: “Anh làm gì vậy mau buông ra có mẹ ở đây đó”.

Thịnh Khải Luân lại cười nhạt rồi nói: “Thể hiện tình cảm của mình thì đâu có gì là sai mà em lại phải ngại”.

Lâm Tuệ Nghi khẽ mỉm cười rồi nói: “Nếu con đã nói vậy thì con nên giữ con bé cho tốt nha nếu không mẹ chắc chắn sẽ gả Hạ Lam cho người tốt hơn con đó”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ đắc ý: “Mẹ yên tâm cả đời này của mẹ e là không thể gả cô con gái tên Diệp Hạ Lam này cho ai khác ngoài con trai của mẹ đâu”.

Lúc tiền Lâm Tuệ Nghi về, Thịnh Khải Luân đã nói với bà: “Mẹ à, chuyện con và Hạ Lam đang sống cùng nhau mẹ đừng nói cho ai biết nha con muốn

sau khi tụi con kết hôn lại rồi sẽ công khai luôn với lại lúc này mà gia đình mình nhúng tay vào thì sẽ rất khó để con chinh phục cô ấy lần nữa”.

Lâm Tuệ Nghi giả vờ suy nghĩ rồi nói: “Thôi được để xem con có bản lĩnh đem Hạ Lam về bên cạnh con không thôi”.

Thịnh Khải Luân hí hửng ra mặt: “Cám ơn mẹ nhiều”.

Thịnh Khải Luân mở cửa xe cho Lâm Tuệ Nghi ngồi vào rồi dặn dò tài xế: “Cậu chở mẹ tôi về cẩn thận nha”.

Chàng tài xế liền cúi đầu trả lời: “Dạ tôi đã biết thưa tam thiếu gia” rồi khởi động xe rời khỏi Tiệp Tương Trang.

Thịnh Khải Luân quay vào nhà thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi xem tivi nên đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, anh nhìn vào tivi rồi cau mày lên tiếng hỏi: “Em mấy tuổi rồi mà còn xem “sói xám với cừu vui vẻ” vậy hả??”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139

Diệp Hạ Lam vẫn không rời mắt khỏi màn hình: “Thể loại này đâu có kén chọn lứa tuổi hơn nữa thích thì xem thôi...hahaha sói xám lại bị lừa rồi”.

“Anh không thích xem thể loại này cho nên đổi cái khác đi”.

“Anh không thích thì đừng có xem nữa đâu có ai ép, với lại anh mau trả Thiên Duệ cho tôi đi nếu không mỗi ngày tôi cũng sẽ tra tấn tinh thần anh như vậy hết cho mà xem”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ, đôi mắt của anh cũng tràn ngập ý không đứng đắn: “Còn chưa biết ai tra tấn ai đâu à nha”.

Thịnh Khải Luân vừa đang tay tính ôm lấy Diệp Hạ Lam thì cô vội đứng dậy là anh mất thế ngã chổng vó trên sàn, anh nhìn cô bằng ánh mắt ai oán: “Em nỡ đối xử với chồng của mình thế à?”.

“Phải nói là chồng cũ mới đúng”.

Diệp Hạ Lam đi về phòng ngủ dành cho khách đóng cửa khóa trái từ bên trong luôn, Thịnh Khải Luân ôm nỗi uất ức lên ra ban công gọi điện thoại kể khổ: “Thiên Duệ à, mẹ của con đúng là khó tính mà, ở đây đã gần một tuần rồi mà vẫn không chịu cho ba cơ hội”.

Tiếng nói non nớt của Diệp Thiên Duệ vang lên: “Con ở với mẹ năm năm trời vẫn không hiểu nổi mẹ nữa mà hướng chỉ là ba...mà con nhớ mẹ lắm ba có thể cho con gặp mẹ được không?”.

Thịnh Khải Luân thờ dài: “Ba cũng muốn cả nhà chúng ta ba người sống chung với nhau lắm nhưng mà nếu bây giờ con gặp mẹ thì mẹ sẽ biết chúng ta thông đồng gạt mẹ bấy lâu nay, với tính khí của mẹ con, con nghĩ thử xem chúng ta sẽ thế thảm như thế nào”.

Diệp Thiên Duệ cũng khề thờ dài: “Ba làm gì thì mau đi con thật sự nhớ mẹ lắm rồi”.

Diệp Thiên Duệ cúp máy Thịnh Nhất Phi liền hóng bát quái: “Sao rồi ba mẹ con làm hòa chưa?”.

Diệp Thiên Duệ thờ dài về mặt ủ rũ: “Chắc con còn phải ở nhà cô lâu lắm đó cô ba à”.

Thịnh Nhất Phi hí hửng ra mặt: “Con chịu khó chút đi vì ngày gia đình đoàn viên con à, nếu mẹ con mà biết con và ba con thông đồng với nhau gạt mẹ con bấy lâu nay chắc là thế giới sẽ sụp đổ mất”.

Ngô Tịnh Quyên và Tô Phùng cùng đến trung tâm triển lãm Cổ Triệt để mua lễ vật vì sắp đến sinh nhật của Thịnh lão gia.

Ngô Tịnh Quyên đang chọn hàng thì Diệp Hạ Lam bước đến bên cạnh nhìn cô tươi cười: “Vị tiểu thư này không biết tôi có giúp gì được cho cô không?”.

Ngô Tịnh Quyên cũng nhìn Diệp Hạ Lam mỉm cười: “Tôi đang cần tìm các sản phẩm gốm sứ trắng và các bộ tách trà bằng gốm bên ngoài màu đen nhưng đây tách bên trong lại có một lớp như là thủy tinh bị vỡ có pha màu”.

“Mời cô theo tôi qua bên này”.

Diệp Hạ Lam đưa Ngô Tịnh Quyên sang một kệ hàng trưng bày tách trà có đủ kiểu dáng, đủ kích thước và đa dạng về giá cả: “Tiểu thư mời cô xem thử”.

Ngô Tịnh Quyên liền vui mừng reo lên: “A đây đúng là mấy món đồ tôi cần tìm rồi”.

“Hình như mấy món đồ rất quan trọng với cô thì phải”.

Ngô Tịnh Quyên liền gật đầu lia lịa: “Phải... phải rất quan trọng... lần trước tôi ở nhà của Khải Luân làm vỡ một cái tách nên làm cho anh ấy không vui cho nên tôi muốn mua một bộ tách mới để đền lại cho anh ấy”.

“Khải Luân...??”.

“À là Thịnh tam thiếu đó”.

Trong đôi mắt của Diệp Hạ Lam đột nhiên có chút buồn cùng tức giận vô cớ cô thầm nghĩ “Thì ra anh ấy cũng đã có cuộc sống mới có lẽ là rất vui vẻ... cô ấy gọi anh ấy là Khải Luân nghe rất thân thiết hơn nữa anh ấy còn đưa cô ấy về Tiệp Tương Trang... vậy tại sao lại còn muốn giữ mình lại ở bên cạnh chứ chẳng lẽ anh ấy cảm thấy vẫn chưa làm mình tổn thương đủ sao chứ?!”.

Ngô Tịnh Quyên lên tiếng hỏi: “Cô gì ơi trông sắc mặt cô không được tốt?”.

Diệp Hạ Lam cố kéo cong cánh môi nở một nụ cười: “À không mời tiểu thư xem đồ tôi có việc xin phép đi trước”.

Diệp Hạ Lam vừa xoay người bước đi ra ngoài thì bị một cô nhân viên khác đẩy một cái, cô không ngờ mình vô tình đụng phải một nhân viên đang khiêng một cái bình gốm sứ đi tới, do va chạm nên bất ngờ nên cái bình rơi xuống đất vỡ nát, cả hai người đều thất thần đứng nhìn nhau.

Nhan Thư Vân liền xuất hiện và lên tiếng quát: “Các người làm việc kiểu gì vậy hả? có biết cái bình này quan trọng như thế nào không hả? cái bình này trị giá tới 10000 vạn lận đó hơn nữa còn là quà mà Thịnh tam thiếu đặt để mừng sinh nhật Thịnh lão gia bây giờ bị các người phá hỏng cả rồi...”.

Nhân viên khiêng hàng cúi đầu rồi rít nhận lỗi: “Giám đốc Nhan tôi chỉ là vô ý mong cô bỏ qua cho...”.

Nhan Thư Vân vốn ganh ghét với Diệp Hạ Lam từ lâu nên liền quay sang nhìn cô bằng mắt tức giận sắc lạnh: “Tất cả là lỗi của cô đó Diệp Hạ Lam cô phải chịu trách nhiệm về chuyện này”.

Diệp Hạ Lam liền nhìn qua Đường Hà rồi nói với Nhan Thư Vân: “Là Đường Hà đẩy tôi chứ tôi không phải cố ý làm vỡ cái bình này, cô nghĩ thử xem cái bình này là tác phẩm do tôi làm ra hà cơ gì tôi phải tự tay phá hủy nó chứ”.

Đường Hà liền lắc đầu tỏ vẻ vô tội: “Tôi không biết gì hết, cô ấy vu oan cho tôi”.

Nhan Thư Vân liền liếc xéo Diệp Hạ Lam một cái: “Đã làm sai còn có ý vu oan cho người khác Diệp Hạ Lam cô đúng là giỏi mà...”.

Diệp Hạ Lam liền nói: “Quản lý Nhan mong cô suy xét công bằng rõ ràng là Đường Hà cố tình đẩy tôi cơ mà bây giờ cô quy toàn bộ trách nhiệm cho tôi như vậy không thấy quá đáng hay sao... hay là quản lý Nhan đây có tình mướn chuyện công tư thù cá nhân với tôi đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140

Nhân lúc Hạ Chí Xuyên không có mặt ở thành phố X, Nhan Thư Vân lại là đối tượng mà Hạ gia muốn cưới cho Hạ Chí Xuyên nên cô ra mặt làm phách cùng lắm thì nhân cơ hội này đẩy Diệp Hạ Lam ra khỏi Cố Triệt luôn như vậy thì cô không cần lo sợ Diệp Hạ Lam và Hạ Chí Xuyên phát triển tình cảm nữa rồi.

Nhan Thư Vân nổi điên lên đẩy Diệp Hạ Lam một cái làm cô ngã sòng soài trên sàn, Ngô Tịnh Quyên thấy bất bình liền lên tiếng quát Nhan Thư Vân: “Này cô kia làm gì mà đẩy người ta vậy hả rõ ràng là cô ấy bị cái cô Đường Hà này hại cơ mà cô làm quản lý mà không phân biệt được đúng sai phải trái thì nghĩ việc đi cho rồi bộ có hai con mắt để chưng chơi cho có với thiên hạ hay sao vậy hả?!”.

Nhan Thư Vân gân cổ lên quát: “Con ranh kia im ngay không phải chuyện của cô nghe chưa?”

Tô Phùng nghe ồn ào liền đi tới khi nghe Nhan Thư Vân nói vậy với Ngô Tịnh Quyên liền lên tiếng: “Cô đang quát ai vậy hả cô có biết cô ấy là ai không hả? đây là cháu gái của ngài thị trưởng vừa du học ở nước ngoài trở về không những thế sau này còn có thể làm tam thiếu phu nhân của Thịnh gia đó, đặc tội với cô ấy thì e rằng sau này cô khó sống ở cái đất Thành phố X này đó”.

Thịnh Khải Luân bước vào chứng kiến mọi chuyện giọng anh lạnh lùng vang lên thu hút sự chú ý của toàn bộ mọi người: “Một cái bình 10000 vạn chỉ là con số lẻ của Thịnh gia nhưng dám đặc tội với tam thiếu phu nhân của Thịnh gia đúng là ăn nhầm gan hùm mặt gấu rồi đó”.

Ngô Tịnh Quyên thấy Thịnh Khải Luân bước tới liền nhìn anh một cách dịu dàng bên lên mỉm cười nói khẽ với Tô Phùng: “ Anh ấy nói vậy là công nhận mình làm bạn gái rồi đúng không???”.

Tô Phùng liền gật đầu: “ Uhm chúc mừng cậu nha”.

Ngô Tịnh Quyên là con gái của ông bạn thân của Thịnh Khải Nam, cô cũng từng tới Tiệp Tương Trang chơi một lần thái độ của Thịnh Khải Luân đối với cô cũng rất tốt, cô nàng cũng có cảm tình với anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng lần đó Ngô Tịnh Quyên vô tình làm bể một chiếc tách trong phòng khách nhà Thịnh Khải Luân làm anh rất giận dữ cô muốn đền một bộ khác để chuộc lỗi và có cơ hội gặp gỡ anh.

Ngô Tịnh Quyên cũng từng nghe ba mình nói qua chuyện kết thông gia giữa hai gia đình nên cô luôn mơ tưởng Thịnh Khải Luân có tình cảm với mình.

Thịnh Khải Luân bước tới nhìn Nhan Thư Vân bằng ánh mắt sắc lạnh: “ Chỉ cần một câu nói của tôi thì Cổ Triệt của các người lập tức phá sản có biết không...nếu không tin thì cô có thể thử”.

Nhan Thư Vân cứ nghĩ Ngô Tịnh Quyên là người mà Thịnh Khải Luân đang nói tới nên liền nhìn Ngô Tịnh Quyên rồi miễn cưỡng gượng cười: “ Vị tiểu thư này thật xin lỗi tôi không nên vì chuyện nội của công ty mà nổi cáu với cô như vậy mong cô bỏ qua”.

Ngô Tịnh Quyên mỉm cười nhạt: “ Không sao “.

Thịnh Khải Luân bước qua đờ Diệp Hạ Lam đứng dậy: “Em không sao chứ?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “ Không sao cảm ơn “.

Thịnh Khải Luân nhún mày nhìn cổ chân của Diệp Hạ Lam sung đỏ lên rồi đột ngột bế cô theo kiểu bế công chúa làm cho Diệp Hạ Lam và mọi người xung quanh đều bất ngờ, giọng nói của anh rất dịu dàng ánh mắt ôn nhu chứa đựng đầy tình cảm: “ Anh đưa em đi bệnh viện chân em bị thương rồi”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu xua tay: “ Không cần đâu...tôi ổn mà”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười: “ Ngoan đừng động...em càng giãy giụa thì chân sẽ càng sưng to hơn đó”.

Tô Phùng liền chạy theo nói: “ Nè Thịnh tam thiếu anh có nhầm lẫn gì không vậy rõ ràng Tịnh Quyên bị bắt nạt mà sao anh lại không hỏi han quan tâm cô ấy câu nào hết vậy vừa rồi anh còn bảo cô ấy là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia cơ mà”.

“Chắc có hiểu lầm gì đó cô gái mà tôi đang bế trên tay mới là vợ của tôi và là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia”.

Cả Tô Phùng, Ngô Tịnh Quyên và toàn bộ nhân viên của Cổ Triệt đều há hốc mồm khi nghe Thịnh Khải Luân nói như vậy.

Trong mắt của Ngô Tịnh Quyên là sự thất vọng đến tột độ, cô còn nghĩ là mình và Thịnh Khải Luân sẽ có một cơ hội nhưng không ngờ anh lại công khai giới thiệu cô gái khác là Thịnh tam thiếu phu nhân trước mặt mọi người.

Tô Phùng thì quê như chưa từng được quê, cô đứng ngẩn người ra một lúc thật lâu.

Ngô Tịnh Quyên muôi mặt quay sang quát Tô Phùng: "Sao vừa rồi cô lại ăn nói linh tinh như vậy chứ, có biết như thế là làm ảnh hưởng đến danh dự của tôi không hả?".

Tô Phùng nhún vai cau mày tỏ vẻ khó chịu: "Rõ ràng cậu cũng rất thích như vậy còn gì, vừa rồi còn vui mừng bảo là Thịnh tam thiếu chấp nhận cậu, ai mà biết được là do cậu tự mình tự tưởng chứ người ta đâu có để tâm tới".

"Cậu...".

Cả Ngô Tịnh Quyên và Tô Phùng rời khỏi với vẻ mặt xám như tro.

Diệp Hạ Lam cau mày nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói: “ Tại sao anh lại nói như vậy đã quyết định làm người đứng rồi cơ mà...cuộc sống của tôi sẽ vì anh mà đảo lộn lần nữa”.

Thịnh Khải Luân nhún vai: “ Anh đâu có nói đồng ý làm người đứng với em đâu Diệp Hạ Lam”.

“Thịnh Khải Luân rốt cuộc là anh muốn gì đây hả???”.

Thịnh Khải Luân nở nụ cười tà mị yêu nghiệt rồi đáp: “ Cho em hai lựa chọn thứ nhất em làm vợ của anh, thứ hai anh làm chồng của em...em chọn đi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141

Những cô gái đứng xung quanh nghe thấy câu nói của Thịnh Khải Luân Luân đều cảm thấy nai con chạy loạn trong lồng ngực mình.

Diệp Hạ Lam là người trong cuộc nên hiển nhiên tim càng đập nhanh hơn, cô đỏ mặt ngại ngùng quay sang chỗ khác không dám đối mặt với Thịnh Khải Luân: “Anh đang nói linh tinh gì vậy chứ?”.

Thịnh Khải Luân nghiêm túc đáp: “Anh không có nói linh tinh anh đang nói thật lòng”.

Diệp Hạ Lam cau mày quay sang nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt căm giận: “Tôi không giận với anh nữa đâu. . . mau bỏ tôi xuống đi”.

“Chân em bị thương anh đưa em đến bệnh viện”.

Thịnh Khải Luân mặc kệ Diệp Hạ Lam giãy giụa cỡ nào cũng nhất quyết bế cô ra xe rồi lái thẳng đến bệnh viện.

Nhan Thư Vân đứng một bên trở mặt ra nhìn với vẻ mặt không thể ngu hơn được nữa, mãi một lúc sau cô mới tìm thấy giọng nói của mình: “Sao... sao có thể... Diệp Hạ Lam sao có thể là Thịnh tam thiếu phu nhân được cơ chứ? Cô ta rõ ràng chỉ là một kẻ không danh phận không quyền thế được Trình Cẩm Tú đem từ nước ngoài về để làm việc cho Cổ Triệt thôi mà”.

Đường Hà giờ phút này mặt mày đã xanh mét không còn chút máu nào, cô ta lắp bắp lên tiếng: “Quản lý Nhan giờ phải làm sao đây? Tôi và cô đều đắc tội với người của Thịnh gia chắc chắn không có kết cục tốt đẹp nào đâu”.

Nhan Thư Vân giận đến nổi đầy gân xanh trên trán: “Cô im đi tất cả đều là lỗi của cô đừng có mà lôi tôi vào cuộc”.

Đường Hà thất thần rồi khóc lóc lên: “Quản lý Nhan chẳng phải chị nói chỉ cần tôi giúp chị đá Diệp Hạ Lam ra khỏi Cổ Triệt thì chị sẽ nói với Hạ tổng cho tôi thăng chức lên vị trí trưởng phòng chế tác hay sao?? Bây giờ gặp chuyện chị lại đẩy mọi trách nhiệm lên người tôi như thế mà coi được sao??”.

Nhan Thư Vân ném về phía Đường Hà một ánh mắt sắc lẹm: “Cô im miệng ngay cho tôi, Đường Hà tôi chính thức thông báo cho cô biết từ bây giờ cô bị sa thải khỏi Cổ Triệt”.

Đường Hà cũng tức giận gào lên: “Nhan Thư Vân, cô chắc chắn không có kết thúc tốt đẹp, loại người âm hiểm như cô còn khuya Hạ tổng mới để mắt tới, cô cứ ở đó mà mơ tưởng đi cô cũng không bao giờ ngồi vào cái ghế Hạ thiếu phu nhân được đâu”.

“Cô...” Nhan Thư Vân tức đến nghẹn họng, bình thường nhân viên ở Cổ Triệt đã không có mấy người ưa cô giờ lại xảy ra chuyện rùm beng như thế e là sau này khó mà có mặt mũi quản lý mọi người nữa.

Hạ Chí Xuyên vừa đi công tác ở nước ngoài về thì đụng mặt Đường Hà trước cửa Cổ Triệt.

Đường Hà quyết định nói hết mọi chuyện với Hạ Chí Xuyên, sau khi nhìn thấy vẻ mặt đầy tức giận bỏ đi của Hạ Chí Xuyên cô cảm thấy rất hài lòng, cô lầm bầm: “Nhan Thư Vân nếu cô đã không nghĩ tình nghĩa thì đừng trách tôi kéo cô xuống nước cùng tôi”.

Ở bệnh viện Nhân Ái, Diệp Hạ Lam đã được bó thuốc ngồi trên giường bệnh cô đưa tay đỡ trán thờ dãi nhìn chăm chăm Thịnh Khải Luân đang nói chuyện với bác sĩ.

Thịnh Khải Luân hỏi bác sĩ bằng vẻ mặt vô cùng lo lắng: “Không cần chụp cắt lớp sao tôi thấy cô ấy bị thương rất nghiêm trọng cơ mà, lỡ như để lại di chứng thì sao??”.

Vị bác sĩ trẻ tuổi vẫn kiên nhẫn giải thích với Thịnh Khải Luân: “Tam thiếu đừng quá lo lắng, phu nhân nhà anh chỉ bị trật chân thôi, uống thuốc tiêu sưng thì vài hôm có thể đi lại bình thường”.

“Sao các người có thể hỏi hột với sức khỏe của người khác như thế hả, mau đem cô ấy đi chụp cắt lớp, xét nghiệm tổng quát đặc biệt là phần đầu gối như lúc bị ngã đầu bị va đập ảnh hưởng đến hệ thần kinh thì sao hả?”.

Các bác sĩ và y tá đều đưa mắt nhìn nhau không biết nên làm như thế nào nữa, chỉ bị trật chân thôi mà Thịnh Khải Luân đã huy động hơn mấy chục bác sĩ đến kiểm tra còn đòi chụp cắt lớp, xét nghiệm máu tổng quát, vân vân mây mây... mọi người đều dở khóc dở cười với sự lo lắng thái quá của Thịnh Khải Luân đối với Diệp Hạ Lam.

Sau một hồi nhìn Thịnh Khải Luân làm đủ trò Diệp Hạ Lam mới thờ dãi lên tiếng: “Ảnh hưởng đến hệ thần kinh cái đầu anh ấy Thịnh Khải Luân, anh tính trừ eo tôi đó hả?”.

Mọi người trở mặt ra nhìn vì từ trước đến giờ chưa có ai dám ăn nói với Thịnh Khải Luân như vậy hết.

Thịnh Khải Luân quay lại nhìn Diệp Hạ Lam rồi lên tiếng: “Anh làm vậy đều muốn tốt cho em thôi mà”.

Diệp Hạ Lam cau mày: “Làm quá thì có”.

Một cô y tá đứng gần Diệp Hạ Lam tỏ vẻ không vui lên tiếng: “Cô gái này đúng là có phúc mà không biết hưởng nếu đổi lại là tôi thì tôi nhất định sẽ cảm

thấy rất hạnh phúc vì có được một người chồng yêu thương mình như thế”.

“Ra ngoài cô là ai mà dám lớn tiếng với vợ của tôi như thế chứ” Thịnh Khải Luân nhìn cô y tá nọ bằng ánh mắt sắc lạnh khiến cô ta không rét mà run.

Cô y tá kia xém bật khóc, giọng run rẩy: “Tôi...tôi xin lỗi” rồi vội bỏ chạy ra ngoài.

Diệp Hạ Lam kéo tay của Thịnh Khải Luân một cái: “Anh làm gì vậy, tôi chỉ bị trật chân thôi mà chỉ cần uống thuốc tiêu sưng thì vài hôm sẽ khỏi, tôi muốn xuất viện”.

“Không được, em cần phải được theo dõi thêm”.

Diệp Hạ Lam quay sang hỏi một vị bác sĩ: “Xin hỏi tôi có thể xuất viện ngay bây giờ được không?”.

Một vị bác sĩ có tuổi gật đầu đáp: “Đương nhiên là có thể xuất viện rồi, chỉ cần hạn chế đi lại và uống thuốc vài hôm thì sẽ khỏi”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu: “Cảm ơn mọi người rất nhiều, mọi người nên quay lại với công việc của mình vì tôi nghĩ còn rất nhiều bệnh nhân đang chờ các vị thăm khám”.

Tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm vì vị phu nhân này quá là hiểu chuyện nhưng còn Thịnh Khải Luân thì sao? Ai cũng đưa mắt nhìn anh một cách e dè như đang hỏi ý kiến của anh thế nào.

Sau một hồi cau có Thịnh Khải Luân cũng lên tiếng: “Cứ làm như lời của cô ấy nói”.

Lúc này các bác sĩ và y tá mới lục đục di chuyển khỏi trả lại không gian rộng lớn trong căn phòng lại cho Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142

Diệp Hạ Lam ngồi nhìn Thịnh Khải Luân một lúc rồi lên tiếng hỏi: “Bây giờ tôi muốn xuất viện”.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên mép giường rồi cau mày bảo: “Không được, anh thấy em bị thương rất là nghiêm trọng phải ở lại ít nhất là một tháng để theo dõi thì tốt hơn đó”.

Diệp Hạ Lam trở mặt ra: “Anh bị điên à, tôi chỉ bị trật chân thôi ở đây một tháng chắc tôi sẽ buồn chết mất”.

“Anh ở lại với em không buồn đâu”.

Diệp Hạ Lam thờ dãi về mặt kiểu như muốn nói: Tại sao tôi lại xui xẻo gặp một thằng điên như này cơ chứ.

Hạ Chí Xuyên đi công tác ở nước ngoài về nên Hạ phu nhân mời Nhan Thư Vân và gia đình của cô sang nhà dùng cơm.

Vì nể mặt ba mẹ của mình và ba mẹ của Nhan Thư Vân nên Hạ Chí Xuyên vẫn cư xử lịch thiệp xem như chưa biết chuyện mà Nhan Thư Vân đã làm với Diệp Hạ Lam còn Nhan Thư Vân thì vẫn vui vẻ như là không có chuyện gì xảy ra hết.

Dùng cơm xong hai bên gia đình ngồi trò chuyện với nhau, Nhan phu nhân liền đề cập đến chuyện hôn sự của Nhan Thư Vân và Hạ Chí Xuyên: “Anh chị thông gia xem Chí Xuyên và Thư Vân đã trưởng thành cả rồi theo tôi thấy chúng ta nên tính đến chuyện hôn sự của hai đứa nhỏ”.

Hạ phu nhân liền nhoen miệng cười tán đồng: “Chị nói rất phải tôi cũng đang tính hôm nay có mặt đông đủ mọi người chúng ta cùng bàn chuyện đó đây”.

Hạ Chí Xuyên tìm cách thoái thác: “Mẹ, bác gái con thấy tụi con vẫn còn trẻ nên tập trung lo cho sự nghiệp chờ khi nào ổn định rồi mới tính đến chuyện thành gia lập thất sẽ hay hơn”.

Nhan Thư Vân nũng nịu lên tiếng: “Chị Xuyên à, con gái tụi em chỉ có mấy năm thanh xuân thôi em cũng đã chờ anh hơn mười năm dài rồi còn gì”.

Nhan lão gia chỉ có đứa con này nên tỏ bức xúc lên tiếng: “Chị Xuyên à con và Thư Vân nhà bác đã quen biết nhau từ hồi bé tình cảm của hai đứa cũng rất tốt bác nghĩ đã đến lúc con phải đáp lại tình cảm của con bé rồi”.

Hạ Chí Xuyên cau mày đấu tranh tư tưởng với chính mình hồi lâu rồi đứng dậy: “Con xin lỗi ba mẹ, xin lỗi hai bác vì con và Thư Vân lớn lên cùng nhau cho nên...con chỉ xem cô ấy như em gái thôi con không thể yêu cô ấy được”.

Ba mẹ của Hạ Chí Xuyên và ba mẹ của Nhan Thư Vân trở mặt ra với vẻ mặt ngạc nhiên cả bốn người đều không dám tin vào điều mà mình vừa nghe

thấy.

Sắc mặt của Nhan Thư Vân xám ngắt lại móng tay của cô đã đâm sâu vào lòng bàn tay đến chảy máu, cô vẫn tỏ vẻ dịu dàng đáng thương: “Chí Xuyên, vì sao anh lại không thể yêu em chứ?”.

Hạ Chí Xuyên chần chừ hồi lâu rồi đáp: “Anh có người mình thích rồi nên không muốn em tiếp tục hy vọng nữa”.

Về mặt của Nhan Thư Vân tràn ngập nỗi mất mát: “Anh không thể tiếp nhận tình cảm của em có phải vì Diệp Hạ Lam không?”.

Trình Cẩm Tú từ ngoài cửa bước vào liền lên tiếng hỏi: “Nếu Chí Xuyên thích Hạ Lam thì cũng là chuyện tốt mà con bé đó vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang hai đứa nó đứng bên cạnh nhau đúng là nhìn rất xứng đôi”.

Nhan lão gia tỏ vẻ khó chịu quay sang nhìn vợ chồng Hạ gia rồi gắt gỏng: “Anh chị nên dạy lại con trai của mình, hôn ước của hai bên gia đình ai cũng biết bây giờ con trai anh nói không thể yêu con gái của tôi thì người ngoài sẽ nói gì đây”.

Trình Cẩm Tú liền nói lại: “Hôn sự giữa hai nhà vốn là bí mật chỉ có con gái anh chị ra đường rêu rao đâu thể trách Chí Xuyên nhà chúng tôi được”.

Nhan Thư Vân ngồi một bên khóc lóc như chó nhà có tang.

Nhan phu nhân giận đến đỏ mặt quát: “Cô thân trưởng bối trong nhà mà lại nói ngang như vậy nghe được sao?”.

Hạ phu nhân liền đứng dậy kéo tay Trình Cẩm Tú một cái: “Em nói ít lại một chút đi Cẩm Tú à”.

Hạ lão gia tỏ vẻ áy náy: “Tôi thay Chí Xuyên xin lỗi anh chị thẳng bé chưa hiểu chuyện nên mới ăn nói ngông cuồng như vậy mong anh chị bỏ qua cho”.

Hạ Chí Xuyên lên tiếng: “Ba à, con đã quyết định rồi đời này con chỉ cưới một mình Hạ Lam thôi”.

Nhan Thư Vân đứng dậy nước mắt ngấn nước mắt dài: “Cô ấy có gì tốt hơn em chứ, cô ta đã có chồng còn có một đứa con trai cô ta không tốt đẹp như những gì mà anh đã thấy đâu hơn nữa chồng của cô ta chính là Thịnh tam thiếu anh nhắm mình có đâu lại người ta không?!”.

Hạ Chí Xuyên giữ vững lập trường của mình: “Anh biết cô ấy và Thịnh tam thiếu từng là vợ chồng nhưng bây giờ họ ly hôn rồi, anh biết cô ấy có một đứa con trai thật lòng thì anh cũng rất quý mến thẳng bé đó dù anh chỉ mới gặp nó một lần”.

Nhan Thư Vân gào lên: “Hạ Chí Xuyên anh đúng là rất quá đáng” rồi bỏ chạy ra ngoài.

Nhan lão gia liền giận dữ: “Anh chị có thẳng con đúng là quá tài giỏi rồi nếu anh chị không cho chúng tôi một câu trả lời thích đáng thì tôi tuyệt đối không bỏ qua chuyện này đâu”.

Nói xong vợ chồng Nhan gia liền rời khỏi Hạ gia.

Hạ phu nhân liền mắng Hạ Chí Xuyên: “Con điên rồi sao Chí Xuyên tự nhiên lại muốn cưới một cô gái đã có chồng còn có cả con nữa”.

“Nhưng con yêu cô ấy”.

Hạ lão gia cũng giận dữ lên: “Mày điên chứ tao không có điên như mày đâu nhé, tao chỉ nhận Thư Vân làm con dâu thôi mày làm sao thì liệu hồn mà làm”.

Chờ Nhan lão gia bỏ đi lên phòng Trình Cẩm Tú mới nói với chị mình là Hạ phu nhân: “Chị à Hạ Lam là học trò của em, con bé ấy là người rất tốt chỉ là trước đây bông bột lựa chọn sai lầm nên cuộc đời mới như thế thôi”.

Hạ Chí Xuyên cũng nói vào: “Dì nói đúng đó mẹ Hạ Lam là cô gái tốt mẹ có thể mở lòng đón nhận cô ấy không?”

“Không đời nào sao mẹ có thể để con trai mình cưới một cô gái như vậy được chứ”.

Trình Cẩm Tú an ủi Hạ Chí Xuyên: “Cứ từ từ rồi mẹ con cũng sẽ thông suốt thôi”.

“Con cũng mong là vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143

Kỳ kèo cả ngày trời cuối cùng Thịnh Khải Luân cũng chịu thỏa hiệp đưa Diệp Hạ Lam về Tiệp Tương Trang.

Về đến nhà, Thịnh Khải Luân không dám để Diệp Hạ Lam đụng một ngón tay đến công việc nhà nữa, anh cứ loay hoay quét dọn, lau nhà, giặt giũ nhìn rất là tội nghiệp.

Diệp Hạ Lam ngồi xem tivi còn Thịnh Khải Luân thì mặc tạp dề nấu ăn trong bếp, đến lúc ăn cơm Thịnh Khải Luân bước qua sofa nói: “Để anh bế em qua bàn ăn... mà thôi để anh dọn thức ăn lên phòng khách cũng được”.

Diệp Hạ Lam xua tay: “Không cần đâu tôi tự đi được rồi từ phòng khách vào phòng ăn có mấy bước chân mà”.

Thịnh Khải Luân nhủ mảy: “Bác sĩ nói em phải hạn chế đi lại... nếu muốn vào phòng ăn thì để anh bế em vậy đi khỏi bàn cãi nữa”.

Nói rồi Thịnh Khải Luân không chờ Diệp Hạ Lam đồng ý đã nhấc bổng cô lên đi thẳng vào phòng ăn, nhìn những cử chỉ quan tâm dịu dàng của Thịnh Khải Luân nên Diệp Hạ Lam mới mở lời nói chuyện đáng hoàng: “Tôi rất nhớ Thiên Duệ, anh có thể trả thẳng bé lại cho tôi không?”.

Thịnh Khải Luân đặt Diệp Hạ Lam ngồi vào ghế rồi nhủ mảy hỏi: “Nếu anh trả Thiên Duệ lại cho em có phải em sẽ lập tức rời khỏi anh không?”.

Diệp Hạ Lam đắn đo một lúc rồi ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân: “Tôi đã buông tha cho anh rồi anh cũng nên buông tay tôi ra đi chứ... cứ níu kéo mãi cũng không được gì tôi nghĩ anh và Hạ Mạt nên là một đôi mới đúng chứ”.

“Anh và cô ấy đã kết thúc thật rồi... năm đó anh ngu ngốc rơi vào bẫy của cô ấy làm em tổn thương hết lần này đến lần khác nhưng khi biết rõ chân tướng anh đã không còn chút tình cảm nào với cô ấy nữa... em tin anh một lần nữa có được không?”.

Trái tim của Diệp Hạ Lam đã dao động rất rõ rệt nhưng cô vẫn do dự không biết có nên cho Thịnh Khải Luân một cơ hội nữa hay không: “Anh cho tôi gặp Thiên Duệ tôi hứa không rời khỏi đây”.

Thịnh Khải Luân vui mừng ra mặt anh liền gật đầu đồng ý: “Được thôi, ngày mai anh sẽ đưa Thiên Duệ về Tiệp Tương Trang cho em”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười rất dịu nhẹ: “Tôi tin anh, chúng ta ăn cơm thôi”.

Lâu rồi mới có một bữa cơm bình yên và ngon lành như thế Thịnh Khải Luân cứ mỉm cười suốt anh có cảm giác cứ như là hai người mới cưới vậy, còn Diệp Hạ Lam cô cũng cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ thoải mái...

Có lẽ cả hai đã bỏ được tảng đá đè nặng trên dây thần kinh của mình bấy lâu nay rồi.

Sau bữa cơm tối, Thịnh Khải Luân loay hoay rửa chén trong bếp, lúc anh quay trở ra phòng khách thì tivi vẫn đang mở nhưng lại không thấy bóng dáng của Diệp Hạ Lam đâu hết.

Thoáng trên mặt của Thịnh Khải Luân là sự hoang mang anh mở cửa đi ngoài vườn cũng không thấy ai, cổng rào vẫn khóa, anh lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật cô ấy đi đâu rồi”.

Lúc đi vào nhà, Thịnh Khải Luân vô tình ngẩng đầu lên thì thấy cửa sổ phòng ngủ trên lầu sáng đèn, anh nhủ mảy: “Chẳng lẽ là đi lên lầu rồi”.

Thịnh Khải Luân chạy vội lên lầu mở cửa phòng ngủ ra, thì khựng người lại khi thấy Diệp Hạ Lam đang đứng trước tủ quần áo, trên người cô mặc áo choàng tắm màu trắng, tóc vẫn còn ướt có lẽ là cô mới tắm xong.

Sau phút giây người Thịnh Khải Luân lại cau mày lên tiếng: “Anh đã nói là em muốn làm gì thì gọi anh, chân em bị trật mà lại đi lên lầu lơ như ngã thì biết làm sao?”.

Diệp Hạ Lam đưa tay đỡ trán: “Anh có thể đừng lo lắng thái quá như vậy có được không tôi đã nói là tôi không sao hết mà... hơn nữa tôi là muốn đi tắm gọi anh đến làm gì chứ?!”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười không đứng đắn rồi đáp: “Anh có thể giúp em tắm được mà”.

Diệp Hạ Lam liếc xéo Thịnh Khải Luân một cái anh nhún vai: “Anh cảm thấy em không cần phải ngại đâu dù sao những gì cần thấy anh cũng từng nhìn thấy hết rồi, da thịt của em rất là mịn màng chẳng những thế còn thơm tho mát mẻ đến bây giờ anh vẫn còn nhớ cảm giác khi chạm vào...”.

“Phịch” nguyên cái gối bay thẳng vào mặt của Thịnh Khải Luân làm anh không kịp trở tay.

Về mặt của Thịnh Khải Luân vô cùng ai oán: “Em tính mưu sát chồng đây à?”.

Diệp Hạ Lam gật đầu: “Ai bảo anh không đứng đắn”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ oan ức: “Anh có làm gì không đứng đắn đâu”.

“Ăn nói không đứng đắn”.

Thịnh Khải Luân khẽ cười tà mị: “Sống trên đời anh ghét nhất là có tiếng mà không có miếng, dù sao cũng lỡ mang tiếng là không đứng đắn rồi nên anh

sẽ cho em thấy cái gì mới gọi là không đứng đắn”.

Cánh cửa phòng ngủ đóng sầm lại chỉ còn tiếng hét thất thanh của Diệp Hạ Lam: “Thịnh Khải Luân anh không được phép qua đây”.

Trong phòng là ánh sáng màu vàng dịu nhẹ hắt ra từ những ngọn nến lung linh trên bàn, vẻ mặt của Thịnh Khải Luân vô cùng ai oán: “Tại sao lại cúp điện ngay lúc này chứ...đáng ghét thật”.

Diệp Hạ Lam ngồi trên giường nhìn ra ngoài bầu trời, do cúp điện nên trông bầu trời sáng rực rõ hơn hẳn, những vì tinh tú cứ lấp lánh như đang mỉm cười với tất cả mọi người.

Thịnh Khải Luân sấp lại gần Diệp Hạ Lam, anh gối đầu lên đùi cô rồi hỏi: “Em đang suy nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?”.

Diệp Hạ Lam cũng không phản kháng mà mỉm cười nhạt rồi đáp: “Chẳng nghĩ gì hết...chỉ là trời đẹp nên muốn nhìn thôi”.

Thịnh Khải Luân nằm nhắm mắt lại, Diệp Hạ Lam liền lay tay anh: “Đi tắm đi rồi hân ngủ, cả ngày nấu ăn người anh toàn mùi dầu mỡ thôi”.

Thịnh Khải Luân ngồi bật dậy dăng về rất tăng động: “Tuân lệnh vợ anh đi tắm ngay”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

Diệp Hạ Lam sụ mặt: “Đừng có gọi tôi là vợ được không...tôi không có ý định làm vợ anh lần nữa đâu”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân đông cứng lại: “Chẳng phải em nói sẽ tin anh sao???”.

Diệp Hạ Lam nhoen miệng cười: “Tôi bảo tin anh là tin chuyện anh sẽ cho tôi gặp Thiên Duệ chứ không có nói sẽ tin vào tấm chân tình của anh”.

“Em không tin cũng không sao...anh sẽ làm cho em tin cứ chờ đó”.

Thịnh Khải Luân đi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại, Diệp Hạ Lam khẽ cười đắc ý chẳng biết sao dạo này cô lại thích trêu chọc Thịnh Khải Luân như vậy nữa.

Gió lùa vào cửa sổ rất là mát, Diệp Hạ Lam nằm thiêm thiếp ngủ lúc nào không hay, trông vẻ mặt cô rất an yên bình lặng, đột nhiên cô cảm thấy sau gáy mình rất nóng nên mở mành mở mắt ra thì cảm nhận được là ai đó đang hôn lên phần gáy cổ và vai của mình, không cần hỏi cũng biết thủ phạm là ai.

Diệp Hạ Lam cau mày quay người lại tính là sẽ nằng cho Thịnh Khải Luân một trận nhưng ai ngờ cô quay người qua lại đứng khoảng cách môi mình chạm vào môi của Thịnh Khải Luân.

Sấm chớp nổ đùng đùng trong đầu của Diệp Hạ Lam, còn Thịnh Khải Luân thì hài lòng thương thức đôi môi thơm ngọt của cô.

Thịnh Khải Luân từng mơ tưởng đến khoảnh khắc này rất nhiều lần hôm nay được thỏa mãn nên anh hôn rất sâu và không cho Diệp Hạ Lam có cơ hội né tránh mình.

Đến lúc khoang miệng của Diệp Hạ Lam hết không khí Thịnh Khải Luân mới luyến tiếc rời khỏi môi cô.

Vùng cổ của Diệp Hạ Lam trở nên ướt át khi Thịnh Khải Luân quét lưỡi qua làn da trắng nõn mịn màng của cô, những dấu hôn đỏ chói mắt bắt đầu hiện ra ngày càng nhiều hơn.

“Thịnh Khải Luân, anh...anh dừng lại đi...”.

Dây áo ngủ của Diệp Hạ Lam bị kéo ra cùng lúc đó giọng nói trầm đục của Thịnh Khải Luân vang lên: “Xin lỗi nhưng anh thật sự rất muốn em Hạ Lam à...anh hứa sẽ chịu trách nhiệm với em mà...cả đời còn lại của anh sẽ chỉ sống vì em và con thôi...”.

Diệp Hạ Lam hoảng loạn gào lên: “Không được...tôi không tin anh đâu”.

Thịnh Khải Luân thì thào vào tai của Diệp Hạ Lam: “Ngoan...cho anh...”.

“Không muốn...tôi không thể”.

Diệp Hạ Lam phản kháng kịch liệt nhưng vô ích đến lúc cô sức tàn lực kiệt thì Thịnh Khải Luân muốn làm gì thì làm.

Cả một đêm Diệp Hạ Lam bị hành hạ đủ kiểu đến gần sáng Thịnh Khải Luân mới chịu để yên cho cô chọn mắt.

Ánh nắng chiều chiếu vào phòng, Diệp Hạ Lam cau mày mở mắt ra, cô vừa chống tay tỉnh ngồi dậy thì bị một cánh tay ôm ngang eo cô kéo lại sau đó giọng nói ngáy ngủ của Thịnh Khải Luân vang lên: “Sao em dậy sớm vậy???”.

Diệp Hạ Lam nhúm mày: “Mặt trời sắp lặn luôn rồi kia ở đó mà sớm”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu vào hõm cổ của Diệp Hạ Lam mè nheo: “Ngủ thêm một lát nữa đi...anh vẫn còn rất mệt”.

Diệp Hạ Lam khề hừ một tiếng: “Đáng đời anh lắm”.

Thịnh Khải Luân khề cười: “Em đúng là vô lương tâm...tối qua chẳng phải em như một đóa hoa nở rộ dưới thân anh hay sao?”.

Diệp Hạ Lam huých cùi chỏ vào bụng của Thịnh Khải Luân một cái: “Anh im đi đừng có nhắc lại nữa...tôi...tôi quên hết rồi”.

Thịnh Khải Luân nhân lúc Diệp Hạ Lam không đề phòng mà lật người một cái đã nằm áp trụ lên người cô, anh nở một nụ cười tà mị: “Nếu em quên rồi vậy thì...để anh nhắc cho em nhớ” sau đó anh liền hôn xuống đôi môi thơm mềm của cô.

Nhìn thái độ của Thịnh Khải Luân không giống như đang đùa để tránh bị hành hạ oan ức Diệp Hạ Lam liền xuống nước nhỏ kêu lên: “Chân...chân em đau quá...còn cảm thấy rất là khó chịu nữa anh ngồi dậy trước được không Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân nghe giọng nói dịu dàng, thái độ nhẹ nhàng thân thiết và cả thay đổi cách xưng hô nên đôi mắt trở nên sáng rõ, anh ngồi dậy nhúm mày nhìn cô chân của Diệp Hạ Lam rồi lo lắng hỏi: “Chẳng phải hôm qua em cứ bảo không sao...bây giờ kêu đau là thế nào???”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu mím môi rồi đáp: “Bác sĩ đã nói là không được đi lại nhiều vậy mà anh lại bắt em...vận động nhiều nên nó lại đau hơn rồi”.

Thịnh Khải Luân liền phát hoảng lên: “Em thấy khó chịu ở đâu để anh gọi bác sĩ tới kiểm tra cho em”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay: “Em nghĩ không cần đâu chỉ cần uống thuốc và hạn chế vận động chắc là sẽ ổn thôi”.

“Nhưng em bảo là khó chịu trong người, anh thấy nên gọi bác sĩ đến đây kiểm tra cho em một chuyến chắc sẽ tốt hơn”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt ủy khúc giọng cô nhỏ như muỗi kêu, mặt đỏ ửng: “Khải Luân, bộ dạng của em bây giờ rất đáng xấu hổ em không muốn người khác nhìn thấy đâu”.

Thịnh Khải Luân quét mắt nhìn Diệp Hạ Lam từ trên xuống dưới rồi khề cười: “Ừ nhỉ bộ dạng phong tình này chỉ nên để một mình anh thấy thôi”.

Diệp Hạ Lam hươ tay lấy một cái gối ném thẳng vào người của Thịnh Khải Luân nhưng anh giờ tay lên bắt kịp, cô cau có: “Lỗi tại anh hết còn ở đây mà cười”.

Thịnh Khải Luân lên tiếng dỗ dành cô gái của mình: “Anh biết là lỗi của anh sau này anh hứa sẽ yêu thương em nhiều hơn tuyệt đối không làm em tổn thương nữa”.

Diệp Hạ Lam bĩu môi: “Ai mà biết được lời nói gió thoảng mây bay mà”.

Thịnh Khải Luân vòng tay ôm Diệp Hạ Lam vào lòng: “Em xem con trai chúng ta cũng đã có rồi, Hạ Lam em có thể mở lòng một lần tha thứ cho anh để gia đình chúng ta đoàn viên được không?”.

“Chúng ta có con trai khi nào chứ?”.

“Em khỏi giấu nữa anh đã xét nghiệm AND với Thiên Duệ rồi thằng bé là con trai của anh mà”.

Diệp Hạ Lam quay sang đâm vào ngực của Thịnh Khải Luân một cái: “Anh biết Thiên Duệ là con anh rồi mà còn dám đem thằng bé ra uy hiếp em, anh đúng là rất quá đáng không cho cơ hội quay lại nữa”.

“Anh cũng vì yêu em nên mới phải nghĩ ra hạ sách này thôi mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145

Một ngày mới đến, Diệp Hạ Lam đang loay hoay trong bếp nấu bữa sáng thì nghe thấy giọng nói non nớt của Diệp Thiên Duệ từ ngoài cửa vọng vào:

“Mẹ ơi...mẹ ơi”.

Diệp Hạ Lam vui vẻ mỉm cười đi ra ngoài, vừa bước chân ra phòng khách đã bị khối thịt mềm mại thơm thơm chạy ù đến ôm lấy chân mình, cậu bé ngẩng đầu lên dùng cặp mắt to long lanh nhìn cô khòe mắt bé ngân ngấn nước: “Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm...con xin lỗi lần sau con sẽ không bắt tay với bà lừa gạt mẹ nữa đâu”.

Diệp Hạ Lam ngồi xuống ôm Diệp Thiên Duệ vào lòng dỗ dành bé: “Mẹ không có giận con chỉ là con đừng có làm mẹ lo lắng trông chừng trông ngời như vậy nữa có được không?”.

Diệp Thiên Duệ đánh mắt nhìn qua Thịnh Khải Luân rồi mếu máu ừm khúc, cậu bé chỉ tay vào Thịnh Khải Luân rồi nói với mẹ: “Tất cả là tại ba đó con không có ý định lừa gạt mẹ đâu”.

Thịnh Khải Luân ngăn người ra nhảy dựng lên biện minh: “Con vừa phải thôi chứ rõ ràng kế hoạch bắt cóc con lừa gạt mẹ là do con nghĩ ra rồi đề xuất với ba mà”.

Diệp Thiên Duệ khẽ lắc đầu về mặt của bé vô cùng ngây ngô: “Con không có là ba nghĩ ra mà”.

Diệp Hạ Lam lườm Thịnh Khải Luân một cái: “Anh còn ở đây mà đổ lỗi cho con thì chuẩn bị tinh thần hôm nay khỏi ăn cơm đi là vừa”.

Thịnh Khải Luân tức đến nghẹn họng nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt: “Được rồi là lỗi của anh...lỗi của anh hết anh xin lỗi được chưa”.

Diệp Thiên Duệ lại nũng nịu lên tiếng: “Ba phải xin lỗi con nữa, con cũng là nạn nhân của ba mà”.

Dưới cái nhìn đầy áp lực của Diệp Hạ Lam ai đó buộc lòng phải lên tiếng xin lỗi trong âm ỉ: “Thiên Duệ à, ba xin lỗi lần sau ba nhất định không kéo con vào mấy chuyện như thế này nữa đâu”.

“Con tha lỗi cho ba”.

Nghe câu đó mà Thịnh Khải Luân tức đến nổ phổi nhưng vẫn phải nở nụ cười trên môi đáp: “Cảm ơn con trai”.

Chờ lúc Diệp Hạ Lam đi vào bếp dọn điểm tâm sáng lên bàn ăn, Thịnh Khải Luân mới cau có với Diệp Thiên Duệ: “Sao con lại nói dối mẹ rõ ràng kế hoạch bắt cóc là do con nghĩ ra mà”.

Diệp Thiên Duệ lém lỉnh đáp: “Ai bảo ôm qua bà hứa sẽ đón con về nhà rốt cuộc tới ba ngày sau mới qua đón làm gì, có biết là con nhớ mẹ lắm không?”.

“Chỉ vì như vậy mà con gieo tiếng xấu lên đầu bà sao?”.

“Ai bảo bà độc chiếm mẹ của con làm gì?”.

“Bà không hơn thua với con nữa”.

“Chắc con thêm hơn thua với bà”.

Diệp Thiên Duệ ăn sáng ngon lành, thằng bé nói: “Lâu rồi mới được ăn đồ ăn mẹ nấu ngon quá đi, cô Nhất Phi nấu dở ẹc làm con xuống hết mấy cân rồi đây này”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười: “Cô Nhất Phi mà nghe được chắc sẽ nhéo rớt hai cái má con xuống mất”.

Có tiếng chuông cửa, Thịnh Khải Luân ra mở cửa thì thấy Thịnh Khải Tề đứng bên ngoài nên lên tiếng hỏi: “Sáng sớm em tới tìm anh có chuyện gì không?”.

Thịnh Khải Tề đáp: “Có một dự án em cần anh tư vấn chiều nay là gặp khách hàng rồi”.

“Vào trong đi cùng ăn sáng rồi thảo luận”.

“Dạ được”.

Bước vào nhà Thịnh Khải Tề nhủ thầm khi thấy khi thấy trên tủ gỗ trước cửa có giày dép của phụ nữ và trẻ con nhưng anh không hỏi gì mà cứ đi theo phía sau Thịnh Khải Luân vào nhà”.

Bước chân vào tới phòng ăn Thịnh Khải Tề ngăn người ra khi thấy Diệp Hạ Lam và một đứa trẻ giống Thịnh Khải Luân y như đúc đang ngồi cùng nhau, mãi một lúc sau anh mới tìm thấy giọng nói của mình: “Hạ...Hạ Lam...cô...”.

Thịnh Khải Luân huých tay vào người của Thịnh Khải Tề một cái nhẹ rồi khẽ cười nói: “Cái gì mà cô chứ phải gọi là chị dâu mới đúng”.

Thịnh Khải Tề kinh ngạc ra mặt: “Sao cơ??? Chị dâu là sao???”.

“Thằng này hỏi lạ Hạ Lam là vợ của anh em đương nhiên phải gọi một tiếng chị dâu rồi còn cậu bé đáng yêu kia là con trai của anh chị đấy”.

Trong phút chốc thế giới giống như đang sụp đổ trước mắt của Thịnh Khải Tề vậy, anh chưa từng nghĩ qua Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân sẽ tái hợp càng không dám nghĩ đến chuyện hai người bọn họ có một đứa con trai như thế.

Thấy Thịnh Khải Tề ngẩn người nhìn không chớp mắt Thịnh Khải Tề liền lên tiếng hỏi: “Này Tiểu Tề, em không sao chứ?”.

Thịnh Khải Tề hoàn hồn thu mớ suy nghĩ hỗn độn trong lòng rồi khẽ cười: “Em không sao chỉ hơi bất ngờ thôi, chúc mừng anh ba nhé”.

Mặc dù không muốn nhưng Thịnh Khải Tề vẫn phải hướng mắt về Diệp Hạ Lam gọi một tiếng chị dâu trong nghẹn ngào: “Chào chị dâu, em mới tới”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu mỉm cười nhạt: “Đã đến thì cùng ngồi xuống ăn sáng chung đi”.

Thịnh Khải Tề kéo cái ghế ra ngồi xuống, anh chẳng biết thức ăn trong miệng mình có vị gì, sau đó bên tai lại cứ ong ong không biết Thịnh Khải Luân đã nói gì cái dự án mà anh sắp đi gặp khách hàng rồi cũng chẳng biết làm cách nào mà anh rời khỏi Tiệp Tương Trang nữa, cả một ngày dài Thịnh Khải Tề cứ như người mất hồn.

Trời khuya trên đường vắng hắt xe Thịnh Khải Tề hôm nay uống rất say anh tấp xe sát bờ sông rồi chạy ra ngoài hét lớn lên: “Ông trời tại sao lại đối xử với tôi bất công như vậy chứ??? Tôi không cam tâm tôi nhất định phải giành lại thứ thuộc về mình”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Qua một tuần lễ nghỉ ngơi ở nhà Diệp Hạ Lam quyết định quay lại Cổ Triệt tiếp tục công việc của mình, từ sáng sớm Thịnh Khải Luân cứ như là một đứa trẻ quẩn lầy Diệp Hạ Lam miết không buông: “Hạ Lam, em đừng đi làm ở đó nữa cứ nghỉ ở nhà cho khỏe anh thừa sức nuôi hai mẹ con em mà”.

“Nhưng em muốn đi làm... đó là niềm đam mê của em là nơi mà em có thể biến những ý tưởng trong đầu mình thành sản phẩm thực tế”.

“Nhưng anh không muốn em đi làm, không muốn em cực khổ, càng không muốn em tiếp xúc với mấy người đàn ông khác”.

Diệp Hạ Lam đưa tay đỡ trán: “Anh có thôi đi được không, nếu muốn người khác thì em đã đi bước nữa lâu rồi cần gì phải chờ đến bây giờ”.

“Nhưng anh không thích người khác để ý có tình cảm với em”.

“Bộ anh tính không đi làm luôn đó hả? đã một tuần anh không có tới công ty rồi đó”.

“Vậy anh đưa em đi làm nha”.

Hết cách Diệp Hạ Lam đành phải đồng ý cho êm chuyện.

Xe của Thịnh Khải Luân dừng ở trước cửa Cổ Triệt, Thịnh Khải Luân vừa tính bước xuống xe đã bị Diệp Hạ Lam cản lại: “Anh đừng nên xuống xe, anh sẽ lại đem đến thị phi cho em đó”.

Thịnh Khải Luân khẽ cười: “Như vậy giống như chúng ta đang vụng trộm với nhau không bằng... chiều tan tầm anh lại tới đón em”.

Diệp Hạ Lam vừa bước xuống xe đã bị một người phụ nữ trung niên lôi kéo và lớn tiếng mắng chửi: “Con tiện nhân này, nhìn mặt mũi đúng là xinh đẹp hơn người nhưng tại sao lòng dạ lại xấu xa như vậy, ngang nhiên đi giật chồng sắp cưới của người khác, cô đúng là loại đàn bà lăng lợ không đáng được sống nữa”.

Diệp Hạ Lam ngây người không biết chuyện gì xảy ra thì người đàn bà kia đã giơ tay lên giáng xuống mặt của cô một cái tát thật mạnh khiến cô chói với ngã xuống đất.

Thịnh Khải Luân vừa tính lái xe đi lại thấy tình huống như vậy liền xuống xe chạy tới đỡ Diệp Hạ Lam đứng dậy, anh ân cần lo lắng hỏi thăm: “Em không sao chứ Hạ Lam????”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu nhưng thật ra trên mặt cô đang cực kỳ bối rối bởi cái tát kia quả thật không chút nương tình.

Thịnh Khải Luân quay sang nhìn người phụ nữ kia bằng ánh mắt lạnh giá rồi lên tiếng hỏi: “Bà là ai vì có gì mà ra tay đánh người như thế chứ?”.

Người phụ nữ kia khóc lóc thảm thiết: “Tôi là mẹ của đứa con gái tội nghiệp bị cô ta giật chồng sắp cưới, con gái của tôi có làm nên tội tình gì đâu là lại gặp phải hạng người khốn nạn không tim không phổi như cô ta chứ”.

Thịnh Khải Luân cau mày tỏ vẻ tức giận: “Tôi cảm bà xúc phạm đến người phụ nữ của tôi như thế”.

“Chàng trai trẻ à cậu đừng để cái vẻ bề ngoài của cô ta đánh lừa cô ta đúng là một con hồ ly chuyên đi quyến rũ người đã có gia đình mà”.

Vừa lúc đó, Hạ Chí Xuyên đến công ty, anh thấy mọi người tụ tập đông nên qua xem rồi cũng tức giận quát: “Bác gái, bác đang làm gì ở đây vậy hả?”.

Nhan Thư Vân từ đâu chạy tới lên tiếng: “Mẹ, sao lại gây chuyện ở đây vậy là con không xứng với người ta sao có thể trách người ta được”.

Người phụ nữ gây chuyện không ai khác chính là Nhan phu nhân, bà ta liền gào lên: “Cái gì mà con không xứng tất cả là do con tiện nhân này phá hoại hạnh phúc của con hết mẹ phải đòi lại công bằng cho con”.

Hạ Chí Xuyên lên tiếng khuyên can: “Bác gái bác về nhà trước có chuyện gì chúng ta nói sau nha”.

Nhan phu nhân gào lên: “Không được hôm nay tôi phải làm sáng tỏ chuyện này... cô gái này vì muốn tiền bạc của con nên mới tiếp cận con thôi con nghĩ lại Chí Xuyên à”.

Thịnh Khải Luân đứng một bên nhếch mép cười rồi lên tiếng: “Không biết bà nghĩ gì khi nói ra một câu như thế...”.

Thịnh Khải Luân kéo Diệp Hạ Lam vào lòng rồi nói tiếp: “Cô ấy là Thịnh tam thiếu phu nhân của Thịnh gia tiền xài cả đời không hết hà có gì cô ấy lại phải đi quyến rũ một giám đốc nhỏ lẻ như thế, bà nên nói lại là con rể tương lai của bà đi thăm thương trộm nhớ người ta thì đúng hơn hoặc cũng có thể do con gái bà không đủ tốt để anh ta yêu thương, sao có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu của vợ tôi được chứ???”.

Nhan phu nhân nghe đến Thịnh gia thì cả kinh cả người bà nhìn kỹ lại thì mới biết này giờ Thịnh tam thiếu danh tiếng lẫy lừng đang đứng trước mặt mình, bà biết mình đâu không lại Thịnh gia nên quay sang Hạ Chí Xuyên: “Con thấy chưa người ta là Thịnh tam thiếu phu nhân của Thịnh gia con nên từ bỏ hão huyền quay lại với Thư Vân đi”.

Có lẽ Hạ Chí Xuyên đã tới giới hạn nên dứt khoát lên tiếng: “Ngay từ đầu con đã nói con không yêu Thư Vân xin bác tự trọng”.

Nhan phu nhân tính làm lớn chuyện để bôi đen hình ảnh của Diệp Hạ Lam trong mắt mọi người rồi cuộc con gái bà lại trở thành trò hề đúng là chuyện đời không ai lường trước được cái gì hết.

Hạ Chí Xuyên tỏ vẻ áy náy nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam: “Xin lỗi hai người rất nhiều”.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam nằm trên giường ngủ, anh nghĩ gì đó rồi lên tiếng nói chuyện: “Anh đã dẹp cái mộ kia, anh nghĩ đã đến lúc để con nhận tổ quy tông rồi em để con đổi tên là Thịnh Khải Duệ được không Hạ Lam?”.

“Em không để con mang họ của anh đâu ai bảo ngày trước em không biết trân trọng làm chi”.

“Nhưng anh biết lỗi rồi cũng sửa đổi rồi”.

“Để em suy nghĩ đã”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147

Sau khi suy nghĩ kỹ Hạ Chí Xuyên quyết định chuyển nhượng quyền kinh doanh Cổ Triệt lại cho Diệp Hạ Lam dù sao đó cũng là tâm huyết cả đời của ba mẹ cô, tình cảm của anh và cô đã đi vào bế tắc chưa kịp nở đã úa tàn nên Hạ Chí Xuyên cũng hết hy vọng anh quyết định sẽ ra nước ngoài một thời gian cho khay khỏa và cả né tránh hôn sự gượng ép với Nhan Thư Vân.

Cả Thịnh gia cũng biết chuyện Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam tái hợp ai cũng vui vẻ chúc mừng.

Những ngày bình yên trở lại phải chăng hạnh phúc đã quay trở lại với tất cả mọi người.

Sáng nay, Diệp Hạ Lam đang ngồi ở phòng khách uống một ly sữa và xem tivi thì thấy trên bản tin một tin giật gân: “Vào lúc 10 giờ tối ngày hôm qua nữ phạm nhân Hạ Mạt từng là minh tinh một thời đã trốn khỏi trại giam, cô ấy hiện tại đang được xem là một tội phạm nguy hiểm vì trước khi rời khỏi trại giam cô ta đã để lại một dòng chữ viết bằng máu “Tôi nhất định đòi lại tất cả những gì thuộc về mình”, lệnh truy nã Hạ Mạt đã được thông cáo toàn quốc, ai nhìn thấy phạm nhân này vui lòng báo với cảnh sát”.

“Xoảng”.

Thịnh Khải Luân nghe tiếng ly vỡ vội từ dưới bếp chạy lên, anh thấy Diệp Hạ Lam đứng nhìn chăm chăm vào màn hình tivi vì trên đó là bức ảnh chụp lại bút tích mà Hạ Mạt để lại, dưới nền nhà là mảnh vỡ thủy tinh và sữa vung vẩy khắp nơi.

Thịnh Khải Luân bước tới nắm lấy bàn tay của Diệp Hạ Lam: “Em không cần phải sợ, anh nhất định không để cô ấy làm hại em và Thiên Duệ đâu”.

Diệp Hạ Lam đẩy Thịnh Khải Luân ra về mặt cô rất căng thẳng: “Làm sao em có thể tin anh đây, anh cũng từng nói sự xuất hiện của cô ta sẽ không làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa em và anh nhưng rốt cuộc thì sao hả?! Cô ta muốn làm gì em cũng được nhưng nếu dám động đến một sợi tóc của Thiên Duệ thì em dù liều cả cái mạng này cũng nhất định bắt cô ta trả giá thật đắt”.

Thịnh Khải Luân chaoàng tay ôm Diệp Hạ Lam vào lòng, giọng nói của anh nghe rất ấm áp: “Em đừng sợ lần này anh có thể thề với trời đất toàn tâm toàn ý bảo vệ em và con tuyệt đối không hai lòng, nếu anh làm trái lời thề thì sẽ chết không toàn thây được chưa???”.

Từ lúc biết Hạ Mạt trốn trại Diệp Hạ Lam luôn sống trong tâm trạng thấp thỏm lo âu mới có mấy ngày thôi mà cô đã xuống mấy cân vì lo lắng.

Thịnh Khải Luân cũng cho vệ sĩ đi theo bảo vệ Diệp Hạ Lam và Diệp Thiên Duệ mỗi lúc hai người đi ra ngoài nhưng cái gì đến thì cũng sẽ đến.

Một buổi chiều như bao ngày Diệp Hạ Lam đến vườn trẻ mà Diệp Thiên Duệ đang theo học đón bé về thì cô giáo bảo người thân đã đón bé về rồi, Diệp Hạ Lam cũng không mấy mấy lo lắng hay nghi ngờ gì cô nghĩ là Thịnh Khải Luân đến con rồi nên quay về Tiệp Tương Trang.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam gặp nhau ở cổng của Tiệp Tương Trang, anh vui vẻ hỏi cô: “Em mới đi đón con về à, tối nay gia đình chúng ta ra ngoài ăn tối nha”.

Nét cười trên mặt của Diệp Hạ Lam tắt lịm, cô nhúu mày hỏi lại: “Không phải anh đón con sao???”.

Thịnh Khải Luân nhún vai: “Làm gì có anh mới vừa từ công ty về nhà mà”.

“Anh đừng có đùa nữa”.

Nói rồi Diệp Hạ Lam vội chạy đến mở cửa xe của Thịnh Khải Luân ra kiểm tra, quả thật trong xe trống rỗng không có ai hết.

Diệp Hạ Lam nổi cáu lên: “Thịnh Khải Luân anh đừng có đùa nữa mà, không vui gì hết”.

Thịnh Khải Luân nghiêm túc đáp: “Anh không có đùa chút cuộc đã xảy ra chuyện gì Thiên Duệ đâu???”.

Diệp Hạ Lam bắt đầu hoảng loạn lên: “Lúc này em đến đón con thì cô giáo bảo là người thân đến đón rồi, anh không đón con vậy thì ai đón chứ?”.

“Em bình tĩnh lại đã để gọi anh gọi về Thịnh gia trang xem sao, biết đâu ông bà nội hoặc ba mẹ đã đón Thiên Duệ thì sao?”.

Sau khi gọi điện về Thịnh gia trang sắc mặt của Thịnh Khải Luân cũng trở nên nghiêm trọng, Diệp Hạ Lam vội hỏi: “Sao rồi anh bên đó có ai đón Thiên Duệ không?”.

Thịnh Khải Luân không trả lời nhưng sắc mặt của anh đã nói lên tất cả.

“Chắc chắn là cô ta rồi... là Hạ Mạt bắt Thiên Duệ đi rồi”.

Thấy Diệp Hạ Lam hoang mang tột độ Thịnh Khải Luân liền lên tiếng an ủi cô: “Không sao đâu, anh nhất định sẽ tìm được Thiên Duệ cho em”.

24 giờ trôi qua tung tích của Thiên Duệ vẫn không xác định được, cảnh sát và các lực lượng tìm kiếm cứu nạn cứu hộ cũng ra quân tìm người nhưng vẫn không có kết quả.

Diệp Hạ Lam khóc hết nước mắt, ở Thịnh gia trang không khí cũng không khá hơn là mấy, ai cũng mang vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Đêm khuya, Thịnh Khải Luân nhận được cuộc gọi từ số máy lạ, người nói chuyện với anh là giọng nam: “Làm phiền Thịnh tam thiếu 12 giờ tối mai mang theo 100 tỷ đến nhà kho bỏ hoang ở đường XXX và tuyệt đối không được báo cảnh sát nếu không chờ nhận xác con trai của anh đi là vừa”.

Diệp Hạ Lam ngồi bên cạnh Thịnh Khải Luân, cô nghe rõ từng chữ nên càng hoảng sợ hơn nữa: “Chắc chắn là bọn bắt cóc tống tiền rồi giờ phải làm sao đây Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân cho Diệp Hạ Lam một ánh mắt trấn an rồi lên tiếng: “Yên tâm đi bằng mọi giá anh nhất định sẽ bảo vệ con của chúng ta”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148

Ngày hôm sau, Hoàng Thịnh Quốc Tế huy động toàn bộ tiền mặt từ các xí nghiệp, công trình, dự án và ngân hàng để gom đủ tiền cứu Diệp Thiên Duệ.

Các cổ đông của Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng đứng ngồi không yên nhưng Thịnh Khải Luân vẫn làm theo ý mình rút toàn bộ vốn đầu tư các dự án để có đủ tiền mặt cứu Diệp Thiên Duệ.

Diệp Hạ Lam thấy tình hình công ty liền nói với Thịnh Khải Luân: “Anh cứ làm theo ý mình như vậy thì rất có thể mất vị trí CEO nghiêm trọng hơn là Hoàng Thịnh Quốc Tế sẽ đổi chủ luôn đó”.

Thịnh Khải Luân kiên định đáp: “Nếu không bảo vệ được Thiên Duệ thì cái ghế CEO đối với anh cũng không còn ý nghĩa gì hết... anh chấp nhận đánh mất tất cả nhưng anh không thể để mất em và Thiên Duệ được đâu”.

Đúng giờ hẹn, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đứng trước kho hàng bỏ hoang ở đường XXX, anh đưa tay đỡ trán: “Anh đã bảo nguy hiểm em đừng đi theo mà không nghe”.

Diệp Hạ Lam đan tay vào tay của Thịnh Khải Luân: “Vì biết nguy hiểm nên em không thể để anh mạo hiểm một mình được...”.

Thịnh Khải Luân đi trước, anh cảnh giác bước từng bước vào bên trong, Diệp Hạ Lam đi theo phía sau.

Vừa đẩy cửa kho ra thì bất ngờ có ai đó vòng tay từ phía sau chụp một cái khăn tẩm thuốc mê vào mũi của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam.

Một tên mặt mày bặm trợn lên tiếng quát lên cao gầy: “Mày bị ngu à, ông chủ chỉ kêu bắt Thịnh Khải Luân thôi, mày bắt thêm cô gái này để làm gì?”.

Tên cao gầy quát lại: “Mọe, mày mới bị ngu đấy, cô ta đi cùng Thịnh Khải Luân đến đây nếu thả cô ta đi thì bại lộ mất rồi, mày muốn cảnh sát gõ cửa cả đám à?”.

Tên bặm trợn suy nghĩ có lý liền gật đầu đáp: “Mày nói phải, thôi trói cả hai đứa nó lại luôn đi, sáng mai ông chủ tới rồi tính tiếp”.

Bên trong kho hàng rất tối đến nỗi giờ nắm ngón tay cũng không thấy càng không phân biệt được là ngày hay đêm, lúc thị giác không thể hoạt động được thì thính giác và xúc trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết.

Mặc dù đang rất sợ hãi trong bóng tối không nhìn thấy gì hết, tay chân thì bị trói thật chặt nhưng Diệp Hạ Lam vẫn có cảm giác an toàn khi nghe hơi thở đều đặn của Thịnh Khải Luân vang lên bên cạnh mình.

Chân chửi mãi Diệp Hạ Lam lên tiếng hỏi khê: “Anh có nghĩ ra cách gì thoát khỏi đây không hà?”.

Thịnh Khải Luân khê thờ dài: “Em hỏi anh thì anh biết hỏi ai đây?”.

Diệp Hạ Lam sụ mặt ra: “Tung tích của Thiên Duệ vẫn chưa rõ giờ em và anh khi không lại bị bắt cóc thật là điên đầu lên mà”.

Thịnh Khải Luân khê cười: “Anh nghĩ kẻ bắt cóc Thiên Duệ và kẻ bắt cóc chúng ta là một đó, anh chống mắt lên xem rốt cuộc kẻ đó là ai”.

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ cău: “Đang trong tình huống nào rồi mà còn tâm trí hơn thua với kẻ khác vậy không biết”.

“Cách... cách...”.

Hai cách cửa kho đang dần mở ra ánh sáng lọt vào căn phòng tối trở nên chói mắt, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam bị nhốt trong góc sau những chiếc thùng gỗ lớn ngăn cách với bên ngoài, nhìn xuyên qua các khe hở thì có thể nhìn thấy hai người một nam một nữ bước vào.

Điều mà Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam không ngờ đến nhất chính là hai người bước vào không ai xa lạ mà chính là Thịnh Khải Tề và Hạ Mạt.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng quay sang nhìn nhau với ánh mắt kinh ngạc.

Hạ Mạt đang tỏ vẻ cău giận, cô lớn tiếng quát: “Cậu điên rồi Thịnh Khải Tề”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười lạnh ngắt không có chút cảm xúc nào trên môi hết, anh cũng không phủ nhận mà gật đầu tán thành ý kiến của Hạ Mạt: “Cô nói không sai, tôi đúng thật là điên rồi, tôi vì yêu cô ấy mà phát điên lên”.

Ánh mắt của Hạ Mạt toát lên vẻ sợ hãi: “Cậu...rốt cuộc là cậu muốn làm gì Khải Luân vậy hả?”.

Con người của Thịnh Khải Tề co rúc trở nên âm lãnh khó đoán: “Tôi sẽ đưa anh ấy sang thế giới bên kia, vì chỉ có như vậy Hạ Lam mới có thể hoàn toàn quên đi cái tên Thịnh Khải Luân...tôi đã nghĩ rất kỹ rồi chỉ có người chết rồi mới mau chóng bị người ta lãng quên”.

Hơi nước làm cho đôi mắt của Hạ Mạt dần mờ đi: “Cậu không thể làm như vậy, dù sao Khải Luân cũng là anh họ của cậu, cậu có từng nghĩ qua gia đình của cậu sẽ như thế nào nếu biết cậu làm như vậy không hả?”.

Thịnh Khải Tề nhếch môi cười lạnh: “Thịnh gia sao??? Tôi hận tất cả bọn họ, hận đến tận xương tủy của mình. . .rõ ràng tôi là người gặp gỡ cô ấy trước, tôi là người đem lòng yêu cô ấy trước. . .họ vì cái gì mà lại cưới cô ấy cho Thịnh Khải Luân còn nói là họ đẹp đôi chứ, từ đầu tới cuối Thịnh Khải Luân chỉ toàn làm Hạ Lam tổn thương mà thôi, nếu không phải vì cái suy nghĩ vớ vẩn của họ thì cô ấy với tôi mới là một đôi. . .chỗ mà Diệp Hạ Lam nên đứng là bên cạnh tôi Thịnh Khải Tề chứ không phải ở bên cạnh Thịnh Khải Luân”.

Hạ Mạt giờ phút này đã hồi hận đến xanh cả ruột: “Thịnh Khải Tề, nếu tính ra thì trong hai chúng ta cậu là người tàn nhẫn nhất đó cậu có biết không, chính cậu đã tiếp tay cho tôi đẩy Diệp Hạ Lam rời xa Khải Luân. . .tôi thừa nhận tôi vì muốn anh ấy quay về bên cạnh mình mà không từ thủ đoạn nhưng tất cả chỉ là nước cờ trong tay cậu thôi, bản thân tôi cũng là con cờ dưới tay cậu đúng chứ”.

“Chỉ tiếc là lúc cô nhận ra thì muộn mất rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149

“Từ chuyện cậu có tình tiếp cận Kiều Ngân Âu báo cho tôi biết tin Khải Luân đã kết hôn, cậu đưa cho tôi đôi giày mà Diệp Hạ Lam vứt ven đường ngày hôm đó, cho đến việc cậu chuốc thuốc ngủ Khải Luân đưa anh ấy lên giường với tôi rồi kêu tôi chụp ảnh uy hiếp anh ấy cho đến chuyện cậu đưa tôi cái váy giống Diệp Hạ Lam còn kêu tôi khiêu khích đồ oan cho cô ấy. . .tất cả đều nằm trong dự liệu của cậu đúng chứ?”.

Thịnh Khải Tề gạt đầu khẳng định: “Phải, cô nói không sai. . .chỉ là tôi không nghĩ cô và hấn ta lại làm Hạ Lam nguy hiểm đến tính mạng, càng không ngờ rằng cô ấy không từ mà biệt suốt năm năm dài đằng đẳng”.

“Thịnh Khải Tề cậu giúp tôi vượt ngục cũng là vì sắp xếp kế hoạch cho tôi chịu tội thế cậu phải không, cậu đúng là con quỷ đội lốt người tôi điên rồi nên mới tin tưởng cậu”.

Thịnh Khải Tề nở một nụ cười yêu mị lạnh lẽo: “Cô nói không sai nếu làm một thiên thần không thể có được cô ấy tôi thà làm ác quỷ để đem cô ấy giam cầm ở bên cạnh mình. Từ khi biết chuyện Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam kết hôn tôi đã lên sẵn kế hoạch chia rẽ họ trong đầu mình rồi, vì sao mỗi lúc cô ấy chặt vật nhất tôi đều xuất hiện bên cạnh an ủi động viên cô ấy? Vì tôi muốn cô ấy biết chỉ cần có tôi bên cạnh thì cô ấy mới có hạnh phúc và bình yên. . .sau khi Thịnh Khải Luân chết Hạ Lam sẽ cho tôi cơ hội còn cô sẽ là kẻ gánh chịu mọi hậu quả cho tất cả tội ác”.

Hạ Mạt nở nụ cười ngây dại: “Hạnh phúc sao??? Bình yên sao??? Cậu chính là người gây ra mọi bi kịch trong cuộc đời của cô ta thì đúng hơn đó. Ngày hôm đó lúc ở bệnh viện cậu cũng có mặt nhưng vẫn giương mắt nhìn Tống Dự chết trước những lời cay độc của tôi còn gì, cậu còn cố tình ghi âm lại để Diệp Hạ Lam hận tôi từ đó mâu thuẫn của cô ta và Khải Luân càng thêm chồng chất. . .cậu đừng mở miệng ra là nói yêu cô ta mang đến cho cô ta hạnh phúc trong khi cuộc đời của cô ta hoàn toàn bị hủy hoại bởi bàn tay của cậu”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Tề nhìn rất sâu: “Cái chết của ông ta là một bước đệm quan trọng trong việc chia rẽ Hạ Lam và Thịnh Khải Luân, ông ta không thể không chết”.

Diệp Hạ Lam ngồi nhìn xuyên qua các kẽ hở của những thùng gỗ thấy rõ từng biểu cảm trên gương mặt của Thịnh Khải Tề, nếu cô không phải tận mắt chứng kiến tai nghe mắt thấy thì chắc chắn đã không tin một người hiền lành dịu dàng tốt bụng lại có thể nhẫn tâm như thế.

Thịnh Khải Luân càng không thể tin đưa em lớn lên từ nhỏ cùng mình hiểu mình nhất, thân thiết với mình nhất lại mang một trái tim sắc đá cùng một tâm hồn độc ác âm lãnh đến vô chừng như thế.

Đến tận bây giờ Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam mới biết được hóa ra tất cả đau đớn, tổn thương và sự chia cắt năm năm dài đằng đẳng vốn là sự sắp xếp của người khác, một người mà cả hai người cùng tin tưởng.

Hạ Mạt lên tiếng: “Tôi nhất định không để cậu được như ý nguyện đâu, tôi đã báo cảnh sát rồi”.

Thịnh Khải Tề nhếch môi mỉm cười lạnh lẽo: “Vậy tôi càng phải ra tay nhanh hơn mới được”.

Thịnh Khải Tề nói vọng ra ngoài: “Đem người ra đây”.

Tên mặt mày bặm trợn và tên cao gầy bước vào trong rồi lôi kéo Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ra gặp mặt Thịnh Khải Tề.

Lúc Thịnh Khải Tề nhìn thấy Diệp Hạ Lam sắc mặt liền tái mét: “Hạ. . .Hạ Lam tại sao em lại ở đây?”.

Sau đó, Thịnh Khải Tề liền ra lệnh: “Cởi trói cho cô ấy”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy nắm lấy cổ áo của Thịnh Khải Tề cắn phẫn quát: “Thịnh Khải Tề nếu ngày hôm nay tôi không có mặt ở đây thì làm sao biết được con người anh xấu xa cỡ nào. . .tôi đã tin tưởng vào sự chân thành của anh nhưng hóa ra anh lại là người đứng sau mọi chuyện, tại sao anh lại đối xử với ba nuôi của tôi như vậy chứ? Anh đúng là quỷ đội lốt người mà”.

Thịnh Khải Tề chuyển từ nét mặt hốt hoảng sợ hãi sang nét mặt lạnh giá không cảm xúc: “Anh làm tất cả mọi chuyện cũng vì yêu em thôi Hạ Lam à”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Tề bằng ánh mắt căm hận: “Anh đừng nhân danh tình yêu để bao biện cho tội ác của mình”.

Thịnh Khải Luân ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Tề rồi lên tiếng: “Trăm nghĩ vạn nghĩ anh cũng không dám nghĩ là em đứng sau mọi chuyện như thế... em thật sự hận anh đến nỗi muốn giết chết anh sao Khải Tề?”.

Thịnh Khải Tề không chần chừ mà liền gạt đầu: “Phải, cả đời này của tôi ghét nhất chính là anh”.

Thịnh Khải Luân nhìn Thịnh Khải Tề bằng ánh mắt sắc lạnh rồi nói: “Anh nhất định sẽ bảo vệ gia đình của mình bằng mọi giá”.

Thịnh Khải Tề nhếch mép cười lạnh: “Để tôi xem anh bảo vệ họ kiểu gì... đem nó vào đây”.

Nhân lúc Thịnh Khải Tề không chú ý Diệp Hạ Lam đã cời trói cho Thịnh Khải Luân.

Lại có một tên nhuộm tóc màu vàng hoe bước vào, tên này đang lôi kéo Diệp Thiên Duệ đi vào trong thang bé sợ hãi khóc đến tối tăm mặt mũi.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đều nóng lòng khi thấy con trai bị lôi kéo mạnh tay như vậy liền nôn nóng muốn bước tới chỗ Diệp Thiên Duệ thì nghe tiếng của Thịnh Khải Tề vang lên: “Anh ba à, nếu anh không hợp tác e là mạng của thằng nhóc này khó giữ được đấy”.

Thịnh Khải Luân nhìn Thịnh Khải Tề bằng ánh mắt sắc lạnh: “Anh phải nhường quyền thừa kế của Hoàng Thịnh Quốc Tế lại cho tôi”.

“Được”.

“Nhường cả Diệp Hạ Lam lại cho tôi”.

“Anh có thể cho em tất cả những thứ mà anh có từ quyền thừa kế cho đến tài sản nhưng anh tuyệt đối không đem gia đình của mình ra làm điều kiện trao đổi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ thích thú: “Vậy chúng ta chơi một trò chơi đi, anh đấu với ba tên đàn em của tôi nếu anh thắng tôi để các người rời khỏi đây, nếu thua thì cái chết chờ anh ở phía trước”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu: “Được anh tin em thêm lần nữa”.

Thịnh Khải Luân xắn tay áo lên tới khuỷu tay anh một mình đối đầu với ba tên đàn em của Thịnh Khải Tề với bộ dạng bất khâm, từng tên một bị hạ đo ván.

Thịnh Khải Tề thấy được trước mắt thắng bại được về ai nên rút trong áo vest ra một khẩu súng rồi nhắm bắn vào chân của Thịnh Khải Luân.

Bị tập kích bất ngờ Thịnh Khải Luân không hề phòng bị nên viên thẳng ghim thẳng bắp chân anh, máu tứa ra ướt đẫm một mảng lớn, anh bị mất thế nên bị ba tên còn lại xông vào đánh tới tấp không kịp thở.

Nhìn Thịnh Khải Tề mặt mũi bị thương, khoe miệng rách ra nhuộm đỏ máu cả Diệp Hạ Lam và Hạ Mạt nhào tới chỗ của Thịnh Khải Tề: “Mau dừng tay lại đi”.

Thịnh Khải Tề gỡ tay Hạ Mạt ra tát vào mặt cô một cái không thương tiếc làm cô ngã sòng soài trên sàn: “Cô không có tư cách lên tiếng”.

Hạ Mạt nắm bắt lực gào khóc mà nhìn Thịnh Khải Luân bị đánh: “Khải Luân em xin lỗi... em xin lỗi”.

Diệp Hạ Lam cũng khóc đỏ hoe hết cả mắt: “Thịnh Khải Tề mau dừng tay lại, anh ăn gian quá đi”.

Thịnh Khải Luân nhún vai: “Lúc giao luật tôi đâu có nói là tôi không được nhúng tay vào, tôi làm theo đúng luật mà”.

“Anh...”.

“Em muốn tôi buông tha cho hắn không?”.

Diệp Hạ Lam cảnh giác hỏi lại: “Điều kiện của anh là gì?”.

“Quên đi hẳn ta và nhận lời làm vợ của anh”.

Diệp Hạ Lam kiên quyết đáp: “Tôi không thể... Thiên Duệ vừa mới có một gia đình nhỏ tôi không muốn thằng bé lại tiếp tục phải sống trong cảnh thiếu thốn tình thương nữa”.

Thịnh Khải Tề liếc nhìn Diệp Thiên Duệ rồi nói: “Nếu em vì thằng nhóc đó mà quay lại với Thịnh Khải Luân vậy thì anh sẽ giúp em cắt đứt gánh nặng này”.

Diệp Hạ Lam hoảng lên: “Thịnh Khải Tề anh không được làm hại đến Thiên Duệ”.

Ánh mắt Thịnh Khải Tề trở nên sắc lạnh đáng sợ: “Diệp Hạ Lam, tại sao bao nhiêu chuyện xảy ra rồi mà em vẫn không chịu tính ngộ vậy hả? Em hãy để anh kết thúc nghiệt chủng này đi rồi sau đó chúng ta sẽ làm lại từ đầu, chúng ta sẽ đến một nơi không ai quen biết chúng ta bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc”.

Giọng của Diệp Hạ Lam vừa có giận dữ vừa có yêu thương: “Thiên Duệ không phải nghiệt chủng, nó là con trai của tôi anh không có quyền xúc phạm đến thằng bé như thế”.

“Vì nó là con của hẳn ta nên em mới nói vậy chứ gì?” Thịnh Khải Tề đánh mắt nhìn sang Thịnh Khải Luân rồi hỏi Diệp Hạ Lam như thế.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “Tôi không vì ai hết, Thiên Duệ là con trai của tôi anh không hiểu cái cảm giác một sinh mệnh đang hình thành rồi dần lớn lên trong cơ thể mình cảm giác nó kỳ diệu như thế nào đâu, Thiên Duệ là chỗ dựa tinh thần của tôi mỗi lúc tôi mệt mỏi và muốn bỏ cuộc, vì có thằng bé nên tôi cảm thấy cuộc đời này của mình với có ý nghĩa như thế”.

“Hôm nay tôi nhất định giết chết thằng bé này để em và Thịnh Khải Luân mãi mãi cắt đứt với nhau”.

Thịnh Khải Tề rút súng trong túi áo khoác ra hướng nòng súng về phía của Diệp Thiên Duệ đang ngây ngô sợ hãi, bản thân của Thịnh Khải Tề cũng phải đấu tranh tư tưởng với chính mình hồi lâu mới đặt được ngón tay trở vào cò súng: “Xin lỗi”.

Diệp Hạ Lam muốn lao sang chỗ con trai đang đứng nhưng bị người của Thịnh Khải Tề giữ chặt lại, cô gào lên muốn rách cả cuốn họng: “Không Khải Tề... làm ơn tha cho Thiên Duệ”.

“Đoàng” một tiếng, viên đạn xé gió bay ra khỏi nòng súng hướng thẳng về phía của Diệp Thiên Duệ.

Viên đạn cắm vào da thịt máu bắt đầu bắn ra nhìn rất chói mắt, máu bắn vào quần áo của Diệp Thiên Duệ, thằng bé sợ hãi trở mắt ra nhìn Thịnh Khải Luân đang chắn trước người mình.

Dù bị thương rất nặng nhưng Thịnh Khải Luân vẫn cố gắng dùng hết sức lực cuối cùng của mình để bảo vệ cho Diệp Thiên Duệ, lúc viên đạn bay đến anh đã lao người ra rồi hứng trọn viên đạn kia.

Lỗ thủng trên trán của Thịnh Khải Luân chảy máu không ngừng, anh gục ngã xuống đất, cánh tay buông lơi nhưng vẫn đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam mỉm cười một cách yếu ớt: “Diệp Hạ Lam xin lỗi, có lẽ anh chỉ có thể làm như vậy một lần để bảo vệ cho con trai của chúng ta mà thôi”.

Khi nhìn thấy Thịnh Khải Luân máu me đầy người, đôi mắt mệt mỏi đang dần nhắm lại, Diệp Hạ Lam cảm thấy trái tim mình đau đớn tột cùng còn hơn là cái cảm giác mà trước đây cô từng chịu đựng lúc biết anh phản bội lại tình yêu của mình nữa.

Diệp Hạ Lam đông cứng cả người vài giây mới có thể tìm thấy giọng nói của mình gào lên: “Thịnh Khải Luân... anh mở mắt ra cho em”.

Mặc kệ bị hai người giữ tay mình lại, Diệp Hạ Lam cũng không biết bản thân mình lấy ở đâu ra sức mạnh đẩy cả hai người đàn ông kia ra mà chạy tới bên cạnh của Thịnh Khải Luân, cô nắm lấy bàn tay đã lạnh dần của anh, nước mắt từng giọt rơi xuống: “Thịnh Khải Luân, anh không được có mệnh hệ nào hết... anh vẫn chưa bù đắp thời gian năm năm bỏ lỡ cho Thiên Duệ, chúng ta cũng chưa đổi tên để thằng bé mang họ Thịnh của anh... anh phải mở mắt ra để làm tròn trách nhiệm của người cha đi chứ... anh có rất nhiều lỗi với em anh chưa chịu trừng phạt xong thì không được chết... Thịnh Khải Luân anh có nghe em nói không vậy hả mở mắt ra nhìn em đi...”.

Dù Diệp Hạ Lam có gào khóc có làm gì đi nữa thì Thịnh Khải Luân vẫn nhắm nghiền mắt nằm bất động trên mặt đất.

Hạ Mạt cũng bò lại chỗ của Thịnh Khải Luân đang nằm, cô vừa đưa tay lên tính chạm vào người của anh thì bị Diệp Hạ Lam đẩy ra đồng thời giận dữ quát: “Cô tránh ra, cô không có tư cách đụng vào người anh ấy... cô cũng không trốn tránh được tội lỗi của mình đâu”.

Hạ Mạt giờ phút này không còn so đo với Diệp Hạ Lam nữa mà trông cô ngây dại ra cứ ngồi lảm bảm tên của Thịnh Khải Luân suốt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151

Thịnh Khải Tề buông khẩu súng trong tay anh xuống, khoảnh khắc viên đạn ghim vào trán của Thịnh Khải Luân thì anh đột nhiên nhớ ra rất nhiều kỉ niệm từ thời thơ ấu sống chung một mái nhà ở Thịnh gia trang vui vẻ biết chừng nào.

Trong phút chốc Thịnh Khải Tề cũng hoảng loạn lên, anh đưa tay ôm đầu gào lên: “Tại sao lại đi đến nông nổi này... tôi chỉ vì muốn được yêu thôi mà...”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Tề lại lóe sáng lên, anh sải bước đi về phía của Diệp Hạ Lam rồi bắt lấy cổ tay của cô kéo cô đứng dậy: “Hạ Lam à, chúng ta rời khỏi đây đi được không?”

Diệp Hạ Lam bấu vào tay của Thịnh Khải Tề đến nỗi túa máu ra: “Thịnh Khải Tề, anh mau tỉnh lại đi... anh vốn là một người hiền lành lương thiện chứ không phải một con ác quỷ như bây giờ”.

Thịnh Khải Tề một mực kéo lê Diệp Hạ Lam đi theo mình bất chấp sự phản kháng kịch liệt của cô: “Chỉ cần có em ở bên cạnh dù anh có làm ác quỷ anh cũng cam tâm tình nguyện...”.

“Bỏ tôi ra anh điên rồi”.

“Đời này kiếp này anh chỉ cần em ở bên cạnh anh là đủ... em không yêu anh cũng không sao chỉ cần anh yêu em là được rồi Diệp Hạ Lam... anh cầu xin em đừng chán ghét đừng bỏ mặc anh một mình được không?!” ánh mắt của Thịnh Khải Tề không còn sắc lạnh nữa mà trở nên vô cùng ảm đạm cùng bi thương.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu: “Tôi rất trân trọng tình cảm mà anh đã dành cho tôi nhưng mà chúng ta là không thể... tôi sẽ không thể hạnh phúc bên cạnh anh khi cái hạnh phúc đó đổi lại là mạng sống của Khải Luân”.

“Em xem như là báo thù vì sự dằn vặt của anh ta trong quá khứ không được sao?”.

“Không được...”.

Thịnh Khải Tề nắm chặt tay thành nắm đấm rồi kiên quyết nói: “Em không quên được hẳn cũng không sao chỉ cần em luôn ở trong tầm mắt của tôi là đủ rồi... chỉ cần hẳn không còn trên cõi đời này nữa thì sẽ không còn ai ngăn cản tôi và em được ở bên nhau nữa”.

Nước mắt giàn giụa trên gương mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam, cô đưa tay nhặt lấy khẩu súng trên mặt đất lên: “Kiếp này anh cố giữ lại cũng chỉ là xác của tôi mà thôi”.

Diệp Hạ Lam đưa nòng súng hướng về ngực trái của mình, cô vừa bóp cò thì Thịnh Khải Tề đã nhanh tay gạt lấy nòng súng kéo ra, viên đạn xuyên qua bàn tay của Thịnh Khải Tề làm máu bắn ra tung tóe trên người của Diệp Hạ Lam.

Bàn tay này của Thịnh Khải Tề e rằng đã bị phế vĩnh viễn rồi nhưng anh không hối hận, nếu phải nhìn thấy người mình yêu thương chết trước mặt mình chẳng thà là mình chết còn hơn.

Vừa lúc đó, tiếng còi của xe cảnh sát tới, Thịnh Khải Tề và đồng bọn của mình đều bị bắt giữ.

Diệp Hạ Lam và Diệp Thiên Duệ đi theo xe cấp cứu đến bệnh viện cùng với Thịnh Khải Luân.

Nhìn cái đèn màu đỏ nhấp nháy ở trước cửa phòng cấp cứu rất mong manh cũng giống như sinh mệnh của người nằm bên trong có thể lụi tắt bất cứ lúc nào.

Diệp Hạ Lam ngồi như người mất hồn nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng chặt kia, nước mắt cô cứ rơi không ngừng.

Diệp Thiên Duệ vì sợ hãi và mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi trên vai của Diệp Hạ Lam từ lúc nào rồi.

Đối với Diệp Hạ Lam mà nói từng giờ từng phút bây giờ trôi qua chậm chạp một cách kỳ lạ, cô rất muốn biết Thịnh Khải Luân thế nào rồi nhưng không gian bên trong vẫn tĩnh lặng như tờ càng làm cho người ta thêm sợ hãi hơn.

Sau khi nhận được tin báo Lâm Tuệ Nghi, Thịnh Khải Nam và Thịnh Nhất Phi vội vã chạy vào bệnh viện, mọi người ngồi ở dãy hành lang vắng lặng mỗi người đều như đang ngồi trên đồng lửa.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, tất cả mọi người đều đứng dậy với vẻ mặt căng thẳng, Diệp Hạ Lam là người lên tiếng đầu tiên: “Bác sĩ không biết Khải Luân sao rồi?”.

Bác sĩ khẽ thở dài: “Viên đạn làm ảnh hưởng đến não bộ của cậu ấy rất nghiêm trọng, chúng tôi đã cố gắng hết sức giữ lại mạng sống của cậu ấy tuy nhiên vẫn đang trong tình trạng hôn mê có khả năng cậu ấy phải sống đời sống của một người thực vật”.

Diệp Hạ Lam chói với ngã về phía sau cũng may là Thịnh Nhất Phi còn đủ bình tĩnh để đỡ cô lại: “Chị Hạ Lam à, chị bình tĩnh lại đi”.

Nước mắt giàn giụa chảy xuống trên gương mặt đẹp không tí vết của Diệp Hạ Lam, cô khụy chân quỳ xuống trước mặt của vị bác sĩ trung niên kia: “Tôi cầu xin ông hãy cứu lấy Khải Luân, cầu xin ông đó”.

Bác sĩ bước tới đưa tay đỡ Diệp Hạ Lam đứng dậy: “Xin cô đừng làm như thế tất cả những việc có thể làm để để cứu tam thiếu chúng tôi đều đã làm rồi bây giờ chỉ có thể chờ kỳ tích xuất hiện mà thôi”.

Thịnh Khải Nam lên tiếng: “Vậy là con trai của tôi vẫn có cơ hội tỉnh lại sao?”.

Vị bác sĩ già đưa tay đẩy gọng kính một cái rồi đáp: “Trong vòng ba tháng đầu tiên cơ hội tỉnh lại sẽ rất cao tôi hy vọng tam thiếu sẽ vượt qua được tất cả để trở lại với gia đình”.

Mọi người đều nuôi hy vọng rằng Thịnh Khải Luân sẽ tỉnh lại, ngày nào Diệp Hạ Lam cũng ở bệnh viện chăm sóc cho anh, trông cô gầy hẳn so với trước đây, hầu như mỗi lúc cô kể lại những kỷ niệm với Thịnh Khải Luân cô đều khóc hết.

Diệp Thiên Duệ hi được đưa về Thịnh gia trang chăm sóc, sau khi trải qua chuyện bị bắt cóc và chứng kiến ba của mình thập tử nhất sinh Diệp Thiên Duệ trở nên trầm lặng hơn hẳn thằng bé luôn tự trách bản thân ham vui đi theo Thịnh Khải Tề nên mới hại ba mẹ của mình như thế.

Thịnh Nhất Phi thấy Diệp Thiên Duệ ngồi một mình nên đến ngồi bên cạnh bé: “Thiên Duệ sao con ngồi một mình buồn vậy?”.

“Cô ba à có phải tại con mà bây giờ ba mới ngủ mãi không chịu tỉnh dậy không? Ba đang giận con có đúng không cô?”.

Khóe mắt của Thịnh Nhất Phi đỏ hoe lên ôm Diệp Thiên Duệ vào lòng: “Không phải đâu...rồi ba con sẽ tỉnh dậy thôi, ba con thương con lắm nên không có giận con đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Trong thời gian mà Thịnh Khải Luân nằm viện, Thịnh Khải Lăng tạm thời giữ chức CEO nên cả nhà anh luôn vui vẻ, Tần Uyên Thi khoe với tất cả mọi người cô là phu nhân của CEO.

Thịnh Khải Đông và Lý Huệ Nhi thì đầu đầu chuyện của Thịnh Khải Tề phải lĩnh án 10 năm tù, Thịnh lão gia không cho bất cứ ai chạy án cho Thịnh Khải Tề hết ông muốn anh phải cải tạo thật tốt và ăn năn hối hận về việc làm của mình.

Thời gian ba tháng trôi qua, Thịnh gia lại nhận được tin dữ là Thịnh Khải Luân có khả năng sẽ không tỉnh lại nữa.

Diệp Hạ Lam đau đớn ngắt xiêu tại chỗ.

Lúc Thịnh Nhất Phi đem cháo vào bệnh của Diệp Hạ Lam thì không thấy cô đâu hết nên hoảng sợ thông báo với mọi người, cả bệnh viện Nhân Ái nào loạn lên chạy đi tìm người.

Một bác sĩ nhìn thấy Diệp Hạ Lam ngồi trên lan can của sân thượng nên vội báo với mọi người, Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Nhất Phi liền chạy lên.

Mọi người đều khuyên cô leo xuống nhưng cô không nghe.

Khi thấy có vài người tiến tới chỗ mình Diệp Hạ Lam liền hét hoảng kêu lên: “Không được qua đây”.

“Cô ơi có gì thì từ từ mà giải quyết cô leo xuống trước đi đã”.

Khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ hoe lên, hơi nước kéo đến làm cho mọi thứ nhòa đi trong mắt cô, nước mắt từng giọt lăn xuống, cô đau đớn gào lên: “Không còn anh ấy nữa vậy thì tôi sống còn có ý nghĩa gì chứ, hãy để tôi đi theo Khải Luân đi mà...nếu tôi không cố chấp mà cho anh ấy một cơ hội sớm hơn thì có lẽ mọi chuyện đã khác...huhuhu là tôi không biết trân trọng...là tôi tự tay mình hủy đi hạnh phúc của mình...”.

Thịnh Nhất Phi liền lên tiếng an ủi Diệp Hạ Lam: “Chị à, anh hai ra nông nổi này là chuyện không ai mong muốn nhưng chị phải nghĩ thoáng đi...chị nghĩ đi Thiên Duệ vừa mất cha chẳng lẽ chị lại muốn thằng bé mất thêm mẹ nữa sao???”.

Diệp Hạ Lam có chút dao động sau đó cô lại nói: “Nhất Phi giúp chị chăm sóc Thiên Duệ nhé”.

“Chị tự mình chăm sóc đi em không làm đâu...chị còn phải chờ anh hai tỉnh lại nữa chứ”.

Diêu Từ Dương lách người qua đám đông chen vào rồi lên tiếng: “Diệp Hạ Lam em nghe rõ đây, em nhất định phải sống cho chị vì trong bụng em vẫn còn có một đứa bé đang dần thành hình chẳng lẽ em tính bỏ đi cốt nhục của Thịnh Khải Luân hay sao?!”.

Diệp Hạ Lam ngăn người ra rồi đáp: “Chị đang nói dối để khuyên em từ bỏ ý định tự tử phải không?”

Diêu Tư Dương giờ lên hình chụp siêu âm rồi nói: “Em tự mình đến mà xem chị lừa gạt em làm gì”.

Diệp Hạ Lam dao động cô leo xuống khỏi lan can rồi bước từng bước về phía của Diêu Tư Dương và mọi người, cô đưa tay cầm lấy kết quả siêu âm rồi xem.

Thịnh Nhất Phi bước đến ôm Diệp Hạ Lam vào lòng: “Chị chúng ta nhất định sẽ vượt qua được mà cố lên”.

Lâm Tuệ Nghi cũng động viên Diệp Hạ Lam: “Vẫn còn Thịnh gia ở sau lưng con mà Hạ Lam. . . mạnh mẽ lên con gái à mẹ tin rồi có một ngày kỳ tích sẽ xuất hiện chúng ta cùng nuôi hy vọng được không?”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu.

Sau nửa năm điều trị ở bệnh mà không có tiến triển nên Diệp Hạ Lam quyết định đưa Thịnh Khải Luân về Tiệp Tương Trang cho gần gũi, biết đâu ngày nào đó anh sẽ tỉnh lại.

Xuân qua, hạ đi, thu đến, đông về...mới chớp mắt là đã hai năm trôi qua.

Thịnh Nhất Phi cũng theo đuổi được Sở Nại Quân cả hai có một cái kết viên mãn là đám cưới, Trương Cẩm Trung thì đã quên đi tình cảm dành cho Hạ Mạt và mở lòng mình với một cô gái ngoại quốc vô cùng xinh đẹp.

Mọi người, mọi thứ dường như đều thay đổi chỉ có mỗi Thịnh Khải Luân là vẫn nằm ngủ bất động trên giường bệnh.

Vào một ngày mùa thu, lá vàng rơi khắp nơi, không khí bắt đầu khô hanh se lạnh, Thịnh Khải Luân nằm trên giường bệnh trắng toát, vẻ mặt của anh rất an nhiên giống như là đang nằm ngủ một giấc mà thôi.

Thịnh Khải Luân thấy mình đang đứng giữa những tầng mây trắng vô cùng tự do tự tại, trước mặt anh là những bậc thang bằng đá chiếc thang này hình như là rất dài cũng không biết là sẽ dẫn đến đâu nữa, anh vừa nhấc chân tính bước lên bậc thang thì nghe tiếng một cô gái gọi mình: “Thịnh Khải Luân anh đứng lại đó cho em. . .anh vẫn chưa bù đắp thời gian năm năm bỏ lỡ cho Thiên Duệ. . .anh phải mở mắt ra để làm tròn trách nhiệm của người cha đi chứ. . .anh có rất nhiều lỗi với em anh chưa chịu trừng phạt xong thì không được chết. . .Thịnh Khải Luân anh có nghe em nói không vậy hả mở mắt ra nhìn em đi. . .Thịnh Khải Luân nếu anh bỏ lại em một mình thì kiếp này em nhất định sẽ hận anh. . .không chỉ đời này kiếp này mà cả kiếp sau. . .kiếp sau nữa cũng sẽ hận anh”.

Thịnh Khải Luân bắt gặp khuôn người lại, anh tự hỏi: “Là ai đang gọi mình vậy??? giọng nói này nghe rất quen thuộc nhưng sao lại quá đỗi bi thương, rốt cuộc là ai chứ???...là ai đang gọi tôi???”.

“Thịnh Khải Luân em sẽ chờ anh hết đời này kiếp này”.

Thịnh Khải Luân quay người chạy về con đường ở sau lưng mình chứ không bước chân lên những bậc thang nữa, anh cứ chạy cứ chạy rồi lao xuống vách núi, Thịnh Khải Luân đưa hai tay bầu vuu cái gì đó.

Trên giường bệnh trán của Thịnh Khải Luân đổ đầy mồ hôi, anh đưa lên nắm bắt thứ gì đó trong không trung, sau một lúc lẩn lộn trên giường Thịnh Khải Luân bắt chợt mở to đôi mắt ra đầy hoảng loạn.

Cửa sổ trong phòng mở toang ánh sáng mặt trời chiếu vào làm Thịnh Khải Luân chói mắt, anh cử động đưa bàn tay lên che ngang tầm mắt của mình lại, khi đã quen dần với ánh sáng Thịnh Khải Luân bắt đầu đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng này rất quen thuộc là phòng ngủ của anh và Diệp Hạ Lam ở Tiệp Tương Trang.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153

Từ dưới lầu vọng lên tiếng cười của trẻ con hình như rất là vui vẻ, Thịnh Khải Luân nhú mồm ngồi dậy rồi bước xuống khỏi giường, anh đi ra khỏi phòng, bước chân xuống từng bậc, do lâu ngày không vận động nên đi bộ một chút đã thấy mệt rồi.

Trước mắt anh là hai đứa trẻ đang ngồi chơi với nhau rất hồn nhiên vui vẻ, cửa lớn mở ra Diệp Hạ Lam mặc một bộ đầm màu tím nhạt bước vào.

Diệp Thiên Duệ đã cao hơn hẳn thằng bé quay đầu lại rồi reo lên: “A mẹ về rồi”.

Đứa bé gái mới hơn 1 tuổi giờ hai cánh tay ngắn cúi lên đòi bế, Diệp Hạ Lam liền mỉm cười bước đến bế bé lên: “Hạ Nghi ở nhà với anh Thiên Duệ có

ngoan không nè???”.

Diệp Thiên Duệ đứng một bên cầu thang: “Sao hồi trước mẹ không sinh em trai mà lại sinh em gái chứ, con thích chơi với em trai hơn hay là mẹ sinh thêm một đứa em trai cho con đi”.

Diệp Hạ Lam khẽ rũ mắt rồi mỉm cười nhạt: “Này Thịnh Thiên Duệ, hai đứa mẹ trông mệt chết rồi thêm em trai nữa thì ai trông đây hả? Thôi con trông em đi mẹ đi thay đồ rồi nấu cơm” cô đặt Thịnh Hạ Nghi ngồi xuống ghế với Thịnh Thiên Duệ rồi quay người đi lên lầu.

“Nếu em sợ mệt thì để anh trông cho”.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam ngăn người ra, cô máy móc ngẩng đầu nhìn lên cầu thang và thấy anh đang mỉm cười với mình.

Nước mắt của Diệp Hạ Lam vô thức rơi xuống, cổ họng cô nghẹn đắng lại mãi một lúc sau mới có thể nói chuyện: “Khải Luân anh thật sự đã tỉnh lại rồi sao??? Kỳ tích thật sự tồn tại trên thế giới này sao???”.

Thịnh Khải Luân đi xuống những nấc thang cuối cùng rồi bước đến bên cạnh của Diệp Hạ Lam, anh đưa tay lên lau nước trên mặt cô: “Em xem anh có thể đi đứng, còn có thể nói chuyện nữa này... trong mơ anh nghe tiếng em gọi anh em nói “Thịnh Khải Luân nếu anh bỏ lại em một mình thì kiếp này em nhất định sẽ hận anh... không chỉ đời này kiếp này mà cả kiếp sau... kiếp sau nữa cũng sẽ hận anh”, vì sợ em sẽ hận anh nên anh mới phải tỉnh dậy đó”.

Diệp Hạ Lam đánh nhẹ vào ngực Thịnh Khải Luân một cái: “Anh còn đùa được sao???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười một cách trẻ con rồi nói: “Anh nghĩ vì tình yêu của em đã làm cho kỳ tích xuất hiện đấy”.

Thịnh Khải Luân vòng tay ôm lấy Diệp Hạ Lam rồi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi mềm mại thơm mát của cô.

Thịnh Thiên Duệ đứng một bên, một tay che mắt mình, một tay che lên che mắt của Thịnh Hạ Nghi lại rồi thờ dãi: “Ba mẹ à, ở đây còn có con nít đấy nhá”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng nhìn hai đứa trẻ rồi mỉm cười hạnh phúc.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam nằm cạnh nhau trên giường ngủ, anh nghĩ gì đó rồi hỏi: “Em đổi họ của Thiên Duệ hồi nào vậy hả???”.

“Sau khi anh bất tỉnh 3 tháng”.

“Còn Hạ Nghi thì sao ta???”.

Diệp Hạ Lam phồng má lên đáp: “Sản phẩm của anh mà anh còn không biết nữa hả???”.

Thịnh Khải Luân khẽ cười rồi nói: “Thiên Duệ bảo muốn có em trai hay là...”.

“Đẹp...anh mới vừa bình phục lo mà tịnh dưỡng cho tốt đi”.

Thịnh Khải Luân giả là: “Thì anh có nói gì đâu...à đúng rồi chúng ta kết hôn lại nha...em có dám kết hôn lại với anh lần nữa không?!”.

“Kết hôn thì kết hôn có gì mà phải sợ chứ”.

Thịnh gia trang biết được Thịnh Khải Luân tỉnh lại đều rất vui mừng, Thịnh Khải Lăng có chút lo lắng rằng cái ghế CEO của mình không ngồi vững nữa vì anh chỉ tạm thay thế nhưng Thịnh Khải Luân đã nói với Thịnh lão gia là anh muốn rút khỏi thương trường nên nhường hẳn chức vụ CEO của Hoàng Thịnh Quốc Tế cho Thịnh Khải Lăng luôn.

Thịnh Khải Tề thì đang ngồi tù cho nên Thịnh lão gia cũng không có ý kiến gì khác được, nói chung thì năng lực quản lý công ty của Thịnh Khải Lăng cũng được chứ không phải tệ thôi thì ông tin tưởng đứa cháu này của mình một lần vậy.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cùng vào thăm Thịnh Khải Tề, anh ngồi cúi đầu đếm ngón chân không dám nhìn ai hết.

"Anh ba, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi".

Thịnh Khải Luân vẫn tỏ vẻ thân thiết với Thịnh Khải Tề như lúc trước: "Ừ anh tỉnh rồi, còn em vẫn khỏe chứ?".

Thịnh Khải Tề khẽ cười khổ thẹn: "Em vẫn bình thường, ở trong này trồng cây chuối đất em thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng hơn hẳn".

Diệp Hạ Lam nhìn bàn tay của Thịnh Khải Tề trên bàn rồi hỏi: "Bàn tay đó của anh không thể chữa trị được sao Khải Tề?".

"Cánh tay đã bị phế vĩnh viễn rồi nhưng không sao đây là hình phạt mà tôi đáng nhận được".

Thịnh Khải Luân nhìn Thịnh Khải Tề xanh xao gầy gò hẳn thì không khỏi đau lòng: "Khải Tề ráng cải tạo cho tốt, mọi người vẫn chào đón em trở về nhà".

Khóe mắt của Thịnh Khải Tề đỏ hoe lên: "Anh ba, anh có hận em không vì em mà anh suýt nữa thì mất mạng rồi anh có ghét em không?"

Thịnh Khải Luân không chần chừ mà đáp: "Không hề, chúng ta là anh một nhà anh lại là anh của em, em sai cũng một phần mù quáng bây giờ em tỉnh ngộ rồi đáng được tha thứ".

Thịnh Khải Tề khẽ cười mãn nguyện: "Cảm ơn anh ba...em xin lỗi hai người rất nhiều em không nên cố chấp để rồi suýt chút nữa là hại cả hai người âm dương cách biệt".

Diệp Hạ Lam tỏ vẻ thông cảm: "Tôi rất cảm ơn tình cảm mà anh đã dành cho tôi chỉ là kiếp này người tôi yêu là Khải Luân nên không thể tiếp nhận anh...tôi xin lỗi".

"Chị đừng nói như vậy tôi sẽ cảm thấy tội lỗi hơn...lần này tôi thật tâm chúc phúc cho hai người".

Thịnh Khải Luân mỉm cười: "Cảm ơn em Khải Tề...có gắng để về nhà với mọi người nhé".

"Dạ anh ba".

Đám cưới lần thứ hai của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam được tổ chức ở bãi biển vô cùng nên thơ lãng mạn.

Vậy là qua bao nhiêu cách trở Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam đã tìm thấy được hạnh phúc thực sự của đời mình, mọi người cũng đều viên mãn.

Đời người không giống ngôn tình chỉ cần quay lưng bước đi là có thể không bao giờ gặp lại vì vậy hãy trân trọng người mà mình yêu thương đừng để lạc mất họ rồi mới cuống cuồng lên đi, lúc đó có hối hận cũng không thể vãn hồi.

Hạnh phúc là thứ quý giá vì vậy mong mọi người đừng để lạc mất nó nhé!!!

Tp.HCM, ngày 30 tháng 01

Hoàn.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện "Lạc mất một người thương" của tác giả trong thời gian qua, mong rằng các bạn vẫn sẽ yêu thích và ủng hộ cho tác phẩm "Năm ấy chúng ta lỡ hẹn" của tác giả trong thời gian tới, đây là truyện tình cảm học đường nhưng đầy kịch tính và ngược tâm hứa hẹn hay không thua truyện "Lạc mất một người thương" đâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.